

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KING OF SLOTH

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ANA HUANG

Tembelliğin Kralı

GÜNAH KRALLARI DÖRDÜNCÜ
KİTAP

ANA HUANG

Copyright © 2024 by Ana Huang

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Yaşayan veya ölmüş gerçek kişi ve nesnelerle, yerlerle veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

SLOTH KRALI:

Editör: Becca Hensley Mysoor at the Fairy Plotmother, Amy Briggs

Düzeltilen: Britt Tayler

Kapak Tasarımcısı: Cat Imb, TRC Designs

*"Daha çok gülümse" denen her kadına. Siktir et. Ne
istiyorsanız onu yapın.*

İçindekiler

[Çalma Listesi](#)

[Özeti](#)

[İçerik Notları](#)

1. [Sloane](#)
2. [Xavier](#)
3. [Sloane](#)
4. [Sloane](#)
5. [Xavier](#)
6. [Sloane](#)
7. [Xavier](#)
8. [Sloane](#)
9. [Xavier](#)
10. [Sloane](#)
11. [Sloane](#)
12. [Xavier](#)
13. [Sloane](#)
14. [Sloane](#)
15. [Xavier](#)
16. [Sloane](#)
17. [Xavier](#)
18. [Sloane](#)
19. [Xavier](#)
20. [Sloane](#)
21. [Sloane](#)
22. [Xavier](#)
23. [Sloane](#)
24. [Sloane](#)
25. [Xavier](#)
26. [Xavier](#)
27. [Sloane](#)
28. [Sloane](#)
29. [Xavier](#)
30. [Sloane](#)
31. [Xavier](#)
32. [Sloane](#)
33. [Sloane](#)

34. [Xavier](#)
35. [Xavier](#)
36. [Sloane](#)
37. [Xavier](#)
38. [Xavier](#)
39. [Sloane](#)
40. [Xavier](#)
41. [Xavier](#)
42. [Sloane](#)
43. [Sloane](#)
44. [Xavier](#)
45. [Xavier](#)
46. [Xavier](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür](#)

[Ana Huang tarafından yazılan kitaplar](#)

[Ana Huang ile iletişimde kalın](#)

[Yazar Hakkında](#)

Playlist

"Midnight Rain"-Taylor Swift "Sex,
Drugs, Etc."-Beach Weather "Top
of the World"-Pussycat Dolls "The
Lazy Song"-Bruno Mars
"Flawless"-Beyonce "Most
Girls"-P!nk "Talking Body-
Tove Lo "Rude Boy"-
Rihanna
"I Wanna Be Yours"-Arctic Monkeys "Te
Amo"-Rihanna

Hiç kimseyi peşinden koşacak kadar istememişti... ta ki onunla tanışana kadar.

Büyüleyici, rahat ve inanılmayacak kadar zengin olan Xavier Castillo'nun dünyası parmaklarının ucunda.

Ayrıca ailesinin imparatorluğunu devralmak gibi bir niyeti de yok (babasının üzüntüsüne rağmen), ancak bu durum kadınların kendilerini ona atmasını engellemedi... tabii söz konusu kadın reklamcısı değilse.

Hiçbir şey onu kızdırmaktan daha fazla keyif veremez, ancak bir trajedi onları her zamankinden daha yakın olmaya zorladığında, geleceğinin belirsizliğiyle ve cazibesine karşı bağışıklığı olan tek kişinin gerçekten istediği tek kişi olduğunun farkına varmak zorunda kalır.

Havalı, zeki ve hırslı Sloane Kensington, zor müşterilerle uğraşmaya alışkın, yüksek mevkide bir reklamcıdır.

Ancak hiçbiri onu aptal gamzeleri ve rahat tavırlarıyla milyarder bir varis kadar çileden çıkaramaz ya da baştan çıkaramaz.

Onunla çalışmak zorunda kalabilir, ama asla ona aşık olmayacaktır... kalbini ne kadar hızlı attırırsa attırsın ya da parti kişiliğinin altında ne kadar düşünceli olursa olsun.

O onun müşterisi ve hep öyle kalacak. Değil mi?

İçerik Notları

Bu hikaye açık cinsel içerik, küfür ve bazı okuyucular için hassas olabilecek konular içermektedir.

Ayrıntılı bir liste için [buraya tıklayın](#) veya aşağıdaki kodu tarayın.

BÖLÜM 1

Sloane

Geceliği on bin dolar olan bir Yunan villasına yerleşmek

Ama planlar değişti ve insanlar uyum sağladı, özellikle de hayatlarını olabildiğince zorlaştırmakta ısrar eden müşterileri olduğunda.

Kendimi terasın çıkıntısına ve parmaklıkların üzerine atarken dizlerim betona sürtündü. Eğer yepyeni Stella Alonso elbisemi bu yüzden mahvedersem, onu öldürür, pisliği temizlemesi için geri getirir ve sonra tekrar öldürürdüm.

Neyse ki terasa kazasız belasız indim ve daha önce fırlattığım topuklu ayakkabılarımın içine geri kaydım. Kalp atışlarımın ağır davulu beni sürgülü cam kapıya kadar takip etti ve orada hizmetçilerden birinden "ödünç aldığım" ana anahtarı kart okuyucuya dokundurdum.

Ön kapıdan girerdim ama çok açıktaydı. Arka teras tek yoldu.

Kart okuyucu vızıldadı ve bir an için açılmayacağını düşündüm. Sonra okuyucu yeşil renkte yanıp söndü ve çenemi tekrar kurmadan önce rahat bir nefes aldım.

İçeri girmek işin kolay kısmıydı. Gün batımına kadar *onu başka* bir ülkeye *götürmek* başka bir şeydi.

Mutfağa doğru hızlıca bir tur attım, ardından oturma odasından geçerek ana süite gittim. Mutfak tezgâhının üzerindeki boş bira şişelerini görünce irkildim ve onları geri dönüşüm kutusuna atmamak, mermeri sterilize etmemek ve odaya oda spreyi sıkmamak için tüm irademi kullandım.

Odaklan. Mesleki ve kişisel itibarım tehlikedeydi.

Pencerelerden sızan öğleden sonra güneşine rağmen villa serin ve sessizdi; yatak odası ise daha serin ve daha sessizdi.

Belki de bu yüzden, yatağa doğru yürüdüğümde ve büyük bir kase dolusu buz gibi suyu uyuyan kişinin üzerine kabaca boşalttığımda, verdiği tepkinin hızı beni nadir bir solukla irkiltti.

Güçlü bir el uzandı ve bileğimi kavradı. Boş kâse yere çarptı ve daha nefesim tam olarak ağzımdan çıkmadan beni çekip yere yatırarak yatağa sabitlediğinde oda eğildi.

Xavier Castillo bana baktı, yakışıklı yüzü çatık kaşlarla kazınmıştı.

Kolombiya'nın en zengin adamının tek oğlu (ve benim en az işbirliği yapan müşterim) genellikle son derece rahat biriydi ama ön kolunun boğazıma bastırışında ya da yüz seksen kiloluk sert kaslarının beni altına hapsetmesinde hiç de rahat bir yan yoktu.

Öfke yerini tanımaya ve biraz da korkuya bırakırken kaşları gevşedi. "Sloane?"

"Benim adım bu." Çenemi kaldırdım ve sırtımdaki nemli yatağa kıyasla ne kadar sıcak olduğuna odaklanmamaya çalıştım. "Şimdi, beni hemen bırakabilirseniz çok memnun olurum. Yedi yüz dolarlık bir elbiseyi mahvediyorum."

"*Mierda.*" Küfrü tükürdü ve ayağa kalkabilmem için boynumdaki tutuşunu gevşetti. "Burada ne *halt* ediyorsun?"

"Benim işim." Onu üzerimden ittim ve ayağa kalktım. Bana mı öyle geliyordu yoksa hava beş dakika öncesine göre katlanarak daha mı soğuktu? "Ayın on ikisindeyiz. Nerede olman gerektiğini biliyorsun ve orası burası değil." Ona ters ters baktım, tartışması için cesaretlendirdim.

"Seni davetsiz misafir sandım. Sana zarar verebilirdim." Artık onu soymak ya da kaçırmak için burada olmadığımı anladığımıza göre, kaşlarının yerini tanıdık bir sırtış almıştı. Xavier yataktaki yerine geri döndü, kayıtsızlığın resmiydi. "Teknik olarak davetsiz bir misafirsin ama çok güzel bir misafir. Eğer yatakta bana katılmak istiyorsan, bunu söylemen yeterliydi. Bu kadar zahmete girmene gerek yok." Yerdeki kâseye bir kaşını kaldırdı. "İçeri nasıl girdin ki?"

"Bir ana anahtar çaldım ve sakın dikkatimi dağıtmaya çalışma." Xavier'le üç yıl çalıştıktan sonra onun numaralarına alışmıştım. "Saat öğleden sonra bir. Jetiniz havaalanında bizi bekliyor. Önümüzdeki yarım saat içinde yola çıkarsak, bu geceki galadan önce hazırlanmak için Londra'ya zamanında varmış oluruz."

"Harika bir plan." Xavier kollarını başının üzerine uzattı ve esnedi. "Bir sorun dışında, ben gitmiyorum."

Kendimi yakalamadan önce tırnaklarım avuçlarıma battı.

Nefes al. Unutma, bir müşteriyi öldürmek profesyonelliğe aykırı sayılır.

"Yataktan kalkacaksın," dedim, sesim teninde kalan su damlacıklarını donduracak kadar soğuktu. "O jete binecek, galaya gülümseyerek katılacak ve Castillo ailesinin iyi bir temsilcisi gibi tüm etkinlik boyunca orada kalacaksın çünkü bunu yapmazsan, bir saniye bile huzur bulamayacağından emin olmayı kişisel görevim haline getireceğim. Katıldığınız her partiyi basar, yürüngenize girecek kadar aptal olan her kadını uyarır ve en kötü dürtülerinize olanak sağlayan arkadaşlarınızı etkinliklerimden kara listeye alırım. Hayatını cehenneme çevirebilirim, bu yüzden beni düşman edinme."

Xavier tekrar esnedi.

Xavier'in babası beni üç yıl önce, Xavier Los Angeles'tan New York'a taşınmadan hemen önce işe aldığından beri aramızdaki dinamik buydu.

ona iyi davranmayı bıraktım.

"Demek yeni reklamcım sensin." Xavier sandalyesinde geriye doğru tekmeledi ve ayaklarını masama dayadı. Beyaz dişleri bronz teninde parlıyordu ve gözleri beni kıllandıran bir sinsilikle parlıyordu.

En kârlı müşterimle tanıştıktan on saniye sonra ondan nefret etmeye başlamıştım bile.

"Ayaklarını masamdan kaldır ve düzgün bir yetişkin gibi otur." Alberto Castillo'nun oğluna bakmam için bana her zamanki ücretimin üç katını ödemesi umurumda değildi. Kimse bana kendi ofisimde saygısızlık edemezdi. "Aksi takdirde, gidebilir ve babana neden daha ilk günden reklamcın tarafından bırakıldığını açıklayabilirsin. Bunun nakit akışınız üzerinde olumsuz bir etkisi olacağını tahmin ediyorum."

"Ah, sen de onlardan birisin." Kabul etti ama babasından bahsedince gülümsemesi sertleşti. "Uptight kural takipçisi. Anladım. Adın yerine kendini bu şekilde tanıtmalıydın."

En sevdiğim kalemim tutuşumdan dolayı çatladı.

Batıl inançları olan biri değildim ama ben bile bunun ilişkimizin geleceği için iyiye işaret olmadığını söyleyebilirdim.

Haklıymışım.

Castillolar benim en büyük kontratım olduğu için bazı konularda onu görmezden geldim ama benim işim ailesinin itibarını korumaktı, varise yalakalık yapmak değil.

Xavier yetişkin bir adamdı. Öyle davranmasının zamanı gelmişti.

"Bu oldukça büyük bir tehdit," diye söylendi. *"Her parti ve kadın mı? Benden gerçekten hoşlanıyor olmalısın."*

Uykudan uyanan bir panterin tembel zarafetiyle yataktan süklüm püklüm kalktı. Gri bir eşofman altı kalçalarına kadar iniyor, altın sarısı tenini ve günlerinin çoğunu parti yaparak ve uyuyarak geçiren birinden beklenmeyecek V kesimini ortaya çıkarıyordu. Mürekkep rengi dövmelemler çıplak göğsünde, omuzlarında ve kollarında karmaşık desenler halinde kıvrılıyordu.

Başka biri olsaydı, sergilenen ham erkeksi güzelliğe hayran kalırdım ama bu Xavier Castillo'ydu. Onun bağlılık göstermeme konusundaki kararlılığı dışında herhangi bir şeye hayran olduğum gün, bir şekilde fiziksel olarak tekrar ağlayabildiğim gündü.

"Merak etme Luna," dedi küçük bir sırıtışla dikkatimi çekerek. "Diğer müşterilerine senin favorin olduğumu söylemeyeceğim."

Bazen bana gerçek adımla seslenirdi. Diğer zamanlarda bana Luna derdi. Bu benim lakabım, göbek adım ya da Sloane'a yakın bir isim değildi ama bana nedenini söylemeyi reddetti ve ben de onu durdurmaktan ya da açıklama yapmaktan uzun zaman önce vazgeçmiştim.

"Bir kez olsun ciddi ol," dedim. "Bu etkinlik babanı onurlandırmak için düzenleniyor." "Gitmemek için bir neden daha. Babam orada olmayacak ki.

ödülü kabul et." Xavier'in gülümsemesi değişmedi ama gözlerinde bir tehlike kıvılcımı çaktı. "O ölüyor, unuttun mu?"

Birbirimize bakarken kelimeler aramızda çarpıştı ve odadaki tüm oksijeni emdi, onun sarsılmaz sakinliği benim artan hayal kırıklığıma karşı bir kaya gibiydi.

Castillo'ların baba-oğul ilişkisi herkesin bildiği gibi çetrefilliydi, ancak Alberto Castillo beni kişisel sorunlarını değil itibarlarını yönetmem için işe aldı - ta ki kapalı kapılar ardında yaşananlar kamuoyuna yansıyana kadar.

"Babana teşhis konulduktan sonra sorumluluklarından kaçtığın için insanlar zaten senin hiçbir işe yaramayan bir vakıf fonu veledi olduğunu düşünüyor." Lafı dolandırmadım. "Eğer onu Yılın Hayırseveri olarak onurlandıracak bir etkinliği kaçıırırsan, medya seni canlı canlı yer."

"Zaten yapıyorlar, peki ya *onur*?" Xavier kaşlarını kaldırdı. "Adam her yıl birkaç milyonluk bir çek yazıyor ve sadece vergiden düşmekle kalmıyor, aynı zamanda hayırsever olduğu için övgüler alıyor. İkimiz de bu ödülün bir anlam ifade etmediğini biliyoruz. Cebi yeterince dolu olan herkes bu ödülü alabilir. Ayrıca..." Duvara yaslandı ve kollarını kavuşturdu.

"Mykonos başka bir havasız galadan çok daha eğlenceli. Burada kalmalısınız. Okyanus havası sana iyi gelecektir."

Kahretsin, o sesi tanıdım. Bu onun "kafama silah dayasanız yine de boyun eğmem çünkü bu sizi kızdırır" ses tonuydu. Sayamayacağım kadar çok kez duymuştum.

Hızlı bir zihinsel hesaplama yaptım.

Kariyerimde bulunduğum yere kaybettiğim savaşlarla mücadele ederek gelmemiştim. Bu gece Londra'da olmam *gerekiyordu* ve zamanında ayrılmak için vaktimiz hızla daralıyordu. Randevumu kaçırmak bir seçenek değildi ama Xavier Yunanistan'da kalırsa, işim benim de kalmamı ve ona göz kulak olmamı gerektiriyordu.

Her zaman yaptığım gibi onu suçlayacak, tehdit edecek ya da istediğimi yapmaya ikna edecek zamanım olmadığından, son bir çare kalmıştı.

Kelepir.

Onun duruşunu taklit ederek kollarımı kavuşturdum. "Duyalım bakalım." Kaşları daha da yukarı kalktı.

"Şartınız," dedim. "Ödül törenine katılmanız karşılığında istediğiniz tek şey. Seks, uyuşturucu ya da yasadışı faaliyetler içeren herhangi bir şey söz konusu değil. Bunun dışında pazarlık yapmaya hazırım."

Gözleri kısıldı. Bu kadar kolay pes etmemi beklemiyordu ve akşam sekizde Londra'da olmam gerekmeseydi, bunu yapmazdım. Ama randevumu kaçırıamazdım, o yüzden şeytanla bir anlaşma yaptım.

"Peki." Xavier'in yanakları kendine özgü gülümsemesiyle çukurlaştı, ancak yüzünde bir şüphe gölgesi kaldı. "Madem bu kadar açık sözlüsün, ben de olacağım. Bir tatil istiyorum."

"Zaten tatildesin."

"Ben değil. Sen." Duvarı itti, adımları ağır ama temkinli bir şekilde odayı geçti ve benden birkaç santim ötede durdu. "Eğer tatilde bana katılacağına söz verersen galaya katılacağım. İspanya'da üç hafta. İş yok, sadece oyun."

Talep o kadar uzaklardan geldi ki, takip etmeye çalışırken kendimi kırbaçladım. "İşten *üç hafta* izin almamı mı istiyorsun?"

"Evet."

"Sen aklını kaçırmışsın."

Butik halkla ilişkiler şirketim Kensington PR'ı altı yıl önce kurduğumdan beri toplam iki kez tatil yapmıştım. İlki büyükannemin cenazesi içindi. İkincisi ise zatürre nedeniyle hastaneye kaldırıldığım zamandı (kışın ortasında paparazzi kovalamak insana bunu yaptırıyor). O zaman bile e-postalarımı telefonumdan takip ediyordum.

Ben iştim. İş bendim. Onu bir dakikalığına bile terk etme düşüncesi mideme kramplar girmesine neden oluyordu.

"Anlaşma böyle." Xavier omuz silkti. "Al ya da bırak."

"Unut gitsin. Böyle bir şey olmayacak."

"Tamam." Tekrar yatağa doğru döndü. "Bu durumda, ben uyumaya gidiyorum. Kalmak ya da eve uçmak konusunda özgürsün. Benim için fark etmez."

Dışlerim sıkıldı.

Piç kurusu. Eve uçmayacağımı ve yokluğumda kaos yaratmak için onu burada bırakmayacağımı *biliyordu*. Şansım yaver giderse, bu gece sahilde halka açık bir seks partisi düzenleyecek ve dillere düşüp galada olması gerekirken olmadığı gerçeğini ortaya çıkaracaktı.

Duvardaki saate baktım. Galaya zamanında yetişebilmemiz için önümüzdeki on beş dakika içinde yola çıkmamız gerekiyordu.

Eğer Londra'da saat sekizdeki randevum olmasaydı, Xavier'in blöfünü görebilirdim, ama...

Lanet olsun.

"İki gün yapabilirim," dedim, vazgeçerek. Bir hafta sonu beni öldürmezdi, değil mi?

"İki hafta." "*Bir*
hafta."

"Anlaştık." Gamzeleri beni tekrar kör etti ve kandırıldığımı anladım. Beni asıl planına çekmek için kasıtlı olarak daha yüksek bir teklifle başlamıştı.

Ne yazık ki pişman olmak için çok geçti ve elini uzattığında, teklif ettiğim zaman diliminde tokalaşmaktan başka seçeneğim yoktu.

Xavier'in en kötü yanı da buydu. Zekiydi ama bunu yanlış şeylere uyguluyordu.

"Bana evcil balığına öldürmüşüm gibi bakma," diye söylendi. "Seni tatile götürüyorum. Eğlenceli olacak. Güven bana."

Buz gibi bakışlarım karşısında gülümsemesi genişledi.

Gezegendeki en sevmediğim insanlardan biriyle İspanya'da bir hafta. Ne yanlış gidebilir ki?

BÖLÜM 2

Xavier

Sloane'u kızdırmak kadar günümü neşelendiren başka bir şey yoktu. O çok Tepkilerinde öngörülebilir ve öfkesinde çok muhteşemdi ve buz kraliçesi cephesinin, altındaki gerçek kişiye bir anlık bakışı ortaya çıkaracak kadar uzun süre erimesini görmeye bayıldım.

Çok sık olmuyordu ama olduğunda da Sloane'la ilgili her şeyi topladığım zihinsel çekmeceme ekliyordum.

"Ah, sen de onlardan birisin." Bakışlarımı yeni reklamcımın sıkı topuzu ve özel dikim elbisesi üzerinde gezdirdim. "Uptight kural takipçisi. Anladım. Adın yerine kendini bu şekilde tanıtmalıydın."

Bana dik dik bakışı bütün bir şehir bloğunu yerle bir edebilirdi.

Nesnel olarak, Sloane tanıdığım en güzel kadınlardan biriydi. Mavi gözler, uzun bacaklar, simetrik bir yüz... Michelangelo'nun kendisi bile daha iyi bir kadın formu yontamazdı.

Bunların hiçbirinin mizah duygusuyla birlikte gelmemesi çok kötü.

Cevap olarak sert bir şeyler söyledi ama ben onu çoktan susturmuştum.

Beni bu aptal anlamaya zorladığı için babamı sikeyim. Eğer mirasım olmasaydı, ona defolup gitmesini söylerdim.

Reklamcılar yüceltilmiş bebek bakıcılarıydı ve benim bir bebek bakıcısına ne ihtiyacım ne de isteğim vardı. Ayrıca, her ne kadar göze hoş gelse de, Sloane'un büyük bir oyunbozan olacağını şimdiden söyleyebilirdim.

Bu ilk karşılaşmamızdı. O zamandan beri ona karşı olan ilk düşmanlığımın oksijeni tükenmişti ve geriye...cehennem kalmıştı, bilmiyordum. Merak. Cazibe. Hayal kırıklığı.

Ne yazık ki düşmanlıktan çok daha karmaşık duygular.

Anahtarın ne zaman döndüğünü bilmiyordum ama keşke geri dönebilseydim ve

Aç şunu. Ondan nefret etmeyi, ilgisini çekmeye tercih ederim.

"Dik dur," dedi Sloane gözlerini bize doğru gelen adamdan ayırmadan. "Siyah kravatlı bir davettesin, plajda değil. Burada olmak istiyormuş gibi *davranmaya* çalışın."

"Alkol, yemek ve yanımda muhteşem bir kadın var. Tabii ki burada olmak istiyorum," dedim, ilk bölümde doğruyu söyleyip ikincisinde kıcımlı yırtarak yalan söyledim.

Bakışlarım onun gözünden kaçacak kadar hızlı, ama görüntüyü zihnime kazıyacak kadar uzun süre üzerinde gezindi. Başka birinin üzerinde olsa, sade siyah elbisesi sıkıcı olabilirdi ama Sloane bir market poşeti giyip yine de herkesi gölgede bırakabilirdi.

İpek, zayıf bedenini sıyırarak kusursuz tenini ve pürüzsüz, çıplak omuzlarını vurguluyordu. Saçlarını her zamanki topuzunun daha süslü bir versiyonu haline getirmişti ve bir çift küçük elmas damla küpe dışında hiçbir aksesuar takmıyor ve neredeyse hiç makyaj yapmıyordu. Belli ki ortama uyum sağlama niyetiyle giyinmişti ama bir mücevherin çamura karışamayacağı kadar kalabalığa karışamazdı.

Dürüst olacağım, teklifimi kabul etmesini beklemiyordum. Kabul edeceğini ummuştum ama işiyle evliydi ve gala *o kadar da* önemli değildi. Babamı onurlandırmak için sıradan bir etkinlikti, Miras Balosu ya da kraliyet düğünü değil.

Buraya gelmem karşılığında bir haftalık değerli iş zamanından vazgeçecek olması? Balıkçılık kokuyordu ama hediye atın ağzına bakmayacaktım.

Bir süredir Sloane'u ofisten uzaklaştırmak için can atıyordum. O kadar gergindi ki patlamak üzereydi ve patladığında orada olmak istemiyordum. Rahatlamaya ihtiyacı vardı. Ayrıca, bu gezi onu bozmak için mükemmel bir fırsattı - saçlarını serbest bırakmasını (gerçek ve mecazi anlamda), gevşemesini, biraz eğlenmesini sağlamak. Telefonda insanları ağlatmak yerine onu normal bir insan gibi sahilde uzanırken görmek için *para* verirdim.

Sloane Kensington'ın tatile tanıdığım herkesten daha çok ihtiyacı vardı ve benim de-

"Xavier!" Eduardo sonunda bize ulaştı. Babamın en yakın arkadaşı ve Castillo Group'un geçici CEO'su omzuma bir el attı ve düşüncelerimi tehlikeli bir yola sapmadan önce yarıda kesti. "Seni burada görmeyi beklemiyordum, *mijo*."

"Ben de öyle," dedim kuru bir sesle. "Seni gördüğüme sevindim, *tío*."

Biyolojik amcam değildi ama öyle de olabilirdi. Babamla çocukluktan beri arkadaşılar ve babam hastalanmadan önce onun en güvendiği danışmanlarından biriydi. Yönetim kurulu babamın iyileşmesini beklemek ya da yeni bir kalıcı CEO bulmak konusunda nihai bir karar verene kadar gemiyi Eduardo yönetiyordu.

Eduardo Sloane'a döndü ve ona alışıl gelmiş Kolombiyalı yanak öpücüğünü verdi. "Sloane, çok güzel görünüyorsun," dedi. "Sanırım bunun ortaya çıkmasını sana borçluyum. Onu yola getirmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum, değil mi? Çocukken ona *pequeño toro derdik*. Küçük bir boğa kadar inatçı."

Az önceki öfkesi yerini profesyonel bir gülümsemeye bıraktı. "Bu benim işim. Bunu yapmaktan mutluluk duyuyorum."

O da benim kadar iyi bir yalancıydı.

Başka bir konuk Eduardo'yu çekip götürene kadar üçümüz biraz sohbet ettik. Ben reddettiğim için Yılın Hayırseveri ödülünü babam adına kabul ediyordu ama herkes onunla hayırseverlik yerine iş konuşmaya hevesli görünüyordu.

Tipik.

Masamıza doğru ilerlerken Sloane'u yine saatini kontrol ederken yakaladım. "Geldiğimizden beri saatine onuncu kez bakıyorsun," dedim. "Eğer gitmek için bu kadar hevesliysen, sıkıcı töreni atlayıp barda kafayı bulabiliriz."

"Ben *sarhoş olmam* ve eğer bilmen gerekiyorsa, bir saat içinde biriyle buluşacağım. Ben gittikten sonra uslu durabileceğine inanıyorum." Soğuk tonuna rağmen çenesinde ve omuzlarında gözle görülür bir gerginlik vardı.

"Londra'da bu saatte biriyle buluşmak mı?" Sunucu sahneye çıktığında ve alkışlar salonu doldurduğunda koltuklarımıza yerleştik. "Bana ateşli bir randevun olduğunu söyleme."

"Yapıp yapmadığım seni ilgilendirmez." Hatla yazılmış menü kartını eline aldı ve hiç şüphesiz ceviz var mı diye taradı. Sloane'un onlara karşı garip bir kan davası vardı (ve alerji değildi; kontrol etmiştim).

"Çıkmak için zaman bulmanıza şaşırdım." Sunucu hoş geldiniz konuşmasına başladı. Mantığım bana bu konuyu kapatmamı söyledi ama yapamadım. Sloane'da mantığın her zaman pencereden uçup gitmesine neden olan bir şey vardı. "Şanslı adam kim?"

"Xavier." Menüü bıraktı ve bana baktı. "Şimdi zamanı değil. Cannes fiyaskosunun tekrarlanmasını istemiyoruz."

Gözlerimi devirmiştım. Büyük bir ödül konuşması sırasında bir *kez uyuklarken* yakalandım ve birdenbire kötü adam oldum. Bu tür etkinlikler bu kadar sıkıcı olmasaydı, belki uyanık kalmak için daha kolay bir zamanım olurdu.

İnsanlar bu günlerde eğlence nedir bilmiyordu. Kim havasız asansör müziği ve her galada servis edilen aynı sıkıcı içkileri isterdi ki? Hiç kimse. Eğer yeterince önemseseydim, organizatörlere birkaç tavsiyede bulunurdum ama yapmadım.

Sunucular yiyecekleri getirdiler, tören devam ederken daha fazla şampanya içmek için onları görmezden geldim.

Sloane'un ne tür bir adamla görüşüyor olabileceğini düşündüm. Birlikte çalıştığımız onca yıl boyunca onu hiç biriyle görmemiş ya da bir randevudan bahsettiğini duymamıştım ama belli ki biriyle birlikte olmalıydı.

Cehennem gibi huysuzdu ama aynı zamanda güzel, akıllı ve başarılıydı. Şu anda bile, çevredeki masalardan ona gizlice bakan birçok erkek vardı.

İçkimi yudumladım ve onlardan birine, yüzü kıpkırmızı olana kadar ters ters baktım. Sloane sadece ismen benim flörtümdü ama benimle geldiğinde diğer insanların onu süzmesi hiç de hoş bir davranış değildi. Artık kimse görgü kurallarına uymuyor muydu?

Salon en yüksek alkış sesiyle inledi. Eduardo ayağa kalktı ve sunucunun az önce babamı organizasyonun Yılın Hayırseveri olarak ilan ettiğini fark ettim.

"Alkışlayın," dedi Sloane bana bakmadan. Yüzüne sıkı bir gülümseme yerleşti. "Kameralar izliyor."

"Ne zaman izlemiyorlar?" Sadece Eduardo ve Eduardo'yu gönülsüzce alkışladım.

"Bu gece bu ödülü Alberto adına kabul etmek benim için bir onurdur," dedi. "Bildiğiniz gibi kendisi sayamayacağım kadar uzun yıllardır benim arkadaşım ve iş ortağım..."

Eduardo neyse ki kısa konuşmasını tamamladığında Sloane saatine baktı ve eşyalarını topladı.

Doğrudum. "Şimdiden gidiyor musun?" Sadece elli dakika olmuştu, bir saat değil.

"Trafik olması ihtimaline karşı. Benim yokluğumda uslu duracağınıza inanıyorum." Son cümlesini uyarıcı bir bakışla vurguladı.

"Sen gittiğin anda içkimi başka bir konuğun suratına fırlatıp müzik sistemini ele geçireceğim," dedim. "Kalmak istemediğine emin misin?"

Hiç eğlenmiş görünmüyordu.

"Bunu yaparsan anlaşmamız iptal olur," dedi kesin bir dille. "Gecenin sonunda kontrol edeceğim."

Gizlice sandalyesinden kalktı ve çıkışa doğru ilerledi. Onun gidişini izlemeye o kadar odaklanmışım ki, Eduardo'nun yaklaştığını fark etmedim.

omzuma bir el koydu.

"Konuşmak için vaktiniz var mı? Konuşmamız gereken bir şey var."

"Elbette." Sloane gittiğine göre, var olan en sıkıcı masa arkadaşlarıyla burada oturmaktan kurtulmak için her şeyi yapardım.

Eduardo'yu salona kadar takip ettim. Tören sona erdiğine göre, konuklar içki içmeye ve birbirlerine karışmaya devam ediyorlardı ve kimse bize pek aldırış etmiyordu.

"Seni arayıp söyleyecektim ama yüz yüze daha iyi olur." Fotoğrafçıların dikkatli gözlerinden kurtulan Eduardo'nun ağzı, nabzımın hızlanmasına neden olan acımasız bir çizgiye yerleşti. "Xavier..."

"Dur tahmin edeyim. Bu benim babam."

"Hayır. Evet. Şey..." Eduardo elini yüzüne sildi, alışılmadık bir şekilde tereddütlüydü. "Durumu stabil. Herhangi bir değişiklik yok."

Ya rahatlama ya da hayal kırıklığı hissi göğsümdeki düğümü gevşetti. İyi bir haber olması gereken bir konuda karışık duygulara sahip olmam ne kadar berbat bir durumdu?

Eduardo, "Bu daha kötüye gitmediği anlamına geliyor, ama aynı zamanda daha iyiye de gitmiyor," dedi. "Onu aylardır ziyaret etmedin. Onu görmelisin. Yardımı dokunabilir. Doktorlar sevdiklerinin yanında olmasının-"

"Anahtar cümle *sevdiklerim*. Annem etrafta olmadığına göre, sanırım boku yedi."

Babamın gerçekten değer verdiği tek kişi annemdi. "O senin baban."

Fahri amcamın ağzı inceldi.

"*Deja de ser tan terco. Haz las paces antes de que sea demasiado tarde.*" Bu kadar inatçı olmayı bırak. Çok geç olmadan telafi et.

"Telafi etmesi gereken ben değilim," dedim. Bir erkeğin vazgeçmeden önce deneyebileceği çok fazla şey vardı ve ben sınıırıma yıllar önce ulaşmıştım. "Her neyse, iyi konuşmaydı ama gitmem gereken başka bir yer var."

"Xavi-"

"Eve güvenli yolculuklar." Döndüm. "Herkes benden selam söyle."

Eduardo arkamdan, "Ailenin şirketi," diye seslendi. Sesi istifa etmiş gibiydi. Geçici CEO pozisyonunu ben reddettiğim için almıştı ve bir gün aile mirasını devam ettirme konusunda sihirli bir şekilde "aklının başıma geleceği" umuduna sarıldığını biliyordum. "Bundan sonsuza kadar kaçamazsın."

Adımlarımı bozmadım.

Tören bittiğine göre gala da bitmiş sayılırdı, bu da gidersem Sloane'la olan anlaşmamı bozmayacağım anlamına geliyordu.

Onu ve şu anda nerede olduğunu -muhtemelen bir pislikle randevuda-hatırlamak zaten kötü olan ruh halimi daha da kararttı.

Genelde iyi tarafından bakmaya çalışırdım, ama siktir et, bazen bir adamın yuvarlanması gerekirdi.

Ceketimi vestiyerden aldım ve etkinlik alanının dışında bekleyen siyah taksilerden birine bindim.

"Neon," dedim, şehrin en yeni gece kulübünün adını söyleyerek. "Beni oraya on beş dakikadan kısa sürede götürebilersen sana yüz pound bahşış veririm."

Taksi kaldırımdan uzaklaştı. Pencereden Londra'nın geçen ışıklarına baktım, Eduardo, babam ve uyanık olduğum anları olması gerekenden çok daha fazla işgal eden bir reklamcı hakkındaki düşüncelerimi içerek uzaklaştırabileceğim an için sabırsızlanıyordum.

BÖLÜM 3

Sloane

Yayaları yolun karşısına geçmemeleri konusunda uyarın "kırmızı adam"

sinyali başladı

beni aşağı indirdi. Onu görmezden geldim ve karşıdan gelen bir kamyonun kornasını duymazdan gelerek caddenin karşısına doğru güçle yürüdüm.

Zaten geç kalmıştım ve ayakkabılarımı hemen çıkarmazsam kanlı ayaklarım beni bir arabanın çarpmasından daha hızlı öldürecek. Dört inçlik stiletolar harika *görünüyordu* ama on blokluk şehir yürüyüşü için yapılmamışlardı.

Ne yazık ki Londra trafiği berbattı, bu yüzden yirmi dakika boyunca aynı caddede sıkışıp kaldıktan sonra taksimi terk ettim.

Otele ulaştığımda elbisem terden vücuduma yapışmıştı ve ayaklarımı zar zor hissediyordum, ancak çatı katına olaysız bir şekilde çıktım (diğer konukların dehşet dolu bakışlarını saymazsak).

Lütfen uyuma.

Kalbim boğazımda, kapıyı çaldım.

Lütfen uyuma. Please don't be-

Tanıdık, yuvarlak bir yüz kapıyı açtığında nefesim rahatlayarak kesildi.

"İşte buradasın." Rhea beni içeri aldı, gözleri George ve Caroline her an içeri girecekmiş gibi girişe dikilmişti. Bana her mesaj attığında işini tehlikeye atıyordu ama ikimiz de aynı nedenle risk alıyorduk. "Gelemeyeceğinden korkuyordum."

"Trafığe takıldım ama bunu hayatta kaçırmazdım." Ayakkabılarımı çıkardım ve iç çektim. *Çok daha iyi.*

Rhea'nın yardımıyla kanlı ayaklarımı hızla temizledikten sonra süitin oturma odasına girdim. Onu yerde oturmuş, balerinlerle ilgili bir çocuk çizgi filmi izlerken görünce kalbim sıkıştı. Her zaman dans ya da sporla ilgili programlara yönelirdi.

Sırtı bana dönüktü ama altıncı hissi olmalı ki odaya girdiğim anda döndü.

"Sloane!" Penny ayağa fırladı ve bana doğru koştu. "Gelmişsin." "Tabii ki geldim." Ona sarılmak için eğildim. Tanrım, o kadar büyümüştü ki Onu son gördüğümünden beri.

Yüzünü karnıma gömdü ve eğer ağlayabilseydim bana o kadar sıkı sarıldığı için ağlardım. Rhea'nın yanı sıra muhtemelen gün içinde ilk sarıldığı kişi bendim.

Dadısı bizi baş başa bırakarak odadan çıktı ve sonunda isteksizce onu serbest bıraktım, böylece hediyesini çantamdan çıkarabildim. "Mutlu yıllar, Pen. Bu senin için."

Üvey kız kardeşimin gözleri parladı. Hediyei aldı ve gümüş çizgili kâğıdı yırtmamaya büyük özen göstererek paketini açtı.

Ailesi için Penelope, diğer herkes için Penny'ydi ama benim için her zaman Pen olacaktı. İhtiyacım olduğunu asla bilmediğim kız kardeşim, gittiğimde ağlayan tek kişi ve büyükannem öldükten sonra hala ailem olarak gördüğüm tek Kensington.

Hediyenin paketini açmayı bitirdi ve sevinçli nefesi yüzüme bir gülümseme getirdi.

"Yeni Amerikan Sporları bebeği!" Değerli eşyayı göğsüne bastırdı. "Bunu nasıl aldın?"

"Tanıdığım insanlar var. Ablan oldukça havalı, biliyorsun," diye takıldım.

Sınırlı sayıda üretilen bu bebek dünyada en çok aranan oyuncaklardan biriydi. Sadece iki düzine v a r d ı ama arkadaşım Vivian'ın

kocam bazı torpiller yaptı ve Pen'in doğum günü için bana bir tane aldı.

Onunla açıkça oynayamıyordu ama ailesinin ihmalinin iyi yanlarından biri de oyuncağı nasıl aldığını fark etmeyecek ya da sorgulamayacak olmalarıydı.

"Dokuz nasıl hissettiriyor?" Yerde onun yanına oturdum. "Neredeyse çift haneli rakamlara ulaştın."

"İğrenç. Yakında ben de senin gibi yaşlı olacağım!" Yan tarafını gıdıkladığımda Pen histerik kıkırdamalara başladı. "Dur! Özür dilerim! Özür dilerim!" Nefes nefese kaldı. "*O kadar da yaşlı değilsin.*"

"Bana hakaret edersen böyle olur," diye takıldım ama onu fazla zorlamamaya dikkat ederek gıdıklamayı bıraktım. Ona her zaman normal bir çocukmuş gibi davranmakla, en azından fiziksel dayanıklılık açısından öyle olmadığını bilmek arasında bir çizgi tutturmuştum.

İki yıl önce, alışılmadık derecede uzun süren bir mono nöbetinin ardından Pen'e kronik yorgunluk sendromu veya KYS teşhisi kondu. Aşırı yorgunluk, uyku sorunları, eklem ve kas ağrıları ile karakterize olan KYS'nin tedavisi ya da onaylanmış bir tedavisi yoktu. Sebebini belirlemek zordu, ancak doktorları bağışıklık sisteminin hastalığa tepki verme şeklindeki bir değişiklikte tetiklendiğinden şüpheleniyordu ve yapabileceğimiz en iyi şey semptomları yönetmekti.

FDA onaylı bir tedavisi olmamasına rağmen, KYS özel vitaminler, antiretroviraller ve diğer "mucize" ilaçlarla "tedavi" vaat eden bin bir yılan yağı satıcısını ortaya çıkarmıştı. Pen'in ailesi işe yarayan bir şey bulabilmek için tonlarca parayı çöpe atmıştı. Hiçbir şey işe yaramadı, bu yüzden sonunda pes ettiler ve onu düşünmek zorunda kalmayacakları bir yere, eve taktılar.

Neyse ki Pen'in hafif KYS'si vardı, bu nedenle günlük aktivitelerini daha ağır vakalara göre daha iyi yerine getirebiliyordu, ancak istediği gibi spor yapamıyor veya yaşlıları gibi okula gidemiyordu. Kötü günlerde yürümekte bile zorlanıyordu. Şu anda evde eğitim görüyordu ve Rhea kaza geçirmesi ihtimaline karşı neredeyse yirmi dört saat onunla kalıyordu.

"Senin için bir şey yaptım." Pen'in sesi nefes nefese çıkmıştı ama sehpa doğru yürüyüp hiç vakit kaybetmeden geri döndüğünde endişem azaldı. Boğazımda bir düğüm oluştu. Güzel bir gündü; doğum gününde güzel bir günü hak ediyordu. "Bu bir dostluk bileziği." Mücevheri dikkatlice avucuma yerleştirdi. "Bende de bir tane var. Gördün mü?"

Boncuklu bilezikte basitçe beş kalp vardı. Onunki pembe, benimki maviydi.

Düğümün baskısı burnumun ve kulaklarımın arkasına doğru ilerledi. "Bu çok güzel. Teşekkür ederim, Pen." Bileziği bileğime geçirdim. "Ama doğum gününde hediye almalısın, vermemelisin." Özellikle de takıyı yapmak muhtemelen saatlerce süren bir enerjiye mal olmuşken.

"Seni doğum gününde göremiyorum," dedi kısık bir sesle.

Haklı olmasından nefret ediyordum. Birbirimizi yılda sadece birkaç kez, Rhea beni gizlice içeri sokabildiğinde görüyorduk. Ailem onu ziyaret etmeme izin vermeden önce bir kasaya kilitleyecek kadar kindardı ve ben de hatam olmayan bir şey için asla özür dilemeyecek kadar gururluydum. Bunu düşünmüştüm ama yapamazdım. Pen için bile.

"Artık birlikteyiz," dedim geçmişe dair düşüncelerimi bir kenara iterek. "Ne yapmak istersin? Film izleyebiliriz, yeni bebeğinle oynayabiliriz..."

"Blackcastle ve Holchester maçını izlemek istiyorum." Pen kocaman gözleriyle bana baktı. "Lütfen mi?"

Ben sporla ilgilenen biri değildim ama o futbolu çok severdi, bu yüzden maçın tekrarını izlemeyi kabul ettim. Maç bu yılın başlarında manşetlere çıkmıştı çünkü Premier Lig'in gözdesi ve Blackcastle'a yeni transfer olan Asher Donovan ilk kez eski takımına karşı oynamıştı.

Xavier'in yanı sıra Asher benim en zor müşterimdi ama aynı zamanda Pen'in de kahramanıydı. Birkaç yıl önce firmamla anlaştığında neredeyse kulak zarımı patlatacaktı.

Xavier'den bahsetmişken.

Pen yanıma kıvrılıp pür dikkat maçı izlerken, ben de yeni bir dedikodu var mı diye telefonumu hızla kontrol ettim. Eski bir ilişkiden gelen ve tekrar buluşmak isteyen bir mesajı görmezden geldim - adam bir ipucunu kaldıramazdı - ve haberleri taradım.

Tüm müşterilerim için uyarılar alıyordum ama ekranda her belirdiklerinde tansiyonumun yükselmesine neden olan sadece iki isim vardı. Baş harflerinden biri: XC.

Bir şey yok. *İyi*di. Uslu duruyordu. Rhea'nın Pen'le ilgilenirken benim Xavier'i hizada tuttuğumdan daha kolay vakit geçirdiğine yemin edebilirim.

Pen ve ben oyun boyunca konuşmadık ama buna gerek de yoktu. Birbirimizi sık sık görmesek de, buluşmalarımızın en güzel yanı birlikte rahat olmaktı. Bu bazen hiç durmadan konuşmak anlamına gelirdi; bazen de sessizlik içinde film izlemek.

Yarım saat sonra yer değiştirdi ve aşağıya baktığımda nabzım endişeyle yükseldi. Solgun bir yüz, buğulu gözler; düşmek üzereydi. Rhea'yı çağırdığımda "Ben iyiyim," dedi. Yaşlı kadın odaya koştu, yüzü endişeyle kaplanmıştı. "Kal." Pen küçük eliyle kolumu kavradı. "Seni hiç göremiyorum."

Sözlerine rağmen, sonlara doğru sesi bir fısıltıya dönüştü. Gece çok yorucu geçmişti ve onu alından öptüğümde tekrar tartışmaması yorgunluğunun bir göstergesiydi.

"Yakında tekrar görüşeceğiz," dedim şiddetle. "Söz veriyorum."

Keşke birlikte daha fazla zaman geçirebilseydik ama Pen'in sağlığı her şeyden önce geliyordu.

Rhea'yla birlikte onu yatak odasına götürdük ve hemen orada uyudu. Umarım gece boyunca uyumuştur. Yoksa yarın çok zor olacaktı.

Saçlarını düzelttim, boğazım duygularıyla tıkanmıştı. Bir ziyaret daha çok erken bitmişti. Birlikte geçirdiğimiz zaman asla istediğim kadar uzun sürmedi ama en azından onu gördüm. İçinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında isteyebileceğim en iyi şey buydu.

Oturma odasına döndükten sonra Rhea, "Bu gece seni biraz görebilmesi iyi oldu," dedi. "Bay ve Bayan Kensington dışarı çıkmadan önce onunla pek fazla vakit geçirmedi." "

Tabii ki yapmadılar. Babam ve üvey annem Pen'in durumunu bir utanç kaynağı olarak görüyor ve onu mümkün olduğunca insanlardan uzak tutuyorlardı.

"Bu geceyi bana haber verdiğin için teşekkür ederim," dedim. Rhea geçen hafta aramış ve Londra'da olacaklarını söylemişti. George ve Caroline'ın bu akşam için akşam yemeği ve gösteri rezervasyonları vardı, bu da bana Pen'i görebileceğim kadar geniş bir pencere açıyordu. "Minnettarım-"

"...kesinlikle *korkunç*." Kapının dışından gelen tanıdık bir ses bizi durdurdu ve midemin bulanmasına neden oldu. "Dürüst olmak gerekirse George, daha önce hiç bu kadar berbat bir ıstakoz yememiştim."

Rhea ve ben birbirimize baktık, onun kocaman gözleri benimkileri yansıtıyordu. "İki saatten önce dönmemeleri gerekiyordu."

Ağzı titredi. "Eğer seni görürlerse..."

İşimiz biterdi. Rhea Pen'i annesi gibi severdi. Kovulursa ikisi de yıkılırdı ve Pen'i bir daha göremezsem...

Bir şeyler yap. CEO'lar ve ünlüler zor dönemlerinde onlara rehberlik etmem için bana fahiş miktarlarda para ödediler, ancak garip bir kopukluk ayaklarımı yere bastırdı. Sanki otel odasında bir aktörün beni canlandırmasını izliyordum, gerçek ben ise istenmeyen anılardan oluşan bir tünelden aşağı yuvarlanıyordum.

Seninle çıkmak bir buz kütesiyle çıkmak gibi... Benden hoşlanıp hoşlanmadığını bile bilmiyorum...

Yaptığı şey için onu suçlayabilir misin?

Gerçekten bu kadar önemsiyor olsaydın, ağlar ya da duygularını belli ederdin. Bizi utandırma, Sloane.

Eğer o kapıdan çıkarsan, geri dönüşü yoktur.

Gözlerimin arkasındaki basınç, bir çıkış yolu bulmak için çaresizce beni zorluyordu.

Her zaman olduğu gibi, hiçbir şey bulamadı.

Süitin kart okuyucusunda bir anahtar vınladı.

Çekil! Kafamın içinden bir ses bağırdı. *Aptal mısın sen?*

Yakalanacaksın.

Kapı kilidinin yumuşak tıkırtısı sonunda beni transımdan çıkarıp kriz yönetimi moduna geçirdi.

Düşünmedim. Girişten kanlı topuklu ayakkabılarımı aldım, arkamda bırakmış olabileceğim izler için oturma odasını taradım ve hiçbir iz olmadığına kanaat getirerek yerden tavana kadar uzanan perdelerin arkasına saklandım.

Kapı açıldı ve ben kalın kırmızı kadifenin arkasına tam olarak yerleşmeden önce gri saçlar bir anlığına ortaya çıktı. Avuçlarım kıvrıldı, terden kayganlaştı.

Bugün ailemle karşılaşmayı planlamamıştım. Zihinsel olarak buna hazır değildim ve özellikle dindar bir insan olmasam da, doğrudan uyumak dışında bir şey yapamayacak kadar yorgun olmaları için tüm gücümle dua ettim.

"Her zamanki yerimizde kalmalıydık." Caroline'ın kısık sesi topuklarının ritmiyle yankılandı. "Sözde yükselen yıldızlara bir şans verirsen böyle olur George. Nadiren aynı seviyede oluyorlar."

"Haklısın." Babamın derin, tanıdık sesi, bir Cuma gecesi yatağımda bir kitap ve bir el feneriyle yatarken içimde gök gürültüsü gibi gürledi. Hem rahatlatıcı hem de uğursuz olan bu ses, bir parça nostalji kaçana kadar uzun zaman önce ördüğüm duvarı yonttu.

Sesini şahsen duymayalı yıllar olmuştu.

"Bir dahaki sefere kulübe gideriz," dedi. "Rhea, bizim için oda servisi sipariş et. Restoranda neredeyse hiçbir şey yemedik."

"Evet, efendim."

"Peki perdeler *neden* açık?" Caroline'ın sesi daha da yükseldi. "Gün batımında hemen kapatılmaları gerektiğini biliyorsun. Tanrı bilir kimler

"Şu anda içeri bakıyorum."

Kimse yok çünkü on ikinci kattasınız ve başka binalara bakmıyorsunuz.

Üvey annemin ayak sesleri önümde durduğunda, aklımdan geçen iğneleyici cevap bakır tadının ağzıma dolmasını engelleyemedi. Donup kalmış, beni felaketten ayıran tek şey olan kadife örtüye bakıyordum.

Perdelerin arkasına bakma. Arkasına bakma-

Bir eliyle perdeleri kavradı. Sırtımı pencereye dayadım ama yüzümden santimetrelerce uzaktaydı ve gidecek başka yerim yoktu.

Thud. Thud. GÜM.

Kalp atışlarımın uğursuz davulu her geçen saniye daha da şiddetleniyordu. Caroline beni bulur ve Pen'i onu göremeyeceğim uzak bir yere gönderirse ne söyleyeceğime, ne yapacağıma ve yardım etmesi için kimi tutacağıma dair birçok plan ve yedek plan tasarlamaya başlamıştım bile.

Caroline'ın eli perdelerle sıkıca sarıldı. Kalbimin durduğu bir an için her şeyin bittiğini sandım.

Sonra perdeleri kapatarak beni tamamen gizledi ve o akşamki yemekle ilgili şikâyetlerine devam etti.

"Dürüst olmak gerekirse, *Vogue'un* onu nasıl yılın en iyi yeni şeflerinden biri seçebildiğini bilmiyorum..." Topuklarının sesi, babamın mırıldanarak verdiği yanıt ve kapının kapanma sesiyle birlikte kayboldu.

Kimse Pen'i sormadı ya da Rhea'yı bir daha tanımadı.

Vücudum rahatlamamanın verdiği hafiflikle sarktı ama Rhea perdeleri geri çektiğinde oyalanmakla vakit kaybetmedim. George ve Caroline her an geri gelebilirlerdi.

Sessiz bir vedayla Rhea'nın elini sıktım ve ön kapıdan kaçtım. Gülümsedi, gözleri endişeliydi ve otelin dışındaki kaldırıma çıkana kadar doğru düzgün nefes alamadım.

Beklenmedik bir şekilde babamla aynı odada bulunmanın şoku beni birkaç dakikalığına yine şaşırttı, ama Ekim ayının serin havası üzerime bir buz yağmuru gibi döküldü ve köşeye vardığımda kulaklarımdaki uğultu kayboldu ve sokak lambaları artık turuncu bir akıntıya dönüşmüyordu.

Ben iyiyim. Bu iyi. Yakalanmamıştım, doğum gününde Pen ile vakit geçirmiştım ve şimdi-

Telefonum bir haber uyarısıyla çaldı.

Şöyle bir göz attım, Perry Wilson'ın kendine özgü blog logosunu gördüğüm anda midem bulandı.

Makaleye tıkladım ve kıpkırmızı bir pus, otelden kıl payı kaçışımla ilgili kalan tüm huzursuzluğu sildi.

Şaka yapıyor olmalısın.

İki saat. Onu *iki* saat yalnız bıraktım ve hala basit talimatları takip edemedi.

Telefonumu çantama tıktırdım ve yoldan geçen bir taksiyi çağırdım. "Neon." Kapıyı çarparak kapattım ve şoförün irkilmesine neden oldum. "Beni on dakika içinde oraya götürürsen sana bu ayın en büyük bahşışını vereceğim."

Boğmam gereken bir müşteri varken her saniye önemliydi.

BÖLÜM 4

Sloane

Sosyete gazeteleri onlara Modern Jet Set adını verdi. Trashier Dedikodu sütunları onlarla Mirasçılar ve Yedekler diye alay ediyordu - hayatlarında yararlı bir şey yapmak yerine günlerini içki içerek ve parti yaparak geçiren zengin çocukları. Ben onlara basitçe Xavier ve Arkadaşları (aşağılayıcı) diyordum.

Pen'in otelinden ayrıldıktan sekiz dakika sonra, Xavier ve Arkadaşları'nın VIP odasını ele geçirdiği Neon'a zorla girdim. Sahne neredeyse Perry Wilson'ın son blog yazısındaki fotoğrafların bir kopyası gibiydi.

Xavier'in arkadaşlarından biri bir şişe kızının midesinden kokain çekiyor, bir diğeri birine kucak dansı yapıyor ve yarı giyinik bir çift köşede resmen seks yapıyordu.

Hedonizmin ortasında, sarayını inceleyen bir kral gibi uzanmış olan Xavier, bir kolunu kadife bir banketin arkasına atmış, diğerinde ise bir şişe tekila tutuyordu.

Xavier, tam şu anda gerçekleşmekte olan ödül galasında olması gerekiyordu.

Perry Wilson'ın birkaç ay önce Miami'de çılgınca geçen doğum günü partisiyle ilgili haberinden sonra imajını temizlemeye her zamankinden daha çok ihtiyacı olan Xavier.

Xavier, söz konusu imajı düzeltene kadar bir gece kulübüne adım atmayacağına dair bana söz vermişti.

Bankete doğru ilerlerken ve tam önünde durup kalabalığı görmesini engellerken ayaklarımdaki acıyı hissetmiyordum bile. Etrafında çırpınan kadınlar öldürme niyetimi anlamış olmalıydılar çünkü fırtınalı bir günde düşen yapraklardan daha hızlı dağıldılar.

Xavier bana hitap etmeden önce tekilasından uzun bir yudum aldı. "Önce Mykonos, şimdi de bu." Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Beni mi takip ediyorsun, Luna?"

"Eğer olsaydım, sen bunu kolaylaştırırdın." Telefonumu kaldırdım, Xavier'in güzel bir sarışın kucağına oturmuş içki içerken çekilmiş iğrenç bir fotoğrafı vardı. *Castillo'nun varisi ölen babasının onuruna düzenlenen galadan kaçtı!* "İmajınızı düzeltene kadar kulüp yok ve galanın tamamında kalmanız gerekiyordu. Anlaşmamız böyleydi."

"Hayır, anlaşmamız tüm *tören* boyunca kalmam yönündeydi ve öyle de yaptım. Tören ve gala aynı şey değil. Kulüp meselesine gelince..." Sıradan bir omuz silkme. "Belki de bunu yazılı hale getirmeliydin."

Şişeyi elinden aldım. *Aslında* onu tutup sarsmak istiyordum ama "gizlice" bizi çeken kameralara dikkat ediyordum. İnsanlar düşündüklerinden daha az ketumdu.

"Kalk," dedim dişlerimi sıkarak. "Otele geri dönüyoruz." *Huzur içinde aklını başına getirebileceğim bir yer.*

"Randevun nasıldı?" Xavier emrimi duymazdan geldi ve bakışlarını yüzümde, elbisemde ve ayaklarımda gezdirdi. Kaşlarının arasında küçük bir çimdik oluştu.

"Harika." Galadan neden erken ayrıldığıma dair varsayımını ortadan kaldırmadım. "Daha az fantastik olan ise Perry Wilson'dan seninle ilgili bir bildirim daha almaktı."

Gözlerine garip bir memnuniyet parıltısı yerleşti. "Akşamınızı böldü mü?" diye sordu ipek gibi. "Benim hatam."

Duruşumu değiştirirken ifademi nötr tuttum ve jilet gibi keskin bir stileto ile dikkatlice ayağına bastım. Masa ne yaptığımı meraklı gözlerden saklıyordu, bu yüzden uzaktan bakıldığında hiçbir sorun yokmuş gibi görünüyordu.

Xavier'in ukalalığı anında yüzünü buruşturmasının altında kayboldu. "Kalkmak için otuz saniyen var, yoksa sadece ayak parmağını değil anatominin çok daha önemli bir parçasını kaybedersin." Başımı eğdim ve parmağımı tekila şişesine vurdum. "Her şey için online eğitimler olduğunu biliyor muydun? Sıradan ev eşyalarıyla bir ev istilacısının nasıl hadım edileceği de dahil."

Hakkını yemeyelim, hadım etmek kelimesinden ürkmedi. "Dur tahmin edeyim. Hepsini izledin, aşırı başarılı." Koltuğunda daha derine çöktü ve kukuletalı bir kayıtsızlıkla bana baktı. "Rahatla, Luna. Bugün cuma gecesi. Çubuğu kıcıncıdan çıkar ve biraz eğlen."

Gözümün altında bir kas seğirdi. *Yemi yutmayın*. "Buraya eğlenmeye gelmedim." Neredeyse bir hırıltı gibi çıktı.

"Belli ki." Xavier bana bir kez daha baktı. "Geceyi böyle sıkıcı bir şekilde sonlandırmak için mükemmel bir elbiseyi ziyan etmen çok kötü. Bu arada, randevun erken ayrılman konusunda ne hissetti?"

"Dediğimi yapmanın kendi çıkarlarına olacağını düşündüler." Ayağına daha sert bastım, yeniden yüzünü buruşturması karşısında bir gülümseme belirdi. "Madem bu kadar *sıkıcı* bir gece geçiriyorum, işleri renklendirmek istiyorum. Tabii ki benim eğlence anlayışımın seninkiyle uyuşacağını garanti edemem; özellikle de etrafın arkadaşlarıyla çevriliyken ve utanma ihtimalin yüksekken." Gülümsemem kayboldu. "Emin ol, öfke nöbeti geçiren küstah bir çocukmuşsun gibi seni buradan sürükleyerek çıkaracağım ve hayır, sonrasında ortalığı temizlemek zorunda kalan ben olsam da umurumda *değil*. Günlerinizin geri kalanında arkadaşlarınızdan göreceğiniz bok için buna değer. Yani bunun olmasını istemiyorsan, kalk git."

Xavier tiradımı en ufak bir endişe belirtisi göstermeden dinledi. Sözlerimi bitirdikten sonra esnedi, diğer kolunu banketin arkasına uzattı ve beş bin dolarlık ayakkabısının topuğuna sivri bir bakış fırlattı. "Gitmeme izin vermezsen kalkamam, tatlım."

Onu serbest bırakırken gözlerimi ondan ayırmadım, ani itaatinden şüphelenmişim.

Banketten indi ve bana baktı, gözlerinde yeniden bir eğlence parıltısı belirdi. Jimmy Choos ayakkabılarımı giydiğimde bile benden beş santim daha uzun duruyordu.

Nefret ettim.

"Kendimi savunmak gerekirse, anlaşmamızın bana düşen kısmını yerine getirdim," dedi. "Dediğim gibi, tören ve gala iki farklı şey. Tören Eduardo konuşmasını bitirdiğinde sona erdi, ki bu aynı zamanda *senin* ayrıldığın zamana denk geldi. O yüzden bunu tatilimizden caymak için bir bahane olarak kullanmaya kalkma."

"Bu anlambilimsel bir şey."

"Belki," dedi. "Ama aynı zamanda gerçek de bu."

"Peki ya imajını düzeltene kadar kulüplere gitmeme sözün ne olacak?"

"İmajım düzeltildi. Haftalardır hakkımda tek bir kötü haber çıkmadı." Xavier'in gözleri gülerek parladı. "'Sabit imaj' tanımını hiç belirtmedin Luna. Bunun ne anlama geldiği konusunda farklı fikirlere sahip olmamız benim suçum değil."

Tanrım, çekilmez biriydi. Haklı olduğu gerçeği daha da sinir bozucuydu ama bunu kabul etmektense kendimi Big Ben'den aşağı atmayı tercih ederdim. "Kapa çeneni ve beni takip et," diye tersledim, keşke daha zekice bir cevabım olsaydı.

"Evet, hanımefendi." Yanakları çukurlaştı. "Sorumluluk sahibi kadınlara bayılırım."

Cinsel imaları görmezden geldim ve topuklarımın üzerinde döndüm. Arkadaşlarına veda etmeden beni çıkışa kadar takip etti.

Benimle tartışmaktan yoruldu mu yoksa onu utandırma tehdidiyle gerçekten korkuttum mu bilmiyordum - bundan şüpheliydim - ama

önemli değildi. Önemli olan tek şey beni dinlemesi ve beladan uzak durmasıydı.

Asansörden inerken "Bileziğin hikâyesi nedir?" diye sordu.

"Affedersiniz?"

"Bilezik." Xavier çenesini bileğimdeki dostluk bileziğine doğru eğdi. "Galada onu takmamıştın."

Kaslarım gerildi. Pen'e yaptığım ziyaretleri sadece en yakın arkadaşlarım biliyordu ve onu bu güvenilir çevreye eklememin imkânı yoktu.

"Bir hediye idi." Detay vermedim.

"Hmm." Yüzünden bir bilme gölgesi geçti. Bütün gece içmiş biri için şaşırtıcı derecede gözlemciydi.

Neyse ki bu konuda ısrar etmedi ve ana çıkışa kadar kalan mesafeyi sessizce yürüdük.

Ancak, barışın uzun sürmeyeceğini bilmeliydim.

"Yeni terimler," dedi taksinin arka koltuğuna tırmandığımızda. "Biz tatildayken bu kadar oyunbozanlık yapamazsın."

"O zaman beni yanında götürme." Potansiyel yeni bir müşteriyle ilgili bir iş e-postasını kafamı kaldırmadan yanıtladım. New York'ta hâlâ iş saatleriydi.

"İyi denemeydi. Beni takip eden biri olarak yanımda olmaktan pek hoşlanmıyor gibisin." Elini göğsüne koyarak alaycı bir ifadeyle baktı. "Bu benim ruhumu incitiyor. Gerçekten."

"Kesilmek daha çok acı verir."

Xavier'e, babası öldüğünde milyarlarca dolar miras kalacaktı. Ancak şu anki geliri, iki şarttan birini ihlal ederse derhal sona erecek olan abartılı bir yıllık ödenekten geliyordu: 1) Beni reklamcısı olarak tutmak zorundaydı ve 2) Ailenin itibarına zarar verecek hiçbir şey yapamazdı.

İkinci koşul için üç vuruş politikası vardı ve bir şekilde Xavier'in buna uyup uymadığını belirlemekten ben sorumluydum. Bunu ilk öğrendiğinde kıyameti koparmıştı ama o zamandan beri isteksizce kabullenmişti.

Gücümü kötüye kullanmadım. Ancak, siciline ikinci bir ceza eklememe ramak kalmıştı (ilki Miami'deki yirmi dokuzuncu doğum günüydü).

Xavier umursamaz bir sesle, "Belki," dedi. "Ne olursa olsun, bunu tatilde yapamazsın." Telefonuma başıyla işaret etti.

"Ne, e-postalarımı mı kontrol edeyim?"

"Aynen öyle. Tüm zaman boyunca çalışıyorsanız tatil tatil değildir."

Alay ettim. "Bütün bir haftayı e-postalarımı kontrol etmeden geçireceğimi düşünüyorsan, düşündüğümünden daha fazla hayal görüyorsun. Ben bir iş yürütüyorum Xavier ve beni İspanya'da istiyorsan şartlarımı kabul edeceksin."

"Anlıyorum." Bir kaşını kaldırdı. "Senin bir yalancı olduğunu hiç düşünmemiştim, Sloane. Yolculuğumuz daha başlamadı bile ve sen şimdiden sözünden dönmeye başladın."

Suratıma bir tokat da atabilirdi. "*Affedersiniz?*"

Hayatım boyunca pek çok şeyle anıldım ama bir kez bile yalancı olarak anılmadım. Elbette, zaman zaman gerçeği çarpıtmış olabilirim - hangi reklamcı bunu yapmaz ki? - ama iş söz vermeye geldiğinde, sözümü tutardım. Her zaman.

Xavier'le bu aptalca pazarlığı en başta kabul etmemin nedenlerinden biri de buydu. Pen'e bu gece onu göreceğime söz vermiştim ve bunu yapabilmemin tek yolu onun taleplerine boyun eğmekti.

"İş yok, sadece oyun var," dedi. "Bunu kabul ettiğin zamanki şartlardan birinin bu olduğunu çok net hatırlıyorum. E-postaları kontrol etmek iş olarak kabul edilir, bu da sözünüzden döndüğünüz anlamına gelir."

Kahretsin, haklıydı. *Yine*. Sırf çok saçma olduğu için anlaşmamızın bu şartını bir şekilde unutmuştum. Mesajlarımı bir hafta boyunca görmezden gelemezdim ama sözümünden de dönemezdim.

"Bir değişiklik öneriyorum," dedim sertçe. "*Kişisel* bilgilerimi kontrol edebilirim

e-postalarımı istediğim zaman kontrol edebilirim ve tek yaptığım işimi devretmekse

onları ekibime kattım."

Xavier'in gözleri kısıldı. Yüzünün yeniden gülümsemeye başlaması için birkaç vuruş geçti. "Değişiklik kabul edildi. Şimdi-"

"*Ahem.*" Cümlesini tamamlayamadan şoför sözünü kesti. Anlaşılan konuşmamızdan sıkılmıştı, "Nereye?" diye sertçe sordu.

Xavier ve ben aynı anda cevap verdik. "Claridge's." "Stansted Havaalanı."

"Bana tatil sözü vermiştin," dedi Xavier ona baktığımda. "Paranı ağzının olduğu yere koyma zamanı."

"Londra'ya saatler önce vardık ve yarına kadar İspanya'ya gitmiyoruz."

Bir günde bu kadar seyahat etmek ölmek istememe neden oldu. "Saatini kontrol et.

Saat gece yarısını beş geçiyor."

Saat gerçekten de gece yarısını beş geçiyordu. Bu gece kayıp vermeye devam ettim.

Kendime not: Gelecekte, sadece b i r kalkış günü değil, bir kalkış saati de belirtin.

"Bavulum otelimde. Onu almam gerek," dedim oyalamaya çalışarak.

"Çoktan halledildi." Telefonunu kaldırdı. "Az önce mesaj attım Otel uşağı. Vardığımızda valizlerimiz jette bizi bekliyor olacak." "Artık çok geç." Yolculuğu ertelemek için başka bir bahane aradım. "Artık çok geç. Bu saatte uçmak tehlikeli."

Xavier benim saçma açıklamamı kabul etmeye tenezzül etmedi. Kırmızı göz uçuşları hep gece yarısından sonra kalkardı.

Taksi şoförü bize ters ters bakmak için arkasını döndü. "Claridge's mi Stansted mi?" diye sordu. "Bütün gece bekleyemem."

"Stansted. Kusura bakma dostum." Xavier bir avuç dolusu banknotu ön koltuğa doğru itti. "Minnettarım."

Diğer adam sakinleşerek parayı aldı ve hızla uzaklaştı.

Sanırım durum gerektirdiğinde sürücülere rüşvet veren tek kişi ben degildim.

"Rahatla, Luna." Neredeyse boş olan sokaklarda son sürat ilerlerken Xavier güldü. "Önümüzdeki bir hafta boyunca resmen mesai dışı kalacaksın. Tadını çıkar."

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Tek yapmam gereken bu haftayı hata yapmadan atlatmak. "Hata yapmanın" neye benzeyeceğinden emin değildim ama havaalanına yaklaştıkça içimi bir önsezi kaplıyordu.

Beni koruyacak bir iş tamponum olmadığında ne olacağını bilmiyordum ama Xavier İspanya'da gardımı düşürmem için beni kandırabileceğini düşündüyse, başka bir şey bekliyordu.

Tatil olsun ya da olmasın, ben hâlâ bendim. İnsanların görmelerini istediğim şeyin ötesini görmelerine izin vermiyordum ve bunu hiçbir şey değiştiremezdi - müşteri düşmanımla geçireceğim zorunlu bir hafta bile.

BÖLÜM 5

Xavier

S loane ve ben Mallorca'ya sessizce uçtuk. Bir şeyler planladığımı anlayabiliyordum.

ama neyse ki yere indiğimizde tüm keskin nesneler kansız kalmıştı.

O zamana kadar o kadar yorgunduk ki, villayı benimle paylaşma konusunda tartışmadı ve ben de ana süiti aldığımda itiraz etmedim. Sadece yatağa düşüp sızdığım için mutluydum.

Yorgunluğuma rağmen, aynı rüyanın tekrarlarıyla boğuştuğum bir uykuydu. Çocukluğumdan beri evcil çikolatam olan Hershey ile bir köprüden geçiyordum ama ne zaman yarısına kadar gelsem, tahtalar arasındaki boşluklar genişliyordu. Mesafeyi atlamak ya da korkuluklara tutunmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, boşluktan düşüyorduk. Bataklığa daldım ve çevredeki nehrin sevgili köpeğimi sürükleyip götürmesini çaresizce izledim.

Hershey yıllar önce yaşlılıktan öldü ama bu Hayal Et Beni için önemli değildi. Başarısızlığın ezici ağırlığı beni bataklıktan daha fazla aşağı çekiyordu.

Kalbim çarparak ve vücudum ter içinde kalarak uyanana kadar bu düşünüş tekrar tekrar yaşandı.

Bu rüyanın varyasyonları yıllarca peşimi bırakmadı.

Bazen Hershey ile birlikteydim. Diğer zamanlarda annemle, eski bir arkadaşım ya da eski bir kız arkadaşım ile birlikteydim. Kim olursa olsun, sonuç değişmiyordu.

Aynı.

Onların ölümünü izlemek zorunda kaldım.

"Sikerim böyle işi." Yorganımı fırlatıp atarken sert sesim bazı hayaletleri kovaladı.

Saat daha sekizdi. Genelde saat onu geçene kadar kalkmazdım ama o yatakta daha fazla kalamazdım.

Duşu olabildiğince soğuk açtım ve gecenin kalıntılarından arındım.

Sadece aptalca bir rüyaydı. Yolculuğumu mahvetmesine izin vermeyecektim ve ne anlama geldiğini derinlemesine araştırmayacağımdan da emindim. Cehalet mutluluktu.

Sabunla daha sert fırçaladım.

Havlumu alıp tişörtümü ve pantolonumu giydiğimde, huzursuzluğumu ait olduğu yere, zihnimin arka köşelerine hapsetmişim.

Mutfağa yöneldim ama gözüme bir hareket çarpınca yarı yolda durdum.

Durma noktasına geldim.

Sloane arka güvertede egzersiz yapıyordu, üzerinde bir atlet ve yoga pantolonu vardı. *Yoga pantolonu*.

Egzersiz yapmak için egzersiz kıyafetleri giyen birini görmek normal görünebilir ama bu Sloane'du. Onu üç yıldır tanıyordum ve bir kez bile gece elbisesi ya da iş kıyafeti dışında bir şey giydiğini görmemiştim. O çok sevdiği bıçak gibi keskin takım elbiselerle uyuduğuna ikna olmuşum.

Yaklaştım, doğal olmayan manzaradan büyülenmişim.

Sloane imkânsız görünen bir yoga pozundan diğerine geçti. Güneş ışığı kıvrak vücudunu yaldızlıyor ve altın rengi saçlarını bir hale haline getiriyordu. Beni henüz fark etmemişti, bu da yüz ifadesinin küçümseme, hayal kırıklığı ya da genel bir sıkıntı içermediği anlamına geliyordu.

Bu... güzeldi, ama aynı zamanda biraz da endişe vericiydi, dişi bir aslanın pençelerini çıkarmış olduğunu görmek gibi.

Telefonu yeni bir bildirimle pırıldadı. Eski pozisyonuna dönüp gözlerini kapatmadan önce tek eliyle bir cevap yazabilmek için kendini dengelediğinde ağzım seğirdi.

"Etkileyici." Yorum yapmadan duramadım. Kapı çerçevesine yaslandım ve bir elimi eşofmanımın cebine soktum. "Ama yoganın amacının rahatlamak olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Sloane'un gözleri tekrar açıldı. Bana ters ters bakabilmek için başını çevirdi. "Ne zamandır orada dikiliyorsun?" diye sordu.

İşte bu rahatlatıcı bir rahatsızlık. Bakalım daha yüksek bir çentik atabilecek miyiz?

"Telefonuna cevap verdiğini göreceğ kadar uzun." Hayal kırıklığıyla dudak büktüm. "Daha ilk günün ve şimdiden kuralları çiğniyorsun. Senden daha fazlasını beklerdim."

Kendini açıp ayağa kalktığında ve benden birkaç santim ötede durduğunda gülümsemem daha da genişledi. Bu kadar yakinken mavi gözlerindeki gri lekeleri görebiliyor ve parfümünün izini koklayabiliyordum. Temiz ve hafifti, yasemin kokulu taze keten gibi.

Beni en iyi ihtimalle hoş gören, en kötü ihtimalle de hor gören bir kadın hakkında fark etmemem gereken şeylerdi bunlar. Ama fark ettim ve bir kez fark ettiğimde, onları düşünmeden edemedim.

"Bunlar kural değildi," dedi Sloane. "Karşılıklı olarak kabul edilen koşullardı. Ayrıca, bu bir iş mesajı değildi. Kişiseldi."

"Dur tahmin edeyim. Geçen geceki randevunuzdu."

"O randevuya garip bir şekilde takıntılısın."

Yani bu bir randevuydu. Omuz silkerek maskelediğim midemdeki küçük tekme için hazırlıksızdım. "Bunda garip bir şey yok. Erkekleri geri çevirmekle ünlüsün."

"Şanslıyım. Belki ipucunu anlarlar ve beni rahat bırakırlar."

Sloane yoga seansını bıraktı ve yanımdan geçerek oturma odasına girdi.

Peşinden gittim. "Demek yıllardır ilk kez tatile çıkıyorsun. Bugün için planların nedir?"

İşten en son ne zaman izin aldığına dair çılgınca bir tahminde bulunmuştum ama beni düzeltmedi, bu çok üzücüydü. İnsanlar beni "potansiyelime ulaşamadığım" için azarlayabilirdi ama en azından gelen kutuma ve başkalarının kaprislerine zincirlenmemiştim.

"Henüz karar vermedim. Belki kitabımı bitiririm." Gözleri lüks çevremizde gezindi. Üç yatak odalı villada bir sonsuzluk havuzu, bir jakuzi ve özel bir plaja erişim vardı, ancak tüm bunlardan etkilenmemiş görünüyordu.

"Uçakta okuduğun kitap mı?" İnanamayarak sordum. "*Kriz İletişiminin 25 İlkesi mi? O kitap mı?*"

Yanakları ve burun kemiği pembeye boyanmıştı. "Bu en son baskı."

"Tanrım." CIA o kitabı okumam için bana işkence edemezdi ve bunu eğlence olsun diye yapıyordu.

Mallorca'ya vardığında adanın büyüünün işe yarayacağını ve otomatik olarak gevşeyeceğini varsaymışım. Belli ki durum böyle değilmiş.

Eğer onun farklı bir yönünü görmek istiyorsam, onu ikna etmek zorundaydım; aksi takdirde, haftayı sıkıcı bir kurgusal olmayan kitaba gömülerek geçirecek ve tüm gezi boşa gidecekti.

Sloane'u gelecekte tekrar işten izin almaya ikna etme şansım yok denecek kadar azdı, bu da onu konfor alanından çıkarmak için *tek* fırsatım olduğu anlamına geliyordu.

Bunu yapmanın benim için neden bu kadar önemli olduğunu irdelememeyi seçtim. Bazen cevaplarından hoşlanmayacağım soruları sormamak daha iyiydi. "Boş ver onu. Mallorca'nın en iyi tatil beldesinde sin.

Almalısın bundan yararlanın." Aklıma bir fikir geldi. "Bende tam aradığım şey var. Hadi gidelim."

Sloane yerinden kıpırdamadı. "Seninle gündüz içmeyeceğim."

"Yaptığım her şey partiyle ilgili değil." Sırıtişım hınzırca bir dönüş yaptı. "Buna bayılacaksın. Söz veriyorum."

"Bunu sevmiyorum." Sloane'un bakışlarının sıcaklığı, etrafımızda dalgalanan yüz elli derecelik havayla yarışıyordu. "Bunu hiç sevmiyorum."

"Gördün mü, bugün tam da bu tür bir hayal kırıklığı üzerinde çalışıyoruz." Arkama yaslandım ve ellerimi başımın arkasında birleştirdim. "Zor olacak ama o sopayı kışından çıkaracağız."

Sloane'un gözleri kısıldı ve neredeyse silah haline getirebileceği bir saç tokası sokmadığından emin olmak için onu yoklayacaktım. Bu kabalık olacağından ve hayatıma değer verdiğimden, ellerimi kendime sakladım.

Onu saçma sapan kurgusal olmayan kitabını villada bırakmaya ikna ettikten sonra, onu kahvaltı için tesisin restoranına sürükledim ve ardından spa'ya gittim. İyi bir masaja ihtiyacı olan biri varsa, o da oydu.

Neyse ki spa'da son dakikada müsait olan bir paket vardı. Ne yazık ki bu bir çift paketi idi ve bu sayede Sloane ve ben birlikte özel bir iglo kuru saunaya girerek İmza Balayı Ritüelimizdeki birçok duraktan ilkinin başlattık.

Sloane büyük bir mücadele vermişti ama benim karşı konulmaz cazibem ve spa görevlisinin sert ama nazik ısrarları arasında istemeyerek de olsa pes etmişti.

"Bütün gününüz böyle mi geçiyor?" Sedir panelli odanın etrafına göz gezdirdi.

"Hayır. Ben de yerim, uyurum ve sevişirim." *Sikiş* kelimesiyle sertleşince dudaklarım kıvrıldı. "Eğer bir ara deneseydin, daha az gergin olabilirdin. Flaş haber Luna, baş ağrıların saçından kaynaklanmıyor." Şimdi bile, onun

Sarı saçları, dolaşımı kesecek kadar sıkı bir topuzla geriye doğru toplanmıştı. "Bastırılmış gerilimden kaynaklanıyor."

"Yanlış. Baş ağrılarım *seninle* uğraşmaktan kaynaklanıyor." Yer değiştirdi ve havlusunun birazcık kaydığını fark etmemeye çalıştı - skandal bir şey ortaya çıkaracak kadar değil, ama hayal gücümü çıldırtmaya yetecek kadar. "Ayrıca, seks hayatımdan gayet memnunum, eminim yatak arkadaşlarının söyleyebileceğinden daha fazla." Göğüs kafesimin arkasında karanlık ve tanımlanamayan bir şey kıpırdandı.

Kahrolası kahvaltı. Açık büfedeki son sosis parçasını yemem gerektiğini bilmeliydim.

Gıda zehirlenmesi geçirmesem iyi olur, yoksa tesisi dava edecektim. "Hiç şikâyet almamışlar ama bir müşteriyle böyle mi konuşulur?" Söylendim.

"Sen benim müşterim değilsin. Ailen öyle. Sen sadece en kârlı sözleşmelerimden birinin takasısın."

"Ouch. Bir kızı lüks bir kaplıcaya götür ve karşılığında sözlü saldırıya uğra.

Artık edep diye bir şey kalmadı."

Sloane gözlerini devirdi. "Eminim burada egonuzu okşamaktan mutluluk duyacak pek çok kadın vardır. Örneğin kahvaltıdaki garsonumuz. Sana o kadar hızlı göz kırpyordu ki uçup gidecek diye korktum."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı ve *takas* yorumunun yarattığı şaşkınlığı sildi. "Benimle kimin flört ettiğine bu kadar dikkat ettiğini fark etmemiştim."

"Ben senin reklamcınım. Seninle ilgili her şeye dikkat etmek benim işim."

Gülümsemem daha yavaş, daha durgun bir şeye dönüştü. "*Her şey, ha?*"

Bunu bir şaka olarak söylemişim ama bakışları benimkilere değdiğinde, oksijen sıcakla ilgisi olmayan bir şekilde inceldi.

Sloane güzeldi. Gerçek.

Tanıştığımız andan beri ondan fiziksel olarak etkilenmişim.

Bu da bir gerçek.

Ancak bu, başka bir şeye odaklanarak geiştirebileceğim türden, hafif bir ekicilikti. Ancak son zamanlarda, başka hiçbir şeyin *olmadığı* bir noktaya kadar yükseldi.

Değişimin nedenini bilmiyordum ama şu anda, aptalca girmekte ısrar ettiğim saunada otururken ona baktığımı ve nefes alamadığımı biliyordum.

Sloane yutkundu. Ter boncukları boğazından aşağı szld ve havlusunun gölgesinde kayboldu.

İmalı sözlerime cevap vermedi ve sessizlik derimin altında küçük elektrik cıvataları gibi uğuldadı.

Ayağa kalkarsam ona ulaşmam beş adım sürer.

Elimi kaldırısam, ona dokunmam iki saniye sürerdi. Eğer-

"Dünkü soruma hiç cevap vermedin." Aniden söylediğim söz büyüyü bozdu ama nabzım atmaya devam etti ve ellerim iğdsel olarak koltuğumun kenarına kıvrıldı.

Kahretsin, Sloane'u benimle birlikte İşpanya'ya sürüklerken aklımdan geçen bu değildi. Onunla flört etmek hoşuma gidiyordu ama flört etmekle... son iki dakika içinde her ne olduysa o şey arasında fark vardı.

Gözlerini kırpıştırdı, görünüşe göre atmosferdeki ani değişimden etkilenmişti. "Ne hakkında?"

"Bileziğin." Dn geceki arkadaşlık bileziğinin aynısını takıyordu. Sloane tam bir Cartier kıızıydı; arkadaşlık bilezikleri pek ona göre değildi. "Galadan onsuz ayrıldın ve Neon'a onunla geldin. Eğer bu gizemli sevgilinin hediyesiyse, bir üst modele gemen gerekebilir. Sana gerçek mücevher alabilecek birini bul."

"nemli olan düşüncedir, karat değil."

"Bunu sadece karatlara parası yetmeyen insanlar söyler." Ama en aptal adam bile Sloane gibi birine ocuk takısı hediye etmezdi. Tabii... "Gerçekten kimi görmeye gittin?" Yumuşakça sordum.

Sloane'un yüzü karardı.

Bir cevap almadım, beklemiyordum da ama tahmin edebiliyordum. Onun susmasına neden olan tek bir konu vardı: ailesi. Kensington'ların yabancılaşmasını herkes biliyordu. Onlar New York sosyetesinin vazgeçilmezleriydi ve yatırım kralı George Kensington III ile en büyük kızı arasındaki sürtüşme üzerine fıçılar dolusu mürekkep dökülmüştü. Söz konusu sürtüşmenin nedeni yıllardır spekülasyon konusu olmuşt.

Galadan sonra ailesini ziyaret etmiş miydi? Eğer yleyse, o bileziği ona kim ve neden hediye etmişti? Açıķçası, değer verdiği biri olmalıydı, yoksa takmazdı, ama anladığım kadarıyla ailesinden ayrılması çok çirkin olmuşt. Yıllardır başka bir Kensington'la konuşmamış.

Sloane'un gözleri benimkilerde kaldı, kış mavisi derinliklerinin altındaki duyguları anlaşılmazdı. Sanki bu hareketini zayıflık olarak algılamamam için gözlerini kaçırmaktan kendini fiziksel olarak alıkoyuyordu.

Yapabileceği *hiçbir Şeyi* zayıflık olarak algılamayacağımı *bilmiyordu*. Tanıdığım en güçlü insanlardan biriydi ve ancak bir aptal aksini düşünebilirdi.

Dakikalar geçip gidiyordu. Sessizlik uzadıkça, onun gerçek yüzüne, yani dünyaya yansıttığı mükemmel CEO'ya değil, herkes gibi kusurları ve güvensizlikleri olan yüzüne ulaşana kadar, soğukkanlı cephesinin altını kazmak istiyordum.

Haydi, Luna. Bana bir Şeyler ver.

Yüzünde bir gölge belirdi ve tam bir cevap vereceğini düşündüğüm anda ısıtıcı kapandı ve saunadaki zamanımızın dolduğunu gösterdi.

Gözlerimi kırpıştırdım ve farkında olmadan bakışmamızı sonlandırdım.

Ayağa kalkıp çıkışa doğru yürümeden önce Sloane'un ifadesi tekrar sertleşti.

"Tamam, iyi konuşmadı," dedim onu takip ederek. Sessizlikten sonra sesim anormal derecede yüksek çıkmıştı. "Senin hakkında çok Şey ğrendim. Teşekkürler."

"Bu yolculuğun rahatlatıcı olması gerektiğini söyleyen sendin." Kapının kolunu çevirdi. "Sorguya çekilmek rahatlatıcı değil."

"*Sorguya* çekmek ağır bir kelime," diye mırıldandım. Ama yeterince makul. Doğrusu, aptal bir bileziği neden bu kadar önemseydiğimi bilmiyordum. Ailesiyle ilgiliyse ne olmuş yani? Kendi aile dinamiklerim yeterince boks tanken bir de başkasının kiler için endişeleniyordum.

Sloane hareket etmeyince, "Kapıyı istediğin zaman açabilirsin," dedim. "Masajımın bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum."

Döndü ve yüzündeki gergin ifadeyle midem bulandı. "Yapamam," dedi. "Kapı sıkışmış. Sıkıştık."

BÖLÜM 6

Sloane

Ölmenin en kötü yolları listemde, bir saunada yarı çıplak halde aşırı ısınmak

ve

Xavier Castillo, ortaçağ işkencesi ile piranalar tarafından canlı canlı yenmek arasında bir yerde yer alıyordu, bu yüzden gerçekleşmeyecekti.

Kolu tekrar denedim. Hala sıkışmıştı. *Lanet olsun.*

"Telefonlarımız olsaydı resepsiyonu arayabilirdik ama yok," diye mırıldandım. Bu yüzden telefonumu her yere götürüyordum. Ekran bağımlılığı umurumda değildi; en azından yeri ve zamanı geldiğinde hayatımı kurtarabilirdi.

"Sloane."

"Seni itmediğim sürece kapıyı kıracak kadar ağır bir şey yok." *Cazip.*

İç çekti. "Sloane, orada-"

"Bir sonraki randevu geldiğinde birinin bizi bulmasını umabiliriz ama bunun ne zaman olacağını kim bilebilir? Spa tamamen dolu ama bu şu anlama gelmiyor-"

"Sloane!" Xavier omuzlarımdan tuttu ve beni çevirdi. "Böyle durumlar için bir acil durum düğmesi var."

Bakışlarını duvara kadar takip ettim. Düğme tam orada, bir tahta parçasının üzerinde duruyordu. Bunu nasıl gözden kaçırmıştım?

Utanç yanaklarımı yaktı.

Saunayı suçladım. Kapalı bir alanda bu kadar ısı sağlıklı olamazdı.

Düğmeye basarken, çoğunlukla Xavier'in bok yiyen sırtışını görmezden gelerek bir parça saygınlığımı korumayı başardım.

Personel hemen ardından geldi ve olası ölümümüzü engelledi. Ancak, artık tehlikede olmasak da, Xavier'in yanında ölme olasılığı - ne kadar kısa olursa olsun - yolculuğun geri kalanı için iyiye işaret değildi.

Çift masajımıza doğru yürürken, "Bence haftaya harika bir başlangıç," dedi. Spa görevlisi saunanın kilitlenmesi konusunda o kadar özür dilemişti ki tedavimize fazladan yarım saat eklemişti. "Ölümden kurtulduk. Bundan sonrası sadece yokuş yukarı gider."

Onu yakındaki bir çalılığın içine ittim.

Bu benim açımdan tamamen küçüklüktü, ama iyi hissettirdi. Eğer o olmasaydı, New York'taki ofisimde mutlu bir şekilde oturuyor, "rahatlamak" yerine yangın söndürüyor olurum.

Hayal kırıklığıma rağmen Xavier düşmedi; sadece çitin içine doğru tökezledi ve kahkahası bizi masaj odamıza kadar takip etti, soyunurken ona bakmamaya özen gösterdim. Onu zaten saunada yarı çıplak görmüştüm ama göz ucuyla gördüğüm bronzlaşmış tenini ve yontulmuş kaslarını görmezden gelmek zordu.

Aylaklık etmek ve parti yapmak dışında hiçbir şey yapmadığı halde bir Yunan tanrısı gibi inşa edilmiş olması, evrende adalet olmadığını kanıtlıyordu.

Sessizlik içinde kendi masalarımıza yerleştik. Onu göremiyordum ama iki adım ötemde *hissedebiliyordum*. Varlığı odayı dolduruyor, kısa süren ama sinir bozucu sauna maceramızın anılarını gün yüzüne çıkarıyordu.

Bir an, sadece bir an, Xavier'e baktığımda kalbim küt küt atmıştı.

Gerçekten kimi görmeye gittin?

Neredeyse doğru cevap verdiğim bir an da olmuştu, sadece bir an. Belki de yüzündeki yargısızlıktı... ya da belki de sıcaklık beynimi eritmişti. Bu çok daha muhtemeldi.

Masaj terapistlerimiz odaya yeniden girip düğümlerimizi çözerken göz kapaklarım kapandı ama beynimi kapatamadım. Son bir saat içinde gelen kutumda kaç tane e-posta birikmişti?

Telefonumu hiç bu kadar uzun süre kontrol etmemiştim. Ya ofisimde yangın çıksaydı? Bir gökdelende çalışmak böyle bir şeydi. Birçoğu yangın güvenliğinin temel ilkelerini anlamayan diğer kiracıların aptallıklarına maruz kalıyordunuz.

Aptallıktan bahsetmişken, ya Asher Donovan başka bir arabayla kaza yaptıysa? Jillian, Ayana'ya nişan şartlarımızı göndermeyi unutmadı mı? Isabella Balık'ı düzgün besliyor muydu?

Isabella aptal değildi ama evcil Japon balığının bakımı için özel talimatlarım vardı ve kitap yazarken kendi dünyasında kaybolma eğilimindeydi.

Endişe kalp atışlarımı dört nala hızlandırdı. Terapistim yumuşak bir sesle, "Çok streslisin," dedi. Elleri sırtımda ve omuzlarımda sihirli bir etki yarattı ama zavallı kadının tüm düğümlerimi gevşetmesi için tam bir haftaya ihtiyacı olacaktı.

Açıklama olarak "Ben New Yorkluyum," dedim. Herkes stresliydi. Olmayanlar sadece tembellerdi-

"Bu bir mazeret değil." Xavier'in araya girmesi mutluluk kozamı yerle bir etti. "Ben New York'luyum ve her gün baş ağrısıyla dolaşmıyorum."

Ona ters ters bakmak için başımı kaldırdım ama terapistimin uyarısı beni geri çekilmeye zorladı. "Her şeyden önce, sen New Yorklu değilsin. Bogotá'lısın. İkincisi, sağlığım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Üçüncüsü-

"

"Lütfen arkanızı dönün," dedi terapistim.

Gereğinden fazla güç kullanarak itaat ettim. "Üçüncüsü, stresli değilsin çünkü hiçbir şey yapmıyorsun. Sadece orada oturuyor, ailenin parasını harcıyor ve güzel görünüyorsun."

Sertti ama bir vakıf fonu çocuğunun bana ders vermesi bardağı taşıran son damla oldu. Evet, ben de parayla ve onunla gelen tüm ayrıcalıklarla büyümüşüm ama ailemden ayrıldığımda bunlardan vazgeçmiştim. Şu anda sahip olduğum her şeyi ben kazandım.

Xavier hayatında tek bir şey için bile çalışmak zorunda kalmadı. Benim seçimlerimi, stres seviyemi ya da benimle ilgili hiçbir şeyi eleştirmeye hakkı yoktu.

"Yani," dedi, "güzel olduğumu düşünüyorsun." "Sen-"

"Nefes al." Masaj terapistim omuzlarıma bastırdı. "İşte böyle. Omuzlarınızdaki gerilimi serbest bırakın..."

Nazik ses tonu sinirlerimi yavaşça yumuşattı. Derin bir nefes aldım ve sert bir cevabı yuttum.

Her zaman soğukkanlılığımı korumakla övünürdüm ama Xavier soğukkanlılığımı kaybetmeme neden olabilecek tek kişiydi.

"Cidden, geri çekilip dizginleri personelinize bırakacak kadar paranız var," dedi. "Neden kendinizi işinizde öldüresiniz ki?"

Yemi yutmayın.

"İşimi seviyorum." Çoğunlukla. Ancak hızlı arabalara ve dikkatsiz sürüşe meraklı Xavier ve Asher arasında, arkadaşlarımla terapi becerilerinin sınırlarını zorluyordum.

Eskiden profesyonel (masaj yapmayan) bir terapistim vardı, ancak emekli oldu ve ondan sonra denediğim her yeni terapistten nefret ettim. Belki de arayışıma devam etmeliyim. Tanrı bir terapistte ihtiyacım olduğunu biliyordu.

"Nesini seviyorsun?" Xavier masajların sessiz olması gerektiği notunu kaçırmış olmalıydı.

"Her şeyi."

"Saçmalık. Benden hoşlanmıyorsun."

Cevabı o kadar içten ve beklenmedikti ki neredeyse gülümseyecektim.

Neredeyse.

"Güzel. Bir şeyleri tamir etmeyi seviyorum. Kimsenin çözemediği sorunları çözmeyi." Kriz yönetimi işimin sadece bir parçasıydı ama bana en büyük heyecanı veriyordu. Basın bültenleri yazmak ve medya ilişkilerini yönetmek iyiydi ama bunları uykumda bile yapabilirdim.

"Demek sana ihtiyaç duyulmasını seviyorsun."

Terapistim beni durduramadan başımı çevirdim. Xavier bakışlarımı kendi bilmiş bakışlarıyla karşıladı ve... işte yine aynı şey oldu. Göğsümde küçük bir kıpırtı ve ardından yıllar boyunca özenle inşa ettiğim kalkanların arkasını görebildiğini hissetmek sinir bozucuydu.

Sonra gözümü kırptım ve o an yok olmuştu.

Tekrar öne doğru döndüm ve konuşmadan önce kalp atışlarımın normale dönmesini bekledim. "Hiçbir şey yapmamaktan sıkılmıyor musun?"

Gözleminin keskinliğine ya da ardındaki gerçeğe değinmedim.

Xavier'in her zamanki küstahlığıyla sorumu geçiştirmesini bekliyordum ama şaşırtıcı bir dürüstlikle cevap verdi.

"Bazen," dedi, sesi alışılmadık derecede durgun çıkıyordu. "Ama hiçbir şey yapmamakta iyiyim, o yüzden buna sadık kalıyorum. İşleri berbat etmekten iyidir."

Gözlerimi kapadım, pencerenin dışındaki dalgaların hafif çarpışını ve yanımdaki adamın derin, sabit nefeslerini dinledim.

Ondan sonra bir daha konuşmadık.

Üç saat, bir yüz bakımı, bir öğle yemeği ve iki kişilik son derece garip bir aromaterapi banyosundan sonra, spadan içeri girdiğimden daha az stresli bir şekilde çıktım.

İtiraf etmekten nefret ediyordum ama günün faydası olmuştu. Biz Xavier'i görmezden gelirken ihmal ettiğim gelen kutum için endişelenmeyi bile yarıda bıraktım.

lavanta kokulu bir küvette birlikte yüzdüler.

Masaj konuşmamızdan sonra ikimiz de önemli bir şey söylemedik ama ben onun söylediklerini düşünmeye devam ettim.

Hiçbir şey yapmamakta iyiyim, o yüzden buna bağlı kalıyorum. Bir şeyleri becermekten daha iyi.

Yukarı.

Xavier motivasyonsuzdu ama aptal değildi. Eğer denerse, yapabilirdi Castillo Grup'un yönetim kurulu odasındakilerin etrafında daireler çiziyordu. Ayrıca, bol miktarda parası ve bağlantıları vardı.

Neden her şeyi berbat *etmekten* bu kadar korkup denemesin ki? Ona yandan bir bakış attım. Villaya geri dönerken herhangi bir espri yapmadı ama bir haftalık evimize vardığımızda sessizliğinden duyduğum endişe yerini dehşete bıraktı. "Ne...?" Yayılan binaya bakarken ağzım açık kaldı.

O sabah ayrıldığımızda, soluk taşlardan ve tavandan tabana pencerelerden oluşan huzurlu bir vahaydı. Şimdi ise bir öğrenci yurdunu andırıyordu. İçeriden İspanyol müziği yükseliyor ve içki kokusu girişi çevreleyen kır çiçeklerini bastırıyordu.

Bikinili güzel bir esmer yarı açık kapıdan içeri koştu ve Chris Hemsworth'e benzeyen biri onu şampanyayla ıslatırken çılgılık attı. Villanın derinliklerinden gelen çılgınlıklar ve kahkahalar yankılandı, ardından birinin havuza atlama sesi duyuldu.

"Xavi! İşte buradasın!" diye seslendi Hemsworth benzeri. "Umarım partiye sensiz başlamamıza kızmamışsındır."

Döndüm ve Xavier'e ters ters baktım.

"Arkadaşlarımın bize katılacağını söylemeyi unuttum." Utanmış görünme nezaketini gösterdi. "İçlerinden biri kız arkadaşından yeni ayrıldı. Kendisini daha iyi hissetmesini sağlamaya çalışıyoruz."

Benimle *dalga* mı geçiyordu?

"Kendi villasında kendini daha iyi hissedebilir. Burası ortak bir alan." Binayı işaret ettim ve göğsümde kabaran öfkeyle nefes almaya çalıştım. "I

bir grup yabancının bir hafta boyunca otel odamı istila etmesine izin vermedim. Kapa çeneni. Kapat. Kapa."

"İsterdim, ama arkadaşlarım bir partiye yerleştikten sonra onları oradan uzaklaştırmak *zordur*." Xavier omuz silkti. "Bu enerji kaybı olur. Güven bana."

Masaj terapistimin doksan dakika boyunca yoğurarak çözdüğü düğümler intikam duygusuyla geri döndü.

"Onlar *senin* arkadaşın olduğuna göre, bu *senin* sorunun gibi görünüyor." Bir baş ağrısı kafatasımın kenarlarını dövüyordu. "Yemin ederim Xavier, önümüzdeki on beş dakika içinde buradan çıkmazlarsa polisi arayıp izinsiz girmekten tutuklatacağım."

"Bunun işe yarayacağını sanmıyorum. İçlerinden biri başkanın yeğeni." Xavier durakladı. "İspanya Başkanı," diye açıkladı.

"O zaman *Başkan* buraya gelip onu kurtarabilir." Parmağımı göğsüne sapladım, o kadar sinirlenmişim ki önümü zar zor görebiliyordum. "Anlaşmamızı yaparken bunu kabul etmemiştim. Bunu düzeltmenin bir yolunu bul, yoksa ilk uçakla gidiyorum."

Soğukkanlılığı kaybolmuş, yerini gerçek bir pişmanlığa bırakmıştı. "Kahretsin, özür dilerim Luna. Gerçekten unutmuşum..." Villaya bir göz attı. "Bak, seninle yeni bir anlaşma yapacağım."

"Hayır."

Xavier yılmadan devam etti. "Bırak bugün kalsınlar. Parti başladıktan sonra onları götürmenin imkânsız olduğunu söylerken şaka yapmıyordum. Şimdiden koridorda bayılmış iki kişi görüyorum." Hızlı bir bakış onun ifadesini doğruladı. "Karşılığında, siz onaylamadıkça önümüzdeki bir ay boyunca başka bir parti vermeyeceğime söz veriyorum."

"Bu iyi bir anlaşma değil," dedim kesin bir dille. Beni saf bir yeni doğan sanıyor olmalı.

"İki ay."

"Hayır."

"Üç ay. Hadi ama," diye ikna etti. "Bir barı ateşe vermem ya da polisler tarafından kapatılmam konusunda endişelenmek zorunda kalmazsan işinin ne kadar kolay olacağını bir düşün."

Dudaklarımı büzdüm. Xavier'in partileri kontrolden çıkma eğilimindeydi. Geçmişte aldığı tüm kötü haberler, kötü şöhretli suarelerinden biriyle bağlantılıydı; ilk etapta onlara ev sahipliği yapmasını engelleyebilirim, bu benim tabağımdan bir yük olurdu.

"Altı ay boyunca onaylanmamış parti yok," dedim, kararımı vermiştim. Bir öğleden sonra vazgeçmek, aylarca sürecektir potansiyel huzur ve sessizliğe değerdik - umarım. "Bunu yazılı hale getiriyoruz ve arkadaşların bu gece yarısına kadar dışarıda olmak zorunda."

"Altı ay mı? Çocuk musun lan sen-" Gözlerimi kıstığımda Xavier'in ağzı kapandı. "Peki," diye mırıldandı. "Anlaştık."

"Güzel." Villaya doğru döndüm ve büyük bir hata yapmamış olmak için dua ettim. "Beni arkadaşlarıyla kalp kırıklığı gezisine davet ettiğine inanamıyorum."

"Hey, bir gezi birden fazla amaca hizmet edebilir. Ne kadar çok o kadar iyi!" diye seslendi arkamdan, ben hışımla içeri girerken.

Yerdeki minderlere ve her yeri kaplayan yarısı boş alkol şişelerine bakınca tüylerim diken diken oldu. O sabah geometrik bir mükemmellikte yeniden düzenlediğim biblolar yamuk yumuk duruyordu ve açık saçık giyinmiş kadın ve erkekler...

Aman Tanrım. Bunu görmeme gerek *yoktu*.

Gözlerimi kanepedeki çiftten kaçırdım ve tanıdık bir yüze odaklandım. "Luca?"

Luca Russo köşeden bana göz kırptı, şaşkınlığı benimkiyle aynıydı. "Sloane? Burada ne işin var?"

"Ben de sana aynı soruyu sorabilirim."

Luca en iyi arkadaşım Vivian'ın kayınbiraderiydi. Büyük Russo lüks mallar servetinin ikinci oğlu olarak Xavier'in

Birkaç yıl önce kendine çeki düzen verene, partileri bırakana ve ailesinin şirketinde çalışmaya başlayana kadar. Görünüşe göre, tekrar yoldan çıkmış.

"Kırık kalbimi onarmak için buradayım." Koltuğuna dramatik bir şekilde yığıldı. "Leaf ve ben ayrıldık. Tennessee'de bir keçi çiftliğine taşındı."

"O vegan değil mi?"

"Keçileri kurtarmak için orada."

"Ah." Luca'yı da Leaf'i de bir parça sempati uyandıracak kadar iyi tanıımıyordum. Ayrıca eski kız arkadaşının kendini beğenmiş, Yeni Çağ hippisi havasından da hiç hoşlanmamıştım. "Ne kadar trajik."

Şimdi zavallı keçiler onun kurtarıcı kompleksine katlanmak zorundaydı. "Tamam. Ben de bu yüzden buradayım. Daha iyi hissetmek için." Birasından bir yudum aldı. "Oh, hey, Xavi."

Xavier yanıma geldi. "Birbirinizi tanıdığınızı unutmuşum." Sesinde tuhaf bir nota vardı ama ona baktığımda arkasını döndü.

"Al." Yakındaki bir masadan bana açılmamış bir şişe uzattı. "İçimde buna ihtiyacın olacağına dair bir his var."

Artık bunu yapamazdım.

Xavier'in birasını reddettikten, ona son anlaşmamız için aceleyle hazırlanmış bir sözleşme yaptıktan, kendimi odama kilitledikten, kriz iletişimimin altıncı ilkesini okuduktan ve tatil köyü ile beş mil yarıçapındaki diğer tüm tatil köylerinde bu gece için boş oda olmadığını teyit ettikten sonra, Xavier ve Arkadaşları yokmuş gibi davranmaya çalışmaktan vazgeçtim.

Odamda kalmak istiyordum ama Xavier'in masajımız sırasında söylediklerini düşünmeden edemiyordum.

Yani sana ihtiyaç duyulmasını seviyorsun.

İhtiyaç duyulmayı kim sevmez ki? İhtiyaç duyulmak, bir konuda iyi olduğumuz ve iyi iş çıkardığımız anlamına gelirdi. İnsanlar ihtiyaç duyduklarını terk etmezlerdi. Sevmekle aynı şey değildi ama hiç yoktan iyiydi.

Orada açmam gereken çok şey vardı ama bunu yapmaya hiç niyetim olmadığı için sonunda dışarı çıkıp partiye katıldım, sırf düşüncelerimle baş başa kalmamak için.

Şenlikler gün batımından sonra oturma odamızdan özel plaja taşınmıştı ve şenlik ateşi partinin kalbini bulmamı kolaylaştırdı. Xavier beni görünce kaşlarını kaldırdı ama ilk, ikinci *ya da* üçüncü kadeh sangria'mı yudumlamama engel olmadı.

Geceyi onun ve arkadaşlarının yanında geçireceksem (çok) sarhoş olmam gerekiyordu.

Ancak, varlığıma rağmen, Luca beni fark edip şenlik ateşinin yanındaki yerimden sürüklemeye çalışana kadar eğlenceye fiilen katılmayı erteledim.

"Dans etmek zorundasın," diye ısrar etti. "Bu adanın kurallarından biri." Yerimden kıpırdamadım. "Kurallar çiğnenmek içindir."

"O kadar insan arasından senden bir klişe beklemiyordum." Yanakları alkolden kızarmıştı ve gözlerinde bir parıltı vardı.

Farkına varmıştım. Benimle flört ediyordu.

Koyu renk saçları ve zeytin teniyle Luca kesinlikle yeterince yakışıklıydı, ama herhangi bir çekim titreşimi aradım ve hiçbir şey bulamadım. Ondan etkilenmiş *olsam* bile, yeniden bir araya gelmek gibi bir niyetim yoktu.

"Arada bir insanları şaşırtmayı severim." Şenlik ateşinin karşısına baktım ve Xavier'le göz göze geldim.

Az önceki esmer kızla ikizinin arasına sıkışmıştı. Konuştukları şeyle ilgilenmiyor gibi görünüyordu ama benim baktığımı görünce bakışları Luca'ya kaydı ve sonra ikizlerden birine döndü.

Sahile vardığımızdan beri beni yalnız bırakmıştı, ki bunun için minnettardım. Onun arkadaşlığına ihtiyacım yok gibiydi.

"Yine de bu şarkı için kenarda oturamazsın." Luca'nın sesi dikkatimi tekrar ona çevirdi. "Bu neredeyse yasadışı."

İkizler Xavier'in söylediği bir şey üzerine kahkahalara boğuldu. Gamzeleri parladı ve içlerinden biri elini onun koluna koydu.

Bir göz devirmeyi bastırdım. Söylediği herhangi bir şeyin *o kadar* komik olduğundan şüpheliydim.

Etrafımdaki partiyi duymamaya ve dalgaların sesine odaklanmaya çalıştım, ama Luca baş ağrım yeni boyutlara ulaşana kadar beni rahatsız etmeye devam etti ve onu durdurmak için her şeyi, hatta çılgınca dans etmeyi bile yapardım.

Odamda kalmalıydım.

"Konuşmayı kes." Bir elimi kaldırarak cümlesini yarıda kestim. "*Bir* şarkı boyunca dans edersem gidecek misin?"

Belki bu biraz kabaydı ama huysuzdum, sinirliydim ve yeterince sarhoş değildim. Kimsenin duygularını okşayacak havada değildim.

Luca sert yanıttımdan etkilenmemiş görünüyordu. "Elbette." "Peki." Ayağa kalktım, ikizler Xavier'in söylediği başka bir şeye tekrar gülünce sinirim daha da arttı. Bu şekilde devam ettiklerine bakılırsa tek kişilik bir *Saturday Night Live* şovu olduğunu düşünebilirdiniz. "Ama önce bir içkiye daha ihtiyacım var."

Luca ve ben tesisin özel kokteyli için plaj barına uğradık, neyse ki kokteyl sangria'dan daha sertti. Ancak, derme çatma dans pistine çıktığımızda yenilenmiş vızıltım öz-bilincimi silmeye yetmedi.

Hiçbir zaman iyi bir dansçı olmadım. Çocukken gerekli bale derslerini aldım ve Madam Olga beni "en zor" öğrencilerinden biri olarak reddettiğinde bıraktım. Büyüdüğümde balo salonu dansını denedim ve pek başarılı olamadım.

Arkadaşlarımla dışarı çıktığımda kendimi grubumuzun içinde kaybedebiliyor ve ne kadar aptal görüldüğüm konusunda endişelenmiyordum ama burada beni koruyacak Vivian, Isabella ya da Alessandra yoktu. Sadece ben, müzik ve açıklanamaz bir şekilde bana odaklanmış bir düzine göz vardı.

"Vay be." Yanlışlıkla ayağına bastığımda Luca yarı güldü, yarı irkildi. Elini kalçama koyarak beni sabitledi.

"Belki de o içkiyi daha önce almamalıydık."

Yanaklarım kızardı. Şarkı henüz bitmemişti ve ben şimdiden kararımdan pişman olmuşum.

"Sorun değil." Sarhoşluğuna rağmen Luca utancımı anladı. "İşte." Diğer elini kalçama koydu. "Hadi deneyelim-"

"Zahmet etmeyin."

Arkamdan gelen tanıdık sesle omurgam sertleşti.

"O kadar sarhoşsun ki, ikinizi de devirmezsens şanslısın." Xavier'in normalde nazik olan ses tonunun altında bir gerginlik vardı. "Neden ayılıp geri gelmiyorsun?"

Luca önce arkadaşına, sonra bana baktı. Ellerini indirdi ve geri çekildi. "İyi fikir."

Kollarımı kavuşturdum ve Xavier yüzüme doğru gelirken hareket etmedim. "Ben de senin her şeyde mükemmel olduğunu sanıyordum." Gerginlik gitmiş, yerine alaycı bir ton gelmişti. "Sana dans dersleri vermem gerek. Arkadaşlarımdın önünde beni kötü göstermene izin veremem." Önceki kıyafetini değiştirmiş, beyaz keten bir gömlek ve rahat bir pantolon giymişti. Burada, ateş ışığının parıltısında, rüzgârın savurduğu saçları ve içki içip gevşemekten gevşemiş kaslarıyla rahatsız edici, yıkıcı bir çekiciliğe sahipti.

Ayıklığın ağırlığından kurtulduğumda, ondan hoşlanmamamın kısmen kıskançlıktan kaynaklandığını bile itiraf edebilirdim. Hayatı her gün bu kadar kaygısız yaşamak nasıl bir şeydi? Başkaları tarafından algılanmak ya da yeterince iyi, yeterince başarılı, varlığını haklı çıkaracak kadar *etkili* olmak konusunda endişelenmemek?

İstenmeyen düşüncelerden sıyrılmadan önce boğazım kurudu. "Kötü mü görünüyorsun?" Savunmamdaki anlık boşluğu meydan okuyan bir çene eğimiyle kapattım. "Görünüşe göre dans edemeyen benim, sen değilsin."

"Bunu değiştirebiliriz. Bana mükemmel bir eğitmen olduğum söylendi." "Şüpheli."

"Beni hep küçümsüyorsun." "Ve her zaman beni kışkırtıyorsun."

Sıradan bir omuz silkme hareketi yaptı. "Sinirlenmen hoşuma gidiyor. Her şeye rağmen bir buz kraliçesi olmadığınızı kanıtlıyor."

Sözlerinin etkisini hissetmem için vızıltım yeterince hızlı kayboldu.

Her zaman buz kraliçesi gibi olmasaydın, belki başka bir yere bakmaya gitmezdim.

Çok seksi ama bahse girerim yatakta frijittir.

Tanrı aşkına, Sloane, gülümse. Neden bir kez olsun mutlu görünmüyorsun?

Basınç geri döndü. Boğazıma bir yumru oturdu ama her zamanki gibi gözlerim kuru kaldı.

İnsanların bana buz kraliçesi demesine şaşmamalı. Duygularımı bile doğru düzgün gösteremezdim.

Xavier ruh halimdeki ani değişimi fark etmiş olmalı çünkü gülümsemesi kayboldu. "Hey, ben-"

"Gitmem gerekiyor." Göğsüm sıkışmış bir halde onu ittim. Eli omzuma dokundu. "Sloane-"

"Bana dokunma ve beni takip *etme*." Sözlerime alametifarikam olan soğukluğu kattım. "Partinin geri kalanının tadını çıkarın."

Onu omuz silktilim ve kendimi banyoya kilitleyip duşu sonuna kadar açana kadar yürümeyi bırakmadım.

Birkaç saat önce duş almış olmam u m u r u m d a değildi. Kafamdaki gürültüyü bastıracak bir şeye ihtiyacım vardı.

Alnımı fayansa bastırdım ve gözlerimi kapattım.

Boğazımdaki yumru çözülene kadar orada kaldım ve su damlacıkları yüzümden aşağı süzülürken, gözyaşlarıymış gibi davrandım.

BÖLÜM 7

Xavier

Üst üste ikinci gece de iyi uyuyamadım.

Köprü rüyası yerine, Sloane'un yüzünün görüntüleri peşimi bırakmıyordu.

Dün gece ayrılmadan önce.

Neyi yanlış söyledim ki? Genelde yorumlarımı anlayışla karşılardı ve ben üstünlük sağladığımda asla konuşmayı terk etmezdi.

Aptal bir kötü dansçı şakası yüzünden bu kadar üzgün olamaz, değil mi?

Boş bir villaya uyandığımda kötü ruh halim daha da kötüleşti. Bavulları hâlâ odasındaydı ama sabahtan akşamın erken saatlerine kadar bir hayalet gibiydi.

Sloane'u aklımdan çıkarmaya ve Luca'ya odaklanmaya çalıştım. Leaf'le ayrıldıklarından beri oldukça üzgündü, gerçi plajda lanet olası reklamcıyla flört ettiğini gördüğümde ona olan sempati azalmıştı.

Onun tipi bile değildi.

Arkadaşlarım tesisin özel plaj kulübünde her zamanki saçmalıklarını yaparken ben içkimi yudumluyordum.

Hayatımın en güzel zamanlarını geçiriyor olmalıydım ama bıkkınlık beni ele geçirmiş ve bırakmayı reddediyordu. Her şeyi görmüş ve her şeyi yapmışım. İyi vakit geçirmenin ilk heyecanından sonra, bu partilerin hepsi aynıydı.

Kulüp sahibine nasıl geliştirebileceğine dair bazı ipuçları verebilirdim. Ses sistemi müziğin altta yatan bas seslerini alamıyordu ve kız-

erkek-erkek oranı kötüydü. Dekor, eğlence, yemekler... iyiydi, harika değildi, ama insanların işlerini nasıl yürüttükleri beni ilgilendirmiyordu, bu yüzden ağzımı kapalı tuttum.

Hiçbir şey yapmamaktan sıkılmıyor musun? Sloane'un sorusu kafamın içinde yankılandı.

Onu bir kenara ittim, içkimi yudumladım ve havuz kenarında yanıma uzanmış, akşamdan kalmalığını ve birasını yudumlayan Luca'ya baktım. Güneş batmıştı ama plaj kulübü yeni yeni hareketlenmeye başlamıştı. "Dante yine bizimle takılacağını biliyor mu?"

Luca'nın kardeşi ve milyarlarca dolarlık lüks mallar holdingi Russo Group'un CEO'su, çevremizdeki hiç kimsenin hayranı değildi.

Dürüst olmak gerekirse, onu suçlamıyordum. Küçük bir erkek kardeşim olsaydı, onun da benimle takılmasını istemezdim.

"O benim müdürüm değil." Yine de Luca, gözdağı veren yaşlı Russo bir saksı bitkisinin arkasından çıkacakmış gibi etrafına bakındı. "Herkes gibi benim de tatil günlerim var ve onları istediğim gibi harcayabilirim."

"Hmm."

"Lafı açılmışken, Sloane nerede?"

Göğsümde hoş olmayan bir yanma başladı. "Muhtemelen bir yerlerde sıkıcı bir kurgusal olmayan kitap okuyordur. Neden?"

Luca omuz silkti. "Kız seksi. Bekâr. Leaf'in durumundan biraz uzaklaşmak işime yarayabilir."

Yanık bir orman yangınına dönüştü ve dişlerimi kenara itti. "O ribaunt tipi değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Öyle işte." Boş içkimi yan masaya çarptım. "Daugherty ikizlerine git. İyi vakit geçirmek istiyorlar."

"Yapamam. Aileleri tekstil işinde, bu da bana keçileri hatırlatıyor, bu da Yaprak'ı hatırlatıyor."

Tanrı aşkına. "Peki ya Evelyn? Erkek arkadaşından yeni ayrıldı. Birlikte toparlanabilirsiniz."

"Hayır. Onunla yıllar önce takıldım." Luca sarhoş, hülyalı bir ifadeyle gökyüzüne baktı. "Bence en iyisi Sloane. O çok... *boktan*!" Bir şampanya buz kovanı devirip içindekiler göğsüne döküldüğünde yerinden fırladı. "Ne oluyor lan?"

"Özür dilerim. Düşündüğümde daha fazla içmiş olmalıyım." Ayağa kalktım. O ve Sloane fikrinin beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyordum ama arkadaşımı buzla ıslatmaktan daha affedilmez bir şey yapmadan önce buradan gitmem gerektiğini biliyordum. "Bu gecelik bu kadar yeter."

"Bekle! Peki ya..."

Ben plaj kulübünden çıkıp villaya doğru hışımla ilerlerken kalabalık Luca'nın sözlerinin geri kalanını bastırdı.

Sloane'u İspanya'ya gelmeye ikna etmiştim, bunun onu konfor alanından çıkaracağını umuyordum ama boyumdan büyük işlere kalkışan ben oluyordum.

SLOANE

Uyandığımda dün geceki zayıflık anımı çoktan atlatmışım ama Xavier ya da arkadaşlarıyla yüzleşecek havada değildim - neyse ki bizim villamız yerine kendi villalarında kalıyorlardı - bu yüzden bütün gün onlardan aktif olarak uzak durdum.

Sabahın köründe yürüyüş için uyandım, öğle yemeği için bir konferans salonuna kapandım ve Xavier plaj kulübüne gidene kadar bekleyip gizlice villaya geri döndüm.

Akşamın erken saatleriydi, yani o dönmeden önce kendime ayıracak birkaç saatim vardı. Çalışmak istiyordum ama ona çalışmayacağıma dair söz vermişim ve sinir bozucu bir onur duygusu sözümünden dönmemi engelledi.

Bunun yerine, oturma odasında bir battaniyenin altına kıvrıldım ve ekrandaki İspanyol romantik komedisini giderek artan bir tiksintiyle izledim.

"*Te amo,*" diye fısıldadı aktör İspanyolca. Söyledikleri İngilizce altyazılarla çevrildi. "*Nunca te dejaré.*" *Seni asla terk etmeyeceğim.*

"Ugh." İnceleme defterime öfkeyle bir şeyler karaladım. "Film sonrası özel bir film çek ve bunun *gerçekten* doğru olup olmadığını gör."

Romantik komedi Hollywood'daki en gerçekçi olmayan türdü. Yedinci kat balkonundan düşüp bir dakika sonra kalkarak kötü adamı kovalamak, birbirlerine karşı hisleri olduğunu aniden "keşfeden" ve sonsuza dek mutlu yaşayan işyeri rakiplerinden daha inandırıcıydı.

Sonsuza kadar mutlu yaşama kavramı, aşırı pahalı üniversite ders kitabı endüstrisinin ortaya çıkışından bu yana en büyük aldatmacaydı.

"Bu *The Bachelor* değil, Luna. Film sonrası özel bölüm sadece oyuncuların setten ayrılması olacak."

Başımı kaldırdım.

Xavier girişe yaslanmıştı, üzerinde keten bir pantolon vardı, yüzünde eğlenen bir ifade vardı ve başka hiçbir şey yoktu.

"Birine gizlice yaklaşmak kabalıktır," dedim, onun beklenmedik müdahalesi yüzünden nabzım çarpıyordu. *Bana bir kalp krizi geçirt, neden yapmıyorsun?* "Ve Tanrı aşkına, bir gömlek giy. Sen Matthew McConaughey değilsin."

Kahkahası sıkıntımı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

İki dakika sonra, tamamen giyinik bir halde benimkinin yanındaki koltuğa oturdu. "Mutlu musun? Artık inanılmaz fiziğim dikkatini dağıtmayacak."

"Hayır, sadece senin şişirilmiş egonun ağırlığı altında boğulacağım." "Gitmenin daha kötü yolları da var."

İçimi çektim, sakın ve huzurlu bir akşam geçirme umudum suya düşmüştü. "Plaj kulübünde parti yok muydu? Sen neden buradasın?" Anlaşmamız onun benim onayım olmadan parti vermesini engelliyordu ama partilere katılmasını engellemiyordu. Bu da benim başka bir dikkatsizliğimdi. *Y e t e n e ğ i m i kaybediyorum.* İspanya'yla ilgili

bir Şey genelde keskin olan aklımı karıştırdı.

İçgüdülerim beni gerdi. "Bütün gün kulüpte idim ve ortam değışikliği istedim."

Xavier defterime bir göz attı. "Neler yapıyorsun?" "Dinleniyordum," dedim işaret ederek.

"Touché." Elini ağzına götürdü, yüzünde çelişkili bir ifade vardı. "Dinle, dün gece hakkında... Duygularını incittiysem özür dilerim. *O kadar da* kötü bir dansçı değilsin."

Özrü beni bu kadar etkilememiş olsaydı, dans becerilerim yüzünden üzüldüğüm fikrine güler geçerdim. O kadar az insan özür diler ve bunu kastederdi ki, basit bir *özür dileme*, diz çökmüş savunmacılığımı ortadan kaldırdı.

"Teşekkür ederim," dedim sertçe. Üzüntümün kaynağı hakkındaki varsayımını düzeltmedim.

"Bir şey değil." Küçümseyici bir cevap vermediğimde gözlerinin kenarları kırıştı. "Bekle, bir bağ kurma anı mı yaşıyoruz? Bu yeni bir Xavier ve Sloane döneminin başlangıcı mı?"

"Zorlama." Kalemimi defterime vurdum. "Bu arada, Luca nasıl?" Daha önce Vivian'a onu İspanya'da gördüğüme dair mesaj atmıştım ve o da Dante'yle birlikte Luca için ne kadar endişelendiklerinden bahsetmişti. Elimden geldiğince ona Luca'nın durumu hakkında bilgi vereceğime söz vermiştim.

Xavier'in gamzeleri kayboldu. "Tamam." Yer değıştirdi, bacağı bacağıma değdi. Temastan o kadar irkildim ki, kendimi tutmadan önce neredeyse dizimi çekecektim. "İkinizin bu kadar yakın olduğunu fark etmemiştim."

"Biz değiliz. Sadece merak ettim." Dizimden karnıma doğru bir yanma yayıldı. *Hah*. Yürüyüş yaparken daha fazla güneş kremi sürmem gerektiğini biliyordum. Bu normal değildi.

"Hmm." Xavier'in yüzünde bir gölge belirdi. Ağzını açtı, sonra söyleyeceğı şeyle ilgili fikrini değıştirmiş gibi başını iki yana salladı. "Peki film ne hakkında?"

"Aşık olan ofis rakipleri. Basit bir romantik komedi." Kolonyasının kokusu ciğerlerime doldu ve keşke bu kadar güzel kokmasaydı dedim.

Xavier gibi insanlar *sadece* bir günlük pizza ve bira gibi kokmalı. Bu, onun yaşam tarzını temiz, odunsu bir şeyden daha doğru bir şekilde temsil ederdi.

"Seni bir romantik komedi aşığı olarak görmemiştim." Bacağı tekrar bacağıma değdi ve cevap vermeden önce bir anlığına ona baktım.

Kendime not: En kısa zamanda daha fazla güneş kremi al. Cildimdeki sürekli yanık normal değildi.

"İzlemiyorum. Onları *nefretle izliyorum*." Evdeki el yazması film eleştirileri çekmecem bunu kanıtlıyordu.

"Doğru. Peki şimdiye kadar kaç tanesini *nefretle izledin*?" Yüzlerce ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"Kapa çeneni ve filmi izle."

Bununla birlikte, o ortaya çıktığında kaçırdığım bölümleri geri sardığımda, ufacık bir parçam onun arkadaşlığı için minnettardı, istenmeyen bacak sıyrıkları ve hepsi.

İspanya'da tatildayken tek başıma romantik komedi izlemek benim için bile biraz üzücüydü.

Arkadaşlarım dışında kimseyle film gecesi yapmazdım ama Xavier şaşırtıcı derecede eğlenceli bir arkadaşı. Çoğunlukla sessizdi ama arada bir filmin konusu ya da oyunculuklar hakkında beni gülümseten neşeli bir yorum yapardı.

Bir müşteri olarak zor biriydi ama bir insan olarak iyi biriydi. Birlikte çalıştığımız süre boyunca bir kez bile sesini yükselttiğini duymamıştım. Babasına kanser teşhisi konulduğunu öğrendiğinde ağlamamıştı ve eski sevgilisi korkunç fotoğraflarını basına sızdırdığında benim yapacağım gibi intikam peşinde koşmamıştı. Hayat karşısına ne çıkarırsa çıkarsın yılmazdı.

Belki de onun doğaüstü sakinliği iyi bir şey değildi. Belki de beni yakın çevrem dışındaki herkesten koruyan aynı sorunların farklı bir tezahürüydü.

Ugh. Tatilde tek başıma bir romantik komedi izlemekten daha üzücü olan tek şey, söz konusu romantik komediyi izlerken Xavier'e psikanaliz yapmaktı.

"Defterine ne yazıp duruyorsun?" diye sordu filmin çiftin ilişkisine dair zorunlu ayrılık sonrası montajı sırasında.

Bir utanç iğnesi tenime battı. Yalan söylemeyi düşündüm ama sonunda doğruyu söylemeyi tercih ettim. "İzlediğim tüm romantik komedilerin eleştirilerini yazıyorum."

Utanılacak bir şey değildi. Roger Ebert bunu yapabiliyorsa ben de yapabilirdim ama Xavier notlarımı okumak için eğildiğinde sinirlerim damarlarımda dolaştı.

"Film çekicilik için çabalıyor ama bu çabasında başarısız oluyor," diye yüksek sesle okudu. "Kurgu genellikle inançsızlığın bir miktar askıya alınmasını gerektirse de, balkon sahnesinin tamamen saçmalığı bana o kadar çok ikinci el utanç veriyor ki, hafızamı ağartmak istiyorum, böylece bir daha asla düşünmek zorunda kalmayacağım. Yatak odamın lambasıyla kimyam, başrol oyuncularının birbirleriyle olduğundan daha fazla uyuşuyor ve diyaloglar gerçek bir romantik komediden ziyade bir parodiye benziyor. Eğer yapay zeka bir film yazıp oynasaydı, bu şekilde görünürdü." Bana bakmadan önce bir an sessiz kaldı. "Yatak odanızın lambasıyla ne halt ediyordunuz?"

Kahkaha boğazımı hışırdattı, o kadar hızlı ve beklenmedikti ki sesin benden geldiğini fark etmem bir saniye sürdü.

Xavier'in yüzünde bir şok ifadesi belirdi ve ardından yavaş yavaş bir zevk patlaması yaşandı. Cevap niteliğinde bir sıcaklık midemde birikti.

Sorusuna yanıt olarak "Açıyorum," dedim. Kelimeler ağzımdan tam olarak çıkmadan önce irkildim. "Aman Tanrım. Bu korkunçtu." Kahkahası sonraki sözlerimi bastırdı. "Bunu söylediğimi *sakın* kimseye söyleme. I -*Gülmeyi kes.*"

"Merak etmeyin." Gözlerindeki yaşları silerken omuzları sarsıldı. "Bu bizim küçük sırrımız olacak."

"O kadar da komik değildi," diye homurdandım. Sertliğimi korumaya çalıştım ama onun eğlencesi bulaşıcıydı ve çok geçmeden yüzümde bir

gölümseme daha belirdi.

İki gün önce biri bana Xavier Castillo ile bir film gecesi geçireceğimi ve bundan *keyif* alacağımı söyleseydi, hangi uyuşturucuyu kullandıklarını sorardım ama Cuma günkü gala ve Penny ile ziyaret sanki bir ömür önceymiş gibi geldi.

Belki de bu yüzden nadiren tatile çıkıyordum. Bu bizi sahte bir güvenlik duygusuna sürüklüyor, ancak biz olmadan dönmeye devam eden bir dünya ve varlığımızın büyük şemada hiç önemli olmadığını farkına vardığımız normal hayatlarımıza geri itiyordu.

Keyfim yerine geldi.

"Romantik komedilerin gerçekçi olmaması gerektiğini biliyorsun." Xavier eleştirimi beğenmemişti. "Eğlendirici olmaları gerekiyor."

"Gerçekçi olsalardı daha eğlenceli olurlardı." Ekranda akıp giden bitiş jeneriğini işaret ettim. "Ezeli rakiplerin sırf bir iş projesinde bir araya geldiler diye birbirlerine aşık olma ihtimalleri nedir ki?"

"Yüzden az ve sıfırdan fazla." "İyimserliğin mide bulandırıcı."

"Sanırım bu yediğin bir galon dondurma olabilir." Sehpanın üzerinde erimekte olan yarısı boş Fransız vanilyalı dondurma kutusuna kaşlarını kaldırdı.

Utanç, sıcak ve kaşıntılı bir şekilde yüzüme yayıldı. "Sen biranı iç, ben dondurmamı yiyeyim. Film bittiğine göre artık yollarımızı ayırıp uyuma vaktimiz geldi."

Xavier sanki ondan aya uymasını istemişim gibi bana baktı. "Şaka mı yapıyorsun? Saat sadece dokuz." Telefonuna dokundu. "Gece daha yeni başladı."

Beni her zaman bir oyunbozan gibi hissettirmesinden nefret ediyordum ama bir kızın bir yerde sınırı çizmesi gerekiyordu. "Kafayı bulmak gibi bir isteğim yok." "Kim sarhoş olmaktan bahsetti ki?" Ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Gel bakalım. Dans derslerinin vakti geldi."

Kollarımı kavuşturdum. "Kesinlikle olmaz." Bu sarhoş olmaktan bile daha kötüydü.

"Yani her dans ettiğinde arızalı bir robot gibi görünmekten hoşlanıyor musun?"

"Ben..." *Nefes al.* Üç kadar saydım ve tekrar denedim. "Nadiren dans ederim.

Bu nedenle derse ihtiyacım yok."

"Arkadaşlarınla sürekli dışarı çıkıyorsun, yani bu doğru değil... tabii başarısız olmaktan korkmuyorsan." Xavier elini bıraktı ve omuz silkti. "Anlıyorum. Kimse her şeyde başarılı olamaz."

Şerefsiz herif. Çok iyiydi.

Ayrıca açıkça beni yemliyordu, ancak acımasız halkla ilişkiler dünyasında yükselmemi sağlayan rekabetçiliğim onun sataşması karşısında kıpırdandı. Bir kez tetiklendiğinde, geri dönüşü yoktu.

"Ne yaptığınızı bilmediğimi sanmayın." Madam Olga'nın kısık onaylamama ifadesini ve Xavier'in bugünkü bok yiyici sırtışını görmezden gelerek ayağa kalktım. "Ama sırf yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi silebilmek için buna izin vereceğim. Hadi gidelim."

Bir gecede hareket yeteneğimi geliştirmediğimi kim söyleyebilirdi ki? Xavier şimdi gülüyordu ama ona sözlerini yedirecektim.

BÖLÜM 8

Sloane

!!

Xavier, "Arızalı robot hakkında söylediklerimi geri alıyorum," dedi.

"Robotları aşağılamak istemiyorum."

Kollarımı indirdim ve ona ters ters baktım. "Eğer daha iyi bir öğretmenim olsaydı daha iyi *yapıyor*."

Villanın terasındaydık; burada ısıtmalı lambalar gece soğuşunu önlüyor ve taşınabilir hoparlörler yerel ve uluslararası müziklerden oluşan bir karışım çalıyordu. Xavier açık havanın "rahatlamama" yardımcı olacağı konusunda ısrar etmişti ama şu ana kadar utanmış, hayal kırıklığına uğramış ve dans becerilerimi geliştirmeye bir saat önce derslere başladığımızdan daha yakın değildim.

"Biraz gevşemelisin." Xavier öğretmenlik yeteneklerine yönelik suçlamalarımı geçiştirdi. "Dans hareketle ilgilidir. Taşlaşmış bir tahta parçasını taklit edersen düzgün hareket edemezsin."

"Gevşedim." Sesimde savunmacı bir ton belirdi. "Ayrıca, hakaretlerine katlanmak yerine şu anda uyuyor olabileceğimi hatırlatabilir miyim?"

Elimden geleni yapıp başarısız olmaktan daha kötü bir şey olmadığı için çekip gitmeliydim ama içimdeki rekabetçi vazgeçmeyi reddetti.

Ben Sloane Kensington'dım. Başarısız olmadım ve bırakmadım. (Çocukluğumda aldığım bale derslerini bırakmamın tek nedeni yaş grubumu aşmış olmamdı. Ayrıca, emekli olduğunda Madam Olga'yı ülser ettiğimden emindim).

"Yine de buradasın." Xavier ellerini kalçalarımaya koydu.

Elbisemden sızan sıcaklık karşısında her kasım kaskatı kesildi.

"Taşlaşmış ahşap hakkında ne demek istediğimi anladın mı?" Başını salladı. "Spaya geri döndüğünü farz et. Masaj yaptırıyorsun, kasların gevşemiş... Şimdi kalçanı şöyle hareket ettir. Hayır, diğer tarafa." Dokunuşu tenimi yaktı ve dikkatimi talimatlarından uzaklaştırdı. Muhtemelen sürekli üstsüz dolaştığı için ateşi vardı. Bunu gerçekten kontrol ettirmeliydi. "Onları daire şeklinde hareket ettir Luna, kare şeklinde değil."

"Bu bir daire."

"Alınmayın ama geometrinizi tazelemeniz gerekebilir." Xavier'in tutuşu sıkılaşıarak hareketlerimi durdurdu. "Ne düşünüyorsun?"

"Kalçalarımı daire şeklinde hareket ettiriyorum."

"Bu senin sorunun," dedi. "Bunu düşünmemelisin." "Az önce dedin ki-"

"Hareketi *hissetmelisiniz*. Ne kadar çok düşünürseniz, o kadar az doğal görünür."

Dişlerim hayal kırıklığı içinde birbirine çarptı. "Üzgünüm ama düşünmeyi seviyorum.

Bu benim her gün yapmaya çalıştığım bir şey."

"Bu çok şeyi açıklıyor." Xavier beni bıraktı ve geri çekildi.

Göğsümden serin bir rahatlama dalgası geçti, ardından endişe verici bir hayal kırıklığı mı geldi? Hayır, bu doğru olamazdı.

Derse devam etmesini bekledim ama o derin, karanlık bakışlarıyla beni inceledi.

Karmakarışık siyah saçları dikkatsizce bir gözünün üzerine düşüyor, sessizlik rahatsız edici bir alana doğru uzarken düşüncelerini koruyordu. Onda nadiren gördüğüm bir dalgınlık vardı ve bu dalgınlık yüz hatlarını Michelangelo'nun gurur duyacağı yıkıcı bir portreye dönüştürüyordu.

Elmacık kemiklerinin dramatik eğimi, kalın kara kaşları, kışkırtıcı bir gülümseme takınmadığında sonsuz derecede daha davetkâr görünen yontulmuş ağzı... yüzü beni başka tarafa bakmaya cesaretlendirdi ve ben bakamadım.

Elektrik farkındalığı havaya damladı ve oksijeni söndürdü.

Xavier'le daha önce de birçok kez yalnız kalmıştık ama ondaki tehlikeyi ilk kez fark ediyordum. Tembellik ve kendini beğenmişlik katmanlarının altında, isterse dünyamı ateşe verebilecek bir adam vardı.

Tanrım, benim neyim var? Yıllardır onun varlığına fark edilebilir bir tepki vermemiştim (kızgınlık sayılmazsa), ama İspanya'ya geldiğimizden beri kalkanlarım düşmüştü. Belki de Xavier'in daha gerçek, daha savunmasız tarafına -içki ve uykudan ibaret olmayan tarafına- kısa bir bakıştı ya da belki de spa günümüz beynimi yeniden yapılandırmıştı.

Her neyse, hoşuma gitmedi.

O tekrar konuşmaya başladığında kendimi korumaya çalışmam farkındalığımı azalttı. "Hadi bir şeyler içelim."

Döndü ve köşede duran bar arabasına doğru yürüdü.

Ben bu s a r s ı n t ı y a ayak uydurmaya çalışırken kalan parazit de yok oldu. "Peki ya dersler?"

"Aradan sonra devam edeceğiz." Xavier iki bardak aldı ve terasın ortasında içkileri karıştırmaya başladı.

Kaşlarım havaya kalktı. Onu daha önce hiç kokteyl yaparken görmemişim ama tecrübeli bir barmenin akıcı zarafetiyle hareket ediyordu.

Bana lezzetli görünen soluk turuncu bir içki uzattığında, "S a r h o ş olmamak için çok fazla," diye homurdandım.

"Sadece bir içki. Beş yaşındaki bir çocuğun toleransına sahip değilseniz sarhoş olmazsınız." Xavier'in ağzı köşeye doğru eğildi. "*Salud*."

Küçük bir yudum alırken gözlerimi ondan ayırmadım. Kahretsin, bu iyiydi. "Bunu oracıkta mı uydurdun?"

Tadını hatırlamıyordum ve dünkü parti barın yarısını boşaltmış, ona sadece bir avuç malzeme bırakmıştı.

"Elindekiyle yetiniyorsun." Omuzlarını silkti ve ardından alaycı bir gülümseme takındı. "Adını Sloane koyuyorum. İlk başta acı ama sonrasında tatlı bir tadı var. Tıpkı tanıdığım biri gibi."

"Tadımın nasıl olduğunu bilmiyorsun."

Gülümsemesi kesinlikle daha h nzır bir hal aldı. "Henüz değil."

Vücudum anında ve içgüdüsel olarak tepki *verdi*.
uzun süredir dokunulmamış bir odadaki anahtar.

Uyluklarımın arasında sıcaklık titreşirken göğüslerim sıkılaştı, bedenimi sıcak ve durgun bir hale getirdi. Onları bir kutuya koyup kapağını kapatmadan önce aklımdan pek de masum olmayan görüntüler geçti.

Hayır. Kesinlikle olmaz.

Bu tepkiyi Xavier'e veremezdim, hem de onca insan varken. Mark'la olan sadece sekse dayalı ilişkimi bitirdiğim için başıma gelen buydu. Ayrılmadan önce onunla yatmış olsaydım, bu kadar gergin olmazdım.

"Yanılsama sana nasıl davranıyor?" Bardağımı boğarken bile kayıtsız kalmaya çalışarak sordum.

"Oldukça iyi." Xavier'in gözleri içime uzanıp her pis, uygunsuz düşünceyi seebilecekmış gibi parlıyordu. Duvara yaslandı, az önce yarattığı tahribatın farkında değilmiş gibi görünüyordu. "Hâlâ molada olduğumuza göre, başka bir şey deneyelim. Doğruluk mu cesaret mi? Sen seç."

"Doğruluk mu cesaret mi? Kaç yaşındayız, on iki mi?"

"Bu zamansız bir oyun." Tek kaşını kaldırdı. "Korkmadığın sürece."

Siktir et. Bu aptal oyunu oynamak, kendimi tekrar dans ederek küçük düşürmekten daha iyiydi. "Gerçek."

"Eğer bir reklamcıdan başka bir şey olabilseydiniz, ne olurduunuz?"

Gözlerimi kırptım. Bu ne beklediğim bir soruydu ne de daha önce üzerinde çok düşündüğüm bir soruydu. "Hiçbir şey. İşimi seviyorum."

Ve başardım da. Hayal kırıklıklarına, yüksek tempoya ve bazen saçımı başımı yolmak istememe neden olan müşterilere rağmen, baskı altında başarılı oldum. Düşünmek için hiç boş zaman yoktu. Sadece çözebileceğim sorunlar ve uygulayabileceğim çözümler vardı.

İnsanlar bana kaltak ya da buz kraliçesi diyebilirdi ama sarsılmaz, inkâr edilemez bir gerçek vardı: Yaptığım işte en iyisiydim. Açık ara. Bu yüzden CEO'lar, ünlüler ve sosyetikler bana büyük paralar ödüyordu. Hepsi beni kişisel olarak sevmiyordu ama bana saygı duyuyorlardı ve bana ihtiyaçları vardı.

Yani sana ihtiyaç duyulmasını seviyorsun.

Xavier'in gözlemi yüzeye çıktı ve ben onu bir kenara fırlattım. Ne olmuş yani? *Herkes kendisine* ihtiyaç duyulmasından hoşlanırdı. Hoşlanmadıklarını söyleyenler yalan söylüyordu.

"Hiçbir şey mi? Halkla ilişkiler dışında düşünebileceğin tek bir kariyer yok mu?" İkna olmamış görünüyordu. "Saçmalık diyorum."

"Belki cerrah olurdum," diye izin verdim. Bu da başka bir yüksek basınçlı, hızlı tempolu kariyerdi. Sağlam ellerim vardı ve kan konusunda hassas değildim. Bir ameliyathaneyi yönetmek ve hayat kurtarmak heyecan verici olabilirdi.

Xavier'in ağzı çarpıldı. "Şaşırtıcı değil."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum." İçkimi bitirdim. "Sıra sende. Doğruluk mu cesaret mi?"

"Gerçek."

İlginç. Ben onu cüretkâr biri olarak görürdüm.

"Benzer bir soru," dedim. "*Gerçek* bir kariyer seçmek zorunda olsaydın, neyi seçerdin?" Gerçekten merak ediyordum. Xavier hiçbir zaman herhangi bir iş için hırs duyduğunu ifade etmemişti. Onun gibi birini harekete geçiren neydi?

Villanın gölgesinde, aydan ya da teras ışıklarından etkilenmeden öylece duruyordu ama sorum üzerine gözleri parladı.

"İyi olduğum bir konuda," dedi. "Ne gibi?"

Gülümsemesi yeniden ortaya çıkmadan önce yüz ifadesinden bir bulut geçti. "Sana nasıl dans edileceğini öğretmek gibi. Sanırım yeterince uzun

bir ara verdik." O

duvarı itti ve iki kadeh viski doldurdu. "Cesaret için bir tane daha. *Salud*."

İğnemi bana uzatırken eli benimkine değdi ve omurgamda küçük bir sarsıntı oldu.

Viski, vücudumun bu geceki tuhaf tepkilerine dair endişelerimi azaltacak kadar yumuşaktı. "Soruma doğru dürüst cevap vermedin," dedim.

Sıcaklık tenimde vızıldadı ve damarlarımda birikti. İçkimi oldukça iyi tutuyordum ama içkiler *sertti* ve sarhoşluğa normalde yaptığım gibi şiddetle karşı koymadım.

Kontrolümü kaybetmek iyi hissettirdi. Sadece birazcık.

"İyi olabileceğim bir kariyer seçeceğimi söylediğimde yalan söylemiyordum." Ağzının kenarlarında hâlâ bir gülümseme vardı ama gözlerinde yumuşak bir uyarı vardı. "Sana bir örnek bile verdim."

"Anlambilim. Adil oynamıyorsun."

"Ben asla yapmam." Arkamdan yaklaştı. Elleri kalçalarımı buldu ve nefeslerim yenilenen durağanlığın ağırlığı altında yavaşladı. "Bunu tekrar deneyelim."

Müzik daha boğucu, takip etmesi daha kolay bir şeye dönüştü. Belki de yeni ritim yüzündendi. Belki de alkolün etkisiydi. Ya da belki de Xavier *dışında* herhangi bir şeye odaklanma çabam çekingenliğimi gevşetmişti.

Her neyse, işe yaradı. Tam olarak yapmam gereken şekilde hareket etmeye aşırı odaklanmadım ve bunun ironik sonucu olarak hareketlerim çok daha kolay aktı.

Yakın zamanda yarışmaları kazanamayacaktım ama birinin daha önce kabaca belirttiği gibi artık arızalı bir robota benzemiyordum.

"Çok daha iyi." Xavier'in mırıltısı enseme sıyrarak istemsiz bir zevk titremesine yol açtı. "Senin için hâlâ umut olabilir."

Başını eğip yüzünü yüzüme yaklaştırdığında esprili bir cevabın tohumları dilimde öldü. Nefis bir toprak kokusu içime sızdı.

Ağzım sulanıncaya ve kalbinin her atışını sırtımda hissedinceye kadar tat, koku ve dokunma duyularımı artırdı.

Başımı bir santim kadar, sadece gözleriyle buluşacak kadar çevirdim. Keşke yapmasaydım.

Xavier'in bakışları karanlıkta yanan bir kibrit gibi yanıyor, tenimizin her santimini ve aramızdaki her türlü mesafeyi kavuruyordu.

Göğüslerimin arasından boncuk boncuk ter damlıyordu. Burası bir cehennemdi, ama o çok yakındı ve başım o kadar hafifti ki, eğer sadece...

Dudaklarım aralandı.

Gözleri karardı ve-

"Luca!" Komşu villadan gelen kız gibi bir çığlık aramızı yırttı. "Bu benim en sevdiğim çanta!"

Anlaşılmaz bir cevap geldi, ardından bir kahkaha tufanı ve sonra... sessizlik. Ama artık çok geçti.

Bu kesinti kopmuş Ben dışarı . ne olursa olsun trans Xavier'in içkileri/kutsal olmayan büyü/şüpheli bir şekilde görkemli kolonyası beni uyuttu.

Sarsılarak ondan uzaklaştım, vücut sıcaklığımın kaybolması birkaç gün önce üzerine attığım bir kase buzlu su kadar ayıltıcıydı.

Ne yapıyordum ben?

O benim müşterimdi ve neredeyse...neredeyse...

Xavier bana baktı, ifadesi okunamıyordu. Göğsünün ağır bir şekilde inip kalkması olmasaydı, az önce olanlardan -ya da olmayanlardan- etkilenmediğini düşünebilirdim.

Kalbim göğüs kafesime çarptı ama çenemi kaldırdım, göz temasını kestim ve kendimi başka bir şey söylemeden sakın bir şekilde villaya doğru yürümeye zorladım.

Beni durdurmadı ve yatak odamın kapısını arkamdan kapatıp yere yığıldığımda, küçük bir parçamın bunu yapmasını dilemesinden nefret ettim.

BÖLÜM 9

Xavier

Lanet olsun

Siktir, siktir, üçlü siktir.

En olgun yanıt değildi, ama durumumu doğru bir şekilde özetleyen tek yanıtı.

Sloane'la geçirdiğim film gecesinden bu yana otuz altı saat geçmişti. Dans derslerimizin üzerinden 36 saat geçmişti.

Kıvrımlarının avuçlarıma ne kadar mükemmel oturduğunu ve kokusunun en iyi viskiden bile daha sarhoş edici olduğunu keşfettiğimden bu yana otuz altı saat geçmişti.

Onsuz da yapabileceğim bir bilgiydi çünkü şimdi bunu deneyimlediğim için yeniden yaşamamayı hayal edemiyordum.

Ne yazık ki, ne kadar kötü çuvalladığımı düşünürsek, bunun şansı çok azdı.

Eğer arkadaşlarım sözümüzü kesmeseydi, Pazar gecesini onu öpecektim ve buna izin vereceğinden *emindim*. Aksi takdirde, onu yoldan çıkarmaya çalışan bir şeytanmışım gibi benden kaçmazdı.

Sahilde Sloane'un tek başına oturmuş, o lanet olası iletişim kitabını okuduğu yere baktım.

Arkadaşlarımın da yardımıyla onu tekne gezimize katılmaya ikna etmiştim ama o hep içine kapanıktı.

Kristal berraklığındaki sulara şnorkelle yüzmek mi? Hayır.

Gurme tapaslardan ve açık bardan yararlanmak mı? Hayır. Yata bindikten sonra bana tek kelime etti mi?

Kesinlikle olmaz.

"Nereye gidiyorsun?" Ayağa kalktığımda Evelyn sordu. Luca'nın onunla bir daha takılmayacağı konusunda söylediklerine rağmen, ikisi bütün gün birbirlerinin üzerindeydiler.

Belirsiz bir mazeret uydurdum ve arkadaşlarımı kendi hallerine bıraktım.

Luca dışında gruptaki hiç kimseyle yakın değildim. Sık sık birlikte parti yapardık ama en derin, en karanlık sırlarımı onlara falan açmazdım. Aslında, Sloane'dan zaman çaldıkları için onların varlığına kızmaya başlamıştım.

"Böyle güzel bir günü boşa harcamak çok yazık," dedim onu duyacak mesafeye geldiğimde. Öğle yemeği için Mallorca'nın gizli koylarından birinde durmuştuk ve sahildeki tek kişi biz olmasak da, Ekim başındaki kalabalık bize görece mahremiyet sağlayacak kadar seyrekti.

"Güneşim, denizim, yemeğim ve iyi bir kitabım var," dedi başını kaldırmadan. "Hiçbir şeyi boşa harcamıyorum."

Onun yanına oturdum. "*İyinin* farklı tanımları var," diye takıldım.

Cevap vermedi.

Çocukken arkadaşlarımla hangi süper güce sahip olmayı tercih edeceğimizi tartışırdık. Uçmak ve görünmezlik arasında gidip gelirdim ama şu anda Sloane'un düşüncelerine bir bakış atmak için Ferrari'mi satabilirim.

Siktir et. Onun dikkatini çekmenin tek bir yolu vardı. "Öpüşmemiz hakkında konuşmalıyız."

Hareketleri durdu. Sonra yavaşça, kasıtlı olarak sayfalar arasında bir kitap ayracı kaydırды, kitabını kapattı ve yukarı baktı. Hava yetmiş sekiz dereceydi ama sanki bir et dondurucusuna girmişim gibi tüylerim diken diken olmuştu.

"Biz hiç öpüşmedik." Her kelimeyi dehşet verici bir hassasiyetle telaffuz etti.

"Teknik olarak hayır, ama neredeyse yapıyorduk. O zaman bunu konuşalım."

Sloane'un parmak eklemleri beyazlaştı. "Konuşacak bir şey yok. Geç oldu ve çok fazla içtik. Nokta."

"Yani bu ilişkimizi hiçbir şekilde etkilemiyor." "Tabii ki etkilemez."

"O zaman benden kaçmak için bir nedenin yok."

Tuzağımı fark edince gözleri parladı. "Senden kaçmıyorum."

"Öyle olduğunu söylemedim," diye cevap verdim kolayca. "Bunun için bir *nedenin* olmadığını söyledim."

Sloane duyulabilir bir nefes aldı. Kafasının içinde ona kadar saydığını görebiliyordum. "Bu konuşmanın bir anlamı var mı?"

"Sadece Pazar gecesiyle ilgili havayı temizlemek istedim." "Temizlenmiş say."

"Güzel."

"Güzel."

Bir saniye sessizlik içinde oturduk.

"Başka bir şey var mı?" Sloane dikkatle sordu.

"Elbette. Eğer herhangi bir süper güce sahip olabilseydin, bu ne olurdu?" Gözlerini kapadı ve şakağını ovuşturdu. "Xavier..." "Beni şımartın. İnsanlar böyle yapar. Konuşmak." Aramızda bir işaret yaptım. "Yıllardır birlikte çalışıyoruz ve ben senin en sevdiğin yemeği bile bilmiyorum."

Bu bir yalandı.

Suşiye sevdiğini biliyordum çünkü temizdi ve hareket halindeyken yemesi kolaydı. Regl dönemindeyken duble çizburger ve müşterisi vejetaryen olmadığı sürece müşteri yemeklerinde orta pişmiş biftek tercih ettiğini biliyordum, bu durumda çorba ve salata sipariş ediyordu.

Şarabını beyaz, kahvesini sade ve cinini tonikle birlikte severdi.

Tüm bunları biliyordum çünkü kendimden başka kimseye dikkat etmediğimi varsaymasına rağmen, hayatım buna bağlı olsa bile onu fark etmeden *duramazdım*. Her ayrıntı, her an, hepsi zihnimin Sloane dolabında dosyalandı ve kategorize edildi.

Yine de bunların hiçbirini ona söylemeyecektim, çünkü Sloane Kensington'ı kaçtıracak kesin bir şey varsa o da yakınlaşma ihtimaliydi.

"Peki," dedi ve beni şimdiki zamana geri getirdi. "Zamanda yolculuğu seçerdim, böylece geriye dönüp yaptığım hataları düzeltebilirdim."

"Ama o zaman hayatın şu anda olduğu gibi olmazdı."

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Bu ille de kötü bir şey değil." Dalgaların sesi sessizliği doldurdu.

Dışarıdan bakıldığında Sloane'un mükemmel bir hayatı varmış gibi görünüyordu. Güzel, akıllı ve başarılıydı ve dünyanın en güçlü insanlarından bazılarını ya arkadaşı ya da müşterisi olarak görüyordu.

Ama ben, herkes gibi, görünüşün aldatıcı olduğunu ve en parlak yüzeylerin genellikle en çirkin sırları sakladığını biliyordum.

"Eğer şansın olsaydı, geriye dönüp geçmişindeki bazı şeyleri değiştirmez miydin?" diye sordu.

Elim istemsizce havluyu yumrukladı. Pişmanlık kabardı ve uzun zaman önce kilitlediğimi sandığım anılarla çarpıştı.

"Xavier!" Annemin sesindeki panik alevlerin uğultusuna karıştı.
"¿Dónde estás mi hijo?"

O sadece bir çocuk. Bu bir kazaydı... Eğer daha sorumlu olsaydı...
Sen olmalıydın.

Duman ve yanmış odun kokusu ciğerlerimi doldurdu. Sahil koyu etrafımı sarmıştı, sarp kayalıklar hapishane duvarlarını oluşturuyor ve güneşin kuma vuran parıltısı görüşümü beyazlatıyordu.

Sonra gözümü kırpıtm ve kâbus kayboldu, yerini arka planda arkadaşlarımla kahkahaları ve Sloane'un yüzündeki endişeli dokunuş aldı.

Havluyu tutuşumu gevşettim ve gülümsemeye zorladım. "Elinden gelse herkes bir şeyleri değiştirirdi." Dilimde hâlâ kül tadı vardı. Tükürmek ve birayla boğmak istedim ama şüphe uyandırmadan bunu yapamazdım. "Hâlâ aileden birileriyle konuşuyor musun?"

Sloane'un dikkatini başka yöne çekebilecek aklıma gelen tek konu buydu. Ruh halimdeki değişimi fark edecek kadar zekiydi ama bunun nedenini ne onunla ne de başkasıyla tartışmak istiyordum. Asla.

Beklendiği gibi, yüzü kapandı. "Mecbur kaldığımda. Son zamanlarda babanla konuştun mu?"

Touché.

Aile ilişkilerini tabu bir konu olarak gören tek kişi o değildi.

"Hayır. Dostça telefon görüşmeleri için pek uygun bir durumda değil." Hastalanmadan önce bile iyi bir iletişimci değildi. İş ortakları ve arkadaşlarıyla, evet. Peki ya tek oğluyla? O kadar da değil.

Sloane başını eğdi, belli ki babamın hastalığıyla ilgili gerçek hislerimi ölçmeye çalışıyordu.

İyi şanslar, ben bile nasıl hissettiğimi bilmiyordum.

Geriye kalan tek doğrudan ailem oydu, bu yüzden onun olası ölümü hakkında güçlü hissetmeliydim. Bunun yerine, babama benzeyen bir aktörün sinema perdesinde solup gitmesini izliyormuşum gibi hissizleştim.

Babamla hiçbir zaman yakın olmadık, çünkü kısmen annemin ölümünden beni sorumlu tutuyordu, kısmen de ben kendimi suçluyordum.

Bana her baktığında, hayatının aşkını elinden alan kişiyi görüyordu ve bu konuda hiçbir şey yapamıyordu çünkü ondan geriye kalan tek parça bendim.

Ona her baktığımda hayal kırıklığı, hüsrana ve kızgınlık görüyordum. Kederin karmaşıklığını anlayamayacak kadar küçükken öfkesini benden çıkaran, benden vazgeçen ve daha başlamadan kendimden vazgeçmeme neden olan ebeveyni gördüm.

Sloane, "Üstesinden gelecektir," dedi.

Beni sık sık teselli etmeye çalışmazdı, bu yüzden belki de yapmasaydı her şey daha basit olurdu diye düşünerek anı mahvetmedim.

Sadece canavarların aklına gelebilecek türden korkunç ve çirkin bir düşünceydi, bu yüzden asla yüksek sesle dile getirmedim. Ama her zaman oradaydı, yüzeyin altında iltihaplanıyor, saldırmak için doğru anı bekliyordu.

Sloane'un telefonu bir bildirimle aydınlandı. O telefonunu yerden kapmadan önce bir e-posta simgesine göz attım ve o an gelgitteki bir kumdan kale gibi etrafımıza yıkıldı.

"İş yok," diye hatırlattım ona.

"Bu iş değil, bu..." Teni ağartılmış kemik rengini aldı.

Doğrudum, endişe istenmeyen anıların kalıntılarını temizledi. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey." Ayağa kalktı, ifadesi donmuştu. "Ben... Ben hemen döneceğim." Az önce kekeleydi mi? Sloane *asla kekeleymezdi*.

Arkasından bakakalmama ve Sloane Kensington'ın oyununu bozacak kadar kötü bir mesajın ne olabileceğini merak etmeme izin vererek uzaklaştı.

BÖLÜM 10

Sloane

Kız kardeşimiz hamile.

Dört kelime midemi bulandırma gücüne sahip olmamalıydı, ama oldular.

E-postayı onuncu kez tekrar okudum. O öğleden sonra e-postayı aldıktan kısa bir süre sonra, Xavier'in arkadaşları koydan bıktıklarına karar vermişlerdi. Başka bir plaja gitmek istemişlerdi ama Xavier'i önce beni tesise bırakması için ikna etmiştim. Neyse ki bunu yorum yapmadan yaptı.

Şimdi saatler sonra yatağımda oturmuş, ofisinden ve ailemden ayrıldığım günden beri babamdan aldığım ilk doğrudan yazışmaya bakıyordum.

Elbette Georgia için yıllardır süren sessizliğini bozacaktı. O benim öz kardeşimdi ama hiçbir zaman Pen'le olduğum gibi kaynaşamamıştık.

Ve şimdi, hamileydi.

Bunun eninde sonunda olacağını biliyordum ama bu kadar çabuk olacağını tahmin etmemiştim.

Mesajının geri kalanını tekrar okurken akşam yemeği için zorla içtiğim smoothie midemde bulanıyordu.

Gerçek George Kensington formunda (ve evet, kız kardeşime onun adı verildi), mesaj Legacy Ball'daki yeni kolalanmış bir smokinden daha katıydı.

Sloane,

Size kız kardeşinizin hamile olduğunu bildirmek için yazıyorum. Bu koşullar altında, yıllar önce meydana gelmiş bir olayla ilgili çocukça kinini bir kenara bırakıp telafi etme zamanı geldi. Küçüklük çekici bir özellik değildir.

*Saygılarımla, George
Kensington III*

Öfkemin uzun zaman önce tükeneceğini düşünmüştüm ama her tekrar okuyuşumda daha da şiddetlendi.

Kendini affettirmenin ve çocukça kininden vazgeçmenin zamanı geldi.

Çocukça bir kin mi? Çocukça kin mi?

Telefon tutuşumdan dolayı gıcırdadı. Babama *hala* güven suçu en sevdiği yerine bana atacak.

Bir yanımda durumumdaki klişe ironiyi fark etti. Zavallı küçük zengin kız, gülümseyebilen, dans edebilen ve odadaki herkesi büyüleyebilen altın çocuk kadar sevilmiyordu. Georgia normal bir insan gibi ağlayabiliyor ve mükemmel bir sosyetik gibi davranabiliyordu. O babamın her zaman istediği kızdı, ben ise utanç kaynağıydım.

Başrolünde benim olduğum bir film izliyor olsaydım kendimle alay ederdim ama bu bir film değildi. Bu benim hayatımdı ve her ne kadar beni rahatsız etmiyormuş gibi davransam da ailemle olan kopuk ilişkim her zaman hassas bir nokta olarak kalacaktı.

Telefonumu yatağın üzerine attım ve ayağa kalktım.

Georgia'nın şimdiki hayatı hakkında çok fazla düşünürsem, geçmişini düşünmeye başladım ve eğer geçmişini düşünürsem...

Hayır. Oraya gitmeyecektim.

Kararlılık mide bulantımı çelik gibi bir azme dönüştürdü.

Georgia'yı da, geçmişı de, babamın yaptıkları yanlışlar için beni özür dilemeye zorlamasını da sikeyim. Onlara geri dönmeden önce cehennemde soğuk bir gün olacaktı.

Onlar olmadan da gayet iyiydim, çok teşekkür ederim.

Gözlerimin arkasında bir baskı oluştu ama çenemi tuttum ve giyecek bir şeyler bulmak için dolabı karıştırırken bunu görmezden geldim.

Çoğu akşam, kitap, şarap ve filmlerle sakın bir gece geçirmeyi tercih ettim.

Bu gece olmaz.

Bu gece, bir arkadaş istedim.

XAVIER

Sloane'u villamıza bıraktıktan sonra arkadaşlarımla birlikte gün batımına kadar suda kaldık. Tesisin ünlü gece kulübüne gitmeden önce Luca'nın yerinde oda servisi aldık.

Objektif olarak, kulüpte harika müzik, harika servis ve harika içecekler vardı. Birkaç şeyi değiştirdim - retro aydınlatma tasarımı fütüristik hislere uymuyordu ve VIP salonunun düzeni olabildiğince iyi akmiyordu - ama genel olarak, unutulmaz bir gece için kriterlerimi karşıladı.

Peki neden eğlenmiyordum?

"Bu çok eğlenceli," dedi Luca. O ve Evelyn daha önce kavga etmişlerdi, bu yüzden fırtınalı ilişkileri tam olarak canlanmadan ölmüştü. "Öyle değil mi?"

"Evet." Heyecanım idam sehpasına giden bir mahkûmunkiyle yarışıyordu.

Sloane villada ne yapıyordu? Yine zavallı bir romantik komedinin içini mi boşaltıyordu? Eleştirileri çok acımasızdı ama bunları yazarkenki tutkusunu tuhaf bir şekilde büyüleyici buldum. Her zaman o kadar içine kapanıktı ki, hayatında kendini tamamen bıraktığı bir alan görmek güzeldi.

Luca başka bir şey söyledi ama onu zar zor duydum.

Ona gelen e-postada ne vardı? İşle ilgili bir şey olmadığını söylemişti. Ailesi miydi? Arkadaşları mı? Onaylanmamış gizemli sevgilisi mi? Keşke burada olsaydı da-

Bir sarışın parıltısı gözüme çarptı.

Kıpırdamadan durdum, bakışlarım yeni gelen kişinin başını döndürmesine odaklandı. Platin saçlar. Buz mavisi gözler. Kilometrelerce uzanan bacaklar.

Tıpkı Sloane'a benziyordu ama o olamazdı çünkü... Tanrım.

Onu takip eden gözlerden habersiz ya da etkilenmemiş bir şekilde odada ilerlerken tenimin altında bir sıcaklık oluştu.

Zengin kobalt ipeği omuzlarını açıkta bırakarak bedenini sarıyor ve kalçasının üzerinde, çok fazla görünmeden hayal gücünü kışkırtacak kadar yüksekte duruyordu. Gümüş topuklu ayakkabıları boyuna beş santim daha ekliyordu ve teni ay ışığının öptüğü inciler gibi parlıyordu.

Yüzümü buruşturdum. *Ay ışığında öpülen inciler mi?* Bu da nereden çıktı şimdi? Şiirsel bir insan değildim ama Shakespeare'e ilham verecek kadar güzel görünüyordu.

Sorun kıyafetleri ya da vücudu değildi.

Normalden daha gevşek ve akıcı bir şekilde hareket ediyordu.

Kendini taşıma şekliydi, bir parça kırılganlıkla birlikte kendinden emindi.

Ve sanki ölümlüler arasında bir tanrıçaymış gibi, hiç çaba göstermeden dikkatleri üzerine *çekiyordu*.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Luca ve benim önümde durdu ve onun varlığıyla kanım biraz daha ısındı.

"Sloane Kensington eğlenmek için bir gece kulübüne giriyor." Vücudumun içgüdüsel tepkisini tembel bir gülümsemenin arkasına sakladım. "Biri cehennemdeki sıcaklığı kontrol etsin. Orası donuyor olmalı."

"Çok orijinal." Şimdi daha yakın olduğu için yanaklarında belirgin bir kızarıklık fark ettim. Şimdiden *sarhoş muydu?*

Luca'nın elinden yeni bir içki alıp bir dikişte yudumlarken sadece şaşkınlıkla bakabildim.

Arkadaşıma uyarıcı bir bakış attım. Artık Evelyn'i de aramızdan çıkardığımızı göre, Sloane'u bir ribaund olarak kullanma fikrine kapılmasını istemiyordum. O ortak bir tanıdıktı. Aralarındaki herhangi bir ilişki çok karmaşık olurdu.

Aramızdaki herhangi bir ilişki de öyle, bu yüzden suyu değiştirdim ve odanın içinde dolaşırken önümüzdeki bir saat boyunca Sloane'dan uzak durmaya gayret ettim.

Ne yazık ki VIP salonu dar bir alandı. Ne yaparsam yapayım ya da kiminle konuşursam konuşayım, o hep oradaydı, düşüncelerimi meşgul ediyor ve yaptığım konuşma sessizliğe sürüklenene kadar dikkatimi çekiyordu.

"Dostum, dansa kaldırsana onu." Luca bankette yanımdan ayrılmamıştı ama son yirmi dakika içinde birdenbire telefonundaki bir şeyle ilgilenmeye başlamıştı.

Odanın öbür ucunda Sloane DJ'e bir şeyler söyledi, o da başını salladı ve hiç hoşlanmadığım bir şekilde ona gülümsedi.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Başımı arkaya eğdim ve gözlerimi kapattım, onun görüntüsünü zihnimden silmeye çalıştım. DJ'lerin kulüp müdavimleriyle flört etmesine izin veriliyor muydu? Bu mesleki bir sorumluluk falan değil miydi?

"Sloane." Luca'nın sesi müzikten zar zor duyuluyordu. "Ortaya çıktığından beri gözlerini ondan bir kez bile ayırmadın."

"Çünkü beni şaşırtmasını istemiyorum. Vahşi doğadaki bir avcı gibi. Gözünüz hep üzerinde olmalı."

"Doğru." Arkadaşımin sesindeki sırtışı duyabiliyordum. "Yani onunla dans etmemin bir sakıncası yok, öyle mi?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve ona ters ters bakmak için başımı kaldırdım. "Aslında umurumda, hem de senin düşündüğün sebepten değil. Ortalık karışacak."

"Neden? O senin reklamcın, benim değil. Onu çok az tanıyorum." "O senin baldızının en iyi arkadaşı."

"Yani?"

"Yani?" Tükürdüm. "Yani bu *dağınıklık*."

"Oda arkadaşının eski sevgilisiyle takılan adam söylüyor bunu." "O yatılı okuldaydı ve o farklıydı." Oda arkadaşım pisliğin tekiydi. "Sloane'a dokunursan Vivian seni öldürür."

"Hayır, yatmayacak. Ben de sadece onunla dans etmek istediğimi söyledim, yatmak değil." Luca omuz silkti. "Ama hiç belli olmaz. Tatildegiz. Şansım yaver gidebilir."

Şiddet yanlısı bir insan değildim ama o anda, en eski arkadaşlarımdan biri kadar kimseye yumruk atmak istememiştim.

"Eğer sen-"

Bir alkış patlaması cümlemi yarıda kesti. Bakışlarım, Sloane'un komşu bir masanın üzerinde dans ettiğı DJ kabinine doğru kaydı.

Sloane. Dans ediyorum. *Masa üstünde*.

Cehennem şimdiye kadar buzdan bir oyun alanı olmuştur.

Dans karışımından en son R&B hitinin boğucu yorumuna geçiş yapan müzikle sallanırken odadaki her çift göz ona yapışmıştı.

Ya ben dünyanın en iyi dans öğretmeni idim ya da o sadece sarhoş değildi.

-O harcanmıştı.

İşin iyi tarafı, ben haklıydım. Sertliğı fazla düşünmekten kaynaklanıyordu ve her hareketi mükemmel yapmaya odaklanmadığında dans ediyordu... vücudumdaki her hücreyi ateşleyecek şekilde dans ediyordu.

Bir elimi ağzıma götürdüm, izlemekle müdahale etmek arasında kaldım. Ayık Sloane sabah bundan *nefret edecekti*.

Tepkisini düşününce dudaklarım kıvrıldı, ama diğer kulüp müdavimlerinden biri masaya tırmanıp onu belinden yakalayıp ona sürünmeye başlayınca eğlencem çabucak sona erdi.

Tepkim o kadar hızlı, o kadar içgüdüsel ki, biri kafama silah dayasa daha sonra ne olduğunu açıklayamazdım.

Bir saniye, oturuyordum.

Bir sonraki adımda ayağa kalkmış, şaşkın kalabalığın arasından buldozerle geçerken görüşüm kızıla boyanmıştı.

Ayık Sloane ona dokunduğu için adamın taşaklarını patlatırdı. Sarhoş Sloane'un böyle bir kaygısı yoktu.

Elleri tehlikeli bir şekilde kışına yaklaşan adamlarla yüzleşmek için döndü. Bir santim daha kıpırdarsa, masanın etrafında toplanan kalabalık eteğinin üstünü mükemmel bir şekilde görecekti. Birkaçı telefonlarını çıkarmıştı bile ama ben yaklaşıncaya hemen bıraktılar.

Yüz ifademde gördükleri her neyse, masaya tırmanıp adamı kızın üzerinden çekerken yollarından çekilmelerine neden oldu.

Ondan birkaç santim yüksekseydim ama öyle olmasaydım bile içimde çalkalanan öfke bana haksız bir avantaj sağlardı.

Memnuniyetsiz bir ses çıkardı. "Ne-"

"Gitmek için üç saniyeniz var," dedim, sesim son derece sakindi. "Üç."

Yutkundu ve kulübün derinliklerinde kaybolmadan önce ikiye kadar yapamadım. Lanet olası korkak.

Bir yanım yumruğumu burnuna indiremediğim için hayal kırıklığına uğramıştı ama elimde daha acil meseleler vardı.

Tekrar Sloane'la karşılaştım. Dans partnerinin yokluğunu ya da benim gelişimi fark etmemişti; yerdeki kulüp üyelerinden biriyle fotoğraf çekirmekle ve dolayısıyla herkese göğüs dekoltesini göstermekle meşguldü.

Duble tekilayı dudaklarına ulaşmadan yakaladım ve kenara fırlattım.

"Hey! Ben-" Onu ayağından kaldırıp omzuma attığımda protestosu bir çığlıkla kesildi. Tanrı bilir kaç içkiden sonra o topuklularla düz yürüyebileceğine güvenmiyordum.

"Bırak beni, seni Neanderthal!" Onu masadan kaldırıp kapıdan çıkarırken sırtıma vurdu.

Kulüp, okyanus kıyısındaki birkaç yüz metrelik birinci sınıf gayrimenkulün üzerinde yer alıyordu ve dalgaların sesinin gece havasına sızan müziği bastırması uzun sürmedi.

"Ne istediğine dikkat et." Sloane'u kalın bir beyaz kum parçasının üzerine bıraktım. Ayılması için onu okyanusa batırmak istiyordum ama ben bile bunu yapacak kadar aptal ya da pislik değildim.

Henüz.

"Seni *pislik*." Sarhoşluğu göz önüne alındığında şaşırtıcı bir zarafetle kendini ayağa kaldırdı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Ne yaptığımı sanıyorum ben? Sanırım uyandığında çıplak kışının fotoğraflarının tüm internete yayılmamasını sağlıyorum!"

Bakışları beni olduğum yere yapıştırdı.

Her zamanki gibi, Sloane öfkesinde muhteşemdi. Başka bir gece olsa, arkama yaslanıp o soğukkanlı maskesinin en muhteşem şekilde patlamasını izlerdim ama bu gece öfkelenen tek kişi o değildi.

"Saçmalama," dedi. "Ben sen değilim. İnsanlar boş zamanlarımda ne yaptığım ile ilgilenmez."

"Bu doğru değil." *Önemsiyorum*. Düşünce, ben onu kovmadan önce yasaklanmadan yükseldi. "Sen bir Kensington'sın ve yüksek profilli bir reklamcısın ve kameralar her *zaman* izliyor. Bunu bana öğreten sensin."

"Ben sadece ismen bir Kensington'ım." Sloane'un yüzünde küçük bir kırılma titreyimi belirdi ve ifadesi tekrar buzlanmadan önce göğsüme saplandı. "Bana hep 'gevşememi' söylüyorsun. Şimdi öyle olduğuma göre, bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Rastgele bir adamın seni herkesin içinde ellemesiyle ilgili bir sorunum var," diye tersledim.

"Neden?"

Çünkü başka birinin sana dokunma düşüncesi beni öldürüyor.

"Çünkü." Mantıksız öfke sözlerimi sıcaklıkla örttü. "*Sorun sen değilsin.*"

"Beni tanıyormuş gibi davranmayı bırak." Sesi bir haykırış seviyesine yükseldi. "Biz arkadaş değiliz. Çıkmıyoruz. *Sen* sadece bir müşterisin ve beni buraya gelmeye zorlayan da sensin. Erkek arkadaşım ya da işleyicim gibi davranmaya hakkın yok."

"Yardım etmeye çalışıyorum!"

"Yardımaınıza ihtiyacım yok!"

Her bir kezzap parçası bizi birbirimizden birkaç santim uzakta durana, göğüslerimiz kabarana ve bedenlerimiz inançlarımızın gücüyle titreyene kadar daha da yakınlaştırdı. Yıllardır bastırılmış hayal kırıklığı ve çok daha tehlikeli bir şeyin kıvılcımıyla alevlenen düşmanlık aramızda alevlendi. Neden bu kadar önemsemişimi bilmiyordum çünkü o haklıydı. Onun üzerinde iş dışında hiçbir hakkım yoktu ve ona her zaman gevşemesini söylüyordum.

Ama bu şekilde değil. Özgürlükten ziyade acının olduğu bir yerden geldiğinde değil.

"Haklısın. Seni tanımıyorum," dedim. "Ama Sloane'u tanıyorum ve Sloane kendini asla senin içinde bulunduğun gibi bir duruma sokmazdı. *Sloane* o adamın kışına tekme basar ve seni de benim yaptığım gibi kurtarırdı."

Müdahalemin bir kısmı bencilceydi ama bir kısmı da gerçek bir endişeden kaynaklanıyordu. Ben onu indirmeden önce insanların hangi fotoğrafları ve videoları ele geçirdiğini kim bilebilirdi?

Belki de haddimi aşıyordum ama boş ver. Güvende olmak üzmekten daha iyiydi. Sloane'un profesyonel itibarı onun için her şey demektir ve

Sarhoş bir gece, yıllarını verdiği şeyi tehlikeye atarsa kendini asla affetmeyecekti.

"Belki de Sloane her zaman Sloane olmak istemiyordur." Topukları yumuşak kumda yalpaladı ve ayakkabılarını çıkarmadan önce bir küfür savurdu. "Ayrıca, insanların kendilerinden üçüncü şahıs olarak bahsetmelerinden *nefret ediyorum*."

Telefonum gelen bir aramayla titredi ama görmezden geldim. "Konuyu saptırmayı bırak. Bu öğleden sonra ne oldu? Neden gittin?"

Tüm mirasım üzerine bahse girerim ki, bu gizemli e-posta doğrudan onun kendini unutana kadar içme arzusuyla ilgiliydi.

Telefonum tekrar titredi. Bakmadan aramayı sonlandırdım. Sloane yutkundu. Ay ışığının altında daha kırılgandı, saçları buz sarısı yerine yaldızlı bir gümüş rengindeydi, gözleri sadece gecenin derinliklerinin ortaya çıkarabileceği temkinli bir gerçekle parlıyordu.

Her şeyden çok bu gerçeği ve beraberinde gelen güveni istiyordum.

Beni içeri al, Luna.

Ağzını açtı ama tanıdık bir zil sesi sözünü kesti. Telefona cevap vermek için döndüğünde gözleri kapandı ve kırılganlığı soğuk bir profesyonelliğe dönüştü. "Ben Sloane."

Hay sikeyim. Bir elimi yüzüme sürttüm, hayal kırıklığı derimin altında sürtünyordu.

Cep telefonunun icadından hiç bu kadar nefret etmemiştim.

"Evet, öyle... Anlıyorum." Ses tonu değişti ve uğursuz bir önsezi kafa derimi diken diken etti. "Tabii ki. Ben hallederim."

Sloane telefonu kapattı ve tekrar benimle yüzleşti.

Mideme kurşun bir ağırlık gibi ağır bir his çöktü. Ne söyleyeceğini o söylemeden önce biliyordum ama bu, sözlerinin etkisini hafifletmedi.

"Baban," dedi, kulübe geldiğinden beri gözleri ilk kez ayıktı. "Durumu kötüye gidiyor. "Durumu kötüye gidiyor.

geceyi atlatacaktır."

BÖLÜM 11

Sloane

Ayık birini şok etmek için ölüm korkusu gibisi yoktu.

Xavier'e haberi verdikten sonra villaya döndük ve eşyalarımızı toplamaya başladık. Geri dönerken ya da daha sonra havaalanına giderken birbirimize tek kelime etmedik.

Geç olmuştu ama Eduardo'nun çağrısından saatler sonra bizi havaya uçuran pilotunu başarıyla uyandırmıştım. Ayrıca tatil köyümüzden erken ayrıldım, Xavier'in arkadaşlarına kısa bir not bıraktım ve genç Castillo kendi içine çekilirken diğer yarım kalmış işleri tamamladım.

Koridorun karşısındaki Xavier'e baktım. Uyuyordu ya da uyur gibi yapıyordu ama uyanık olsa bile babasının sağlığıyla ilgili gerçek düşüncelerini anlamak imkânsızdı. Bu tamamen içine kapandığı tek konuydu.

Şakağımı ovuşturdum ve yetersiz kahvaltımı bastırmaya çalıştım. Uçağa bindikten hemen sonra birkaç saat uyumuştum ama akşamdan kalmalığım beni gerçek anlamda dinlenmekten alıkoymuştu.

İyi tarafından bakarsak, babamın e-postası ve Xavier'le tartışmam da dahil olmak üzere dün olan her şeyden dikkatimi dağıtacak bir sürü işim vardı.

Şimdi ayık olduğum için, kendimi kulüpte daha fazla küçük düşürmeden önce beni durdurduğu için minnettardım, ama yine de nasıl yaptığını takdir etmiyordum.

beni mağara adamı gibi oradan çıkardı.

Sahilde yaşadığım ve çok fazla alkolden kaynaklandığı belli olan o küçük çarpıntının üzerinde durmadım.

Alberto Castillo'nun ölmesi halinde ve öldüğü zaman için bir basın stratejisi hazırlamanın yarısındayken, telefonum gelen mesajlarla çılgına döndü. New York'ta sabahın köründe olduğumu düşünürsek, bu iyi bir şey olamazdı ve mesajlarıma hızlıca göz atmam bunu doğruladı.

VIVIAN

Sadece seni kontrol etmek istedim. Fırsat bulduğunda beni ara.

ALESSANDRA

İyi eğlenceler! Benim için biraz sangria iç
<3

ISABELLA

Çok seksi görünüyorsun! Ve Xavier de öyle ;)
Yürü be kızım

Isabella'nın gönderdiği linke tıkladığımda ve Perry Wilson'ın blogunun ön sayfasında kırmızı bir manşetle birlikte yer alan fotoğrafları gördüğümde kahvaltım yine boğazımda düğümlendi.

Kız Çıldırdı! Ünlülerin Reklamcısı Müşterisiyle İspanya'da Kirleniyor!

Bir fotoğrafta ben Xavier'le konuşurken o oturuyor ve eğlenen bir gülümsemeyle bana bakıyordu. İkinci fotoğrafta ise beni omzunda taşıyarak kulüpten çıkarıyordu.

Makalenin kendisi spekülasyonlar ve düpedüz yalanlardan oluşan bir karmaşaydı.

Halkla ilişkiler kraliçesinin haftalardır en kötü şöhretli müşterisiyle birlikte olduğu iddia ediliyor.

Castillo, Mallorca'nın en seçkin gece kulübünde onu başka biriyle dans ederken görünce mağara adamı kesildi...

Kaynaklar ayrıca Castillo'nun arkadaşlarının gizli romantik kaçamaklarını bastığını, bunun da çift arasında "patlayıcı" bir tartışmaya ve Castillo'yu kıskandırmak için bir plana yol açtığını söylüyor. Plan işe yaradı mı? Kendiniz görün...

Metnin içine serpiştirilmiş başka fotoğraflar da vardı; sahilde çekilmiş grenli bir fotoğrafımız, rastgele bir adamla dans ederken çekilmiş bir başka fotoğrafım ve Xavier'in söz konusu adamla masa üstünde yüz yüze geldiği yakın çekim bir fotoğraf.

Yükselen öfke ilk şaşkınlığımı küle çevirdi.

Lanet olası Perry Wilson. O küçük kurbağa muhtemelen onu *Mode de Vie'nin* Moda Haftası partisinden kovdurduğum zamanın intikamını alıyordu, ki bu partinin görmek, görülmek ve sosyete hakkında bilgi toplamak isteyenler için katılması gereken bir parti olduğunu herkes biliyordu.

Manhattan'daki en etkili dedikodu blogger'ı olması umurumda değildi; zavallı bedeninin derisini soyacak ve ölüm ilanı için tuval olarak kullanacaktım.

Arkadaşlarıma kısa bir mesajla iyi olduğumu ve daha sonra açıklayacağımı söyledim (ayrıca Isabella'dan ben Kolombiya'dayken Balık'ı beslemeye devam etmesini rica ettim). Perry'ye e-posta gönderip onu azarlamak üzereydim ki Xavier uyandı.

"Bu bakışı biliyorum," dedi, saatler sonra yorgunlukla renklenmiş ilk kelimeleriyle. "Seni kim kızdırdı?"

Makale açıkken telefonumu ona uzattım.

İlgisiz bir ifadeyle taradı. "Ah."

Hâlâ onun alışılmadık durgunluğuna fazla dikkat edemeyecek kadar öfkeliydim. "Tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Başka ne söylememi istiyorsun? Perry bu. Onun işi bu." Xavier omuz silkti ve telefonu bana geri verdi. "Ayrıca, şu anda en az endişelendiğim kişi o."

Öfkem ani bir rüzgâra yakalanmış iskambil kâğıtlarından bir ev gibi yıkıldı.

Xavier'le kafa bulmaya o kadar alışmıştım ki, ilişkimizdeki varsayılan modu kapatmak zordu, ama artık blog yazısı yüzünden buharlaşmadığım için, gözlerindeki gölgeleri ve yumruklarını bilinçsizce sıkıp açtığını fark ettim. Perry'nin blogunda resmedilenden farklı bir Xavier'di bu ve kaburgalarımın arasında garip bir sızı hissetmeme neden oldu.

"Hiçbir haber iyi haber değildir," dedim sesimi yumuşatarak. "Babanla konuşma şansın olacak."

"Belki." Xavier'in ağzı bir an için yukarı kalktı, sonra tekrar duruldu. "Eskiden yakındık, bilirsin, ben gençken. Ben onun tek çocuğuydum, varisiydim. Onun mirasını devam ettirmem gerekiyordu ve tüm boş zamanını beni bu göreve hazırlamak için harcadı. Ofis ziyaretleri, özel öğretmenler, bir gün iş yapacağım insanlarla bağlantı kurabileceğim en iyi uluslararası okullara kayıtlar." Duyguları nadir görülen bir kırılganlıkla yüzüne yayıldı.

Gözlerimi onunkilerden ayırmadım, nefes almaktan korkuyordum ama gözlerimi kaçıramıyordum ve en ufak bir hareketimin onu korkutup susturacağından endişe ediyordum. Xavier babasıyla olan ilişkisinden hiç bahsetmezdi ve geçmişlerine bir bakış atmak beni hem büyülüyor hem de üzüyordu.

"Ama her şey iş değildi," dedi. "Normal baba-oğul günleri geçirdik. Beni *fútbol* maçlarına götürürdü - ya da bildiğiniz gibi futbola. Aile yemekleri yedik ve yurtdışına tatile gittik. Her şey çok güzeldi. Sonra..."

İstemsiz bir irkilmeyi bastırdım.

Sonra ne olacağını biliyordum. Herkes biliyordu.

"Annem öldü," dedi Xavier, yakışıklı yüzü duygudan yoksundu. "Ve her şey değişti."

Ağır bir sızı savunmamı aşip kalbimin derinliklerine gömüldü.

Annesi öldüğünde on bir yaşındaydı. Patricia Castillo'nun hayatını kaybettiği yangın, Kolombiya'nın en zengin adamıyla evliliği, yangının ardında bıraktığı büyük yıkım ve Xavier'in itfaiyeciler tarafından taşınırken çekilen viral görüntüsü nedeniyle uluslararası haberlere konu oldu.

Bu görüntü yangınla ilgili her makalenin ve televizyon bölümünün ana temasını oluşturdu. Yetkililer kundaklamayı ihtimal dışı bıraktı ancak yangının nasıl başladığına dair ayrıntılar karanlıkta kaldı.

"Onu özlüyor musun?" Xavier sessizce sordu. "Anneni."

Annem ben on dört yaşındayken korkunç bir at binme kazasında ölmüştü. Annemle babamın evliliği sosyal açıdan uygun ama sevgisiz bir evlilikti ve Xavier'in karısının ölümünün yasını tutmayı hiç bırakmayan babasının aksine, benim babam ilk karısını gömdükten iki yıl sonra yeniden evlenmişti.

Yeni, farklı bir tür ağrı filizlendi. "Her zaman."

Kabulüm aramızda kanadı, vücudumun her santimetresine karıncalanmalar gönderen garip, zayıf bir bağ oluşturdu.

Xavier'in omuzları gevşedi, sanki sözlerim bir şekilde üzerlerinden bir yükü kaldırmış gibiydi.

Pek çok açıdan farklıydık ama bazen insanların tek ihtiyacı olan şey bir ortak noktaydı. Kendilerini daha az yalnız hissetmelerini sağlayan küçük bir şey.

Boğazımdaki düğümden sonra yutkundum.

Ana kabinde sadece biz vardık. Özel uçuş görevlilerimiz mutfakta öğle yemeği hazırlıyorlardı ama tabakların ve gümüş takımların uzaktan gelen ıngırtısı kısa süre sonra kalp atışlarımın gümbürtüsü altında kayboldu.

Xavier ve ben birbirimize baktık, her ikimiz de havadaki gerginliğin tembel girdabını fark ettik ama ikisi de bunu kabul etmedi.

Başka tarafa bakmak istedim. Başka tarafa *bakmalıydım* ama bakışları beni esir almış, çalkantılı derinlikleri tanımlayamadığım bir duyguyla kıvılcımlanıyordu.

Tekrar yutkundum ve o sıcak, karanlık gözlerde başka bir şey parladı, sonra yüzümün üzerinden yavaşça inip, yüzümün eğimini izlediler.

Burnum, ağızımın kıvrımı ve çenemin ucu boynumdan aşağı süzüldü. Boğazımın dibine, nabzımın çılgınca attığı yere yerleştiler.

Dans derslerimiz sırasında mideme giren o sinir bozucu kelebekler yine serbest kaldı. Ama bu sefer suçu alkole atamazdım.

Taş gibi ayıktım ve ben-

"Bay Castillo, Bayan Kensington, öğle yemeğini servis etmeden önce içecek bir şey ister misiniz?" Görevlimizin yumuşak sesi bir kova buzlu suyu o anın üzerine fırlattı.

Xavier ve ben bakışlarımızı ayırdığımızda gerilim duyulmayan bir *patlamayla söndü*.

"Su." Gülümsemesi zoraki görünüyordu. "Teşekkür ederim, Petra." "Ben de." Boğazımdaki ses kısıklığını temizledim. "Teşekkür ederim."

Öğle yemeğimizi sessizlik içinde yedik. Ancak, geçmişlerimizden tekrar bahsetmemiş olsak da, bir bağlantı hissi devam etti.

Xavier ve ben bir ebeveynini kaybeden ilk ya da son insanlar değildik. Ancak kayıplarımıza verdiğimiz tepkiler ve dünyaya sunduğumuz maskeler... belki de fark ettiğimizden daha çok benziyorduk.

BÖLÜM 12

Xavier

Saat farkı sayesinde öğleden önce Bogota'ya vardık •

İndiğimizde babamın şoförü bizi bekliyordu ve bizi şehrin dolambaçlı yollarından ve yoğun mahallelerinden kiskanılacak bir beceriyle geçirdi.

Kolombiya'da doğdum ama hayatım boyunca yurtdışında eğitim gördüm. Yatılı okulların koridorlarında evimde geçirdiğimden daha fazla zaman geçirdim ve babama geçen yıl kanser teşhisi konduğundan beri doğduğum yeri sadece iki kez ziyaret ettim.

İlki teşhisten sonraydı. İkincisi ise Miami doğum günü gezimden hemen önceydi; o ölürken "aile mirasını koruyamadığım" için beni çağırıp azarlamıştı.

Hastalığını kullanarak diğer insanlara istediğini yaptırabilecek bir kişi varsa, o da Alberto Castillo'ydu. "Xavier." Sloane'un sesi düşüncelerimi yarıp geçti. "Buradayız."

Gözlerimi kırptım, sokaklardaki pastel sis ikiz nizamiyelere ve tam teçhizatlı güvenlik personeline dönüşmüştü. Siyah demir kapıların ardında, kırmızı kiremitler ve kafesli pencerelerle taçlandırılmış, üç kat yüksekliğinde tanıdık beyaz bir konak yükseliyordu.

"Evim güzel evim." Sözlerime alaycılık karıştı ama içeri girerken midemde hastalıklı bir his kıpırdandı.

Onlarca yıllık duman duvarlara yapışmış, midemi bulandırıyor.

Annem burada ölmüştü. Tam bu arsada diri diri yanmıştı ve babam taşınmak yerine evi onun öldüğü yerin üzerine yeniden inşa etmişti.

İnsanlar kendi hastalıklı yöntemiyle ona yakın kalmak istediğini söylüyordu ama ben gerçeği biliyordum. Bu onun beni cezalandırma ve bu evdeki gerçek kötü adamın kim olduğunu asla unutmamamı sağlama yoluydu. "Burada kalmak zorunda değilsin," dedim Sloane'a. Temiz, keskin kokusu üzerime sinmiş, dumanın yankılarını maskeleymişti. "Sana Four Seasons'ta bir süit ayırtmaktan mutluluk duyarım."

Sloane Bogota'daki evi daha önce de iş için ziyaret etmişti ama parıltının ve lüksün altında, malikânenin temelini örten bir ağırlık vardı. Bunu hisseden tek kişi ben olamazdım.

"Şimdiden beni kovmaya mı çalışıyorsun? Bu rekor bir zamanlama." "Otelde daha rahat edersin." Babamın dev bir yağlıboya portresinin önünden geçtik. Yüzü sert ve onaylamaz bir ifadeyle bize baktı. "Demek istediğim buydu."

"Olabilir. Ama burada olmayı tercih ederim." Sloane dümdüz önüne bakıyordu, adımları kararlıydı ama yine de göğsümde bir sıcaklık titreşti. Huysuz, sinirli ve bir kaktüs kadar sevimli biriydi. Yine de her nasılsa, en kötü durumları bile daha katlanılabilir hale getirmenin bir yolunu bulmuştu.

Ancak babamın odasına girdiğimizde bu sıcaklık yerini buza bıraktı. Personeli odayı, en son tıbbi teknoloji, yirmi dört saat dönüşümlü olarak çalışan hemşireler ve refakatçiler (hepsi de gizlilik sözleşmesi imzalamıştı) ve paranın satın alabileceği en iyi bakım hizmetleriyle donatılmış özel bir hastane süitine dönüştürmüştü.

Ama ölümle ilgili olan şey de buydu; herkes için geliyordu. Genç ve yaşlı, zengin ve fakir, iyi ve kötü. Hayatın en büyük eşitleyicisiydi.

Ve Alberto Castillo'nun milyarlarına rağmen ölümün kapısında durduğu açıktı.

Odadakiler beni fark ettiğinde konuşmalar kesildi. Babam iki kız ve bir erkek kardeşin en küçüğüydü. Onlar

kuzenlerim, aile doktoru, aile avukatı ve çeşitli görevlilerle birlikte burada toplandık.

Bana doğru adım atan tek kişi Eduardo'ydu ama babamın yatağının yanına yaklaştığımda durdu.

Halı o kadar kalındı ki ayak seslerimden çıkan en ufak bir gürültüyü bile bastırıyordu. Babamın gözleri kapalı bir şekilde yattığı, çelimsiz bedeninin bir yığın tüp ve monitöre bağlı olduğu yere doğru sessizce süzülen bir hayalet de olabilirdim.

Sağlığı yerindeyken hem ünü hem de görünüşüyle bir devdi. Girdiği her odaya hükmediyordu ve rakipleri tarafından bile hem korkulan hem de saygı duyulan biriydi. Ancak geçtiğimiz yıl içinde solmuş ve bir kabuğa dönüşmüştü. O kadar kilo kaybetmişti ki neredeyse tanınmaz hale gelmişti ve zeytin rengi teni çarşafların altında kül rengi balmumunu andırıyordu.

Göğsümden bir ip geçti, gittikçe daha sıkı sarılıyordu- "Geceyi atlattı." Dr. Cruz yanıma geldi, sesi sadece benim duyabileceğim kadar kısıktı. "Bu olumlu bir işaret."

Gözlerimi önümdeki hareketsiz formdan ayırmadım. "Ama?" Dr. Cruz ben doğduğumdan beri ailemle birlikteydi. Uzun boylu ve çenesi düşük, gümüş rengi saçları ve belirgin burnuyla esmer bir fasulye sırtığını andırırdı ama ülkedeki en iyi doktordu.

Ancak, en iyi doktorun bile saklayamayacağı bazı şeyler vardı ve onu tereddütlerini anlayacak kadar iyi tanıyordum.

"Durumu hâlâ kritik. Elbette ona elimizden geldiğince iyi bakacağız ama... İyi ki geldiniz."

Yani babamın ölümü kaçınılmazdı ve yakında olacaktı.

İp daha da gerildi. İçine uzanıp koparmak istedim. Bu lanet evden kaçmak ve bir daha asla geri dönmemek istedim. Bir kez ve sonsuza dek *huzur* istedim.

Ama genel bir cevap mırıldandığımda Dr. Cruz'a, beni kucaklamak için yanıma gelen Eduardo'ya, teyzelerime ve amcalarıma bunların hiçbirini söylemedim.

ve kuzenlerim, yarısı sadece babamın servetinden pay almak için buradaydı.

Beni acıma ya da endişeye boğmayan tek kişi Sloane'du. Kapının yanında durdu, ailenin mahremiyetine saygılıydı ama birinin bir şeye ihtiyacı olması ihtimaline karşı yeterince yakın duruyordu. Babam vefat ettiğinde basın açıklamasını ve medya stratejisini hazırlayan kişi o olacaktı. Onu tanıyorum, ikisine de çoktan başlamıştı.

Sıradan aileler ölümlerini gömdü ve yas tuttu. Benimki gibi aileler *basın açıklaması* yapmak zorunda kaldı.

Burada Alberto Castillo yatıyor, boktan bir baba ve olağanüstü bir suçluluk duygusu. Duygusal olarak tacizciydi ve tek oğlunun ölmesini diliyordu, ama adamım, o çok iyi bir iş adamıydı.

Tüm bunların saçmalığı soğukkanlılığımı deldi ve Tía Lupe'nin basmakalıp sözlerinin ortasında kahkahalarımın dışarı sızmasını engelleyemedim. Ben denedikçe omuzlarım daha çok sarsılıyordu, ta ki teyzem durup dehşet içinde bana bakana kadar.

Kuzenlerimden bazıları konağın havuzundan ya da atari salonundan yararlanmak için uzaklaşmıştı ama ailenin geri kalanı beni en sevdikleri evcil hayvanlarını öldürmüşüm gibi izliyordu.

"Bu kadar komik olan ne?" Tía Lupe İspanyolca sordu. "Baban *ölüm döşeginde* ve sen gülüyor musun? Bu saygısızlığın da ötesinde!"

"Bunu söylemen komik, *tía*, sadece *babamın* faturalarını ödemesini istediğin zaman geldiğini düşünürsek. Cartagena'daki ev nasıl? *Umutsuzca* ihtiyaç duyduğun milyon peso'luk yenileme hâlâ devam ediyor mu?" Eğlenmemin altında çelik titredi.

"Konuşmalısın. Sen kardeşimin parasını hiç kullanmadan harcayan şımarık bir veletsin-"

"Lupe. Yeter artık." Amcam bir elini onun koluna koydu ve onu sertçe benden uzaklaştırdı. "Şimdi zamanı değil." Bana özür dileyen bir bakış fırlattı, ben de karşılık olarak belli belirsiz bir tebessüm ettim.

Tía Lupe'nin aksine, Tío Martin sessiz, sakın ve temkinli biriydi. Yıl boyunca aynı yarım düzine kıyafetle yaşar ve zenginlerin yaşam tarzlarını umursamazdı. Teyzem gibi biriyle nasıl birlikte olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sanırım zıt kutuplar birbirini çekiyordu.

Babamın en büyük kardeşi Tío Esteban, "Hayır, Lupe haklı," dedi. "Bu kadar komik olan ne, Xavier? Aylardır eve gelmiyorsun. Şirketi devralmayı reddettin, bu yüzden zavallı Eduardo senin işini yapmak zorunda kaldı. Sürekli dedikodu paçavralarında resmediliyorsun, parti yapıyor ve Tanrı bilir ne kadar para harcıyorsun. Alberto'ya uzun zaman önce seninle ilişkisini kesmesini söyledim ama hayır, reddediyor." Başını iki yana salladı. "Ne düşündüğünü bilmiyorum."

Ben yaptım. Para, babam için başka bir kontrol biçimiymi ve benimle ilişkisini kesme tehdidi, eylemden daha güçlüydü. Eğer beni gerçekten keserse, her şey biterdi. Özgür olacaktım.

Kendimi kesip atabilirdim ama dürüst olacağım, ikiyüzlülük ettim. Ben de aynısını yaptığımda babamı ATM makinesi olarak kullandığı için Lupe'ye ateş püskürmüştüm. Aradaki fark, benim bunu kabul etmemdi.

Para bir hapishaneydi ama sahip olduğum tek şeydi. O olmadan, dünyanın tanıdığı Xavier Castillo'nun varlığı sona erecekti ve sahip olduğum tek değeri kaybetme olasılığı, hayatımın geri kalanını yaldızlı bir kafeste yaşamaktan daha korkunçtu.

"Alberto'yu bilirsin." Tía Lupe alay etti. "Sevgili yeğenimin bir gün hayal kırıklığı olmaktan çıkacağı gibi romantik bir fikre tutunup duruyorsun. Açıkçası Xavier, annen hayatta olsaydı nefret ederdi-" Cümlesinin geri kalanı, onu gömleğinin önünden yakalayıp kendime doğru çektiğimde bir çığlıkla kesildi.

"*Sakın* annem hakkında konuşma," dedim, sesim aldatıcı bir şekilde yumuşaktı. "Aileden olabilirsin ama bazen bu yeterli olmuyor. Anlıyor musun?"

Teyzemin göz bebekleri on sent büyüklüğündeydi ve konuştuğunda kelimeleri titriyordu. "Bu ne cüret. Derhal bırak beni, yoksa-"

"Yap. Sen. Anladın mı?"

Gülünç şapkasındaki tüyler giderek artan bir şiddetle titriyordu. Hiç kimsenin, kocasının bile müdahale etmek için öne çıkmaması onun sevimsizliğinin bir göstergesiydi.

"Evet," diye tükürdü.

Onu serbest bıraktım ve o da Tío Martin'in yanına geri döndü. "Bize müsaade edin." Sloane'un soğuk dokunuşu içimdeki alevlerin bir kısmını yatıştırdı. "Xavier ve benim bazı medya meselelerini özel olarak konuşmamız gerekiyor."

Onu odadan çıkarken takip ettim, teyzemin intikamcı bakışlarının yanından geçtim, Dr.

Cruz'un kaşlarını çatması ve bir dizi başka sessiz yargı.

Keşke umursasaydım.

Yapmadığıma sevindim.

Sloane beni koridorun sonundaki babamın ofisine götürdü. Kapıyı arkamızdan kapattı ve yüzüme baktı, ifadesinde zerre kadar duygu belirtisi yoktu. "İşin bitti mi?"

"Bunu hak etmişti."

"Benim sorum bu değildi." Dört adım atarak ona yaklaştı. "Sen. Sen. Bitti mi?" Her kelimeyi hassasiyetle noktaladı.

Çenem gerildi. "Evet."

Yaptığım şey akıllıca mıydı? Muhtemelen değildi. Ama çok iyi hissettirdi.

Ailemdeki herkes arasında Tía Lupe, annemin nasıl hissedeceği hakkında konuşması gereken *son* kişiydi. İkisi hiç geçinememişti. Tía Lupe annemi babamın zamanı ve parası için bir rakip olarak görüyordu - ki bu pek çok açıdan rahatsız ediciydi - ve annem de baldızının utanmazca kendini yüceltmesinden hoşlanmıyordu.

"Güzel, çünkü işiniz bittiyse konuşma sırası bende." Sloane babamın masasındaki küreye dokundu. Kırmızı iğneler Castillo Grubu'nun birasının en büyük pazar payına sahip olduğu her ülkeyi vurguluyordu.

Dünyanın yarısı kırmızıydı.

"Bu senin mirasın," dedi. "Küresel bir imparatorluk. Binlerce çalışan. *Milyarlarca* dolar. Castillo Grubu'nun tek doğrudan varisi sensin ve kurumsal bir pozisyonu reddetsen bile adının bir anlamı var. Bu, her zaman sizi alaşağı etmek, sizden almak, hak ettiklerini düşündükleri şeyi elde etmek isteyen insanlar olacağı anlamına geliyor. Bu insanlardan bazıları hemen koridorun sonunda. İşiniz" - parmağıyla göğsümü işaret etti - "akıllı olmaktır. Bu sadece babanızın sağlığı için değil, sizin geleceğiniz için de kritik bir dönem. Ölürsa, vasiyetinde ne yazarsa yazsın, bu bir beslenme çılgınlığı olacak. Bu yüzden mirastan vazgeçip hayatında bir kez olsun çalışmak istemiyorsan, ellerini kendine sakla ve öfkeni kontrol altında tut."

Daha öncekinin aksine, dokunuşu yakıcıydı.

Öfke, onun sabit bakışları altında buruştu. Kötü niyetli ya da anlayışsız değildi; pratik davranıyordu ve tipik Sloane tarzında haklıydı.

"Zor aşk, Luna," diye takıldım. "Bu konuda iyisin."

Ondan uzaklaşıp yerküreye doğru bir adım attım. Boş boş döndürdüm, Amerika'nın ardından Avrupa ve Afrika'nın, sonra Asya'nın, sonra da Avustralya'nın geçişini izledim.

Güney Amerika tekrar görüldüğünde durdurdum ve iğneyi Kolombiya'dan çıkardım. Başparmağıma battı ama neredeyse hiç hissetmedim.

"Hiç birinin ölmesini diledin mi?" Yumuşak bir sesle sordum. "Mecazi anlamda ya da bir anlık öfkeyle demiyorum. Demek istediğim, hiç geceleri uyanık kalıp, belirli bir kişi var olmasaydı hayatın nasıl daha iyi olacağını hayal ettiniz mi?"

En karanlık düşüncelerime ışık tutmaya en çok yaklaştığım andı ve bunu takip eden kasvetli *tık taklar* duvarlarıma vuran çekiçler gibi geliyordu.

Köşedeki İngiliz dede saati babamın en değerli eşyalarından biriydi. Karmaşık bir kakma tasarımıyla oyulmuş gül ağacı kasa,

Londra'nın ünlü bir gümüşçüsü tarafından işlenmiş, üzerinde rakamlar bulunan, yontulmuş gümüşten bir yüz. Bir müzayedede yüz bin dolardan fazla para ödemişti ve heybetli nöbetçisi onun siteminin bir avatarı gibiydi.

Sloane iğneye uzanırken bir esinti tenimi okşadı. "Evet." İğneyi tekrar kürenin içine itmeden önce parmakları avucumu bir anlığına sıyırdı. "Bu bizi kötü insanlar yapmaz, bir mazeret de değildir. Düşüncelerimizi her zaman kontrol edemeyiz ama onlar hakkında ne yapacağımızı kontrol edebiliriz."

Bakışları kürenin antika yüzeyinden gözlerime doğru kaydı. "O zaman asıl soru," dedi, "bundan sonra ne yapacaksın?"

BÖLÜM 13

Sloane

Gloom önümüzdeki yirmi dört saat boyunca Castillo malikanesini örttü. Patrik, yaşamla ölüm arasındaki uçurumda sallanıyordu. Personel daha yavaş çalışıyor, aile daha sessiz konuşuyor ve pencerelerden süzülen güneş ışığı konağın korku dolu havasına çarptığı anda sönüyordu.

Xavier'inki hariç herkesin yolundan çekildim.

Kara kara düşünen milyarderlerle iyi anlaşılamazdım, insanları rahatlatmakta da pek iyi değildim. Yine de onu yalnız bırakmaya gönlüm el vermedi ve elimde takviye kuvvetlerle malikanede onu aramaya koyuldum.

Biraz boş vaktim vardı - basın açıklamasını dün gece bitirmiştım ve Perry'nin İspanya'daki talihsizliklerimle ilgili yazısını hiçbir büyük yayın organı almamıştı. Ünlü biri değildim ama tepki gelmemesi şüphe uyandırıcıydı. Yine de bunu evrenin bir armağanı olarak kabul ettim; varsayımsal sorunlar yaratmadan da yeterince gerçek sorunum vardı.

Sonunda Xavier'i çalışma odasında dünyanın en iyi atletleri hakkında bir ESPN belgeseli izlerken buldum. Kollarından biri kanepenin arkasına sarkmış, diğeri ise Castillo Grubu'nun özel içkisinden bir şişe tutuyordu.

Karmakarışık saçlar, kaşmir eşofmanlar, üç yüz dolarlık tişörtler. Tanıdığım ve pek de sevmediğim Xavier buydu.

Göğsümde rahatlamaya benzer bir şey kıpırdandı. En azından rol yapmıyordu.

tamamen karakter dışı.

Xavier gözlerini ekrandan ayırmadan, "Üzgünüm Luna, romantik komedilerin için başka bir televizyon bulman gerekecek," dedi. "Bu dolu."

"Biliyorum. Film izlemeye gelmedim." Yanına oturdum ve kucak dolusu eşyayı sehpanın üzerine boşalttım. "Seni görmeye geldim."

Bakışları tekrar soğumadan önce belirgin bir şaşkınlıkla bana kaydı. "Neden?"

"Yemek yemelisin." Etrafımıza saçılmış boş bira şişelerine baktım. "Ve alkolsüz bir şeyler içmelisin."

"Beni beslemeye ve su vermeye mi geldin?" Xavier'in normalde şüpheli olan ses tonunun altından bir eğlence akıyordu.

"Sanki sen benim başıma bela olmuş sinir bozucu bir evcil hayvansın. Al bakalım." Eline bir şişe su ve kucağına da bir tabak ev yapımı empanada tutuşturdum.

Tısladı ve tabağı hızla bacaklarının üzerinden kaldırdı, ancak aynı hızla geri bıraktı. "Tanrım, bu çok *ateşli*."

"O zaman en sevdiğin uzvunu yakmadan önce onları yemelisin," dedim masumca.

Ağzını bir kahkaha tonu kapladı ve bir empanada almadan önce eliyle sildi. "Doris'in spesiyali ve benim favorim. Nereden biliyorsun?"

"Ben yapmadım. Yemek yemediğini gördüm ve sana yemek yapıp yapamayacağını sordum, o da yaptı."

İtirafımla birlikte en ufak bir titreme oldu; aramızda uğuldayan ve havadaki neşeyi yutan bir elektrik çarpması.

Xavier'in kahkaha tonu kayboldu. Midemin çukuruna bir sıcaklık hücum etti ve farkında olmadan onun yakıcı bakışları altında yer değiştirdim.

"Teşekkür ederim," dedi, sesinde tuhaf bir nota vardı. "Bu... çok düşünceliydi."

Derimin yüzeyine yükselen kanı görmemesini umarak sert bir gülümsemeye cevap verdim. Geldiğinden beri Xavier'in sağlığını kontrol eden tek kişinin ben olabileceğim aklıma geldi -diğer herkes ya çok meşguldü ya da umursamıyordu- ve bunun farkına varmak içimde çelişkili duygular uyandırdı.

O bir yetişkindi. Birinin ona bakmasına ihtiyacı yoktu, ama yine de şikayet etmeden empanadaları yiyip suyu içtiğinde kendimi memnun hissettim.

"Kaç kişiyi temsil ediyorsunuz?" Xavier çenesini, klipler arasında süperstar sporculardan oluşan bir galerinin yanıp söndüğü ekrana doğru eğdi. Batı Yarımküre'deki her büyük profesyonel spor liginin en iyilerini ve en parlaklarını temsil ediyorlardı: NFL. NBA. MLB. Premier Lig. La Liga. Vesaire vesaire.

Bacaklarımı çaprazladım, daha önce ona verdiğim tepki yüzünden hâlâ biraz sinirliydim.

Yeterince uyumadığım zaman böyle oluyor. "Bir."

Derin bir bariton, Asher Donovan'ın gençlik ve ilk kulüp yıllarının görüntüleri üzerinden, onu bir isim haline getiren Liverpool'a attığı efsanevi yarı saha golüyle doruğa ulaşan meteorik yükselişini anlattı.

Ekran Asher'ın Blackcastle'a rekor transferiyle ilgili manşetlere dönerken Xavier'e baktım.

"Ama sen bunu zaten biliyordun," dedim.

Ağzı çarpık bir gülümsemeye dönüştü. "Elbette. Hâlâ favorin olduğum sürece."

Dağınık görüntüsüne rağmen sabun ve taze çamaşır gibi kokuyordu. Bir peçeteye uzandı, bacağı bacağımı sıyırdı ve sıcaklık uyluğumdan karnıma doğru yayıldı.

"Bir tane dene." Xavier peçeteyi kullanarak bir empanada aldı ve bana uzattı. "Doris'in empanadalarından birini yemeden yaşamış sayılmazsın."

Geçici bir ısırık aldım. Pul pul, yumuşak tereyağı ağızımda eridi, ardından zengin bir lezzet patlaması geldi. Kıyma, domates, soğan, sarımsak. Mükemmel baharatlanmış ve hamurla mükemmel dengelenmişti.

"*Vay canına*," dedim biraz afallamış bir halde. Bu kadar basit ama bu kadar güzel bir şey yemeyeli uzun zaman olmuştu. "Şaka yapmıyormuşsun."

"Sana söylemiştim." Xavier'in gamzeleri sürpriz bir şekilde ortaya çıktı. "Bir tane daha al. Onları yapmayı çok seviyor. Sakinleştirici olduğunu söylüyor."

"Aç değilim."

"Öğle yemeği mi yedin yoksa kahvaltı mı?"

Hayır. "Sana yemek getirdim."

"Evet ve bunu seninle paylaşıyorum." Tabağı bana doğru itti. "Israr ediyorum."

Xavier ben kabul edene kadar rahatlamayacaktı, bu yüzden bir parça daha uzandım ve kanepenin daha derinlerine yerleştim. Yemek paylaşmak insanların her gün yaptığı basit, platonik bir eylemdi, öyleyse neden midem yeni bir kelebek sürüsü için üreme alanı gibi hissediyordu?

Yemeğimi bitirip ellerimdeki kırıntıları temizleyene kadar bakışlarımı televizyondan ayırmadım. "Ne?" Televizyon yerine bana bakmaya devam edince sordum.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ bunu takıyorsun." Parmakları Pen'in dostluk bileziğine dokundu ve kaslarım içgüdüsel olarak gerildi. Bilezik pek profesyonel bir aksesuar sayılmazdı ama uzun kollarla kolayca gizleyebilirdim. "Bana gizemli hediyeciden bahsedecek misin?"

"İşe girdiğin gün sana söyleyeceğim."

Alçak sesle gülmesi kelebeklerin uçuşmasına neden oldu. "Touché."

Xavier elini bıraktı ve oksijen biraz daha serbestçe akmaya başladı. "Çocukken bir sonraki Diego Maradona olacağımı düşünürdüm," dedi.

"Ne yazık ki antrenman yapmaktan çok arkadaşlarımla takılmakla ilgileniyordum."

"Gerçekten mi? Hiç tahmin etmezdim." *İşin* üzücü tarafı, bahse girerim zaman ve çaba harcasaydı profesyonel olurdu.

Onunla ilgili beni kızdıran şey buydu ve bu yüzden ona karşı diğer herkesten daha serttim. Xavier en kaba ya da en yetkili müşterim değildi, ama en büyük boşa harcanmış potansiyele sahipti.

"En azından ben tutarlıyım." Gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "İyi vakit geçirmek için bana her zaman güvenebilirsin."

Belki de. Ama şampanya duşları ve yat partilerinin altında, gerçekte ne kadar iyi vakit geçiriyordu?

Belgesel Asher'dan LeBron James'e geçtiğinde "Anlat bakalım," dedi. "Büyürken hangi sporu yaptın?"

"Bir tane çaldığımdan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Sloane." Xavier yan gözle bana öyle bir baktı ki ağzım kendime rağmen yamuldu. "Bir ya da üç takımın kaptanlığını yapmayacak kadar rekabetçisin."

Doğru.

"Tenis, voleybol ve golf," diye itiraf ettim. "Futbolu denedim ama bana göre değildi. Ama kız kardeşim çok seviyor."

Son kısım düşünmeden ağzından kaçtı ve Xavier avını hisseden bir avcı gibi canlandı.

"Kız kardeşin mi?" Gözlerinde spekülâtif bir parıltı belirdi. "Georgia, değil mi?"

Kahretsin. Ailemden hiç bahsetmedim, bu yüzden onu merak ettiği için suçlamadım, ama dudaklarında onun adının duyulması empanadaları geri getirdi.

"Hayır." Georgia'nın futbol oynadığı düşüncesi bile gülünçtü. "Diğer kız kardeşim Penelope."

Xavier'in kaşları çatıldı. "Başka bir kız kardeşin olduğunu bilmiyordum." "Çoğu insan bilmez."

Pen henüz sosyeteye ilk resmi çıkışını yapmak için çok gençti ve George ile Caroline onu ve durumunu basından uzak tutmak için bir servet ödediler.

"O benim üvey kardeşim" diye açıkladım. "Aynı baba, farklı anne. Kaydedilmiş tüm futbol maçlarını izlediğine eminim. Birkaç yıl önce yedinci yaş gününde ona imzalı bir Donovan forması almıştım ve gülümsemesini görmeliydiniz."

Hatırladıkça kalbim sıkışıyor. Doğum günü, KYS teşhisi konmadan haftalar önceydi. George isteyken ve Caroline bir hayır yemeğindeyken onu yerel bir maça götürmüştüm. O zamandan beri onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

"Şimdi kaç yaşında?" Xavier sordu. "Dokuz."

"İki yıl önce." Bakışları yanağımnda bir delik açtı ve hatamı anladım.

Yabancılaşmam beş yıl önce oldu. Ailemden ayrılma şartlarını ihlal ettiğimi kabul etmiştim.

Vivian, Isabella, Alessandra ve şimdi de Xavier. Rhea ve Pen'in kendisi dışında kız kardeşimle iletişimde olduğumu bilenlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu.

Bu düşünce beni korkutmalıydı ama Xavier'deki bir şey her zamanki endişelerimi yatıştırdı. İçgüdülerim onun sır saklayabileceğini söylüyordu ve söz konusu o olduğunda içgüdülerime yüzde yüz güvenmesem de, kendi kırılganlığını yeterince paylaşmıştı, bu yüzden ona fazla direnmeden kendimden bir parça vermeye hazırdım.

Yine de çenemi kaldırıp gözlerine baktım ve aklımdan geçeni yapması için onu cesaretlendirdim. "Evet."

Xavier bakışlarımın şiddeti karşısında irkilmedi. "Neredeyse çift haneli sayılara ulaştı," dedi. "Büyük bir dönüm noktası."

Dokuz nasıl hissettiriyor? Neredeyse çift haneli rakamlara ulaştın.

Boğazımdaki basınç arttı. O kadar uzun zamandır Rhea'dan başka kimseyle Pen hakkında konuşmamıştım ki, bu kadar basit bir şey hakkında konuşmak

onun yaşı soğukkanlılığımlı parçalıyordu. Sırrım yıllardır içimde fokurduyordu. Bir tahliye vanasına ihtiyacı vardı ve bir şekilde, en beklenmedik şekilde, Xavier Castillo'da bunu bulmuştım.

Pen'le ilgili ayrıntıları ya da onunla ne kadar süredir görüştüğümü sormadı. Aileden başka biriyle konuşup konuşmadığımı sormadı. Hiçbir şey sormadı.

O karanlık, derin gözleriyle beni izledi ve beni buraya getiren görünmeyen güç tekrar başını kaldırdı, ona güvenmemi ve bir kez olsun birine tamamen izin vermemi istedi.

Kendimi korumaya çalıştım.

Bağlantı anları bir şeydi. Birine açılmak ise tamamen başka bir şeydi.

Neyse ki, tanıdık bir gölge yere döküldüğünde karar vermekten kurtuldum.

Xavier gözle görülür bir şekilde gerilirken ben doğruldum ve çalışma moduna geçtim. "O senin baban." Eduardo doğrudan konuya girdi. "O uyandı."

Beni onunla yalnız bıraktılar.

Babam kalabalığı görmek istemiyordu, bu yüzden Dr. Cruz herkesi salonda kalmaya zorlarken ben... şey, ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Ona söyleyecek sözlerim uzun zaman önce tükenmişti.

Yine de yatağının yanına geldim, karanlık gözler benimkilere kilitlendiğinde kalbim endişeli bir şekilde çarpmaya başladı.

"Xavier."

Kağıt inceliğindeki fısıltısı tüylerimi diken diken etti. Onu son gördüğümde normal bir şekilde konuşabiliyordu ve ben de statüko hâlâ bozulmamış gibi davranabiliyordum. Statüko berbat olsa bile, aşinalıkta bir rahatlık vardı.

Ama bu? Bu adamdan ya da durumdan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum. Ölümcül hasta olduğu için affetmeli ve unutmalı mıydım? Onun hayatının son anları, benim hayatımı cehenneme çevirdiği anları siliyor muydu? Bir evlat sevmesi gereken ama nefret ettiği ebeveynine ne derdi?

"Baba." Zorla gülümsedim. Yüzümü buruşturdum.

Romatizmalı bakışları, uyku sersemi saçlarımın tepesinden spor ayakkabılarımın parmak uçlarına kadar gitti. Eşofmanımın üzerinde dinlenmek için yükseldi. "*Esos pantalones otra vez.*" *Yine o pantolonlar.*

Çenem sıkıştı. Elbette aylardır ilk etkileşimimiz onun benim seçimlerimi onaylamaması etrafında dönüyordu. *Statüko yaşıyor ve nefes alıyor.*

"Beni tanıyorsun." Bir elimi cebime soktum ve umursamaz bir gülümseme attım. "Amacım hoşnutsuzluk yaratmaktır."

"Sen Castillo'nun varisisin," diye İspanyolca çıkıştı. "Öyle davran, özellikle de..." Bir öksürük nöbetiyle ciğerleri sarsıldı. Sonunda öksürükleri dindiğinde, devam etmeden önce hırıltılı bir nefes aldı. "Özellikle de bir hafta içinde gitmiş olacakken."

Cebimdeki elim yumruk oldu. Babam ilk kez ölümlü olduğunu kabul etmişti ve irkilmemek için tüm irademi kullanmam gerekti.

"Bu konuşmayı defalarca yaptık," dedim. "Şirketi ben devralmıyorum."

"O zaman ne yapacaksın? Sonsuza kadar benim paramla mı yaşayacaksın? Bir tane daha mı yetiştireceksin..." Tekrar öksürdü. "Aile servetini bir hiç haline getirecek yeni bir soysuzlar sürüsü yetiştirmek mi?"

Monitörler artan kalp atış hızıyla bip sesi çıkardı.

"Büyü artık Xavier," dedi sertçe. "Artık senin için..." Bu kez, kesik kesik öksürmesi onu tam bir dakika boyunca iş göremez hale getirdi. "Bir kez olsun işe yaramanın zamanı geldi."

"İşi istemeyen ve hiçbir zaman da istemeyecek olan benim CEO olmamı mı istiyorsunuz? Senin iyi bir iş anlayışına sahip olman gerekiyor, baba,

ama ben bile bunun sağlam bir strateji olmadığını söyleyebilirim."

Öksürüğü yapmacık bir kahkahaya dönüştü. "Sen mi? Castillo Grubu'nun CEO'su sen misin? Hayır. Lupe'nin köpeğini başa geçirsem daha iyi olur." Babamın gözleri kapalı kapıya kaydı. "Eduardo seni eğitecek. Bu senin mirasın."

Elim tutuşumdan dolayı acıdı. "Hayır, öyle değil. O *senin*."

Belki ölmekte olan bir adamla tartışmak kabalıktı ama ilişkimiz sonuna kadar böyleydi: O beni uymadığım bir kalıba sokmaya çalışıyor, ben direniyordum.

Bir zamanlar denemiştim. Annem ölmeden önce, ister *fútbol* maçında ister ofisinde olsun, onunla geçirdiğim tüm zamanın tadını çıkarıyordum. Hayaller için, başımı okşaması için, ortak bir gelecek için bağ kurmak için yaşadım. Aile mirasını devam ettirecektim ve dünyayı yönetecektik.

Bu, birbirimizin hikâyelerinde kötü adam olmadan önceydi. "Senin ya da benim, hepsi aynı." Babamın ağzı buruştu, bu düşünce benim için olduğu kadar onun için de cazipti.

Pencereden bahçelere baktım. Onların ötesinde Bogota'nın, Kolombiya'nın ve dünyanın geri kalanı uzanıyordu.

Evimizde gelenek, hiçbir değişikliğin girmediği ve hiçbir üyenin kaçamadığı bir hapisane oluşturdu. En çok yaklaşan bendim, ama bir korku boyunduruğu, bir lanetin ruhları ölümlü düzleme bağladığı gibi beni de toprağa bağladı.

Bir gündür buradaydım ve şimdiden boğuluyordum. Temiz havaya ihtiyacım vardı. *Sadece bir nefes*.

"Annen sana bir mektup bıraktı." Altı kelime. Bir cümle.

Savunmamı yok etmek için gereken tek şey buydu.

Dikkatim tekrar yatağa, babamın memnuniyet dolu gülümsemesine kaydı. Fiziksel olarak zayıf olsa da kontrol tekrar ondaydı ve bunu biliyordu.

"Bunu sen doğduğunda yazdı," dedi, her kelime çığdaki kayalar gibi içimde yuvarlanıyordu. "Sana doğum gününde vermek istedi."

yirmi birinci doğum günün."

Söylediklerinin anlamı etrafıma çökene ve patlayana kadar kulaklarımda statik çatırdadı. Mantar bulutları havaya yayıldı ve nefesimi kesti.

Ona ait *her şey* yangında yok olmuştu; fotoğraflar, giysiler, hatıralar. Bana onu hatırlatabilecek her şey gitmişti.

Ama bana bir mektup yazdıysa... babam sağlam olmadığı sürece bundan bahsetmezdi. Ve eğer bozulmamışsa, bu onun bir parçasının yaşadığı anlamına gelirdi.

Boğazımda yanan duyguyu yuttum. "Yirmi birinci yaş günümü çoktan geçtim."

"Hatırlamıyorum. Çok uzun zaman önceydi." Sesi azalıyordu. Tekrar bayılmasına fazla zaman kalmamıştı ama mektubu öğrenmem *gerekiyordu*. Diğer eşyalarıyla birlikte nasıl yanmamıştı? Neredeydi? En önemlisi, içinde ne vardı?

"Kasalarımızdan birinde saklıyordu." Bir hırıltılı nefes daha. "Santos işlerimi düzenlerken buldu."

Santos bizim aile avukatımızdı.

Kasa, mektubun neden sağlam olduğunu açıklamakla birlikte, bir dizi başka soruyu da beraberinde getirmiştir.

"Ne zaman buldu?" Sessizce sordum.

Babam bunu benden ne zamandır saklıyordu ve neden şimdi söylemeyi tercih ediyordu?

Bakışlarını kaçırdı. "Masamın en üst çekmecesini," diye mırıldandı. Gözleri kapandı ve nefes alış verişini daha yavaş bir ritme girdi.

Yüzükoyun yatan formuna bakarken önsezi dişlerini içime geçirdi. Bir deri bir kemikti, o kadar çelimsizdi ki tek elimle onu ikiye bölebilirdim ama gerçek Alberto Castillo formunda, ölüm döşegindeyken bile üzerimde aşırı bir kontrol uyguluyordu.

Monitörlere rağmen oda ürkütücü bir şekilde sessizdi ve nihayet dönüp dışarı çıktığımda soğuk bir his beni takip ediyordu.

Ailem beklemekten yorulmuş bir şekilde salondan dağılmıştı. Kapının dışında sadece Dr. Cruz ve Sloane kalmıştı.

"Babanı kontrol edeceğim," dedi doktor, değişken ruh halimi anlayacak kadar zekiydi. Odaya girdi ve kapı yumuşak bir *tıkırtıyla* arkasından kapandı.

Sloane'un yüzünde endişe gölgesi vardı. Ağzını açtı ama tek kelime edemeden yanından geçip gittim.

Koridorda garip bir su altı sessizliği oluşmuş, ayak seslerim dışındaki tüm sesler boğulmuştu.

Thud. Thud. Thud.

Koridor sonunda zıt yönlerde ayrılıyordu. Sol taraf yatak odama, sağ taraf ise babamın çalışma odasına açılıyordu.

Odama çekilmeliydim. Mektubu okuyacak kafa yapısında değildim ve bir yanımda mektup *olmadığından* endişeleniyordum. Babamın beni umutlandırıp sonra da umutlarımı kırmak için iğrenç bir oyun oynadığını düşünmezdim.

Sola döndüm ve iki adım atmıştım ki hastalıklı merakım babamın itirafını tekrar oynatmaya başladı.

Annen sana bir mektup bıraktı. Masamın üst çekmecesinde.

Durdum ve gözlerimi sıkarak kapattım. *Lanet olsun.*

Eğer akıllı olsaydım, ona yemi yutarak tatmin olma fırsatı vermezdim. Ama bu, annemden bir parçayı tekrar elimde tutma şansındı ve yalan söylüyor olsa bile bunu bilmem gerekiyordu.

Koridorun diğer ucuna geri döndüm ve ofisine girdim. Üst çekmecenin kilidi açıktı ve çekmeceyi kaydırarak açtığımda korku, beklenti ve endişeden oluşan yapışkan bir karmaşa midemi bulandırdı.

İlk gördüğüm şey altın bir cep saatiydi. Altında, sararmış bir zarf koyu renkli ahşaba yaslanmış duruyordu.

Titreyen bir elle kapağını açtım, içindeki mektubu düzelttim... ve işte oradaydı. Annemin akıcı yazısıyla dolu bir sayfa.

Boğazım daraldı.

Duygular bir yaz fırtınası gibi hızlı ve şiddetli bir şekilde içimi kapladı ama okumaya başlamadan önce rahatlama fırsatı bulamadım.

Ancak o zaman babamın bana mektuptan neden bahsettiğini tam olarak anladım.

BÖLÜM 14

Sloane

Perşembe günü kısa bir süre kendine geldikten sonra Alberto'nun durumu kötüleşti.

daha da kötüye gitti. Ertesi gün komaya girdi ve bu kez doktoru önümüzdeki kırk sekiz saat içinde hayatta kalma şansı konusunda daha az iyimser görünüyordu.

Hem aile hem de ben en kötüsüne hazırlanmaya başladık. Medyayı sızıntılar için aşırı derecede izlerken, son ayın için bir rahip geldi ve Xavier'in ailesi avukatı eve her adım attığında pusuya düşürdü. Bazen geceleri birinin hayalet gibi ağladığını duyduğuma yemin ediyordum.

Batıl inançları olan biri olmadığım için bunu rüzgâra bağladım. Ayrıca meşguliye de aldırmiyordum. Aklımı babamın cevap vermeden sildiğim e-postasından uzak tutuyordu.

Xavier de babasının yanına dönmedi. Alberto uyanırken ne konuştuklarını bilmiyordum ama o zamandan beri odasından neredeyse hiç çıkmamıştı. Bir romantik komedi izleme ve ilginç kadın başrol oyuncusu her sakarlık yaptığında içki içme teklifi bile onu inzivasından uyandırmadı.

Cumartesi günü artık canıma tak etmişti. Meseleyi kendi ellerime almanın zamanı gelmişti.

Koridorda ilerledim ve Xavier'in odasının önünde durdum. Baş hizmetçiyi bana ana anahtarını ödünç vermeye ikna etmişim ama kapıyı çalıp cevap alamayınca içimi bir tutam endişe kapladı.

Böyle bir şey beklemiyordum ama bu, zihnimin kapının ardında yatan şeyle ilgili en kötü görüntüleri canlandırmasına engel olmadı.

Boş şişe yığınları ve pislik. Uyuşturucu. Xavier aşırı dozda uyuşturucu almış ve ölmüş.

Onun uyuşturucuyla uğraştığını hiç bilmiyordum ama her şeyin bir ilki vardı.

Anahtarı kapı koluna soktuğumda içimdeki endişe daha da arttı. Bir kez döndürdüm ve kapı açıldı.

Ne oluyor be?

Önümdeki manzara karşısında ağzım açık kaldı. Beni şok eden, mükemmel bir şekilde yapılmış yatak ya da pencerelerin üzerine atılmış perdeler değildi. Görünürde yiyecek ve alkol olmaması bile değildi.

Xavier'in çizim yaptığını mı gördünüz?

Pencerenin yanında oturuyordu, içeri girmeme rağmen dikkati dağılmamıştı. Önündeki sehpa, üzerinde bir oturma odası taslağına benzeyen bir şey bulunan büyük bir kâğıt duruyordu. Yanında, küçük bir dağ gibi buruşmuş kâğıt topları yere saçılmıştı. Dakikalar önce kendini yok etmek üzere olduğuna inandığım biri için oldukça derli toplu görünüyordu. Saçları güneş ışığında gür ve parlak bir şekilde parlıyordu; bir tutamı gözünün üzerine düşmüş, elmacık kemiğini okşuyor ve yüzünün kalın çizgilerini yumuşatıyordu. Düz gri bir tişört ve sanki onun için yapılmış gibi vücuduna oturan bir kot pantolon giymişti ve pazuları kaleminin her kıvrımında esniyordu.

Ani bir farkındalık ürpertisi omurgamdan aşağıya doğru aktı.

Xavier ile ilgili bu şeyleri neden fark ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama tamamen fiziksel bir bakış açısıyla, o-

Dur. Kendine gel. Düşüncelerim uygunsuz yollara sapmadan önce kendimi yakaladım. Belli ki, bir süredir malikanede tıkılıp kalmıştım.

kolları tarafından çekilmem çok uzun sürdü.

Buraya onu kontrol etmeye geldim, süzmeye *değil*.

"Yatak odama zorla girmek gibi bir huyun var Luna," dedi gözlerini tuvalden ayırmadan. "Duyalım bakalım."

Zihnimi damarlarımdaki hafif elektrik uğultusundan uzaklaştırdım ve ona doğru yürüdüm. Topuklarım cilalı ahşap zeminde yankılandı, bu ses dikkatimi dağıtan diğer şeylerden... uzaklaşmamı sağladı.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum." Kavisli bir tezgahın etrafına bir dizi tabure çizerken yanına geldim. Picasso değildi ama benim yapabileceğim her şeyden daha iyiydi. Ayrıca, sol üst köşeye karaladığı notlara bakılırsa, amacı sanatsal bir ifadeden çok beyin fırtınası yapmaktı.

Dikkat edilmesi gerekenler: bar derinliği/yüksekliği,

arka bar alanı Yaz/kış için esnek alan

Trafiğin yoğun olduğu alanları işaretleyin

Kalbim, farkına varmanın ve şaşkınlığın ikiz darbeleri altında tekledi. Bu bir oturma odası taslağı değildi. Bir barın planıydı.

"Azarlamayı kastediyorum." Xavier taburelerden birine gölgelendi, sesi düz ve her zamanki saygısızlığından yoksundu. "Bana görevlerimden kaçmak yerine nasıl babamla vakit geçirmem ve kendimi affettirmem gerektiğini anlat. Ya da o öldükten sonra evin yönetimini devralmak için nasıl hazırlanmam gerektiğini ve yaşayıp yaşamamasını umursamadığım için nasıl kalpsiz olduğumu." Çizimin arka bar boşluğuna doğru ilerledi. "Bunları söyleyen ne ilk ne de son kişi olursunuz."

Yapmalıydım. Başka bir durumda olsa *yapardım* ama bir şey beni engelledi.

Diğer insanların kederlerini nasıl ele aldıklarını -ya da almadıklarını- denetlemek benim işim değildi ve Xavier'in huysuzluğu beni itiraf etmek istediğimden daha fazla rahatsız ediyordu.

Sıcaklığı kaybolana kadar onun sinir bozucu ama tanıdık güneş ışığı iyimserliğine ne kadar alıştığımı fark etmemiştim.

"Bana tasarımcı olduğunu hiç söylememiştin," dedim, kasten bahsettiği konuları atlayarak.

Çizmeye devam etmeden önce eli kısa bir an durakladı. "Çizmiyorum. Bu sadece zaman geçirmek için yaptığım bir şey."

Yerden atılmış bir kâğıt topunu aldım ve açtım. Mevcut çizimin bir varyasyonuydu. Elime aldığım bir sonraki ve ondan sonraki de öyleydi. "İlginç. Çünkü bana bir tasarımı mükemmelleştirmeye çalışıyormuşsun gibi geldi."

Xavier'in çenesi gerildi. "Odama tekrar girmenin bir nedeni var mı, yoksa gerçekten bu kadar sıkıldın mı?"

"Nasıl olduğunu görmek istedim." Cevap düşünmeden ağızımdan çıkmıştı ama doğrudu.

Hatalarına rağmen Xavier bir insandı. Evet, sinir bozucu biriydi ama kötü niyetli ya da kötü niyetli değildi ve dünyaya yansıttığı kaygısız imajından çok daha fazlası vardı.

Ayrıca, sorunlu bir baba ilişkisinin karmaşıklığını en iyi ben anlıyordum. Babasına karşı kişisel duygularını ve sahip olduğu tek ebeveyni kaybetme ihtimalini uzlaştırmak için verdiği mücadeleyi ancak hayal edebilirdim.

Xavier sonunda bana baktı. "Kulaklarım beni yanıltıyor mu? Sloane Kensington *kendi özgür iradesiyle* beni mi kontrol ediyor?" Ses tonuna bir parça alay karıştı ve normallik hissini geri getirdi.

Rahatlama omuzlarımdaki yükü hafifletti. İşbirliği yapmayan bir Xavier'le başa çıkabilirdim. Düşünceli biriyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

"Zorlama." Sesim sakinleşti, ama ısırıktan yoksundu. "Ben sadece aptalca bir şey yapmadığından emin olmak istiyorum. Bu benim işim."

Xavier'in gözleri bir an benimkilerde oyalandı ve tuvale dönmeden önce midemi garip bir şekilde burktu. "Senin işinin

akbabalarla uğraşıyordu."

Akbabalar, yani medya.

Alberto'nun sağlık durumunun k t leştine dair haberler, birilerinin rahibi yerleşkeye girerken görmesinin ardından sızmıştı ve biz konuşurken kapıların önünde kamp kurmuş bir düzine gazeteci vardı.

Şimdiye kadar onları uzakta tuttum, ancak Alberto ölürse, özellikle de net bir varisi olmadığı için, bir beslenme çılgınlığı olacaktı. Eduardo geçici bir CEO'ydu ve Xavier şirket yükümlülüklerinden elini eteğini çekmişti. Bu da ülkenin en büyük özel şirketinin kaderini havada bırakıyordu. Aylarca olmasa bile haftalarca manşetlerden düşmeyecekti.

Neyse ki Alberto'ya kanser teşhisi konulduğundan beri o gün için plan yapıyordum, bu yüzden çok endişelenmedim.

"Onlar halledildi," dedim. "Bu da beni buna geri getiriyor." Başımlı ş valeye doğru eğdim. "Nasılsın?"

"Tamam." Xavier bir bankete ayrıntılar ekledi. "O  lmeden önce i işkimizi onaramayacağımız gerçeğini kabullenmeye başladım. Herkes kapanışı yapamaz. Bazen yaralar çok derin olur ve yolun sonu da en az öncesindeki kilometreler kadar boktan görünür."

Kalemini şövalenin üzerine koydu ve tekrar bana döndü. Kızgınlık ve öfke ağzını mizahsız bir gülümsemeyle dönüştürmüştü. "Bu soruna cevap oldu mu?" diye sordu.

" yle." Elimde hâlâ daha önce aldığım eskizler vardı. Onları buruşturdum ve tekrar yere bıraktım. "Ama sana daha önemli bir sorum var."

Kaşları sorgulayıcı kavisler oluştırdı.

"Neden bir bar?" Konuyu bilerek değiştirdim. Xavier iyiydi. Aksi takdirde, açık bir cevap vermek yerine beni görmezden gelir ya da konuyu saptırırdı.

Son birkaç gündür ailelerimiz hakkında uzun uzun konuşmuştuk. Artık Alberto'ya dönüşmeyeceğini bildiğim için tekrar konuşmamıza gerek yoktu.

indüklenmiş depresyon.

Asla affetmeyeceğimiz boktan babalarımız vardı. Hikayenin sonu. "Eskiz," diye açıkladım, şövaleye başımı sallayarak. Bu kadar uzun süre birlikte çalışmışken onun hobisinden nasıl haberim olmamıştı? Kabul, yakın zamana kadar iletişimimizin çoğu mesaj ve e-posta üzerinden olmuştu ama yine de. Onun çileden çıkarıcı derecede büyüleyici bulduğum bambaşka bir yönü vardı. "Buranın senin doğal yaşam alanın olduğunu biliyorum ama çoğu insan bir evle başlar. Belki güzel bir manzara." "Manzaralar sıkıcıdır ve ben de ev tasarımıyla pek ilgilenmem." Xavier omuz silkti. "Her birinin kusurlarını kolayca görebileceğim kadar çok bara gidiyorum. Mükemmel olanı tasarlamaya çalışmanın eğlenceli olacağını düşündüm."

Burnumu kırıştırdım. "Bir de sıkıcı olduğumu söylüyorsun."

Gülümsemesi gri fırtına bulutlarının arasından minik bir güneş ışığı gibi göründü. "Hey, Prens Rhys için yeterince iyiyse, benim için de yeterince iyidir. O da boş zamanlarında çizim yapmayı seviyor."

"Şimdi de bir şeyler uyduruyorsun." Eldorra'nın muhteşem ama asık suratlı veliaht prensinin resim yapmak kadar yumuşak bir şeyden hoşlandığını hayal bile edemezdim. Eğlenmek için ayıllarla güreşiyormuş gibi görünüyordu.

"Yemin ederim. Geçen yıl bir röportajda okumuştum. Ayrıca..." Xavier'in gamzeleri derinleşti. "Hobilerinin sıkıcı olduğunu söyledim, senin değil. Seninle ilgili tek bir şeyi bile sıkıcı bulmuyorum."

Kalp atışlarım tökezledi.

Tanrım, keşke bir pislik olsaydı. Bu işleri çok daha kolaylaştırırdı.

"Evet, şey..." Boğazımı temizledim ve ayakkabımın burnuyla bir kâğıt topunu iterek yoldan çektim. "Bu, bir ara odanı terk etmen gerektiği gerçeğini değiştirmiyor. Çıkacağını sanmıştım-" Sözcük *bitmeden* sözümü kestim. "Burada sızdığını sanmıştım," diye bitirdim, içimden total değişimden dolayı yüzüm buruştu.

"Odamı seviyorum." Xavier'in gülümsemesi şeytani bir hal aldı. "Bana katılabilirsin. Bir sürü yer var."

Ah, işte utanmaz çapkın. Hala oralarda bir yerde gizlendiğini biliyordum.

Yüz ifademi profesyonel bir onaylamazlığa büründürdüm ama kapı çalınmadan önce cevap vermeye fırsatım olmadı.

Sahibi yanıt beklemedi; kapı açıldı ve Eduardo'nun koyu renk takım elbisesi ve kasvetli yüzü ortaya çıktı.

Alaycı cevabım soldu ve Xavier'in gülümsemesi acımasız bir anlayışa dönüştü. Şövaleye döndü ve neredeyse tamamlanmış taslağını tuvalden söktü. Kısa süre sonra yerdeki diğer çizimlere katıldı.

Asit midemi kemirdi. Bir yerlere varıyorduk ve şimdi... "Xavier.

Sloane." Eduardo'nun sesi ağırdı. "Vakit geldi."

Detaylandırmaya gerek duymadık ve onu salona kadar takip ederken ikimiz de konuşmadık. Dışarıdaki kamera flaşlarını duyar gibiydim; akbabalar etrafımızda dönüyordu ve konmaları an meselesiydi.

Yolu yarılamıştık ki omzuma hafif bir dokunuş beni durmaya zorladı.

"Oraya girmeden önce..." Xavier yutkundu, gözleri kargaşayla doluydu. "Beni kontrol ettiğin için teşekkür ederim."

Kelimeler ok gibi her biri savunmasız hedefine indi.

Daha önce aklıma gelmemişti ama ailesiyle dolu bir evde, onun iyi olup olmadığını kontrol eden ilk kişi bendim.

"Rica ederim," dedim sessizce.

O anda söyleyebileceğim başka bir şey yoktu.

Yapabileceğim tek şey kenara çekilmek, vedalaşmasına izin vermek ve onu gelecek fırtınaya hazırlamaktı.

BÖLÜM 15

Xavier

Benimle neredeyse hiç ilgilenmeyen bir adamın ölümde de aynı şekilde yoktu.

Kolombiya'nın en zengin adamı, Castillo Group'un eski CEO'su ve bir çocuk babası Alberto Castillo, Cumartesi günü öğleden sonra üçü beş geçe evinde hayatını kaybetti.

Son kalp atışına şahit olmak için tam zamanında odasına ulaştım.

Ölmeden önce komadan hiç uyanmadı ve doğru düzgün vedalaşamadık.

Eğer bu bir film olsaydı, ölmeden önce dramatik bir kalp kalbe ya da büyük bir yüzleşmeye sahip olurduk. Ben ona dertlerimi dökerdim; o da bana pişmanlıklarını itiraf ederdi. Katartik bir kavga eder ya da barışırdık. Her iki durumda da, kapanışı yapmış olurduk.

Ama bu bir film değildi. Bu gerçek hayattı ve bazen bu, yarım kalan işlerin tamamlanmadığı anlamına geliyordu.

Ölümünün ardından, aynı anda hem hiçbir şey hem de her şeyin garip bir karışımını hissettim. Nihai sağlık kararını beklerken artık diken üstünde olmadığımız için rahatlamıştım ama onun gittiğini ve bir daha geri gelmeyeceğini de tam olarak idrak edemiyordum. Annemin mektubuyla yaptığı son dakika manipölasyonundan nefret ediyordum, ancak sözlerini okuduğumda ona karşı hissettiğim ezici *yakınlık* buna değerci.

Yine de bu karmaşık duygular denizini sınırlayan, ne kadar uğraşırsam uğraşayım üzerimden atamadığım bir uyuşukluk tabakasıydı.

Masamın üst çekmecesini.

Bunlar babamın bana söylediği son sözlerdi ve bölümümüzün annemle olan bağlarla sona ermesinin uygun olduğunu düşündüm. Ölü ya da diri, o bizim ilişkimizin temeliydi.

Masasının çekmecesinde bulduğum cep saati kalçamda bir delik açtı.

"Ağlamadığım için canavar olduğumu mu düşünüyorsun?" Elimdeki viskiye baktım. Gece yarısıydı ve ben mutfaktaydım, endişelerimi içerek uzaklaştırıyordum, çünkü insan babasının ölümünden sonraki gece başka ne yapabiliirdi ki?

"Hayır," dedi Sloane basitçe. "İnsanlar farklı şekillerde yas tutarlar." Bir bardak su doldurdu ve bana doğru uzattı.

Babamın ölümünden hemen sonra yanımda kalmış, beni yemek yemeye zorlamış ve mirasıyla ilgili sorular sormak isteyen aile üyelerimi geri çevirmişti.

Neyse ki beni acıma duygusuna boğmadı. Sloane'un Sloane olacağına her zaman güvenebilirdim. Ne zaman boğulsam, o benim fırtınadaki çapamdı.

Bir yanımda ona bu yanımda göstermekten utanıyordu -sert ve açıkta, genellikle dünya için taktığım maskenin parçalarına karışmış. Milyarder varis ve parti çocuğu Xavier Castillo olmak kolaydı; adam ve hayal kırıklığı Xavier Castillo olmak işkenceydi. Geçmiş berbat, geleceği belirsiz, bir sürü arkadaşı olan ama sırtını dayayacak kimsesi olmayan biri.

Sloane bir destek sistemine sahip olduğum en yakın şeydi ve benden hoşlanmıyordu bile. Ama o buradaydı, onu burada *istiyordum* ve bu hayatımdaki herkes için söyleyebileceğimden çok daha fazlasıydı.

Beni inceledi, yüzü her zamankinden daha yumuşaktı. "Ama keder hakkında soru sormak için yanlış kişi olabilirim. Ben..." Bir tereddüt atışı. "Ağlayamam."

Bu beni kendime duyduğum nefretin bir kısmını silkeleyecek kadar şaşırttı. "Mecazi olarak mı?"

"Tam anlamıyla." Ayrıntıya girip girmemeyi tartışıyormuş gibi başparmağını dostluk bileziğinin boncuklarına sürttü.

"Acı çektiğimde ağlayabilirim," dedi sonunda. "Ama üzüntüden hiç ağlamadım. Küçüklüğümden beri böyleyim. Ailemizin kedisi öldüğünde ya da en sevdiğim büyükannem vefat ettiğinde ağlamadım. Nişanım öldüğünde de tek bir damla gözyaşı dökmedim-" Aniden durdu, yüzü bir anlığına karardı, sonra neredeyse duyulabilir bir *çınlamayla* soğukkanlılığı yerine geldi. "Her neyse, ağlaması gerekirken ağlamadığı için kendini canavar gibi hisseden tek kişi sen değilsin."

Tezgâhtan bir şişe viski aldı ve kristal bir bardağa biraz doldurdu. Bu akşamki üçüncü içkisiydi.

Nişanlısı. Yıllar önce nişanlandığına dair söylentiler vardı ama şimdiye kadar kimse bunu doğrulayamamıştı. Sloane özel hayatı konusunda son derece ketum biriydi ve o sırada Londra'da, Manhattan'ın acımasız dedikodu makinesinden uzakta yaşıyor olması da buna yardımcı oluyordu.

İçkisini yudumlarken sessizce onu izledim.

Mükemmel saçlar. Mükemmel kıyafetler. Mükemmel bir cilt. Kusursuzluğun resmiydi, ama cilalı cephesinin altındaki çatlakları görmeye başlamıştım.

Güzelliğini azaltmak yerine, ona katkıda bulundular.

Onu daha gerçek kılıyorlardı, sanki ona dokunmaya çalıştığımda parmaklarımın arasından kayıp gidecek bir hayal değilmiş gibi.

"Giderek daha fazla ortak noktamız var gibi görünüyor," diye mırıldandım. Boktan babalar. Bağlılık sorunları. Büyük terapi ihtiyacı.

Kim demiş yetişkinler travma üzerinden bağ kuramaz diye?

Sloane nişanlısıyla ilgili sorular sormamı beklemiş olmalıydı çünkü onun yerine kadehimi kaldırdığımda omuzları gözle görülür bir şekilde gevşedi.

"Canavarlara."

Yumuşak bir parıltı gözlerini aydınlattı ve o da kadehini kaldırdı. "Canavarlara."

Sessizce içtik. Ev karanlıktı, saat bire doğru ilerliyordu ve kapıların dışında babamın ölümünü bir medya sirkine dönüştürmek için bekleyen bir muhabir ordusu toplanmıştı.

Ama bu sabah için bir sorundu. Şimdilik içkimin ve Sloane'un varlığının sıcaklığının tadını çıkarıyordum.

Arkadaşım ya da ailemden biri değildi ve kötü bir günde *Titanik* buzdağını tropik bir cennet gibi gösterirdi. Yine de tüm bunlara rağmen bu geceyi birlikte geçirmek isteyeceğim başka kimse yoktu.

Cumartesi günü, basın ve evrak işleri tsunamisi başlamadan önce son nefesimi verdim.

Sonraki birkaç gün cenaze düzenlemeleri (abartılı), medya talepleri (aralıksız ama Sloane'un hazırladığı basın açıklaması dışında cevapsız) ve hukuk (karmaşık ve baş ağrısına neden olan) kasırgası içinde geçti.

Babam cenaze töreni için titiz talimatlar bırakmıştı, bu yüzden tek yapmamız gereken onları uygulamaktı.

Onun iradesi tamamen farklı bir konuydu.

Vefatından sonraki Salı günü ailem, Eduardo, Sloane ve emlak avukatımız Santos ile birlikte kütüphanede toplandık.

Vasiyetnamenin okunması beklendiği gibi başladı.

Tía Lupe Uruguay'daki yazlık evi aldı, Tío Esteban babamın nadir araba koleksiyonunu aldı, vesaire.

Sonra aklıma geldi ve görünüşe göre babam miras şartlarımda son dakikada bir değişiklik yapmıştı.

Bu haber üzerine odada mırıltılar yükseldi ve Santos koşulları okumaya başladığında ben de doğrudum.

"Oğlum Xavier'e, otuzuncu yaş gününden önce icra kurulu başkanlığı görevini üstlenmesi ve bu görevi en az beş yıl üst üste sürdürmesi koşuluyla, toplam yedi nokta dokuz milyar dolar tutarında kalan tüm sabit ve likit varlıklarımı miras bırakıyorum. Şirket bu beş yılın her birinde kar etmeli ve CEO olarak resmi ilk gününden başlayarak her altı ayda bir önceden seçilmiş bir komite tarafından belirlendiği üzere CEO pozisyonunu en iyi şekilde yerine getirmelidir. Yukarıdaki şartları yerine getirmemesi halinde, kalan tüm sabit ve likit varlıklar aşağıdaki şartlara göre hayır kurumlarına dağıtılacaktır."

Santos bir sonraki paragrafı okumadan önce salon ayağa kalktı. "*Tüm mal varlığı hayır kurumlarına mı?*" Tía Lupe çığlık attı. "Ben onun kız kardeşiyim ve *hayır kurumuna* sekiz milyar dolar verilirken bana üç kuruşluk bir tatil evi mi verilecek?"

"Yanlış okumuş olmalısınız. Alberto'nun bunu yapmasına *imkan* yok..."

"Xavier CEO olarak mı? Şirketi batırmak mı istiyor?" "Bu çok çirkin!"

Kendi avukatlarımı arayacağım..."

Ailem kaosa sürüklenirken İspanyolca bağırışlar ve küfürler duvarlardan kurşun gibi sekiyordu.

Tüm bunlar olurken Eduardo, Sloane ve ben tek kelime etmeyen tek kişilerdik. İki yanımda oturuyorlardı, Eduardo'nun yüzü dalgın, Sloane'un ki ise vurdumduymazdı. Odanın diğer ucunda Santos, öfkenin dinmesini beklerken nötr bir ifade takınıyordu.

Miras maddemin ilk satırı kafamda çınladı.

Otuzuncu doğum gününden önce icra kurulu başkanlığı görevini üstlenmesi koşuluyla, toplam yedi nokta dokuz milyar dolar tutarındaki tüm sabit ve likit varlıklarımı miras bırakıyorum.

Otuzuncu yaş günüme altı ay vardı. Tabii ki babam bunu biliyordu; o piin beni ölümde bile zorlayacağına güveniyorum.

Etrafimdaki bağırış ağırırşlar anıların saldırısı karşısında geri çekildi. Onunla son konuşmam. Cep saati. Mektup.

Annemin tanıdık el yazısına bakarken kalp atışlarımın davulu sessizliği kovaladı. Hat sanatını çok severdi ve artık kimse kullanmasa da el yazısı öğrenmem için ısrar ederdi.

Eliyle teşekkür kartları, doğum günü tebrikleri ve geçmiş olsun dilekleri yazarken yanında oturur, kendi kağıdındaki ilmekleri ve kıvrımları takip ederdim.

Bazıları onun el yazısını okumakta zorlandı ama ben kolayca çözdüm.

Sevgili Xavier,

Seninle ilk kez dn tanıştım.

O anı birçok kez hayal etmiştim ama hiçbir hayal gücü beni seni kollarıma almaya hazırlayamazdı. Bana baktığını görmek, sonra ikimiz de yorgun olduğumuz için birlikte uykuya dalmak ve hastaneden çıkarken parmaklarımı tutarken güldüğünü duymak.

Bu yazıyı yazarken sadece iki gnlktn, o kadar kksn ki seni neredeyse avucumun içine sığdırabilirim. Ama bir ebeveynin en güzel hediyesi çocuğunun büyümesini izlemektir ve ben önümüzdeki yolculuk için sabırsızlanıyorum.

Seni okulun ilk gününe uğurlamak için sabırsızlanıyorum. Muhtemelen (kesinlikle) ağlayacağım ama bunlar mutluluk gözyaşları olacak çünkü hayatının yeni bir bölümüne başlayacaksın.

Sana yüzmeyi ve bisiklete binmeyi öğretmek, kızlar hakkında tavsiyeler vermek ve ilk kez aşık olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum.

Müzik, spor, iş ya da yapmak istediğin başka bir şey olsun, tutkularını keşfetmeni izlemek için sabırsızlanıyorum. (Babana söyleme ama ben sanatı destekliyorum.) Ancak, seçeceğin her şeyden mutlu olacağım ve bunu tüm kalbimle söylüyorum. Dünya hepimizin hayalleri için yeterince büyük.

Her birimizin içinde potansiyel var ve umarım siz de kendinizinkini mutluluk noktasına ulaştırırsınız.

Baban çok genç olduğun için haddimi aştığımı söylüyor ama sen bunu okuduğunda yirmi bir yaşına girmiş olacaksın. Üniversiteye gidecek, araba kullanacak ve kendi başına seyahat edecek kadar büyümüş olacaksın. Bunu düşünmek bile kalbimi acıtıyor, üzüldüğüm için değil, dünyanın en sevdiğim yerlerini deneyimleyeceğin ve kendine ait bir yer bulacağın için çok heyecanlıyım. (Ve eğer nereye gideceğinize karar veremiyorsanız, sahile yakın bir yer seçin. Bana güvenin. Su bizi anlayamayacağımız şekilde iyileştirir).

Geleceğin ne getireceğini kesin olarak söyleyemem, ancak sevimsiz bir motivasyon posterini gibi görünme riskini göze alarak şunu bilin: hayat inişli çıkışlıdır ve her zaman değişime yer vardır. İnsanlar bu dünyayı terk edene kadar büyüme kapasitesine sahiptir, bu nedenle seyahat ettiğiniz yoldan memnun değilseniz asla başka bir yola girmek için çok geç olduğunu düşünmeyin.

Hangi yolu seçersen seç, seninle gurur duyuyorum. Umarım sen de duyuyorsundur.

Dönüştüğün ve dönüşeceğin kişiyle gurur duy. Dünyaya yeni gelmiş olsan da, onu daha iyi bir yer haline getireceğini biliyorum.

Sen benim en büyük neşemsin ve hep öyle kalacaksın.

Her zaman sevgiyle,

Anne

Not: Sana özel bir hediye bıraktım. Bu cep saati ailemde nesilden nesile aktarıldı ve artık onu sana vermemin zamanı geldi. Umarım sen de benim kadar değer verirsin.

Kağıdın üzerine bir şey damladı ve kelimeleri lekeledi. Gözyaşları. Geldiğimden beri döktüğüm ilk gözyaşları.

Cep saatini titreyen bir elle çekmecedan aldım ve açtım. O kadar eskiydi ki rakamları solmuştu ama içine kazınmış mesaj okunabiliyordu.

Sahip olduğumuz en büyük armağan zamandır. Onu akıllıca kullanın.

"Xavier? Xavier!"

Şimdiki zaman bir gürültü dalgası halinde geri geldi.

Tía Lupe'nin yüzü netleşirken beynimi bulandıran anıları göz kırparak uzaklaştırdım. Hiçbir koşulda görmek isteyeceğim ilk kişi değildi.

"Eee?" diye sordu. "Bu vasiyet hakkında ne söyleyeceksiniz? Bu tamamen-"

"Tía? Kapa çeneni."

Tía Lupe'nin nefesi kesilirken göz ucuyla Sloane'un sırtıttığını gördüğümü sandım. Eduardo gülmekle öksürmek arasında bir yerde duran tuhaf bir ses çıkardı.

Teyzemin homurtularını duymazdan geldim ve Santos'a odaklandım.

Annemin mektubunun yankıları kaburgalarımın arasına saplanmış bir bıçak gibi kalbimde yaşıyordu ama şu anda geçmişe takılıp kalmayı göze alamazdım.

Sahip olduğumuz en büyük armağan zamandır. Onu akıllıca kullanın.

"Vasiyetnamenin koşullarını açık bir şekilde tekrarlayabilir misiniz?" Sakince sordum. Ne anlama geldiğini anlamıştım ama emin olmak istiyordum.

Herkes Santos'un cevabını beklerken oda sessizleşti.

Bakışlarıma kendi bakışlarıyla karşılık verdi. "Bu, bir sonraki doğum gününe kadar CEO pozisyonunu üstlenmezsen, mirasının her kuruşunu kaybedeceğin anlamına geliyor."

Toplu bir ürperti kütüphaneyi sardı.

Ailem "hak etmediğim" için milyarların bana miras kalmasını istemedi (yeterince adil, ancak bu tencere dibin kara seninki benden kara misali), ancak tüm bu paranın aile *dışına* aktığını görmektense ölmeyi tercih ettiler.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Elim sandalyemin koluna dolandı. "Babamın bahsettiği önceden seçilmiş komite üyeleri kimler?"

"Ah, evet." Santos gözlüklerini düzeltti ve vasiyetnameyi tekrar okudu. "Komite aşağıdaki beş üyeden oluşacaktır: Eduardo Aguilar..." *Beklenen.* "Martin Herrera..." Tía Lupe'nin kocası. Pek beklemiyordum ama ailemdeki en adil ve en akli başında kişiydi. "Mariana Acevedo..." Castillo Grubu'nun yönetim kurulu başkanı. "Dante Russo..." *Bekle. Ne oluyor lan?* "Ve Sloane Kensington."

Bu açıklamayı iğne ucu kadar bir sessizlik izledi.

Sonra hep birlikte odadaki tüm başlar Sloane'a doğru döndü. Dimdik oturuyordu, yüzü solgundu. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez, farlara yakalanmış bir geyiği andırıyordu.

Aile servetimin kaderinden beş kişi sorumluydu ve reklamcım da bunlardan biriydi.

Bir kez daha: *Ne oluyor lan?*

BÖLÜM 16

Sloane

Hayattaki bazı şeyler anlamlıydı. Örneğin, neden kavramı ve etki, güneşin sıcaklığı ve dişi peygamberdevelerinin seks sonrası eşlerini öldürmesi. Karmaşa yok, yaygara yok, zevklerini aldılar ve işleri bitti.

Bazı şeyler daha az mantıklıydı, örneğin Ekim ayında Noel şarkılarının araya girmesi ve Xavier'in babasının ölümünden önce yıllık ödeneğini almaya devam edip etmeyeceğine benim karar vermem gibi. İdeal bir durum değildi ama ödeneğinin şartları medyada yer almasına bağlı olduğu için bunu anlayışla karşılıyordum.

Bir de yedi nokta dokuz milyar doların kaderini belirleyecek bir komitede yer almak gibi *hiçbir* anlam ifade etmeyen şeyler vardı.

Aile değildim, şirket yöneticisi değildim ve o listede ne işim olduğundan da emin değildim.

"Bilmiyordum," dedim. "Baban bana bundan hiç bahsetmedi."

Vasiyetin okunmasından bir gün sonraydı ve Xavier ile ben havuz kenarında otururken, iki kuzeni birkaç sandalye aşağıda *New York Times*'ın son bulmacasını tartışıyordu.

O sabah yoga için erkenden uyandım ve konağa bağlı spor salonundan dönerken onu burada buldum. Sürekli yoga yapmaktan

Lupe'nin beni uykumda bıçaklamaya çalışmayacağından tam olarak emin değildim.

Castillolar, ailelerinin mali işlerine karışmamdan en hafif tabirle hoşnut değillerdi.

"Sana inanıyorum." Xavier bir elini yüzünde gezdirdi ve başını salladı. Tüm mirasının bir işe ve bir komitenin kararına bağlı olduğunu yeni öğrenmiş biri için alışılmadık derecede durgundu. "Bütün bunlar tam bir Alberto Castillo klasiği."

Söylediklerinde anlattığından daha fazlası olduğunu seziyordum ama burnumu sokmanın sırası değildi.

Ara sıra yaptığım danışmanlık görüşmeleri ve basın açıklamaları dışında babasıyla olan ilişkilerim sınırlıydı. Alberto beni üç yıl önce, Xavier New York'a taşınmadan hemen önce ailesinin halkla ilişkilerini yürütmem için işe almıştı. Doğrudan ailesi iki kişiden oluştuğundan ve Alberto kendisi için hizmetlerimi nadiren kullandığından, bu temelde Xavier'in kişisel reklamcısı olduğum anlamına geliyordu.

Alberto'nun Xavier'le ilgili parası konusunda bana neden bu kadar güvendiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama vasiyetinde istifa etmediğim sürece ailenin reklamcısı olarak kalmam da belirtilmişti, yani işleri yoluna koymak benim görevimdi.

"Kafanda dönen çarkları görebiliyorum ama bunun kolay bir çözümü var," dedim. "Sen zekisin. İşletme diplomana ve sana yol gösterebilecek çok sayıda danışmana sahipsin. CEO pozisyonunu al."

Normalde adam kayırmayı savunmazdım ama Xavier'in rolün hakkını verecek kadar zeki olduğuna gerçekten inandım.

Çenesinde bir kas çalıştı. "Hayır."

Gözlerimi ona diktim. "Bu senin *tüm* mirasın. Bu karara bağlı milyarlarca doların var."

"Farkındayım." Xavier, konuşmamızı umursamayacak kadar genç ve bulmacalarına dalmış olan kuzenlerine baktı. "O madde, babamın bana isteklerini yaptırmak için yaptığı bir başka girişimdi. Bu açık ve basit bir manipölasyon ve ben buna boyun eğmeyeceğim."

Tanrı aşkına. Çocukken ailesinin ona neden *pequeño toro* dediğini anlamıştım. Gerçekten de bir boğa kadar inatçıydı ve bu inatçılığı onu yetişkinliğine kadar takip etmişti. "Manipülasyon ya da değil, sonuçları gerçek." Xavier'in parayı alıp almamasını o kadar da önemsememeliydim çünkü dürüst olmak gerekirse bunun için çalışmamıştı. Ama çok iyi olabileceği bir işi yapamayacak kadar inatçı olduğu için beş parasız kalma ihtimali bana hiç de doğru gelmiyordu. "Düşüncesiz olma. Hayır demenin ne anlama geldiğini düşün. Para için ne yapacaksın?"

"Bir iş bul." Xavier'in ağzı buruştu. "Kim bilir? Belki sonunda toplumun üretken bir üyesi olurum."

"CEO pozisyonu bir iştir." "Ama bu iş bana göre *değil!*"

Cevabının vahşiliği karşısında afallayarak geri çekildim. Kuzenleri sessizliğe gömüldü ve bize bakakaldılar.

Xavier'in parmak eklemleri sandalyesinin kenarında beyazlaştı ve sonra onları gevşetti. Derin bir nefes aldı ve daha sessiz, daha gergin bir sesle, "Söyle bana Sloane. Sence şirkete kim daha çok yarar sağlar? Gerçekten orada olmak isteyen kalifiye biri mi, yoksa oraya varsayılan olarak yerleştirilen isteksiz varis ben mi?"

Nitelikli biri. Sesinin tonu, gözlerindeki gölgeler... Ve işte oradaydı.

Şakalarının ve inatçılığının altında reddinin kökeni yatıyordu: korku. Başarısızlık korkusu. Beklentileri karşılayamama korkusu. Kaçma ve soyadı üzerine kurulu bir imparatorluğu mahvetme korkusu.

Daha önce hiç fark etmemiştim ama şimdi gördüm ve görmezden gelemiyordum. Her kelimenin içinden geçen ve her kararın temelini oluşturan parlak gümüş bir iplikti. Yüzünün her yerine damgalanmıştı, olduğu gibi kapalıydı ve içimdeki bir şey, içeri dalması ve bir avuç mantığı çalması için yeterince geniş bir şekilde açıldı. "Sanırım dışarı çıkıp kafamızı toplamamız gerekiyor." O anda bir plan yaptım. "Burada çok uzun süre kapalı kaldık."

Malikâne çok büyüktü ama insan dışarı çıkamazsa bir saray bile bunaltıcı gelirdi.

Xavier'in gözleri ihtiyatlı bir merakla parladı. "İçeride kalmamız ve basından uzak durmamız gerektiğini sanıyordum."

"Ne zamandan beri yapman gerekeni yapıyorsun?"

Ağzından bir gülümseme süzüldü, bal gibi yavaş ve pürüzsüzdü. "İyi bir noktaya değindin. Sanırım bir planınız var?"

"Her zaman yaparım."

Tüm muhabirler ön tarafta kamp kurmuştu, bu da bizim arka taraftaki bahçıvan girişinden sıvışmamızı kolaylaştırdı. Basit şapka ve gözlük kılıkları taktık ama işe yaradılar ve kalabalığa iyi karıştılar.

Alandan çıktıktan sonra en yakın işlek caddeye doğru hızla ilerledik ve burada bir taksiye atlayıp doğruca Bogota'nın en popüler cazibe merkezlerinden bazılarına ev sahipliği yapan La Candelaria'ya gittik. Hava soğuktu ama bizi gitmekten caydıracak kadar soğuk değildi.

Vardığımızda, yakındaki müzelerden birine giden ya da sokak duvar resimlerini seyreden turist kalabalığının içinde kaybolmak kolaydı.

Xavier'in de benim gibi olduğunu hissediyordum. Kriz zamanlarında düşüncelerimle baş başa kalmak istemezdim; kendimi gürültü ve hareketliliğin içinde kaybetmek ve dünyanın endişelerimi bastırmasına izin vermek isterdim.

Sonraki dört saat boyunca tam olarak bunu yaptık.

Bogota canlı bir şehirdi, gökkuşağı rengindeki kolonyal mimarisi çevredeki yeşil dağlarla çarpıcı bir kontrast oluşturuyordu. Müzisyenler havayı reggaeton ve *vallenato* ritimleriyle dolduruyor ve şehrin ağız sulandıran kokusu

Restoranlardan ve sokak arabalarından soğan, sarımsak ve baharatlar dökülüyordu. Dikkat dağıtacak hiçbir şey yoktu.

Xavier ve ben ücretsiz grafiti yürüyüş turuna katılmadan önce Botero Müzesi'nde dolaştık ve Teatro Colón'un karmaşık tasarımına hayran kaldık. Acıktığımızda yakındaki bir restoranda tavuk, patates, kapari ve mısırdan oluşan yerel bir spesiyal güveç olan *ajiaco santafereño yedik* ve tatlı olarak *oblea* gofretlerinin tadına baktık.

İş, aile ya da para hakkında konuşmadık. Kolombiya'ya ayak bastığımızdan beri ilk kez özgürlüğün tadını çıkardık ama her güzel şeyin olduğu gibi bunun da bir sonu vardı.

Alberto'nun cenazesi yarındı ve bizim de ertesi gün eve uçmamız gerekiyordu. Kolombiya'da cenaze törenleri genellikle ölümden sonraki yirmi dört saat içinde gerçekleşirdi ama Alberto'nun ayrıntılı istekleri ve itibarı daha yavaş bir dönüşü gerektiriyordu. Uluslararası CEO'lar ve devlet başkanları standart cenaze konuklarından daha fazla planlama gerektiriyordu.

"Madem sadece ikimiz varız, dürüst ol," dedim Bolivar Meydanı'na doğru renkli evlerin arasından geçerken. "Babana inat her şeyden vazgeçmeye gerçekten razı mısın?" Sesimi yumuşak tuttum.

Xavier'in duyguları anlaşılabilir bir şekilde yükseliyordu ama içinde bulunduğu durumun ciddiyetini anlaması gerekiyordu.

Bir milyarderin oğlu olarak büyümüştü. Büyük bir para birikimi olmadan yaşamının nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Ailen küçükken senin ne olmanı isterdi?"

Bu ani soru karşısında irkildim ve açık yüreklilikle cevap verdim. "Mükemmel bir sosyetik olmamı istediler. Bir iş yerine koca bulmak için Ivy League üniversitesine gitmemi, saygın bir aileden biriyle evlenmemi ve hayatımın geri kalanını dekorasyon yaparak ve hayır galalarına ev sahipliği yaparak geçirmemi istediler."

Bunların hiçbirinde yanlış bir şey yoktu. Sadece bana göre değillerdi.

"Ve Şimdi de çok başarılı bir reklamcısın." Köşeyi döndük ve meydan göründü. "Diyelim ki babanla hâlâ konuşuyorsunuz. İŞini bırakıp Gideon adında polo oynayan bir dallamayla evlenmezsen seni işten çıkaracağını söylerse ne yaparsın?"

Touch.

"Ona siktirip gitmesini söyledim." Ki aslında söyledim. "Gerçi ironik bir şekilde, lisede Gideon adında bir polo oyuncusuyla çıkmıştım ve evet, tam bir hdkt."

Bu bana yumuşak bir kahkaha kazandırdı.

"Dürüst olma sırası sizde," dedi. "İnsanların itibarı ve geçim kaynakları size bağlı. Her Şeyi berbat edeceğinden korktuğun oluyor mu?" "Bazen." Yeteneklerime güveniyordum, ama herkes gibi,

Őüpheye düŐtüėüm anlar oldu. MŐterime kötü bir tavsiye mi veriyordum? Yanlış bir ifade mi kullandım? Onları bu yayın organıyla mı yoksa diğeriyle mi röportaj yapmaya zorlamalıyım? Tereddütler beni çileden çıkarmaya yetiyordu ama günün sonunda iğdlerime güvenmek zorundaydım. "Ama itibar ve geçim kaynaklarıyla ilgili bir Şey bu. Yeniden inşa edilebilirler."

"Dikkatli ol Luna. Sesin neredeyse iyimser geliyor."

Gözlerimi devirdim ama meydanın bir tarafını demirleyen Adalet Sarayı'na doğru ilerlerken bir gülümseme kaçma tehdidinde bulundu.

"Sanki ben hep karamsar biriymişim gibi konuşuyorsun. Ben eğlenceli bir insanım."

"Hmm."

Kaşlarımı attım. "Her gece kulübe gitmemem ya da her hafta sonu yatlarda parti yapmamam eğlenceli olmadığım anlamına gelmez."

"Mm-hmm."

"Şunu yapmayı kes!"

"Ne yapıyorsun?" Xavier masumca sordu. "O sesi çıkararak.

Duyabiliyorum

Őpheciliėiniz."

İşimin *eğlenmek* olmadığını düşününce alınmak aptalcaydı ama nasıl iyi vakit geçirileceğini biliyordum. Arkadaşlarımla New York'ta haftalık happy hour'larda buluşurduk ve Isabella'nın bekârlığa veda partisinde kucak dansı yapmayı (gönülsüzce) kabul etmiştim. İspanya'da masa üstünde dans etmiştim, Tanrı aşkına! Kabul ediyorum, o sırada sarhoştum ama önemli olan eylemdi.

"Tek bir kelime bile etmedim. Seslerimden ne çıkardığınız size kalmış," diye espri yaptı Xavier.

"Eğer anlambilimi manipüle etmek bir iş olsaydı, sen CEO olurdun," diye mırıldandım. "Sen-" *Bekle bir dakika.*

Öyle ani bir şekilde durdum ki, arkamızdaki turistler neredeyse bize çarpıyordu.

Ben.

"Hayır." Kalbim sıkışıp kalmış gibi gümbürdeyene kadar hızlandı. sinekkuşu. "Bu kadar basit olamaz."

"Ne?" Xavier talep etti. Bir sorun çıkma ihtimaline karşı etrafımıza baktı. Vasiyetnameyi kafamda tekrar tekrar okudum. Neredeyse emindim... hayır, haklı olduğumdan *emindim*.

"Buldum," dedim nefes nefese.

"Neye sahip olmak? Bana bundan daha fazlasını vermelisin, Luna."

"Senin sorunun için bir çözümüm var." Kendimi tutamayacak kadar heyecanlanmış bir halde kolunu tuttum. "Babanın vasiyetinde CEO pozisyonunu üstlenmen gerektiği yazıyor. Ama neyin CEO'su olman gerektiğini belirtmemiş."

Xavier bana baktı.

Etrafımızda turistler akın ediyor, çeşitli dillerde sıkıntılarını mırıldanıyorlardı, ama o karanlık gözlerin ardındaki dişlilerin döndüğünü neredeyse duyabiliyordum.

Sonra yavaşça, o kadar yavaşça ki ufuktaki güneş gibi doğdu, ağzında bir gülümseme belirdi.

"Sloane Kensington, düşünce tarzını seviyorum."

BÖLÜM 17

Xavier

Babamın cenazesi, ciddi yüzler ve bir bulanıklık içinde gelip geçti.

fısıltıyla başsağlığı diledi. Sloane ve Eduardo'nun ısrarı üzerine kısa bir anma konuşması yaptım ve anma töreninin geri kalanını uyuşukluk ve hiperaktivite arasında gidip gelerek geçirdim.

Sloane ve ben La Candelaria'dan döndüğümüzden beri beynimin çalkalanması durmamıştı. Gazeteciler tarafından pusuya düşürülmeden eve geri döndük ve Santos'la vasiyetnamenin içeriğini teyit ettik.

O haklıydı. Babam *neyin* CEO'su olmam gerektiğini belirtmemişti, *ki* bu köpekbalığı gibi iş anlayışıyla ünlü bir adam için göze batan bir eksiklikti, ama bu başka bir günün sorusuydu. Santos'un onayından sonra işler hızla ilerledi. Benim deyimimle miras komitesinin geri kalanını bir araya getirdik ve durumu açıkladık.

Dante, babamın cenazesi için Kolombiya'ya gelemediğinden tek eksik üyeydi, ancak Eduardo onu e-posta yoluyla dahil etti.

İşin özü şuydu: İlk CEO değerlendirmem altı ay sonra yapılacaktı ve bu da otuzuncu doğum günüme denk geliyordu. Bu da vasiyetnamenin şartlarını nasıl yerine getireceğimi bulmak için altı ayım olduğu anlamına geliyordu. Bu arada Eduardo, şirket kalıcı bir lider ararken Castillo Group'un geçici CEO'su olarak kalacaktı.

Var olmayan bir şirketin CEO'su olmak için altı ay ve ilk değerlendirmede komiteden geçmesi gerekiyordu. Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Sahip olduğumuz en büyük hediye zamandır.

Valhalla Club'ın barına girdiğimde annemin köstekli saati cebimde ağırlaşıyordu.

Babamın cenazesinden ve New York'a dönüşümden bir hafta sonraydı. Son altı günü durumumu düşünerek geçirmiştım ama artık kıcıımı kaldırıp bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti.

Kulübün özel içkisini sipariş ettim ve karanlık panelli odaya göz gezdirdim. Valhalla, dünyanın en zengin ve en güçlüleri için ultra seçkin bir kulüptü. Dünyanın her yerinde şubeleri vardı ve ben de kurucu ailelerden birinin soyundan gelen annem sayesinde üyeydim. Babam servetini kazanmıştı ama annem paranın içinde doğmuştu.

Çok sevdiğim üyeliğime rağmen Valhalla'da nadiren takılırdım. Benim için fazla havasızdı ama New York'taki arkadaş çevremle karşılaşmayacağımı düşündüğüm tek yerdi. İyi vakit geçirmek için iyiydiler ama şu anki ruh halimde görmek istediğim kişiler değillerdi.

Öğleden sonra erken saatlerde bar sessizdi. Tezgâhta oturan iki kişiden biri ydım; birkaç tabure aşağıda, gözlüklü ve ısmarlama Delamonte takım elbiseli, mükemmel giyimli Asyalı bir adam kibar bir merakla beni izliyordu.

O daha ağzını açmadan, "Yorum yok," dedim.

Barmen içkimi getirdiğinde elli dolar bahşış verdim ve bardağın yarısını bir yudumda boşalttım.

Kai Young eğlenen bir kaşını kaldırdı. Dünyanın en güçlü medya holdinginin CEO'su, bir aile üyesinin ölümüyle ilgili sorular sorarak birini pusuya düşürecek biri değildi, ama çok dikkatli olamazdınız.

"New York'a döndüğünü duydum," dedi, kabalığımı nazikçe görmezden gelerek. Cilalı İngiliz aksanı, şık ve zarif evimize kusursuz bir uyum sağlamıştı.

Oysa ben kendimi Sahra'daki bir penguen kadar yersiz hissediyordum.
"Nasılsın?"

"Öğleden sonra birde içiyorum," dedim. "Daha iyi oldum."

Sloane burada olsaydı, gündüz içki içmemin normal olduğunu söylerdi. Neyse ki, CEO meselesi yüzünden benimle uğraşamayacak kadar işiyle meşguldü, yine de burada olmasını istedim.

Bir hafta boyunca yirmi dört-yedi yanında olduktan sonra Onu.

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, b i r tek sen değilsin."

Kai elindeki

bardağına doğru yöneldi. "Daha önce bir sonraki Steve Jobs olduğuna inanan bir teknoloji girişimcisiyle toplantım vardı, dolayısıyla viski içtim. Bir saatlik yanlış yönlendirilmiş tanrı kompleksini bastırmak zorundayım."

Bir kahkaha attım. "Kulağa Silikon Vadisi gibi geliyor." Yanlış yönlendirilmiş tanrı kompleksi. Keşke bende de olsaydı. İşleri kolaylaştırırdı.

Mezun olduğumda güven fonuma erişmek için bir ön koşul olan işletme diplomam vardı, ancak hiç iş *kurmamıştım*. Radarın altında uçma lüksüne sahip değildim. Eğer başarısız olursam, tüm dünyanın önünde başarısız olurdum.

Eğer denemezsem, mirasımı kaybedecektim. Ve evet, kızdığım bir şeyi -yani babamın parasını- ele geçirmeye çalışmanın ironisini fark ettim ama diz çökerek verdiğim tepkinin ötesine baktığımda, Sloane'un sözlerindeki gerçeği anladım. Bu mali destek olmadan yaşamının nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve dürüst olmak gerekirse bu düşünce beni dehşete düşürdü.

Kendimi daha az ikiyüzlü hissetmemi sağlayan tek şey paranın tamamının bende kalmayacağı gerçeği idi, ama bu şimdilik kendime sakladığım bir sırdı.

Kai'ye baktım. Sosyal çevrelerimiz Manhattan sosyetesinin çoğunda olduğu gibi örtüşüyordu ama onu pek iyi tanıımıyordum. Yine de çok takdir ettiğim kuru bir mizah anlayışı vardı ve daha da önemlisi, bir şekilde miras komiteme giren Dante Russo ile en iyi arkadaşı.

Dante, Eduardo'nun e-postasına cevap vermemiş ya da kibar bir taziye notu dışında ulaşmamıştı.

Babamın vasiyetinde olduğunu biliyor muydu?

Büyük olasılıkla, bu da onun sessizliğini daha da şüpheli hale getiriyordu. "Son zamanlarda Dante'yle konuştun mu?" Kurnazlığı bırakıp doğrudan konuşmayı tercih ederek sordum.

Kai'nin ağzının kenarında bilmiş bir gülümseme belirdi. Eğer Dante her şeyi bilmeyi kendi işi haline *getirdiyse*, Kai'nin işi de her şeyi bilmektir. Ben New York'a inmeden önce vasiyetnameyi ele geçirmişse hiç şaşırırmazdım.

"Dün konuşmuştuk," dedi, ses tonu yumuşaktı. "Neden?"

"Sebebi yok." Parmaklarımı tezgâha vurarak zihnimde komite üyelerini gözden geçirdim.

Sloane benim tarafımdaydı ama işim altı ay içinde boka sararsa yalan söylemezdi. Eduardo ve Tío Martin bana ellerinden geldiğince lütufta bulunacaklardı. Mariana benden nefret ediyordu. Dante... işte o jokerdi.

Luca'nın kardeşi benim en büyük hayranım değildi ama bana karşı hisleri ne olursa olsun adil olacağına güvenebilir miydim?

"Xavier, ben haber peşinde koşan bir gazeteci değilim. Konuştuklarımız kesinlikle özeldir." Kai durakladı, sonra ekledi, "Sloane ile sık sık konuşurum. Gizliliğin nasıl korunacağını bilirim."

Birden anladım. Kai'nin birdenbire işlerime bu kadar ilgi duymasının nedeni *buydu*. Vasiyetnamedeki boşluğu keşfeden kişi Sloane olduğu için, benim gayri resmi iş danışmanım olarak hareket etme görevini üstlenmişti.

Miras maddem bir sır değildi, ancak komite üyeleri öyleydi; Vivian'a,

Dante'ye, Kai'ye ya da yukarıdakilerin hepsine bir şeyler söylemiş olmalıydı. Çarklar dönmeye başladı. Yeni bir şirket kurma konusunda ciddiysen müttefiklere ihtiyacım vardı ve Young Corporation'ın CEO'su da bunlardan biriydi.
en güçlü müttefiklerimden biriydi.

"Aslına bakarsanız," dedim, o anda bir plan oluşturarak. "Orada sizinle konuşmak istediğim bir şey *var...*"

İki saat ve birkaç içki sonra, Kai başka bir toplantı için ayrılırken ben üst kattaki kütüphaneye çıktım.

Burası kulübün kalbiydi ve insanlar anlaşmalar yaptıkça, ittifaklar kurdukça ve bilgi paylaştıkça burası hareketleniyordu. Ancak, annemin ayı ailesinin armasının Russo'ların ejderhası ve Young'ların aslanı arasına oyulduğu, kurucu ailelerin panolarının hemen altındaki büyük orta masaya oturduğumda kimse bana aldırış etmedi.

Saati cebimden çıkardım ve başparmağımı pürüzsüz altın kasanın üzerinde gezdirdim, aklım Kai'yle yaptığım konuşmada ve geçen hafta yaşadığım olaylarda çalkalanıyordu.

Gerçek 1: Babamın vasiyetinde şirketin adını vermek gibi basit bir şeyi gözden kaçırmış olması mümkün değildi. Kabul *ediyorum*, vasiyeti değiştirdiğinde ölümcül derecede hastaydı, bu da azımsanacak bir faktör değildi, ama ihmalin farkındaysa, son oyunu neydi? İsteddiği bu olmasa bile bana *bir şey yaptırmak mı?*

Hayır. Babam asla bu kadar uzlaşmacı olmaz. Son seçenek de reddedildi.

Gerçek 2: Kağıt üzerinde, işimi çözmek için altı ayım vardı. Gerçekte ise bunu dün çözmüş olmalıydım. New York'ta bu kadar kısa sürede sağlam bir iş kurmak neredeyse imkansızdı.

Gerçek 3: En azından denemezsem, sonsuza dek pişman olurdum. Hayatın tüm soruları arasında, *ya olursa* en kötülerinden biriydi.

Her birimizin içinde potansiyel var ve umarım siz de kendinizinkini mutluluk noktasına ulaştırırsınız.

Göğsüm sıkıştı. Annem potansiyelimi gerçekleştirdiğimi düşünür müydü? Muhtemelen hayır, ama lanet olsun, onu özledim. Her zaman özledim, ama bu eskiden arka planda mırıldanan donuk, sabit bir ağrıydı. Mektubunu okuduğumdan beri, sık sık içime saplanan bir bıçak gibi oldu.

Ona olanlar için kendimi suçlamayı hiç bırakmamıştım. Çocukluk terapistlerimin ya da yas danışmanlarımın ne dediğinin bir önemi yoktu; suçluluk duygusu mantığa ya da teknik ayrıntılara bağlı değildi.

Bununla birlikte, geçmişini değiştiremezdim. Ancak geleceğimi belirleyebilirdim.

Dönüştüğünüz ve dönüşeceğiniz kişiyle gurur duyun.

Kai'nin gitmeden önce bana uzattığı kâğıdı çıkardım. O da benim gibi zengin bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelmişti ama pozisyonu ona hediye edilmemişti. Posta odasından Young Corporation'ın baş pozisyonuna kadar yükselmişti ve çevresi şirket dünyasının en iyilerinden oluşuyordu.

Benim bağlantılarım herhangi birinin herhangi bir partiye davet edilmesini ve herhangi bir kulübe girmesini sağlayabilir, ancak onun bağlantıları bir imparatorluk kurmasına yardımcı olabilir.

Karaladığı isim listesine baktım.

CEO olmak için bir ekibe ihtiyacım vardı. Bir ekip kurmak için de bir plana ihtiyacım vardı.

Bu planı uygulamak için finansmana ve meşruiyete ihtiyacım vardı.

Partici olarak ünüm aleyhime işliyordu, bu da insanların saygı duyduğu bir ortağa ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu. Güvenilir, köklü, güvenilir ve aklımdaki işle ilgili biri.

Manhattan'da bu tanıma uyan tek bir adam vardı.

Listedeki ilk numarayı çevirdim. Bu onun özel hattıydı ve ilk çalışta açtı.

"Bu Xavier Castillo," dedim, ileride pişman olmayacağımı umarak. "Gelecek hafta boş musun? Konuşmak isterim."

BÖLÜM 18

Sloane

!!

Özür dilerim. Geri çekil lan." Isabella bir elini kaldırdı. "Yapamazsın İspanya hakkında detay *vermeyeceğim*. Seni son derece ateşli bir mağara adamı gibi dışarı çıkardıktan sonra Xavier ile aranızda ne oldu?"

İçimi çektim ve arkadaşlarıma son iki haftayı anlatma kararımдан pişmanlık duydum. İspanya'ya ayın başında uçmuştum ama sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu. "Paket servisin bu mu? Alberto Castillo'nun ölümüyle ilgili kısmı kaçırdın mı?"

"Evet, bu çok üzücü," dedi Isabella. "Şimdi, plaj hakkında. Ne dedi?"

"Kıskanıyor muydu?" Vivian ekledi.

"Siz ikiniz öpüştünüz mü?" Alessandra sordu.

Onlara ters ters baktım, keşke geçmişte daha az meraklı insanlarla arkadaşlık edecek kadar ileri görüşlü olsaydım diye düşündüm.

"Sana ne dediğini söylemeyeceğim, kıskanması için bir neden yok ve *Kesinlikle hayır*," dedim dehşete kapılarak. "O bir müşteri."

Dördümüz evimde ev yapımı kokteyller, paket servis ve yeni bir romantik komedi ile "happy hour "un tadını çıkarıyorduk. Normalde dışarı çıkardık ama işten ve son seyahatlerimden sonra çok yorgundum.

Geriye dönüp baktığımda, sorgulamaya maruz kalacağımı bilseydim planlarımızı iptal ederdim.

"Teknik olarak, onun ailesi senin müşterin. Aynı şey değil ve onu kesinlikle öpmelisin. Çok tatlı." Isabella kollarını başının üzerine uzattı ve yurtdışında geçirdiğim süre boyunca baktığı Japon balığıma sevgiyle baktı.

Önceki kiracının beş yıl önce bırakıp gitmesinin ardından geçici olarak sahiplendiğim bir hayvandı, bu yüzden ona sadece Balık adını vermiştim. Uzun ömürlü olmayacak bir şeye duygusallık yüklemenin bir anlamı yoktu.

"Ne olursa olsun, Xavier Castillo dünyadaki son erkek bile olsa onu öpmezdim," dedim soğukkanlılıkla. "O benim tipim değil."

Aynı zamanda muhteşem, nazik ve insanların sandığından daha zeki, diye bir ses kafamın içinde şarkı söyledi.

Kalemimin ucunu gereğinden fazla kuvvetle not defterime bastırdım. *Kapa çeneni.*

Elbette, Xavier ve ben Kolombiya'dan sonra geçici bir anlaşmaya varmıştık. Ve evet, miras maddesini yerine getirmesine yardım ediyordum, komitede olduğum için bu etik açıdan karanlık *olabilir*, ancak vasiyette üyelerin yardım edemeyeceği belirtilmemiştir.

Ayrıca, halkla ilişkiler açısından bakıldığında, sorumluluk sahibi bir işletme sahibine dönüşen müsrif bir parti oğlunun hikayesi *altın değerindeydi*, bu yüzden teknik olarak sadece işimi yapıyordum.

Tabii. Aynı sinir bozucu ses titredi. Bu yüzden ona yardım ediyorsun. İşin yüzünden. Kapa

çeneni dedim.

YUKARI.

Kafamdaki bok karıştırıcı ile dikkatim o kadar dağılmıştı ki Alessandra'nın bir sonraki sözlerini neredeyse kaçırıyordum.

"Belki senin tipin değil ama asla asla deme." Mavi gözleri muziplikle parıldadı. "Sanırım sana karşı bir şeyler hissediyor. Yıllar boyunca *birçok* etkinlikte onu sana bakarken gördüm. Gözlerini ayıramıyor."

"Sen de mi?" Eleştirimi yazmaktan vazgeçtim ve kalemimi şarapla değiştirdim. "Biz ortaokulda değiliz. Bana karşı bir 'şeyi' yok ve

bana bakıyor çünkü... kim bilir neden böyle şeyler yapıyor?" Pırıltı daha da parlaklaştı. "Sen öyle diyorsan."

Şüpheli bir şekilde benim iç sesime benziyordu.

Isabella, Vivian ve ben Alessandra'yı aramıza katmadan önce yıllardır üçlü bir gruptuk ama o gruba sorunsuz bir şekilde uyum sağladı. Ondan herhangi bir insandan hoşlanabileceğim kadar hoşlanıyordum (çoğu son derece sevimsizdi), ama çeteleşmekten hoşlanmıyordum.

Isabella, "Perry Wilson paylaştığı o plaj fotoğrafı hakkında hiç ayrıntı vermedi," diye düşündü. "Tanrım, iyi şeyleri hiç görmüyoruz."

"Bana Perry Wilson'dan bahsetme." Hâlâ o sümüklü, iftiracı kurbağayı tahtından indirmek için bir plan tasarlıyordum. "Sözlerimi bir kenara yazın. Gelecek yıl bu zamanlar onun blogu ölmüş olacak. Bundan emin olacağım." *Hiçbir dostum bana hizmet etmedi, hiçbir düşmanım da bana haksızlık etmedi ki karşılığını tam olarak ödememiş olayım.* Lucius Cornelius Sulla'nın kendi yazdığı mezar yazısı.

Bunun en sevdiğim sözlerden biri olmasının bir nedeni vardı. "Neyse, daha neşeli konulara geçelim," dedim. "Josephine nasıl?"

Josephine ya da Josie, Vivian ve Dante'nin kızıydı. İki aylıktan daha küçüktü ve şimdiden anne babasını parmağında oynatıyordu.

"O harika. Yani, sürekli ağlıyor ve bir aydır doğru düzgün uyuyamadım ama..." Vivian'ın dudaklarına bir gülümseme dokundu. "Buna değer."

Yüzümü buruşturdum. Josie çok sevimliydi, ama eğer onu sevmeseydim ve

Annesini o kadar çok seviyordu ki, bu duygusallık beni ögürtüyordu. "Ondan uzakta olmak zor ama emin ellerde.

Greta onun üzerine kendi kızımıymış gibi titriyor," diye ekledi Vivian. Greta onun hizmetçisiydi ve anne babası dünyayı gezip tozmakla meşgul oldukları için Dante'nin fiili annesiydi.

"Peki ya Dante?" Isabella'nın gözleri parladı. "O nasıl?" "Beş dakikadan fazla gözlerini kaçırırsa Josie'nin ya da benim kırılacağımızı düşünüyor." Vivian

gözlerini devirdi ama sesi şefkat doluydu. "Sana yedi gün yirmi dört saat odasının önünde durmaları için korumalar tutmaya çalıştığını söylemiş miydin? Yemin ederim..."

Arkadaşlarım Dante'nin efsanevi aşırı koruyuculuğu hakkında onunla dalga geçerken telefonum yeni bir mesajla çınladı. Etrafındaki hemen herkesi korkuturdu ama söz konusu karısı ve kızı olduğunda bir oyuncak ayıydı.

XAVIER

Benimle bir saat içinde Valhalla'da buluşabilir misin? Bazı önemli güncellemelerim var.

XAVIER

Not: Kai ile konuştum.

Kalbim küt küt atmaya başladı.

Kai'den yardım isteyerek haddimi aşıp aşmadığımdan emin değildim ama ona güveniyordum ve Xavier'in benim verebileceğimden daha fazla yardıma ihtiyacı vardı.

Önemli güncellemeler. Bu bir plana bağlı olduğu anlamına mı geliyordu? Onu bu konuda zorlamayı ertelemiştim çünkü 1) ofiste yetiştirmem gereken bir sürü iş vardı ve 2) onu ürkütmek istemiyordum.

Ancak zaman ilerliyordu ve Mayıs ayındaki son teslim tarihine yetişmek istiyorsa harekete geçmesi gerekiyordu.

"Sloane? Her şey yolunda mı?" Alessandra sordu.

"Evet." Gözlerimi telefonumdan ayırdım. "Her şey yolunda."

Xavier'in güncellemelerini ne kadar merak etsem de, o gece kızlar gecesiydi. O bekleyebilirdi.

Bir buçuk saat sonra Valhalla'ya vardım.

Bir tesadüf eseri Vivian film gecemizden erken ayrılmak zorunda kaldı       Josie onsuz uyuyamıyordu. Sonra çok sarhoş olan Isabella, Balık'ı akvaryumundan çıkarıp sevmeye  alı ınca Alessandra onu elinden sıkıca tutup eve kadar eşlik etti.

"Bir erkeği nasıl bekletece ini biliyorsun," dedi Xavier ben yaklaşırken. Kulüp  yesi değildim, bu yüzden beni girişte karşılaması ve içeri götürmesi gerekiyordu.

Mermer bir sütuna yaslanmıştı, beyaz ka mir kaza ı ve kot pantolonuyla sıradan bir yıkımın resmiydi. Sonbahar so u una rağmen paltosuzdu ve kaza ı bronz teninin zenginli iyle keskin bir tezat oluşturuyordu.

Ben yaklaşırken Xavier'in gözleri siyah palto elbisemin, taytımın ve botlarımın üzerinden geçip tekrar yukarı baktı ve yanaklarımı ısıtacak kadar uzun süre yüzümde kaldı.

"Sana geç kalaca ımı söylemiştim," dedim geçen bir esinti saçlarını en dikkat dağıtıcı şekilde karı tırırken. "Yine de mesajlar, telefon görüşmeleri ve e-postalar varken neden beni yüz yüze bilgilendirmekte ısrar ettiğini anlamıyorum."

Onun yanına geçtim ve yanımdaki adam yerine kasıtlı olarak etkileyici fuayeye odaklandım.

Valhalla'yı birkaç kez misafir olarak ziyaret etmiştim, ancak ihti amı beni  a ırtmayı asla ba aramadı. Gurme restoranlar, Regency'ye yakı ır bir balo salonu, dünya standartlarında bir spa, üyelerin hava yoluyla gelme ihtimaline karşı bir helikopter pisti ve deniz yoluyla gelme ihtimaline karşı Chelsea Piers'de özel bir kayma yeri gibi hiçbir ayrıntı atlanmamı tı.

"Doğru, ama o zaman seni göremezdim." Xavier'in gamzeleri göz kamaştırıcı bir görünüm kazandı.

Sıcaklık yanaklarımdan boynuma doğru yayıldı. O yanımdayken sağlıklı düşünmekte hiçbir zaman sorun ya amamı tım ama ikinci kata çıkan merdivenleri tırmanırken beynime tehlikeli bir pus   km  t .

Arkada larımı suçladım. Aklıma aptalca bir öpücük fikri sokmu lardı ve şimdi onun g r,  ehvetli a zının baskısını hayal etmekten kendimi alamıyordum

benimkine ve-

Hayır, kes şunu. Bu son derece uygunsuz bir davranış.

"Flört etmeyi bırak ve sadede gel," diye tersledim, onun olduğu kadar benim de yararına olacak şekilde. Aramızda kasıtlı olarak bir adım mesafe bıraktım ama sinir uçlarım yağmurda canlı teller gibi kıvılcımlanıp cızırdadı. "Tırnak içinde 'önemli güncellemeler' nedir?"

Tanrım, bu aptal elbiseyi giymemeliydim. Kaşmirin içinde kavruluyordum.

"Ne yapmak istediğime karar verdim." Oyma meşe çift kapının önünde durduk. Xavier düğmeleri çevirdi, kollarının yağsız kasları hareketle esnedi. *Kollarını fark etmeyi bırak.* "Bir gece kulübü açıyorum."

Kapılar gürültüsüzce açıldı ve *Güzel ve Çirkin'dekini* gölgede bırakan muhteşem bir kütüphane ortaya çıktı. Normalde burası cennet olurdu ama ayaklarım koridorda sabit kaldı.

Xavier'in kaşlarının arasına bir çizgi kazındı. "Sloane?"

"Bir gece kulübü," diye tekrarladım. Kalbim iki kat hızlı atıyordu. "Bu harika." Bildiği ve iyi bildiği bir şey varsa o da partilerdi. Eğlence. Ve onun bar tasarım taslakları... Cevap başından beri belliydi.

"Öyle mi? Öyle mi düşünüyorsun?" Yüzündeki kırılganlık bir anlığına gülümsemenin ardına çekildi. "Aslında karışık bir konsept. Legends gibi ama daha az spor odaklı."

Legends, eski kolej futbolu yıldızı ve Heisman ödüllü Blake Ryan'ın sahibi olduğu tanınmış bir gece kulübüydü ve birçok üst düzey sporcunun tercih ettiği su içme yeri idi.

"Buna bayıldım," dedim dürüstçe. Birden fazla iş yapan biri olarak, birden fazla işleve hizmet eden her şeyi takdir ediyordum.

"Gel hadi. Sana bir şey göstermek istiyorum." Xavier beni gecenin bu geç saatinde neredeyse boş olan kütüphanenin derinliklerine götürdü. Başka bir gün olsa

deri ciltli kitaplar ve nadir vitray pencerelerden oluşan ormanın büyüüne kapılabılırdim ama Xavier'in planı çok ilgimi çekmişti.

Odanın ortasına demir atmış devasa bir masanın önünde durduk. Maun yüzeye bir yığın kâğıt saçılmıştı ve Xavier'in kendine özgü karalamasını birkaç metre öteden tanıdım. "Öğleden beri buradayım," dedi. "Barda Kai'ye rastladım ve sohbetimiz beni düşünmeye sevk etti..." Bana dünyanın en iyi on kulübünün bir çıktısını uzattı. "Bunların ortak noktası ne?"

"Müzik ve alkol?"

Xavier bana alaycı bir bakış attı. "Bunun dışında."

"Hiçbir fikrim yok." İşimi yapacak kadar biliyordum ama gece hayatı meraklısı değildim.

"İlginç yerler. İmza niteliğinde özellikler. Sıkı hedeflenmiş bir müşteri kitlesi. Ve evet, harika müzik ve içkiler." Xavier çıktıya dokundu, konuştukça gözleri parlıyordu. "Burası Manhattan. Gece mekanları her hafta gelir ve gider. Öne çıkmak için insanları konuşturacak bir şeye ihtiyacınız var. Daha önce görmedikleri ve otomatik olarak sizinle ilişkilendirecekleri bir şey." Sesi alçaldı. "Hayal et, Luna. Mütevazı bir kapının ardına gizlenmiş, her gün önünden geçip giderken bir an bile düşünmediğın bir kulüp. Ama içeri girdiğinde... bambaşka bir dünya. Sadece bas sesini duymakla kalmazsınız; onu iliklerinizde *hissedersiniz*. Müziğı, ritmi, kahkahaları. Işıklar kısık ve havadaki feromonların kokusunu alabiliyorsunuz." Sözleri hipnotik bir ritim kazanarak etrafımızdaki görkemli kütüphaneyi bir hedonizm yuvasına dönüştürdü; şehvetli dokunuşlar, ısrarcı vuruşlar, kadife ve likörden oluşan bir fonun ortasında birbirine sürtünen güzel vücutlar.

Nefesim daraldı. Kan derimin yüzeyine hücum ederek onu rahatsız edici derecede ısıttı. Birden Xavier'in yakınlığının aşırı farkına vardım ve tekrar konuştuğunda, kadifemsi tınısı sistemime saf dopamin iğnesi gönderdi.

"Etrafındaki herkes anın sarhoşluğu içinde kaybolmuş durumda," dedi usulca. "Endişe yok, sadece istekler var. Her köşe gizli buluşmalar için bir fırsattır; her içki gerçek dünyadan bir adım daha uzaklaşmaktır. Unutulmaz bir gece kulübünün gerçek sırrı budur. İçeri adımınızı attığınız anda bir kulüpte değilsinizdir; herkesle her şeyin olabileceği bir yerdesinizdir." Sesi daha da alçaldı. "En büyük arzunuz ne olursa olsun, onu gerçekleştirmek için bir şansınız var. Tek yapman gereken kendini bırakmak."

Tek yapmanız gereken bırakmak.

Bana hayalperest diyebilirsiniz ama artık kulüp hakkında konuşmadığına yemin edebilirim.

Bakışları yüzüme kor yağdırdı, karanlık, sıcak ve bilerek. Sanki bahsettiği içkilerden yarım düzine içmişim gibi başım dönüyordu ve hâlâ Valhalla'da olmamıza, etrafımız takım elbiseli ciddi görünümlü kadın ve erkeklerle çevrili olmasına rağmen duyularım sanki başka bir yerdeymişiz gibi ateşleniyordu. Gözlerden uzak bir yerde, biz-

Kütüphane kapıları yüksek sesli bir kahkaha tufanıyla açıldı. Bakışlar girişe yöneldi, yeni gelenler çabucak sessizleşti, hâlâ sırtıyorlardı ama bu kesinti mantığımı geri kazanmama yetti. Soğuk bir duş gibi üzerimden geçti ve Xavier'in sözlerinin neden olduğu bulanıklığı sildi.

O benim müşterimdi ve iş konuşuyorduk. Hepsi bu kadardı.

Küçük bir adım geri attım ve soğukkanlı bir gülümsemeye zorladım. "Bir işletme mezunu gibi konuştun." Kontrolümü geçici olarak kaybettiğimi fark etmemiş olmasını umarak listeyi tekrar inceledim. "Üzerinde çalıştığınız bir yer fikriniz ve iş planınız var mı?"

Xavier'in gözleri eğlenmiş bir bilgiyle parladı ama bana seslenmedi. "Evet. Konumu bulmak zor olacak ama Kai bana bazı yararlı bağlantılar verdi." Masadan başka bir kâğıt aldı.

Listeyi gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı.

Sadece sekiz isim vardı ama onun amaçları için önemli olan sadece sekiziydi.

"Bu... etkileyici," dedim, daha iyi bir kelime bulamadığım için. "Onlardan herhangi biriyle konuştun mu?"

"Sadece ilki. İki hafta içinde bir toplantımız var."

İlki ve muhtemelen en korkutucu olanı. Tanrı. Ülkedeki her girişimci böyle bir takım için adam *öldürür*. Kai'nin başaracağını biliyordum.

Xavier'e şüpheyle yaklaşıyordu, ancak *Mode de Vie'nin* yıllık Movers and Shakers sayısı için ne kadar harika bir profil oluşturacağına işaret ettikten sonra sonunda onu ikna ettim.

"Ayrıca benim için Kai ile konuştuğun için de teşekkür ederim." Xavier'in yüzü yumuşadı. "Bunu yapmana gerek yoktu."

Aynı anda damarlarımda yumuşak bir uğultu yeniden canlandı. "Bana teşekkür etmene gerek yok." Kâğıtları masaya bırakırken gözlerinden kasten kaçındım. "Bu işin kolay kısmıydı. Manhattan'da altı ay içinde bir kulüp açmak mı? Zor kısmı bu." "Bunu bilmiyor muyum?" dedi alaycı bir kahkaha atarak. "Ama bir planım var, ki bu bir hafta önce sahip olduğumdan çok daha fazlası."

"Sevindim." Gülümsemem kendiliğinden oluştu. Babası onu zorlamıştı ama Xavier proje konusunda gerçekten heyecanlı görünüyordu. Tamam, belki *heyecanlı demek* zorlama olurdu ama kendini adamıştı.

"Her neyse, bu senin fikrin olduğu için sana göstermek istedim." Xavier, kulüp için notlar, karalamalar ve fikirler içeren kalan belgeleri işaret etti. "Eğer sen olmasaydın..." Yüzü daha da yumuşadı. "Nerede olacağımı bilmiyorum."

Kanımdaki uğultu yoğunlaştı.

Esprili bir cevap vermeye çalıştım ama havaya yayılan tuhaf bir sis konuşmamı engelledi. Daha önce kulüp hakkında konuştuğu zamankinden farklıydı. Daha yoğun, daha etkiliydi ve aniden, kütüphanenin ne kadar boşaldığının acı bir şekilde farkına vardım.

Xavier'in ne kadar yakın durduğunu.

Vücut ısısının tenime nasıl işlediğini, beni biraz daha yaklaştırmaya zorladığını, böylece göğsümün onunkine bastırıldığını ve saçlarının parmaklarımın arasında görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını kendim keşfedebildiğimi.

Alkol yüzünden. Son içkimi iki saat önce içmiş olmamı ya da bunun varsayılan bahanem haline gelmesini boş verin. Xavier Castillo'nun yanında neden böyle *şeyler* hissettiğimin tek makul açıklaması buydu.

"Sloane." Sessiz sesi, ismimi bir okşayış gibi hissettiriyordu. "Evet?" Çıkan nefes nefese ses bana hiç benzemiyordu. Bir yabancıya aitti, gamzelere, geniş omuzlara ve eriyen çikolata rengindeki gözlere yenik düşecek bir tipe.

"Gitmelisin." Pürüzlü bir kenar, sözlerini bir uyarıya dönüştürdü.

O haklıydı. Yazmalıydım. Geç olmuştu ve film eleştirimi yazmayı bitirmem gerekiyordu ve... ve... Zihnim bulanıklaştı.

"Neden?"

A r a m ı z d a k i mesafe bir santim daha kısaldığında boynumdan aşağı bir ürperti daha geçti.

"Çünkü geç oldu," dedi Xavier usulca. "Ve çünkü..." Kısa ve istemsiz bir hareketle dudaklarımı yaladığımda sözünü kesti.

Bakışları ağızıma kilitlendi ve kurumuş boğazım daha da kurudu.

Dünya tam da bu ana, kütüphanenin loş ışıkları altında, birbirimizle senkronize bir şekilde artan nefeslerimizi dinlemeye daraldı.

Ve acı dolu bir "siktir" sesi çıkarıp başını eğerek ağzını benimkine yapıştırdığında, geri çekilmek aklıma bile gelmedi.

Burası dünyaydı ve asla ayrılmak istemedim.

Mantık ve muhakeme, dudakların ve dişlerin kavurucu karmaşasında paramparça oldu. Bir eli ensemden tutup beni kendine çekti; diğeri sırtımda yayıldı, kaşmiri ve derimi yakarak beni kemiksiz hale getirdi.

Ağzım bir iniltiyle ayrıldı ve dili içeri doğru itildi, o kadar tembel ve şehvetli vuruşlarla benimkini okşadı ki, birinin nerede bitip diğeri nerede başladığını anlayamadım.

diğeri başladı. Tadı sıcak ve baharatların bağımlılık yaratan bir bileşimi gibiydi ve dokunuşunun sıcaklığı karnımdan, uyluklarımın arasından kıvrıldı ve ayak parmaklarıma kadar indi.

Orada ne kadar kaldığımızı bilmiyordum ama parmaklarımı saçlarının arasından geçirip evet, gerçekten o kadar yumuşaktı ve evet, tadı gerçekten o kadar güzeldi ve hayır, çözülmeye hiç ama hiç bu kadar yaklaşmamıştım diye onaylamam için yeterliydi.

Kucaklaşmanın içinde mutlu bir şekilde boğulabilirdim, ama gerçek her zaman olduğu gibi araya girdi ve nefes nefese ayrıldık.

Birbirimize baktık, göğüslerimiz kabarmıştı. Sonrasında dudaklarım karıncalandı ve öpüşmemizin sıcaklığından sonra hava buzlu su gibi geldi.

Xavier'in elmacık kemiklerinde bir parça kırmızı parlıyordu. Biraz utanarak dudaklarının şişmiş olduğunu fark ettim ve...

Hay sikeyim. Bunu ben yaptım. *Biz* yaptık. Ben... Biz... Ben ona izin verdim...

Bu kez, gerçeklik nazik bir kayma değil, yüzüne inen bir tokattı.

Az önce olanların sonuçları üzerime çökerken tüm kaslarım kilitlendi.

Az önce bir müşterimi öptüm. Sadece bir müşteriyi değil, katılmayı hiç istemediğim aptal bir vasiyetname sayesinde mirasının beşte birinden sorumlu olduğum birini.

Korku içimi kemirdi.

Xavier ruh halimin değiştiğini anlamış olmalıydı çünkü omuzları benimkine uyacak şekilde gerildi. "Sloane-"

"Gitmem gerekiyor." Öpüşmemiz sırasında yere düşen çantamı aldım. "İş planını sonra konuşuruz."

O cevap vermeye fırsat bulamadan arkamı döndüm ve kütüphaneden dışarı fırladım.

Nabzımın gürültüsü beni aşağıya, kapıdan dışarıya ve Valhalla'nın kapılı girişine kadar takip etti.

Arkadaşlarıma Xavier'in tipim olmadığını söyledim ve sonra gidip *bunu* yaptım. *Ne düşünüyordum ki ben?*

Düşünmüyordum. Sorun da buydu. Hormonlarımın direksiyona geçmesine izin vermiştim ve onlar da beni doğruca Aptallar Köyü'ne götürmüşlerdi.

"Bu kuraklık büyü," dedim yüksek sesle. Ya öyleydi ya da Isabella söylediği her şeyi gerçeğe dönüştürebilen sihirli bir yetenek kazanmıştı. Normalde dehşete kapılırdım -böyle bir güce sahip olmak için çok fazla dinozor erotikası okuyordu- ama diğer açıklamayı düşünmektense bununla uğraşmayı tercih ederdim.

Ben, Sloane Kensington, Xavier Castillo'dan etkilendim.

Hayır, sadece etkilendim değil, *hoşlandım da*. Müşterilerle ilişkiye girmeme konusundaki katı kurallarımı unutacak kadar. Beni öpmesine izin verecek ve ben *de* onu öpecek kadar.

İnledim ve ellerimin topuklarını gözlerime bastırdım.

Boku yedim.

BÖLÜM 19

Xavier

Sloane'u terk etmek bir hataydı. Bunu yaptığım için pişman olduğumdan

değil,

Ama bir kez yaptıktan sonra bir daha yapmamayı hayal bile edemezdim.

Kütüphaneden bu yana bir hafta geçmişti ve ben hâlâ onu aklımdan çıkaramıyordum. Teninin sıcaklığı, dudaklarının yumuşaklığı, kıvrımlarının sanki benim için yaratılmış gibi vücuduma oturuşu. Taze kar ve lavanta gibi kokuyordu ve tadı cennet gibiydi ve ağzının benimkine karşı ne kadar tatlı olduğunu hatırlamadan lanet olası bir pastanenin önünden bile geçemiyordum.

Önümüzdeki iki hafta boyunca bir sürü önemli iş görüşmem olacaktı ama öpüşmemiz tüm dikkatimi rehin almıştı.

Fiziksel çekim tanıştığımızdan beri vardı ama Valhalla'dan önce gönülsüz flörtler dışında hiç harekete geçmemiştim. Kendime ilişkimizi zorlaştırmak ya da harçlığımın şartlarını mahvetmek istemediğimi söyledim, oysa gerçekte bir parçam bu çekime teslim olmanın benim için son anlamına geleceğinden şüpheleniyordu.

Sonra birlikte çalışmaya başladık ve onun katı dış görünüşünün altındaki katmanları keşfettim. Zekasını. İncancını. Değer verdiği kişilere olan şiddetli sadakatini. Ve artık şüphelenmiyordum ama özellikle o öpücükten sonra Sloane Kensington'ın o olduğunu *biliyordum*. Aynen böyle.

Tek sorun, onun da aynı şekilde hissettiğinden şüpheliydim ve aynı şekilde *hissetse* bile, savunması o kadar kilitliydi *ki* bunu asla kabul etmezdi.

"Beni dinliyor musun?" Düşüncelerimi dalgınlıklarından uzaklaştırıp elimdeki işe geri döndürdü.

"Elbette." Duygudan çok kas hafızası olan kolay bir gülümsemeyle parladım.

Midtown'daki ofisindeydik. Kütüphaneden beri ilk kez yüz yüze görüşüyorduk ve Sloane öpüşmemiz hiç olmamış gibi hemen işe koyulmuştu.

Bunu bekliyordum ama yine de içimi sızlattı. "Az önce ne dedim ben?" Kollarını kavuşturdu.

"Ruhsatlar, yer ve personel konusunda çalışmalara başlamam gerekiyor. Dante ile görüşmeliyim. *Mode de Vie ile* bu yeni girişim hakkında bir ön telefon görüşmem var ve Castillo Group'un yönetim kurulu başkanı nezaketen bana CEO adaylarının kısa bir listesini gönderdi." Kaşlarını çatarken gerçek bir sırıtış belirdi. "Altın madalya alacak mıyım?"

"En azını yapmak için mi? Hayır." Tabletine dokundu. "Tamam, büyük açılış için halkla ilişkiler stratejisinin üzerinden geçelim. Bunun arabayı atın önüne koymak olduğunun farkındayım ama her şey yolunda giderse etkinlik altı ay sonra. İnsanların takvimleri muhtemelen çoktan dolmuştur, ama ben bunu halledeceğim. Etkileyici ve zevk sahibi kişilerden oluşan seçkin bir grubun katılmasını istiyoruz ve arkadaşlarınızı getirmekte ısrar ediyorsanız, onları kontrol altına almanız *gerekliyor*. Tilly Denman'ı tekrar hediye paketlerini çalarken görmek istemiyorum." "Tilly her zamanki gibi kleptoman değilse bu gerçekten bir parti mi?"

Esniyordum, zaten sıkılmışım. Tanıtım yaptıktan sonra kendimi lojistiğe gömmeyi tercih ederdim. "Saatlerdir bu işle uğraşıyoruz. Hadi öğle yemeği yiyelim."

"Saat sabahın on biri."

"O zaman brunch yapalım."

Sloane'un kaşları daha da çatıldı. "Ciddi ol. Sana yardım etmeye çalışıyorum." *"Ediyorum"*

Ciddiyim. Jillian!" Seslendim.

Asistanı kafasını odaya soktu. "Evet?" "Sloane yemek yedi mi?"

"Kahvaltıda bir muz ve sade kahve içti," dedi Jillian. "Tam ben ofise geldiğimde, yani yedi kırk beş civarındaydı."

"Teşekkür ederim, sevgilim."

"Ne zaman isterseniz." Patronunun ölümcül bakışlarını görmezden gelerek bana gülümsedi ve çalan bir telefon onu masasına geri çekti.

Tekrar Sloane'la yüzleştim. "Bir muz ve kahve üç saat dayanmaz. Yakıta ihtiyacımız var." Telefonumu çıkardım, Uber çağırmaya başlamıştım bile. "Benimle brunch'a gel, sonrasında tamamen seninim. Hatta davetli listesini tek tek gözden geçireceğim."

"Senin dışında başka iş taahhütlerim de var."

"Elbette, ama bugün değil. Jillian öğleden sonra takviminizi temizlediğini, böylece e-postalarınıza yetişebileceğinizi ve bunu her yerde yapabileceğinizi söyledi."

Sloane'un dudakları birbirine yapıştı ama sonunda razı oldu. Yirmi dakika sonra hostes bizi Laurent'ların yemek imparatorluğundaki pek çok restorandan biri olan Cafe Amelie'ye oturttu. Sebastian Laurent'la birlikte yatılı okula gitmişim ve onların işletmelerinden herhangi birinde garantili bir yerim vardı.

Siparişlerimizi verdik. Sloane'un onaylamamasına rağmen dipsiz mimosaları da ekledim ama şampanyasız brunch olmazdı ve Cafe Amelie de dipsiz şampanya sunan kutsanmış yerlerden biriydi.

Ofisin dışında, içkilerle güçlenmiş ve diğer yemek yiyenlerin sohbetleriyle korunmuş bir şekilde, nihayet odadaki fili gündeme getirdim.

Eninde sonunda konuşmak zorundaydık. İleride patlamasını beklemektense şimdi konuşmayı tercih ederim.

"Geçen gün olanlar hakkında..."

Sloane kaskatı kesildi. "Yapma. Bunu tartışmak için uygun bir yer ya da zaman değil."

"Güzel bir Perşembe günü herkesin içinde mimoza içiyoruz. Bunu tartışmak için daha iyi bir yer ya da zaman düşünemiyorum."

Sunucumuz yemeğimizi getirdi. Sloane cevap vermeden önce onun gitmesini bekledi.

"Peki. Ben şöyle düşünüyorum." Kontrollü bir hassasiyetle kreplerini kesti. "Duygular tavan yapmıştı ve bir müşterim o anın sıcaklığıyla beni öptü. Olayı hemen kapatmadım ve bu benim suçum. Ama artık her şey bitti. Hayatlarımıza devam etme ve önemli olana odaklanma zamanı. İşe. Yani, *reklamcınız* olarak benim kapasitem..." Son kelimeyi vurguladı. "Ve miras hükmünüz."

Soğukkanlı tepkisine rağmen, yanaklarında ve burnunun kenarında hafif bir renk dalgası belirdi.

"Hmm. Seni hiç bu kadar geveze duymamıştım." Bir parça ekmek koparıp ağzıma attım. Çiğneyip yuttuktan sonra, "Duygularını daha fazla kelimeyle gömmeye mi çalışıyorsun Luna?" diye düşündüm.

"Söz veriyorum, hayal içinde yaşamaktan daha iyi yerler var." "Daha iyi mi? Belki daha iyi. Daha eğlenceli mi? Bundan şüpheliyim." Öne doğru eğildim, yüzüm asıldı. "Geçen gece çizgiyi aştıysam özür dilerim. Eğer seni gerçekten rahatsız ettiysem geri çekilirim ama bana doğruyu söyle. Öpücük hoşuna gitti mi?"

Sloane'un rengi açıldı. "Bunun konuyla ilgisi yok."

"Aynı fikirde değilim. Söz konusu öpüşmek olduğunda, zevk almak çok önemlidir."

"Başka bir çift için belki. *Bizim* için bunun bir önemi yok çünkü bir müşteriyle uygunsuz faaliyetlerde bulunarak mesleki dürüstlüğümden ödün vermeyi reddediyorum." Vurgulama için çatalıyla bir parça krep sapladı.

"Yirmi birinci yüzyıldaız ve sen kendi işinin patronusun. Kovulacak gibi değilsin."

"İtibarım tehlikede."

"İtibarınız çok sağlam. Kimse sana karşı bir şey söylemeye cesaret edemez." İş bahanesine sığınmak kolaydı ve bir bakıma bunu anlıyordum. Eğer bir ilişkiye girersek Sloane'un kaybedecekleri benden daha fazlaydı, ama genel anlamda bu bir anlaşma bozucu değildi. Benzer durumdaki diğer çiftler bunu çözmüştü. "Eldorra'nın kraliyet çiftine bakın. Asırlık bir *yasa* onlara karşı işliyordu ve şimdi mutlu bir evlilikleri var."

"Ben bir prenses değilim, sen de benim korumam değilsin ve onlar birbirlerine aşık," dedi Sloane kesin bir ifadeyle. "Bu farklı bir şey."

"Her aşk bir öpücükle başlar." Onu sınırlarına kadar zorluyordum ama denemezsem hep pişman olacaktım. Rahatlık kolaydı ama kolaylığın her zaman doğru cevap olmadığını anlamaya başlamıştım. Öyle olsaydı, *altı ay* içinde New York'ta bir gece kulübü açmak gibi imkânsız bir planı formüle etmek yerine Castillo Group'ta CEO pozisyonunu alırdım.

Siktir et. Eğer bunu yapacaksam, sonuna kadar gitmeliydim. "Benimle bir randevuya çık," dedim.

Gözleri kapanmadan önce tanımlanamayan bir duyguyla parladı. "Hayır."

"Neden olmasın? Ve bir saniyeliğine işini unut. Bana gerçek bir sebep söyle, Sloane."

Parmakları çatalının etrafında sıkıca kıvrılmıştı. Büyük ihtimalle o çatalla beni bıçaklamayı hayal ediyordu, ama biraz varsayımsal şiddete aldırımıyordum. İşleri ilginç kılıyordu.

Ben bir cevap beklerken yemek odasından gelen sesler kesildi. Sıradan dış görünüşümün altında kalbim göğsümden çıkmak için savaşıyordu.

Hiç kimse için bu kadar gergin hissetmemiştim.

Sonuçları hakkında net bir fikrim olmadan bu işe hızlıca girdiğimi biliyordum. Özel hayatım yerine kulübe odaklanmam gerektiğini biliyordum ve Sloane ile Kolombiya'da vardığımız geçici anlaşmayı berbat etmiş olabileceğimi de biliyordum.

Tüm bunları biliyordum ama yine de umursamadım. Onu çok fazla istiyordum ve

Bu, her neyse, işe yaramalıydı. Olmasa bile en azından denemek zorundaydım.

Ağzını açtı.

Gerildim, her kasım hazırды- "Sloane? Sen misin o?"

Tanıdık olmayan ve hiç de hoş karşılanmayan bir ses anı böldü. Başlarımız hep birlikte araya giren kişiye doğru döndü.

Buzz kesim, bronz ten, şişkin kaslar. Hayatının yarısını protein karışımları içerek ve spor yaparak geçiren bir adama benziyordu. Siyah bir tişört ve kot pantolon giymişti ve Sloane'a öyle bir bakıyordu ki, o genel olarak yakışıklı suratına bir yumruk atasım geldi.

"Affedersiniz ama bir konuşmanın ortasındayız," dedim. Genelde yabancılara karşı bu kadar kaba davranmazdım ama bu adamda anında hoşlanmadığım bir şey vardı.

"Aramalarına ya da mesajlarıma cevap vermedin," dedi beni görmezden gelerek. "Neler oluyor?"

Sloane ona baktı, yüzü donmuştu. Cevap veremeyecek kadar sersemlemiş görünüyordu.

"Özür dilerim ama siz kimsiniz?" Bu sefer kızgınlığımı gizleme zahmetine girmedim.

Protein Shake bana baktı, beni içine çekerken gözleri kısıldı. "Ben onun erkek arkadaşım, pislik. Sen de kimsin be?"

BÖLÜM 20

Sloane

Xavier ile yıllardır çalışıyordum ve onu hiç kızgın görmemiştim.

Hayal kırıklığına uğradım, evet. Sinirli, kesinlikle. Ama kızgın? Hayır.

Şimdiye kadar.

Yüzündeki değişim belli belirsizdi ama açıktı: Çenesinin sıkılaşması. Gözlerindeki parıltı. Kaslarının kıvrılma şekli.

Sinirlenmesine saniyeler kalmıştı ve kendimizi yine Perry Wilson'ın blogunda bulmadan önce kontrolü bir an önce ele almam gerekiyordu.

"O benim erkek arkadaşım değil." Sonunda kelimelerimi buldum ve karşımda duran adama sinirli bir bakış fırlattım. "Madem sordun, aramalarına ya da mesajlarına cevap vermedim çünkü zaten açıkça belirttim: Biz bittik."

"*Şaka yaptığını* sanmıştım. Aramızda çok iyi bir ilişki vardı. Neden bitirmek isteyesin ki?" Mark talep etti. Gerçekten şaşırılmış görünüyordu.

Oh, Tanrı aşkına. Tek gecelik ilişkiler yerine düzenli ilişkilere girdiğim için başıma gelen buydu.

Bir ilişki istemiyordum ama herkes gibi benim de fiziksel ihtiyaçlarım vardı ve tutarlı bir ganimet çağrısına sahip olmak, çevrimiçi buluşma kanalizasyonuna girmekten veya gerçek hayatta şimşek çakmasını beklemekten daha kolaydı.

Sorun ne? Erkekler her zaman çok bağlanır. Onlarla birkaç kez yatınca birdenbire gün batımına birlikte gideceğimizi sandılar.

Gün batımını bile sevmezdim. İç karartıcıydılar.

"Sana birlikte geçireceğimiz zamanın dolduğunu söylemiştim." Etrafıma bakıp garsonumuzu aradım. Müşterilerin masalarında kanunsuz bir şekilde aylak aylak dolaşmaya karşı bir kural olmalıydı. "Şimdi, Xavier'in de bahsettiği gibi, bir konuşmanın ortasıydık. Lütfen gidin."

Xavier'le konuşmam rahatsız edici, itici ve birçok yönden şaşırtıcı olmuştu ama Mark'la konuşmaktansa bütün günü öpüşmemizi tekrarlayarak geçirmeyi tercih ederdim.

Yunanistan'dan hemen önce ondan ayrılmıştım. Arkadaşlarımla sık sık gittiğimiz happy hour mekanında barmenlik yaparken tanışmıştık ve bize bir oda ve kahvaltıda *hafta sonu kaçamağı* ayarlayana kadar birkaç ay takılmıştık. İşte o zaman bittiğini anladım.

"Oh, hadi ama," diye yalvardı Mark. Daha önce ilişkimizin bittiğinden emin değildiysem bile şimdi emindim. Yetişkin bir adamın sızlanmasından daha itici bir şey olamazdı. "Eğer sen-"

"*Gitmeni* söyledi." Xavier onun sözünü kesti, sesi ölümcül derecede yumuşaktı.

Mark kendisine erkek arkadaşım dediğinden beri kıpırdamamıştı ama gözleri ölümcül bir uyarıyla parlıyordu.

Bir kolunu kabinin arkasına atmış, diğerini masaya dayamış rahat duruşuna rağmen gerginlik vücudunun her hattını dolduruyordu. Yabani otların arasında uzanmış, saldırmak için bekleyen bir yırtıcıyı andırıyordu.

Bir ürperti omurgamdan aşağı soğuk bir nefes aldı.

Xavier şiddet yanlısı bir tip değildi ama içimden bir ses Mark'la kafa kafaya gelirlerse ikisinden birinin yere düşeceğini söylüyordu ve bu kişi şu anda ayakta olan kişi olacaktı.

"Bu seninle ilgili değil," diye tersledi Mark, ama Xavier'den uzaklaşarak sağa doğru küçük bir adım attı. "Senin kim olduğunu hâlâ bilmiyorum."

"Kim olduğumu bilmene gerek yok." Xavier'in nazik gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Ancak, bir ipucu alman gerekiyor. Sloane senden ayrıldı ve sen onu dinlemedin. Sana gitmeni söyledi ve sen dinlemedin. Bu iki ihtar demek. Üçüncüyü yapmamanı şiddetle tavsiye ederim."

Bazı insanların öfkesi alevlendi, patlamalar ve dürtüsel şiddetle patladı.

Xavier'in soğuk sesi ses tonunu yumuşattı, havayı buzlandırdı ve tenime nefessiz bir ürperti daha gönderdi.

Kendi başımın çaresine bakabilirdim ve baktım da. Zor durumdaki genç kızı oynamak istemiyordum ve daha önce söylediğim şeyleri tekrarlamak için araya giren bir erkeğe ihtiyacım yoktu.

Ama lanet olsun, bazen destek almak iyi hissettiriyordu, özellikle de kaslarla ve yıkıcı bir cazibeyle sarılmışsa.

Mark'ın bakışları Xavier'den bana kaydı ve tekrar geri döndü. Yüzlerimizde gördüğü şey onu ürkütmüş olmalıydı çünkü kuyruğunu kıstırdı ve tek kelime etmeden kaçtı.

O gözden kaybolduğunda çatalım tabağıma çarptı. Bunca zamandır ölümüne tutmuştum ve metal, tenimde soğuk bir iz bırakmıştı.

Xavier kolunu kabinden indirdi, gerginlik bir ip makarası gibi vücudundan çözüldü. Gözlerindeki tehlikeli parıltı kayboldu ve sessiz bir an boyunca beni izledi.

"Luna," dedi, "geçmişteki erkekler konusunda kesinlikle boktan bir zevkin var."

Daha öğlen olmasına rağmen bu günü çoktan bitirdiğim için inledim. "Brunch için teşekkürler ama burada işimiz bitti." Bahşiş için masaya bir yirmilik attım, çantamı aldım ve ayağa kalktım. "Ben..." Takvimimi temizlediğimi biliyordu. *Lanet olsun, Jillian*. Eğer bu kadar iyi bir asistan olmasaydı, bu bilgiyi Xavier ile paylaştığı için onu kovardım. "Kontrol edilecek e-postalar."

"Sizi e-postalarınızdan alıkoymaktan kesinlikle nefret ediyorum, ancak Meathead Central'a nazikçe belirttiğiniz gibi daha önceki konuşmamızı bitirmedik."

Xavier garsonumuza işaret etti ve beni restorandan çıkarken takip etmeden önce hesabımızı ödedi. "Bana iş ilişkimiz dışında neden çıkamayacağımıza dair iyi bir neden söyle."

"Bu yeterli bir sebep olmalı." Bilerek ondan uzaklaştım ve yoldan geçen bir taksi için caddeyi taradım. Hızlı bir telefon kontrolü bana bunun bir Uber çağırmaya çalışmaktan daha hızlı olacağını söyledi.

"İş ilişkileri gelip geçicidir, Luna. Kişisel olanlar değil." Küçük bir duraklama. "En azından öyle olmamalı."

"Beni kovuyor musun?"

"Hayır, reklamcı-müşteri meselesini halledebiliriz diyorum. Hatta şu çok sevdiğin -daha doğrusu *nefret* ettiğin- romantik komedilerden birini izleyip ilham alabiliriz," diye düzeltti Xavier ben ters ters bakınca. "Hollywood bu tür şeyler için bir düzine strateji bulmuş olmalı."

"Size söyledim, romantik komediler gerçekçi değil. Hollywood gerçek hayat değildir." Onunla yüzleşmek için döndüm. "Az önce Mark'a ne zaman ipucu alacağını bilmesini söyledin. *Neden* bu konuda bu kadar ısrarcısın?"

"Çünkü seni istiyorum."

Basit. Gerçekçi. Ve göğsüme şiddetli, beklenmedik bir darbe.

Xavier'e bakarken ciğerlerimdeki hava boşaldı. Gözleri ve ağzı durulmuş, saygısızlığı silinmiş ve geride sadece samimiyet kalmıştı.

"Bir öpücük ya da tek gecelik bir ilişki istemiyorum," dedi. "Ben *seni* istiyorum. Seni iş dışında da tanımak istiyorum. Seni gerçek randevulara götürmek istiyorum. Ve sonunda işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum ama en azından denemek istiyorum."

Tanrı aşkına Sloane, kimse bir buz kütlesiyle çıkmak istemez.

Kalın bir his boğazıma doldu ve orada kıvrıldı. "Güven bana." Bir elimle çantamın askısını boğdum. "Beni iş dışında tanımak istemezsin."

Çalışırken kimse beni soğuk ya da açık sözlü olduğum için suçlamadı. Bunu beklediler. Biriyle çıktığımda ise durum tamamen farklıydı.

"Bırakın da buna ben karar vereyim." Xavier'in sesi yumuşadı. "Neden bu kadar korkuyorsun?"

Gözlerimin ve burnumun arkasına iğrenç bir karıncalanma yayıldı. "Hiçbir şey." Bakışlarımı, korna çalan arabaların ve kırmızı ışıktaki geçen yayaların gerçek cevabımı gizlemeye yetecek kadar uyarıcı olduğu caddeye çevirdim.

Birinin tekrar içeri girmesine izin vermekten korkuyorum. Kalbimin kırılmasından korkuyorum.

Eğer gerçek beni tanırsan, beni de herkes gibi sevimsiz bulacağından ve sen olduğun için çok daha fazla acı çekeceğinden korkuyorum.

Geçmişim geçmişimdi. Genç, aptal ve deneyimsizdim ve ilk kalp kırıklığımdan bu yana pek çok başka erkekle çıkmıştım. Onlara bir şans vermekten korkmamıştım çünkü savunmamı kırmayacaklarını biliyordum.

Xavier mi? Tüm sistemi yok etme potansiyeline sahipti. "Sloane." Hafif dokunuşu kolumu dağladı. "Bana bak." "Hayır." Kararlılığımı pekiştirdim ve yoldan geçen bir taksiyi çağırmak için kolumu uzattım. "Halkla ilişkiler planını daha sonra gözden geçiririz.

Günün geri kalanında izinliyim."

Bununla, evde e-postalarımı bakacağımı, uzun bir köpük banyosu yapacağımı, bir kadeh şarabın ve bir filmin tadını çıkaracağımı... ve Xavier Castillo'yu hiçbir şekilde, hiçbir biçimde düşünmeyeceğimi kastetmiştim.

Taksi önümde gıcırdayarak durdu. Kapıyı açtım ve içeri girdim. Xavier de arkamdan bindi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Bu haneye tecavüz!" "Bu bir taksi."

"Senin zorla girdiğin." Parmak eklemlerimi bizi ön koltuktan ayıran bölmeye vurdum. "Arabanızda davetsiz bir misafiriniz var. Bu adamı tanımıyorum. Lütfen ondan derhal kurtulun."

Şoför dikiz aynasına baktı, etkilenmemişti. "Daha bir saniye önce onunla konuşmuyor muydun?"

"Benimle konuşuyordu."

"Birbirimizle konuşuyorduk," diye düzeltti Xavier. "I-"

Şoför derin bir iç çekti. "Bakın hanımefendi, bir sevgili kavgasıyla uğraşacak vaktim yok. Gitmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Biz-"

"Gitmek istiyor. Biz aksini söyleyene kadar arabayla dolaşmaya devam edin." Xavier bölmedeki açıklıktan yüz dolarlık bir banknot geçirdi. "Hizmetiniz için bir ön bahşış. Teşekkürler dostum."

Şoför elindeki banknotu kaptı ve hızla uzaklaştı. "Bu adam kaçırmaktır," dedim öfkeyle. "Bir suç işliyorsunuz."

"Geçen ay odama iki kez girdin, yani ödeştik say." Xavier gülümsedi ama gözleri ciddiyetini koruyordu. "Zor şeylerden kaçmaya devam edemezsin Luna. Eninde sonunda, bu kadar korktuğun şeyle yüzleşmek zorunda kalacaksın."

"Bunu senin söylemen çok ironik."

Xavier hayatının yarısını sorumluluktan kaçarak geçirmişti. Bana koşma konusunda ders vermesi gereken son kişi oydu.

"Doğru," diye kabul etti. "Ama üzerinde çalışıyorum." Buna verecek iyi bir cevabım yoktu.

Koltuğuma yığıldım, aniden bitkin düştüm.

Her şey çok fazlaydı. İspanya, Kolombiya, Pen'i görmek, babamın e-postasını almak ve kız kardeşimin hamile olduğunu öğrenmek, Xavier'i öpmek... Geçen ayın bombaları duvarlarıma çentik üstüne çentik atmıştı ve ben onları tutmaktan çok yorulmuştum.

Xavier sessizce, "Eğer öpüşmemiz sırasında gerçekten bir şey hissetmediysen, arabayı hemen durduracağım ve bunu bir daha asla tartışmayacağız," dedi. "Bu birlikte çalışmamızı etkilemeyecek ve hiç olmamış gibi davranabiliriz. Ama eğer içinde bunun işe yarayabileceğini düşünen küçük bir parça bile varsa..." Yutkundu. "Evlenmemiz ya da uzun süreli bir ilişkiye başlamamız gerektiğini söylemiyorum ama birbirimize izin vermemizi istiyorum. Sırlarımızı sakladığımız odalara kadar gitmemize gerek yok. Şimdilik giriş holü bile yeterli."

Kahkaham kendiliğinden koptu. "Aman Tanrım. Bu *en kötüsü* metaforu duydum."

"Hey, ben asla şair olduğumu söylemedim." Bana çarpık bir sırtıma yaptı. "Peki, ne diyorsun? Bunlar sadece randevu Luna. Onları gizli tutacağız ve eğer işe yararsa, işe yarar. Olmazsa da olmaz. Zarar yok, faul yok."

Yapılacak en sorumlu şey bu işi sonsuza dek kapatmaktı. Xavier gibi zeki ve çekici bir adam bir yana, *herhangi bir* adamın içeri girmesine izin vermekten iyi bir şey çıkmazdı ve evet demek müşterilere bulaşmama yeminime ters düşüyordu.

Ama ona karşı hiçbir şey hissetmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Öpüşmemiz bana son zamanlarda hissettiğim her şeyden daha fazlasını hissettirmişti ve eğer uzaklaşırsam, keşkelerin hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayacağına dair rahatsız edici bir his vardı içimde.

Umarım pişman olmam.

"İki ay, hemen yürürlüğe girecek." Bu sözleri söylemek bile göğsümün sıkışmasına neden oldu ama yüzeye çıkmakla tehdit eden en kötü durum senaryolarını geri ittim. "Bu işin bir yere varıp varamayacağını belirlemek için Aralık sonuna kadar vaktimiz var."

"Deneme süresi gibi."

"Evet." Çenemi kaldırdım. "Bununla ilgili bir sorunun var mı?"

"Hiç de değil." Xavier elini uzatırken sırtışı derinleşti. "Bir anlaşmamız var."

Vazgeçmek için son şansımdı ama siktir et, bu kadar yolu korkup vazgeçmek için gelmemiştim.

Elimi onunkinin içine kaydırdım ve midemdeki kelekelerin uçuşmasını görmezden gelmeye çalıştım. "Bir anlaşmamız var."

BÖLÜM 21

Sloane

!!

Sana söylemiştim demeyeceğim ama söylemiştim," dedi Isabella.

"Biliyordum.

ve Xavier sonunda senin cızırtılı, lezzetli-" "Lütfen dur.

Taksideyim ve kusacağım."

"Umarım öyle değildir, ilk randevunuza gidiyorsunuz." Telefonda sırtıttığını duyabiliyordum. "İyi eğlenceler. Bize *her şeyi* sonra anlatırsın ve Perry olayını da dert etme. Biz hallederiz."

Perry Wilson'ın beni otobüsün altına atma girişimini unutmamıştım. Şehre geri döndüğüme göre, arkadaşlarımla onu alaşağı etmeye odaklanabilirdim.

"Teşekkür ederim." Taksi durdu. "Ben buradayım. Sonra konuşuruz." "Ooh. Bize bir resmini gönder-"

Isabella başka uygunsuz bir şey söylemeden telefonu kapattım. Şoförün parasını ödedim ve Xavier'in West Village'daki evinin merdivenlerini tırmandım, midemdeki sinirler diş ve sivri dişler çıkarıyordu.

Cumartesi günüydü, onunla *tesadüfen* çıkmaya evet dememden iki gün sonraydı (*tesadüfi* vurgusu). Xavier bana ne planladığını söylemedi, sadece "rahat kıyafetler" giymem gerektiğini söyledi ve başka biri olsaydı, ilk randevumuzun onun evinde olduğunu söylediği anda tereddüt ederdim. Seri katiller kurbanlarını ölüme böyle çekerlerdi.

Yine de ortaya çıkmam ya onun yanında ne kadar rahat hissettiğimin ya da ne kadar aptal olduğumun bir göstergesiydi. Dürüst olmak gerekirse, ikinci açıklamayı ilkinen tercih ederdim.

Elimi kaldırdım ama ben daha kapıyı çalamadan kapı açıldı.

Xavier'in karmakarışık siyah saçları ve zayıf, heykelsi vücudu çerçeveyi doldurdu ve kalbimin teklediğine dair garip bir his beni kuşattı. Kendine has rahat bir kıyafet giymişti: kot pantolon ve geniş omuzlarını ve kollarını belirginleştiren ince kaşmir bir kazak. Ayakkabısı yoktu.

Nedense onu evde yalınayak görmek dayanılmaz derecede samimi gelmişti.

Kendimden utanarak kolumu indirdim. "Merhaba." "Merhaba." Gülümsemesi gamzelerinin parıltısını gösteriyordu. "Pencerede bekleyen bir sapık olduğumu düşünmeden önce, bunu almak için dışarı çıktım." Ön sahanlıktan küçük kahverengi bir kutu aldı. "Mükemmel bir zamanlaman var."

"Bu beni gizli bodrumunda öldürmek için aldığın bir bıçak değil, değil mi?"

Bu

mu Gamzeleri derinleşti. "Sanırım öğreneceksin." "Komik."

"? "Ceketimi kapının yanındaki piriçe ağaca astım ve onu daha derine kadar takip ettim.

şehir evine. Daha önce bazı evrakları bırakmak için bir kez ziyaret etmişim ama oturma odasından öteye geçememişim.

Xavier bana hızlı bir tur attırdı ve geçtiğimiz her oda hakkında açıklama yaptı.

Beklediğimin aksine, evi bir üniversite kardeşlik derneğine benzemiyordu. Geniş yerleşim planına rağmen şaşırtıcı derecede rahattı ve kıyı dekoru yumuşak beyazlar, karamsar maviler ve tozlu sarıların ferahlatıcı bir karışımıydı. Ya mükemmel bir gözü, ya mükemmel bir iç mimarı ya da her ikisi birden vardı.

"Zamanımın çoğunu burada geçiriyorum." Kısmen televizyon odası, kısmen kütüphane ve kısmen de ev atari salonu olan ikinci kattaki çalışma odasını işaret etti. "Evdeki tüm işlerin ustası burası."

"Bu bir pençe makinesi mi?" İçi doldurulmuş oyuncaklarla dolu metal

konteynere doğru yürüdüm. En sağdaki duvarda, eski bir langırt makinesi ile retro bir patlamış mısır arabası arasında yer alıyordu.

"Ah, evet." Xavier ensesini ovuşturdu, yanaklarını pembe bir renk kapladı. "Gençken bu şeylerden nefret ederdim. Onlara bir servet harcadım ama istediğim oyuncağı asla alamadım, bu yüzden bunu kurdum ve oynayan herkesin istediğini almasını sağladım."

Çocuksu açıklama beklenmedik bir şekilde o kadar çekiciydi ki gülümsememi gizleme zahmetine girmedim.

"Çocukluk düşmanlarımızın açtığı yaralar çok derin," dedim ciddiyetle.

"Evet, öyle." Xavier bana ciddi bir bakış attı. "Doris'in yaşlı kedisinden hiç bahsetmeyeyim. Bir keresinde neredeyse beni ve Hershey'i uykumuzda öldürüyordu."

"Hershey?"

"Çocukluk hayvanı. Kahverengi bir Labradordu, dolayısıyla..." "İsim." "Bingo."

Zihnimde köpeğiyle birlikte genç bir Xavier canlandı ve kalbim bir nebze olsun eridi.

Ugh. Randevumuz resmi olarak başlamamıştı ve ben çoktan yumuşamaya başlamıştım.

Neyim vardı benim?

"Küçükken hiç evcil hayvanın var mıydı?" Çalışma odasından çıktığımızda Xavier'in eli benimkine dokundu. Elektrik kolumda cızırdadı ve içgüdüsel olarak onu geri çektim.

Kalbim küt küt atarken, ani tepkimi gizlemek için elimi topuzumun üzerinde gezdirdim. Fark edip etmediğinden emin değildim ama beni üçüncü kattaki yatak odalarının önünden geçirip çatıya çıkarırken ağzının kenarlarında küçük bir sırıtış belirdi.

"Hayır," dedim biraz gecikmeli olarak. "Babam atlar dışında hiçbir hayvanı sevmez." Yatak odalarının kapılarına bakıp arkalarında ne olduğunu hayal etmemek için kararlı bir çaba sarf ettim.

Xavier'in odası neye benziyordu? Bogota'daki çocukluk odası soyulmuş ve genel bir misafir süitine dönüştürülmüştü. Seyahatlerinden eşyalar sergiliyor muydu? Sanat eserleri? Posterler? Eğer öyleyse, neyin posterleri?

"Ama benim geçici bir evcil balığım var," dedim, böyle saçma sorular üzerinde durmamaya kararlıyım. "Benden önce dairemi kiralayan kişi onu geride bırakmış."

Xavier çatıya çıkan kapıyı açtı. "Adı ne onun?" "Balık." Durdu ve soran gözlerle bana baktı. "Evcil balığının adını... Balık mı?"

"Balık," diye düzelttim. "Dilbilgisi kuralları önemlidir ve dediğim gibi, o geçici bir evcil hayvan. Ona gerçek bir isim vermenin anlamı yok."

"Doğru. Bu geçici hayvana ne zamandır sahipsiniz?" "Beş yıldır."

Kahkahası sonbaharın serin havasına beyaz nefes pufları gönderdi. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Luna, ama bir yılı geçtikten sonra evcil hayvan sahipliği artık geçici olarak kabul edilmiyor."

Geçiciliğin tanımlanmış bir zaman sınırı olmadığına dair bir argüman geliştirdim. Bu nedenle, eğer Balık'ı bir gün yeniden evlat edinme niyetiyle evlat edindiysen, ne kadar zaman geçtiğine bakılmaksızın geçici olarak kabul ediliyordu.

Ancak, çatıya tam olarak çıktığımda ve ilk randevumuz için ne planladığını gördüğümde kelimeler dilimde öldü.

Aman Tanrım.

Çatı katının bir köşesinde dev bir televizyon ekranı, diğer köşesinde ise akla gelebilecek her türlü atıştırmalığın bulunduğu bir masa yer alıyordu. M&M'ler, çubuk krakerler, jelibonlar ve bu mesafeden tanımlayamadığım diğer şekerlemelerle dolu beyaz seramik tabaklar; cipsler, kurabiyeler ve çeşitli atıştırmalıklarla dolup taşan tabaklar; altı farklı patlamış mısır çeşidi içeren devasa kaseler ve eksiksiz bir şarküteri tahtası vardı. Çay, kahve ve üç şişe şarabın (bir kırmızı, bir beyaz, bir roze) yanında bir şampanya kovası duruyordu. Masanın altında, camekânlı bir mini buzdolabında su, meyve suyu ve soda çeşitleri bulunuyordu.

Zemine serpiştirilmiş kilimler ve saksı bitkileri ortama rahat bir hava katıyor. Stratejik olarak yerleştirilmiş mumlar ve tepedeki ışık gölgesi

Batan güneşin yerine çatı aydınlatılırken, taşınabilir ısı lambaları soğuğu önledi.

Ancak gösterinin *asıl* yıldızı ekranın önüne serilen dev şilte oldu. Yastıklar, minderler ve kaşmir battaniyelerle üst üste yığılmış olan bu yatak o kadar rahat görünüyordu ki, tam ortasına dalmak ve bir daha kalkmamak istedim.

Tüm kurgu o kadar bayattı ki, romantik komedilerden fırlamış gibiydi.

Ve buna bayıldım.

Duygular göğsümü sızlattı. En son ne zaman biri benim için bir şeylere bu kadar kafa yormuştu?

Eski sevgililerim beni pahalı yemeklere ve özel gösterilere götürmüşlerdi, bunlar güzeldi ama sadece paraya mal oluyorlardı. Zaman ve özen çok daha fazla çaba gerektiriyordu ve hiç kimse beni bunlara layık görmemişti.

Xavier, "Cadılar Bayramı olduğu için ikili bir film yapabileceğimizi düşündüm," dedi. "Bir cadı romantik komedisi ve bir de bayrama kadar gösterime girmeyecek Noel romantik komedisi. Bir arkadaşımın arkadaşı stüdyoda yüksek mevkide ve bana yardımcı oldu."

İlk defa alaycı bir cevap vermedim.

"Bu..." Boğazımdaki ses kısıklığını temizledim. "Kulağa hoş geliyor."

Tabaklarımızı yemekle doldurduk ve yatağa yerleştik. Sırtımızı desteklemesi için alçak tuğla duvara dayamıştı ama bir yığın yastık sert yüzeyi yumuşatıyordu.

Açılış jeneriği ekranda yuvarlandı. Xavier'in varlığı yerine başrol oyuncularının isimlerine odaklanmaya çalıştım.

Birbirimize bastırmıyorduk ama birimiz her hareket ettiğinde bir şeylerin sıyrılacağı kadar yakındık.

Kolunu omzuma dayadı. Bacağı dizime. Eli kalçama.

Temas anları o kadar kısıydı ki dokunuş olarak bile sayılmazlardı, ama o kadar güçlüydüler ki vücudumda tahribat yarattılar. Sağ tarafımın tamamı onun yakınlığından karıncalandı ve farkındalık damarlarımda canlandı.

Ekim sonunda New York'ta bir çatı katındaydık ve ben yanıyordum. Bunun nedeni ısı lambaları ya da battaniyeler değildi; onun yüzündendi.

"Bunu Cadılar Bayramı'na denk getirmene şaşırdım." Onunla sohbet ettim.

sadece dikkatimi kalp atışlarımdan başka yöne çekmek için. *Kendine gel, Tanrı aşkına.* "Bu gece düzinelerce parti var."

"Onlar sıkıcı. Bu değil."

"Ünlülerin olduğu bir kostüm partisine katılmaktansa bir cadı ile tesisatçının aşık olmasını anlatan bir romantik komedi izlemeyi mi tercih edersiniz?"

"Yüzde yüz. Seninle birlikte izlediğim sürece." Cevabı o kadar sıradan gelmişti ki anlaması bir saniye sürdü. Anladıktan sonra da davullu zurnalı tam teşekküllü bir bando takımına dönüştü.

Lanet olsun ona.

Bu gecenin zorunlu bir randevu olması gerekiyordu. Bu kadar hoşlanmamam gerekiyordu.

Ona bir şans vermen gerektiğini biliyorsun, değil mi?

Vivian'ın dünkü mutlu saatimizde yaptığı nazik hatırlatma aklımdan geçti. *Deneme süresinin dolmasını bekleyerek hareket etme. Bu ikiniz için de adil olmaz.*

Diğer insanların haklı olmasından nefret ederdim.

"Peki ya sen?" Xavier sordu. "Kızlarla Cadılar Bayramı planınız yok mu?" "Hayır. Aileleriyle birlikteler." İçimde küçük bir sızı hissettim.

"Vivian ve

Dante Josie'yi hayvanat bahçesindeki Cadılar Bayramı etkinliğine götürdü. Kai ve Isa'nın *Mode de Vie* etkinliği var ve Dominic ile Alessandra da Valhalla'nın sonbahar galasında." Kai ve Isabella teknik olarak henüz evli değillerdi ama evli de olabilirdi.

Dışarıda kalan tek kişiydim. Buna aldırmıyordum; bir ilişki içinde ve mutsuz olmaktansa bekar ve mutlu olmayı tercih ederdim. Ama dünyada

var olmanın nasıl bir his olduğunu merak ettiğim zamanlar oldu.

Beni olmamı istedikleri kişi olarak değil, olduğum kişi olarak tamamen, koşulsuz ve tüm kalbiyle seven biri.

"Dante'den bahsetmişken, onun neden miras komitesinde olduğunu bulabildin mi?" Başka bir şey -herhangi bir şey- düşünmeye hevesli bir şekilde sordum.

"Hayır, henüz onunla konuşmadım. Gelecek haftaki toplantılara odaklanıyorum." Xavier'in bacağı tekrar bacağıma değdi ve yine o aptal *titreşim oldu*. Bana baktı, ekrandaki hareketli görüntüler yüz hatlarını önce ışığa, sonra gölgeye, sonra tekrar ışığa dönüştürüyordu. "Babamla çok iş yapardı, bu yüzden sebebin bir kısmının bu olduğunu varsayıyorum."

"Olabilir. Vivian'a sorabilirim."

"Luna." Battaniyenin altında serçe parmağını nazikçe benimkine doladı ve nasıl nefes alacağıma dair bilgim buharlaştı. "Bu bir randevu. Artık iş konuşmak yok."

"Tamam." *Gir ve  ık. Bunu nasıl yapacağını biliyorsun.* "Bana neden Luna dediğini söyleyecek misin?"

"Bir gün." Gamzeleri göz kırpıtı. "Eğer bana karşı gerçekten nazik olursan."

G l msememi bastırdım. "şu anda sana karşı iyiyim." "Bir kelimeyi unuttun."

"*Gerçekten* güzel. Bu neyi gerektiriyor, sakso mu?"

Hatamı fark ettiğimde esprim kesildi. Xavier ile sakso tartışmak mı? *Kötü bir fikirdi.*

 ptal, iptal! Kafamın içinde alarm zilleri çaldı ama artık çok geçti.

Yoğun bir şey gözlerindeki mizahı yuttu ve benim zaten-

Kıt oksijen kaynağı acil durum seviyelerine kadar azaldı.

Bu noktada ikimiz de filme dikkatimizi vermiyorduk. Ne yazık ki bu, *tüm dikkatimin* 1) beynime kısa devre yaptıracak kadar yaklaşan Xavier'in vücudunun lezzetli sıcaklığına ve 2) benim, onun ve baş harfleri BJ olan belirli bir faaliyetin etrafında dönen müstehcen bir zihinsel görüntü galerisine yöneldiği anlamına geliyordu.

Kanım aniden ısındı.

"Belki, ama bu gece değil." İpeksi mırıltısı omurgamdan aşıağı süzöldü.

"Ben ilk buluşmada ilk aşamayı geçmem. Ne tür bir adam olduğumu sanıyorsun?" "Bana ilk b u l u ş m a d a birini öpmekten fazlasını yapmadığını mı s ö y l ü y o r s u n ?" Bu bir soru değildi, ama bunu söyleyen ses o kadar

Nefesim kesildi, benim olduğunu anlayamadım.

"Evet, ama bu yıllar önceydi, çıkmıyorduk ve ben onlara kur yapmaya çalışmıyordum."

Uyarılmayla ilgisi olmayan başka tür bir sıcaklık midemde birikti.

"Yapmaya çalıştığın şey bu mu? Bana kur mu yapıyorsun?"

"Duruma göre değişir." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "İşe yarıyor mu?"

Evet. "Hayır."

"Yalancı."

"Bir talip, kur yaptığı kişiye yalancı dememelidir. Bu kötü bir görgü kuralıdır."

"Durum gerektirdiğinde dürüst oluyorum ve biri senin söylediğin ve yaptığın her şeyi kabul etseydi sıkıntıdan ölürdün." Serçe parmağı hâlâ benimkinin etrafında, biraz daha sıkı kıvrılmıştı. Keşke aldırmasaydım.

"Beni çok iyi tanıdığını sanıyorsun," diye fısıldadım, haklı olmasına rağmen.

"Sadece bir parçan." Başparmağının elime nazıkçe dokunuşu midemdeki kelebek kolonisini serbest bıraktı. "Ama oraya ulaşacağız."

O noktaya kadar devam edeceğimizi ima etmesi savunmamın aşırı hızlanmasına neden oldu, ama akşam o kadar güzeldi ve dokunuşu o kadar iyi hissettirdi ki, bunu görmezden geldim.

Ancak cadı filmi bitip Noel filmi başladığında, beş yıldır ilk kez bir romantik komediyi eleştiri yazmadan izlediğimi fark ettim.

BÖLÜM 22

Xavier

Elimde olsaydı, önümüzdeki iki ayı sadece Sloane.

Cumartesi gecesi film randevumuzu yanaktan bir öpücükle sonlandırdık ama bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi randevuydu. Bana ısıniyordu ve önemli olan da buydu. Dürüst olacağım, kadınların peşinden koşmaya alışık değildim. Ergenliğe girdiğim andan itibaren kadınların ilgisine boğulmuştum.

Flört etmek kolaydı ve seks daha da kolaydı, bu yüzden Sloane ile olan tüm bu deneme olayı keşfedilmemiş bir bölgeydi.

Başka biri olsaydı, gitmelerine izin verirdim. Ama o başka biri değildi ve ben şimdiden bir sonraki randevumuz için planlar yapıyordum. İki ayımız vardı, bu yüzden onları en iyi şekilde değerlendirmeliydim.

Ne yazık ki, gece kulübümle ilgili sinir bozucu sorunlarla uğraşmak zorunda kaldım. Yani, uygun lisansları, yeri, finansmanı ve bir iş kurmanın beraberinde getirdiği milyonlarca başka şeyi güvence altına almak.

Böylece randevumdan sonraki Çarşamba günü kendimi yine Valhalla'da, planlarımı daha başlamadan bozabilecek adamla yüz yüze buldum.

Kai'nin listesindeki bir numaralı isim.

Sırp olarak da bilinen Vuk Markovic ofisinde karşımda oturuyordu ve ben fikrimi açıklarken ürkütücü mavi gözleri duygudan yoksundu. Tipik CEO üniforması olan takım elbise ve kravattan kaçınarak siyah bir kazak ve pantolon tercih etmişti. Yüzünü ikiye bölen acımasız bir yara izi ve boynunu saran bir dizi yanık izi vardı.

Bakmamak için kendimi zor tuttum. Neyse ki, akışıma girdiğimde işler kolaylaştı. Üniversiteden beri bir iş planı sunmamıştım ama hızlı öğrenen ve topluluk önünde rahat konuşabilen biriydim.

Meşruiyet için bir ortağa ihtiyacım vardı ve Vuk bu iş için mükemmeldi. Valhalla'nın yönetim komitesinin şu anki başkanıydı ve bu da onu tartışmasız şehirdeki en güçlü adam yapıyordu. On yılı aşkın bir deneyime sahipti ve adil ama gerektiğinde acımasız olma konusunda büyük bir üne sahipti.

Elbette, benimle iş yapmak için ortak bir tanıdığın ötesinde zorlayıcı bir nedene ihtiyacı vardı. Kai beni kapıdan içeri sokmuştu; kapıyı kapatmak bana kalmıştı.

"Markovic Holdings önümüzdeki yaz yeni alkolsüz votkasını piyasaya sürüyor. Zamanlama Vault'un lansmanı ile mükemmel bir şekilde örtüşüyor" dedim. Kulübün adını (umut verici) konumundan dolayı Vault koymuştum. "Özel bir ön gösterime ev sahipliği yapabiliriz ve içkiyi öne çıkaran ısmarlama bir barımız olabilir. Açılıştan Sloane Kensington sorumlu; sezonun gece hayatı etkinliği olacak. Önemli olan her lezzet uzmanı orada olacak ve bu Tastemaker Serimizin ilki olacak."

Fikir basitti: Katılımcıların Castillo birası ve Markovic alkolünü yudumlarırken yemekten performanslara ve moda önizlemelerine kadar her şeye erken ve/veya özel erişim elde edecekleri aylık bir etkinlik serisi.

Ailem bira konusunda uzmanlaşmıştı, ancak Vuk, herhangi bir üniversite öğrencisinin satın alabileceği ucuz şaraptan, yılda sadece bir avuç şişe üretilecek kadar nadir bulunan kaliteli şampanyaya kadar uzanan devasa bir içki imparatorluğunu yönetiyordu. Sonraki

yıl, hızla büyüyen zero-proof alkol sektörüne giriyorlardı ve şirket bunu başarılı kılmak için büyük paralar harcıyordu.

İmza niteliğindeki Tastemaker Serisi, genel gece kulübü eğlencelerinden ayrı bir gecede gerçekleşecekti, ancak amacı düzenli partileri çekmek değildi. Her zaman yeni bir şeyi ilk deneyen olmayı seven medya ve influencer'lara hitap ediyordu; onların katılımı ve etkinliklerin sürekli gelişen doğası, her ay yeni bir heyecan yaratacak ve kulübü insanların zihninde ön planda tutacaktı.

En azından plan buydu.

Vuk ben konuşmamı bitirene kadar bekledi ve ardından bana metodik sorular yöneltti.

Rakipleriniz kimler?

Sözleşmesi imzalanmış bir yeriniz var mı?

Tastemaker Series'e katılmayı planlayan başka marka veya işletmeler var mı?

Tüm bunları altı aydan kısa bir sürede nasıl başaracaksınız?

Son kısmı söylemedi ama ima etti.

Teknik olarak, hiçbir şey söylemedi; sorular yazılı notlar şeklinde geldi. Kimse onun hakkında iş anlaşmalarının ötesinde pek bir şey bilmiyordu, ancak söylentilere göre, sözsüzlüğü tıbbi nedenlerden kaynaklanmıyordu (efsaneye göre bir keresinde bir Valhalla görevlisine "teşekkür ederim" demişti). Sadece konuşmaktan gerçekten nefret ediyormuş.

Vuk'un endişelerini elimden geldiğince giderdim ama onun değişmeyen metaneti karşısında kendime olan güvenim azaldı.

"The Vault, Legends'tan bu yana New York gece hayatındaki en büyük sıçrama olacak," dedim. "Bağlantılarım, vizyonum ve azmim var ama günün sonunda bu iş içgüdüyle ilgili. Neyin işe yaradığı, neyin yaramadığı, bir sonraki büyük şeyin ne olduğu. Bunu satın alamazsınız ya da öğrenemezsiniz." Gözlerimi onunkilerden ayırmadan öne doğru eğildim. "Bende var ve eğer ortağım olursan bizi gerçek birer efsane yapacağım."

Kulübü, babama karşı koyarken miras maddemi yerine getirmenin bir yolu olarak tasarlamıştım, ama şimdi onunla oturacak zamanım vardı, işe yaramasını *istiyordum*. Para, aile ya da dünya için değil, kendim için. Bunu yapabileceğimi kanıtlamak istiyordum.

Vuk bana baktı, yüzünde uzak bir ifade vardı.

Çoğu insanın onunla aynı odada bulunduklarında neden altlarına sıçıklarını anlıyordum. Sırp'ta son derece tedirgin edici bir şeyler vardı. Belki sessizliği, statüsü ve yaralarının bir kombinasyonuydu; belki de tamamen başka bir şeydi.

Her iki durumda da, yazmaya başladığında sinirlerim damarlarımda dolaşıyordu. Otuz saniye geçmeden kâğıdı masasına bıraktı. *Bir yer bulduğunda bana geri gel.*

Lanet olsun. Aklımdaki yeri güvence altına almak Vuk'un ortağı olmadan neredeyse imkansızdı.

Eğer bu anlaşılmayı bozan bir şeyse, neden bu görüşmeyi planlamadan önce söylemedi?

Hayal kırıklığımı yuttum, zaman ayırdığı için teşekkür ettim ve ofisinden çıktım. Çıkarken, siyah saçlı bir adamın yanından geçtim - lanet olsun, o Ayana mıydı?

"Hey, Vuk meşgul mü?" diye sordu adam. Beni Sırp'ın ofisinden çıkarken görmüş olmalı.

Şaşkınlığımı gizledim. Çok az insan Vuk'a yüksek sesle ilk ismiyle hitap ederdi; söylendiğine göre bundan nefret edermiş.

"Ben gittiğimde yoktu."

Adam başını salladı. "Teşekkürler."

Ayana yanımdan geçerken bana kısa bir gülümseme verdi. Işıltılı koyu teni ve yüksek elmacık kemikleriyle bu süper model gerçekte daha da ruhani görünüyordu ama ben hiçbir şey hissetmedim. En ufak bir şehvet ya da cazibe bile hissetmedim.

Sloane ve ben bir kez öpüşmüştük ve o beni çoktan başka kadınlar için mahvetmişti.

Bu gelişme karşısında daha fazla telaşlanmam gerekirdi ama onu kütüphanede volta atarken gördüğümde gülümsemekten başka bir şey yapmakta zorlandım. Sloane'u Vuk'la görüşmemden önce kaydetmişim ve manevi desteğe *ihtiyacım olmasa da* onun yanımda olması hoşuma gitmişti.

Kulak misafiri olduğumda "Ne dedi?" diye sordu. "Ya da yaz. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz."

"Bir yer belirlediğimde ona geri dönmemi söyledi." "İki numaralı isim?"

"İki numaralı isim," diye onayladım. "Kahretsın."

Ben de aynı fikirdeyim. Bu Cuma Kai'nin listesindeki ikinci isimle bir görüşmem vardı ve bunu dört gözle beklemiyordum.

"İyi tarafından bakarsak, hayır değildi. Bu işi halledeceğim," dedim. "PW ile işler nasıl gidiyor?"

Sloane, Perry Wilson'ı alaşağı etme planları hakkında beni bilgilendirmişti. Benden bir itiraz gelmedi; dedikodu blogcusu tam bir baş belasıydı.

"Gidiyorlar," dedi. "Tohumları arkadaşlarım ekti. Gerisini ben halledeceğim. Aslında siz gelmeden önce bunun için küçük bir araştırma yapıyordum."

"Mükemmel. Bu durumda, verimli bir gün oldu ve yemeğe gidebiliriz." Vuk'la görüşmemden sonra kendime gelmem gerekiyordu ve yemek her zaman daha iyi hissetmemi sağlardı.

Sloane'un ağzı seğirdi. "Yemek saatlerine dair duyularınızın yeniden ayarlanması gerekiyor. Sadece dört."

"Trafığın yoğun olduğu saatlerde mücadele ettiğimizde saat beş olacak, yani mutlu saatler. Mutlu saatten sonra ne gelir biliyor musun?"

"Bir duş."

"Akşam yemeği." Ağzım bir sırtışıla kıvrıldı. "Yine de duşu paylaşmaya karşı değilim." Sesimi sadece onun duyabileceği kadar alçalttım.

Kulaklarının etrafı biraz pembeleşti ama kaşlarını kaldırıp "Yavaş ve istikrarlı kur yapmaya ne oldu?" diye sordu. "Aklını başına toplama

Oluktan çık, Luna. Tek önerdiğim aynı duşu almaktı. İçinde çok çekici iki çıplak insan olması dışında mükemmel bir PG-13 olacak."

Sloane'un kahkaha patlaması, ağzını kapatmadan önce birkaç onaylamayan bakışı üzerine çekti.

Sırıtişım genişledi. Bir yıl önce biri bana dünyada en sevdiğim şeyin ne olduğunu sorsaydı, sıcak bir plajda soğuk bir içecek olurdu. Şimdi ise Sloane'u güldürmektir. Onun gardını indirdiğini ve gerçekten kendisi olduğunu görmek hiç eskimedi.

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama bugün ya da yakın gelecekte ortak duş olmayacak," dedi eğlencesini kontrol altına aldıktan sonra. "Bu-"

Telefonu gelen bir aramayla yandı ve ekrana hızlı bir bakış yüzündeki gülümsemeyi sildi.

Sloane telefonu açtı, arayanın söyleyeceklerini dinlerken teni soldu. Bir dakika sonra telefonu kapattı ve sandalyesinin arkasından ceketini aldı. "Gitmem gerekiyor."

İçimden bir endişe titremesi geçti. "Ne oldu?"

Onu çıkışa kadar takip ettim ve koridorda, meraklı kulaklardan uzakta olana kadar cevap vermedi.

"O benim kız kardeşim." Sonunda bana baktı, gözlerinde bir panik fırtınası vardı. "O hastanede."

BÖLÜM 23

Sloane

Xavier hastaneye kadar bana eşlik etmek için ısrar ettiğinde itiraz etmedim. Bugün kulübe arabayla gitmişti ve arabasını almak taksi çağırmaktan daha kolaydı.

Hastaneye doğru hızla ilerlerken Rhea'nın stresli sesi kafamın içinde yankılandı.

İzin günüm... Penny sokakta bayıldı... hastaneye kaldırıldı...

Arka planda bir hemşire ona seslenmeden önce bana ayrıntıları anlatacak zamanı olmamıştı. Bağlamın eksikliği midemi altüst etti ve hayal gücüm dikenli yollara girdi.

Pen ne kadar kötü yaralanmıştı? Kırık bir uzuv muydu yoksa daha kötü bir şey mi?

Onu ameliyat etmek zorunda kalırlar mı?

Dehşet içimi pençeledi.

Onu daha önce kontrol etmeliydim. Londra'dan bu yana bir ay geçmişti ve Rhea bana arada sırada mesaj atıp bilgi veriyordu ama görüntülü konuşmak için zaman bulmalıyım. Onun yerine işe ve Xavier'e gömülmüştüm.

Mantık bana Pen ciddi bir tehlike içinde olsaydı Rhea'nın daha fazla üzüleceğini söylüyordu ama mantık her zaman soğuk, zayıflatıcı bir korku karşısında kırılırdı.

Neyse ki Xavier soru sormadı ya da sohbet etmedi. Sadece sokaklarda hızla ilerledi, kırmızı ışıktaki geçenleri ve trafiği

Şaşırtıcı bir beceri... Ta ki trafiğin yoğun olduğu saatlerde Midtown Manhattan'daki tıkanıklığa denk gelene kadar.

Işıklar yeşildi ama trafik o kadar sıkışmıştı ki kimse hareket edemiyordu. "Ne oldu?" Doğrulduğum, trafikteki uğultuyu anlamaya çalışıyordum.

arabalar, yayalar ve bisikletliler kavşaktan geçmektedir.

"Bir kazaya benziyor." Xavier sürücü tarafını açtı, dışarı eğildi ve çevremizi hızlıca gözden geçirdi. "Bloklar boyunca geri geri gidiyoruz."

Kahretsin. Ellerim koltuğumun kenarına kıvrıldı. Saatlerce burada sıkışıp kalabilirdik ve benim saatlerim yoktu.

Ya Pen'in durumu aniden kötüye giderse? Ya onu son kez görme fırsatını kaçıırırsam-

Hayır. Oraya gitme.

Sakin olmak için savaştım. Histerik bir karmaşaya dönüşmek kimseye iyilik getirmezdi.

"Hemen döneceğim." Xavier arabadan tamamen indi. "Önümüzdeki beş dakika içinde trafik bir şekilde kesilirse, bebeğim senin ellerinde." Porsche'sinin üstünü sıvazladı.

"Sen ne...?" Arkamızdaki araba sırasına doğru yürüyüp sonuncusunun camına vurmasını izlemek için arkamı döndüm. Sürücü camı indirdi, Xavier ona bir şey uzattı ve kısa bir alışverişten sonra araba geri dönüp bir yan sokağa saptı.

Neyse ki önümüzü kesen sadece üç araba vardı ve Xavier bu işlemi son ikisiyle de temizlenene kadar tekrarladı.

"Planlar değişti." Koltuğuna geri kayarak oturdu ve diğerlerinin geri dönüş ve yeniden yönlendirme konusundaki liderliğini takip etti. "Bundan sonraki kısım engebeli olabilir."

"Ne yaptın sen?"

"Şoförlere ters yöne gitmeleri için üçer yüz dolar verdim." Xavier kaşlarını çatarak tıkalı olan yan sokağa baktı. "Rüşvet harikalar yaratıyor."

"Taşıdığın tehlikeli miktardaki nakit para hakkında konuşmamız gerek." Kapının kol dayanağını kavradım, Porsche kaldırıma savrulunca kalbim ağzıma geldi. "Burası yol değil!"

"Farkındayım." İki tekerleği kaldırımda, iki tekerleği caddede olmak üzere, korna sesleri ve öfkeli küfürlerle dolu bir kuyruğun yanından geçerek ilerledi. "Burada yürüyen kimse yok ve cezayı karşılayabilirim."

"*Aklını* kaçırmışsın sen!" Neredeyse bir yangın musluğuna yandan çarptığımızda kalp atışlarım bir kademe daha hızlandı ve *nihayet* yeni bir caddeye dönüp düzgün sürüşe dönene kadar nefes almadım.

Yani kaldırım yok, sadece asfalt var.

Gelen oksijen hücumu başımı döndürdü. *Kendime not: Bir daha asla Xavier'in direksiyonda olduğu bir arabaya binme.*

"Hastaneye gitmeniz gerekiyor. Oraya ulaşabileceğimiz en hızlı yol bu," dedi sakince. Bir eliyle arabayı sürdü; diğer eli benimkinin üzerine kapandı ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. Şaşkınlıktan kaskatı kesildim. "Merak etme Luna. Başaracağız."

Bakışlarım iç içe geçmiş ellerimize kaymadan önce bir saniye onun profiline baktım. Onunki o kadar büyüktü ki benimkini yuttu ve o kadar sıcaktı ki ısı koluma, göğsüme ve mideme yayıldı.

Yola odaklanmıştı ve rahatlatmak için yaptığı hareket sıradan, düşüncesiz bir hareketti ama bir şekilde bu onu daha da samimi yapıyordu.

Duygular boğazıma doldu, yoğun ve ani.

Bir aydır seks yapmadığım için seksi özlemiştim ama *bunu* ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Cinsel olmayan dokunuşlar. Kolay yakınlık. Öyle ya da böyle bir bağ.

Belki *de* yıllardır böyle bir şey yaşamadığım içindir, tabii gerçekten yaşadıysam.

Öne doğru döndüm ve Xavier'in elini sıkarak güven verici gücünün beni sakinleştirmesine izin verdim. O anda kırılmanlık göstermek umurumda değildi; sadece tutunacak birine ihtiyacım vardı.

Neyse ki yine yoğun trafiğe takılmadık ve hastaneye nispeten kısa sürede vardık.

"Sen içeri gir," dedi. "Ben park yeri arayacağım." İtiraz etmedim.

Rastgele bir Çarşamba öğleden sonrası için hastane tıklım tıklımdı, ancak aileden olduğum için ön bürodan kolayca geçebildim.

Asansörde telefonumu kontrol ettim. Rhea'dan yeni mesaj gelmemişti, bunun iyi bir şey olduğunu düşündüm. *Lütfen iyi olsun.*

Kapılar kayarak açıldı. Dışarı koştum, köşeyi döndüm ve- Midem bulandı.

George ve Caroline koridorda duruyorlardı; George takım elbise, Caroline ise tüvit elbise giymişti. Sırtları bana dönüktü ama onları her yerde tanıyabilirdim.

Pen'i görmeye o kadar odaklanmışım ki onların varlığını düşünmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, gelmeselerdi *şaşırmazdım*. Çok gerekli olmadıkça onu görmezden gelmek gibi bir alışkanlıkları vardı.

Bir hemşireyle konuşuyorlardı ve beni henüz fark etmemişlerdi. Ama Rhea fark etmişti. Bakışlarımız kilitlendi, sonra bilerek arkasını döndü ve George ile Caroline'ın dikkatinin dağılmasından yararlanarak Pen'in odasına girmeme izin verdi.

Sonuçlarıyla sonra ilgilenirdim. Şu anda onu görmem gerekiyordu.

Pen uyuyor gibi görünüyordu ama kapıyı arkamdan kapattığımda kıpırdandı.

Başını çevirdi, gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Sloane?"

"Merhaba." Onu ağır bir yaralanma belirtisi var mı diye çılgınca tararken bile belli belirsiz bir gülümseme takındım. Hastane yatağında çok küçük görünüyordu ama alnındaki kocaman bandaj dışında yanlış bir şey göremedim. Kırık bir uzvu, çürüğü ya da eziği varmış gibi görünmüyordu.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim." Pen'in sesi ince ama kararlıydı. "Merak etme. Sadece bir kesik. Herkes bir hiç uğruna çıldırıyor."

"Ne oldu?" Göğsümdeki düğümler gevşedi ama aralarındaki boşluklarda endişe devam ediyordu.

"Bu çok aptalca," diye homurdandı, sesi tam dokuz yaşındaymış gibi çıkıyordu. "Düştüm ve başımı kaldırıma çarptım. Hepsi bu."

"Pen." Ona sert bir bakış attım.

Acı dolu bir iç geçirdi. "Annie'yle yürüyüş yaparken kaza yaptım. Kafamı kaldırıma çarptım ve az kalsın bir bisikletin altında kalıyordum."

İçimden bir küfür ve bir yığın soru geçirdim. Annie, Rhea'nın iznli olduğu her gün onun yedeğiydi. Günün bu saatinde Pen'i dışarı çıkarmaması gerektiğini daha iyi bilmeliydi.

Neyse ki hafif bir kaza gibi görünüyordu, yoksa benimle konuşmak yerine bayılırdı, ama yine de.

Bir elimi saçlarının üzerinde gezdirdim, ne kadar ince ve narin olduğunu görünce kalbim sıkıştı. Çok gençti ve şimdiden çok şey yaşamıştı.

"Ama ben iyiyim." Pen'in gözleri tekrar açmadan önce kapandı, küçük yüzü kararlılıkla doluydu. Birbirimizi gördüğümüzde uyumamak için hep direnirdi. Bencil yanım fazladan zaman ayırdığım için minnettardı; endişeli yanım ise bunun onun krizlerini daha da kötüleştirmesinden endişe ediyordu. "Annie her ihtimale karşı beni buraya getirdi..."

Onu neden bu kadar çabuk özel bir odaya yerleştirdiklerini tahmin edebiliyordum. Babam yıllar önce hastaneye koca bir kanat bağışlamıştı.

"Annie şimdi nerede?" Ben sordum.

"Bilmiyorum. Kovuldu." Pen yere baktı. "Rhea beni görmek için yeğeninın bebek partisinden erken ayrıldı."

"Çünkü seni önemsiyor. Hepimiz önemsiyoruz," dedim nazikçe.

Bandaja tekrar baktım. Nispeten küçük bir yaralanmaydı, ancak küçük yaralanmalar bile KYS'li insanlar üzerinde yoğun etkiler yaratabilirdi. İyileşme daha uzun sürüyor ve ağrı semptomları daha da şiddetlendirebiliyordu.

"Annem ve babam burada olduğunu biliyor mu?" Pen'in gözleri tekrar kapanıyordu. "Henüz değil." Pen'le yüzleşme düşüncesi içimi rahatlatı. Onlar.

"Geldiğinize sevindim. Onlar..." Sesi kayboldu ve dışarı çıktı.

Birlikte geçirdiğimiz son anların tadını çıkararak bir dakika oyalandım. Pen de ben de yıllar önce ailemden ayrıldığımdan beri değişmiştik.

George ve Caroline söz konusu olduğunda daha yaşlıydık, biraz daha akıllıydık ve neyle karşı karşıya olduğumuzun daha çok farkındaydık. Ama bazı açılardan aynıydık - hala koşullarımızın esiri olmuştuk, hala onları değiştirmek için aresizdik.

Rhea'nın çağrısının verdiği adrenalin dağılmış, beni soğuk ve sert bir netlikle baş başa bırakmıştı. Koridora adımıımı attığım anda George ve Caroline gizlice Pen'le görüştüğümü ğreneceklerdi. Buraya bu kadar çabuk gelebilmemin tek yolu Rhea'nın beni aramış olmasıydı ve bu kadar çabuk gelmemin tek *nedeni de Pen'i* seviyor olmamdı. Onlarla son görüşmemizde dört yaşında olduğunu düşünürsek, yıllar boyunca görüşmeye devam ettiğimizi anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Belki şansım yaver giderdi. Belki George ve Caroline olayı büyütmezler, Rhea'yı kovmazlar ya da Pen'i ona ulaşamayacağım bir yere kapatmazlardı.

Evet, belki de şeytan tövbe eder ve Noel Baba'nın atölyesinde bir elf olmak için yeraltı dünyasını yönetmekten vazgeçer.

Pen'in odasında saklanıp ailemin dışarı çıkmasını beklemek istiyordum ama kapı penceresinden görebildiğim kadarıyla bu yakın zamanda gerçekleşmeyecekti. Birinin içeri girip beni etrafta sinsice dolanırken bulması çok daha kötü olurdu.

Pek çok şeydim ama korkak değildim. Sonuçları ne olursa olsun, onlarla başa ıkacaktım. Tek umudum Rhea'yı darbenin etkisinden koruyabilmekti. Pen'in hastaneye yattığını bana söylemişti, ortaya çıkacağımı ve muhtemelen kovulacağını biliyordu. Bunu yapmıştı çünkü Pen'in beni görmek isteyeceğini biliyordu ve bir anlık empati yüzünden işten atılmayı hak etmiyordu.

Kendimi toparladım, çıkışa doğru yürüdüm ve kapıyı açtım.

Ancak, durmadan önce eşiği zar zor geçtim.

George, Caroline ve Rhea artık Pen'in odasının dışındaki tek insanlar değildi. Hemşire gitmişti ve babamla üvey annemin yanında ince, mükemmel bakımlı bir sarışın duruyordu. Onun yanında da kahverengi saçlı, mavi gözlü yakışıklı bir adam sıkılmış bir ifadeyle etrafına bakınıyordu.

Bu sefer onları gizlice geçmek yoktu. Kapı arkamdan kapandığında konuşmaları sessizleşti ve dört (eski) aile üyem farklı şok, inanmazlık ve şaşkınlık ifadeleriyle bana bakakaldı.

"Şey," dedi sarışın, önce toparlanarak. "Bu bir sürpriz."

Bir irkilmeyi bastırdım. Sesi, her ne kadar güzel olsa da, derimin içine işleyen ve eski yaraların kabuklarını soyan bir etkiye sahipti. *Onu* görmek daha da kötüydü. Geçmişten gelen bir Mack kamyonunun beni arkadan vurup uçurması gibiydi.

Beni hâlâ aşağılık ve önemsiz hissettirebilen tek insanlar onlardı.

Kız kardeşim Georgia ve kocası Bentley, kayınbiraderim... ve eski nişanlım.

BÖLÜM 24

Sloane

Floresan ışıkların sert parıltısı salonu bembeyaz boyuyordu ve gölgeler. Ayakkabılar gıcırıyor, sağlık personeli aceleyle geçiyor ve dezenfektan kokusu havayı bulandırıyor.

Bunların hiçbiri, *Vogue* sayfalarından yeni çıkmış modern bir Grace Kelly gibi görünen Georgia'yı etkilemedi.

"Sakın bana resepsiyonda kendine Penny'nin ailesi dediğini söyleme, böylece seni yukarı çıkaracaklar," dedi. "Bu biraz ironik, değil mi?"

Cildi, rahatsız edici ışık altında mümkün olmaması gereken bir şekilde parlıyordu. Henüz şov yapmamıştı ve kaşmir kazağı ile İtalyan yünü pantolonu, Pilates tonlarındaki vücuduna özel yapılmış gibi uyuyordu (ki muhtemelen öyleydi). Yüzük parmağındaki dört karatlık aile yadigârı elmas göz kamaştırıyordu.

Bentley'nin bana evlenme teklif ettiği yüzüğün aynısıydı.

İçimi asit kemirdi ama Georgia'nın bakışlarını küçümseyerek karşıladım. "Pen aileden biri," dedim. "O sırada dört yaşındaydı. Hayatındaki yetişkinlerin verdiği kötü kararlardan sorumlu tutulmamalı." Caroline soğuk bir ifadeyle, "Penelope bir Kensington," dedi. "Artık isimden başka bir şey olarak Kensington *değilsin*, bu da onun senin ailen olmadığı anlamına geliyor. Burada olmaya hakkın yok."

"Çoğu zaman yokmuş gibi davranan birinin bunu söylemesi çok zengin." Bakışlarına soğuk bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Çok uzun kalma Caroline, yoksa insanlar seni gerçek bir anne sanabilir."

"Seni küçük-"

"Caroline." Babam bir elini onun koluna koyarak onu dizginledi. "Yapma."

Üvey annem derin bir nefes aldı ve boynundaki elmas tele dokundu. Bakışları azalmadı ama saldırisını da bitirmedi.

George bana döndü, yüz ifadesi okunamıyordu ve cesaretimin parçaları ateşe atılan demir gibi eriyip gitti.

Ayrılığımızdan bu yana ilk kez yüz yüze görüşüyorduk. Bentley'i görmek kamyon çarpmasına benziyorsa, babamı görmek zamanın kumlarına hapsolmak gibiydi. Her tahıl kayması farklı bir anıyı çağırıyordu.

Yedinci yaş günümde Central Park Hayvanat Bahçesi'nde yürürken ve bana farklı hayvanları gösterirken sesinin tınısı.

Sosyeteye takdim edildiğim baloda yüzündeki gururlu gülümseme.

Ona "yapmam gerektiği" gibi yuva kurmak ve bebekler doğurmak yerine kendi halkla ilişkiler şirketimi kuracağımı söylediğimde yaşadığı şok.

Georgia ve Bentley'i arkamdan iş çevirmekle suçladığım zamanki savunmacı tavrı, "ilişkilerini kabullenmeyi" ve onlara onay vermeyi reddettiğim zamanki öfkesi ve son olarak bana ultiatom verdiği zamanki soğukluğu.

Eğer o kapıdan çıkarsan, geri dönüşü yoktur.

Geçmişimizin ağırlığı ciğerlerimi ezdi. Duygularım eski öfke ve taze nostaljiyle karmakarışık bir halde içimde dalgalandı ve olmamakla övündüğüm bir korkak gibi arkamı dönüp kaçmamak için her şeyimi verdim.

Uzun yıllar boyunca ayrılık sonrası ilk buluşmamızın nasıl olacağını hayal etmiştim. Bu hayaller birbirimizi görmezden gelmekten (en akla yatkın), gözyaşları içinde, sevinçle yeniden bir araya gelmeye (en az akla yatkın) kadar uzanıyordu.

Kız kardeşim neredeyse ölmek üzereyken hastane odasının dışında birbirleriyle yüzleşmeleri o kadar mantıksızdı ki bu aralığın tamamen dışında kalıyordu.

"Sloane." Babam gösterdiği tüm duygusallıkla şoförüyle de konuşuyor olabilirdi. "Penelope'nin burada olduğunu nereden biliyordun?"

Hayal kırıklığının acı hapı dilimde çatladı. Ne bekliyordum ki, bir kucaklaşma mı?

"I..." Rhea'ya bakmamak için kendimi zor tuttum. "Annie'den bir mesaj aldım."

Onu otobüsün altına attığım için kendimi kötü hissettim ama zaten kovulmuştu.

Rhea değildi ve Pen'in ona ihtiyacı vardı.

Ayrıca, ailemin Annie'yi kontrol edeceğinden şüpheliydim. Birini kovduklarında, o kişi artık onlar için var olmazdı.

Caroline'ın gözleri kısıldı. "O kadınla hiç tanışmadın." "Senin bildiğin kadarıyla." Tek kaşımı kaldırdım. "Yoksa kim olduğunu nasıl bilebilirdim?" "Penelope sana söyleyebilirdi." "Söyleyebilirdi. Ama söylemedi."

"Bu çok saçma." Üvey annem bakışlarını babama doğru çevirdi. "George, kov onu. Bu aileyi terk ederek *küçük düşürdüğü* gün bir Kensington olmaktan çıktı - Tanrım, o günden sonra hayır toplantılarımda katlanmak zorunda kaldığım fısıltıların sayısı- ve o-"

"Beni dışarı atamazsınız," diye tersledim. "Burası kamu malı. Ne kadar para bağışlarsan bağışla, hastanenin sahibi değilsin."

"Belki değil, ama hastane personeline yalan söylediğiniz ve özel bir aile meselesine izinsiz girdiğiniz için size karşı bir yasaklama emri çıkartabiliriz."

"Kesinlikle deneyebilirsiniz. Benim-"

"Yeter!" diye gürledi babam. Caroline ve ben isyankâr bir sessizliğe gömüldük. "Ufak tefek tartışmalara girmenin ne yeri ne de zamanı."

Sert bakışlarını tüm gücüyle üzerime çevirdi. "Sloane, sen yasal olarak bir Kensington'sın," dedi. "Ama ofisimden çıktığın gün bu aileye katılmak için tüm haklarından vazgeçtin. Buna Penelope'yle herhangi bir şekilde, biçimde ya da formda iletişim kurmak da dahil. Bunu açıkça belirttim."

Tırnaklarım avucuma battı. "O daha bir çocuk ve onunla ilgilenecek birine ihtiyacı var.

."

"Onun neye *ihtiyacı olduğu* seni ilgilendirmez. Artık onun üzerinde hak iddia edemezsin.

onun iyiliğini sokaktaki bir yabancından daha çok önemsiyor." Hayal kırıklığı yüzünü gölgeledi. "Bunu çözebilirdik. Sana telafi etmen için bir fırsat verdim ve sen bunu görmezden geldin. Sonuçlarına da sen katlanacaksın."

İşten çıkarılması bir balta gibi indi ve konuşma gücümü kesti.

Göğüs kafesimin arkasında bir fırtınanın başlangıcı mayalandı, ama her zaman olduğu gibi, sadece ses vardı ve öfke yoktu. Yağmur yok, gözyaşı yok. Sadece bitmek bilmeyen, durmak bilmeyen, kırılmak isteyen ama kırılmayan bir baskı.

"Rhea, Penelope'nin odasına gir ve orada kal," dedi. "Eğer ben, Caroline, Georgia, Bentley ya da hastane personeli dışında biri içeri girmeye çalışırsa hemen güvenliği ara ve bana haber ver."

"Evet, Bay Kensington," dedi sessizce. Aceleyle yanımdan geçip odada kaybolmadan önce bana endişeli bir bakış fırlattı. Babam Georgia ve Bentley'e, "Doktor Penelope'nin durumunun iyi olduğunu ve hayati tehlikesinin bulunmadığını söyledi," dedi. "İsterseniz siz kalın. Ben ofise dönüyorum."

"Ve Buffy Darlington'la Plaza'da buluşacağım." Caroline ceketini sıkı sıkı sardı. "Planlamamız gereken bir sessiz müzayede var."

Çıkarken ne beni tanıdılar ne de Pen'i kontrol ettiler. Beni görmezden gelmelerine şaşırmamıştım ama Pen'i atlamaları beni çok kızdırmıştı. Sanırım bunu beklemeliydim; ebeveynlik tarzları en iyi "en azını yapmak" ifadesiyle tanımlanıyordu. Kanım yüzleşmemizin artçı şoklarıyla uğulduyordu.

Yıllarca o anı hayal ettikten sonra, hem bunaltıcı hem de ezici gelmişti ama henüz bitmemişti.

"Bugün o gösteriyi görmeyi beklemiyordum." Georgia başını öne eğdi. "Babam sana kendini affettirmen için bir fırsat verdiğini söylerken ne demek istedi?"

Onun yanında Bentley sessiz kaldı. Beni gördüğünden beri tek kelime etmemişti, ki en iyisi de buydu. Ağzını açsa, yumruğu yapıştırırdım. İki kere.

"Hamileliğin hakkında bana e-posta gönderdi." İçimdeki çalkantıya rağmen gülümsedim. *Öğle yemeğinde o tavuklu salatayı yememeliydim.* "Tebrik ederim derdim ama burada yalan söylemeyen tek kişi benim."

Bentley kızarma nezaketini gösterdi. Georgia kızarmadı.

"Sorun değil," dedi çıldırtıcı bir sakinlikle. "Babamın bize aldığı yeni şehir evi yeterince tebrik edici. *Sonunda* bir torun sahibi olacağı için çok heyecanlı. Bu arada, sen hâlâ bekâr mısın?" Çıplak yüzük parmağıma baktı, patronluk taslayan tonu zaten sert olan sinirlerime dokunuyordu. "Nedenini hayal bile edemiyorum."

Bentley'i yumruklamayı unut. Kız kardeşimin kalp şeklindeki mükemmel suratına yumruk atmama ramak kalmıştı.

"Ben de yapamam." Kadifemsi ünlem koruyucu bir battaniye gibi üzerime örtüldü. "Bu yüzden diğer aptallar benden önce davranmadan önce ona çıkma teklif ettim."

Sıcaklık yan tarafımı okşadı. Bir saniye sonra güçlü bir kol belime dolandı, beni kendine çekti ve içimde kopan fırtınayı dindirdi.

Sadece bir kişi bunu yapabilecek yeteneğe sahipti.

"Xavier Castillo." Georgia doğruldu, bakışları adamın dağınık siyah saçlarında ve biçimli vücudunda gezindi. Her zaman ilgi duyduğu tiki yatılı okullu tiplerden değildi ama çok az kişinin sahip olabileceği çiğ bir duygusallık yayıyordu. Ayrıca ailesinin serveti Bentley'inkinin üç katıydı.

Kız kardeşimin ona bakışları karşısında gerildim, damarlarımda yeşil ve çirkin bir şey dolaşmaya başladı.

Yanında Bentley sertleşti ve sahiplenici bir elini Georgia'nın kalçasına koydu. Georgia onu görmezden geldi ve gözleri Xavier'in belime doladığı koluna kaydı.

"Sloane'la mı çıkıyorsun?" Kızın sorusu inançsızlıkla karıştı. "Evet," diye cevap verdi. "Aylarca peşinden koştum ama sonunda onunla çıkmayı kabul etti."

beni." Başımla üstüne bir öpücük bıraktı. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm bebeğim. Park etmek tam bir kâbustu ve ön büro aileden olmadığım için beni içeri almayı reddetti. Pen nasıl?"

"Biraz hırpalanmış ama iyileşecek." Ona doğru eğildim ve kız arkadaş rolünü oynadım. Teknik olarak yalan söylemiyorduk; Xavier'in görüldüğünden daha sıradan olsa da çıkıyorduk. "Buraya benimle geldiğin için teşekkür ederim."

Bu yüzde yüz dürüsttü. "Ne zaman istersen, Luna. Her zaman senin için burada olacağım."

Başımı kaldırıp baktım, gözlerindeki samimiyet karşısında kalbim bir anlığına durdu. Ne kadar çok görürsem göreyim beni şaşırtıyor ve ödümü koparıyordu.

Sahte insanlarla nasıl başa çıkılacağını biliyordum. Her gün düzinelercesiyse etkileşim halindeydim. Ancak gerçek insanlar nadirdi ve felakete yol açabilecek şekilde savunmamı aşıyorlardı.

Yine de Xavier söz konusu olduğunda çok geç olabilirdi. O-

Bentley boğazını temizledi, düşünce trenimi raydan çıkardı ve dikkatimizi kendi yoluna çekti.

"Siz onun reklamcısı değil misiniz?" diye sorarak Georgia'nın keskin bakışını kazandı. Müşteri listem bir sır değildi ama bu listeye bu kadar aşına olması ilginçti.

"Bir müşteriyle çıkmak meslek etiğini ihlal etmek gibi görünüyor." Ona bakakaldık.

Kahretsin.

Bentley haksız değildi ama durumumuzun nüanslarını ona açıklayacak değildim. Dürüst olmak gerekirse, bu yola girdiğimde ve tüm gerekçelerimi bir kenara bıraktığımda, Xavier'le çıkmak için istediğimden başka iyi bir neden bulamayacağımdan korkuyordum. O benim mantığımın, çekingenliğimin, rasyonelliğimin ve beni bu gibi bataklıklardan uzak tutmak için güvendiğim diğer her şeyin kriptonitiydi.

Benzer şekilde, Georgia'nın yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silmeye kendimi o kadar kaptırmıştım ki, ilişkimizi toplum içinde gizli tutmamız gerektiğini unutmuştum. Saklamıyorduk ama gösteriş de yapmıyorduk. Şehrin dedikodu ağına yem vermek istemiyorduk.

"Kiminle çıktığın ya da işimi nasıl yürüttüğüm seni ilgilendirmez," dedim soğukkanlılıkla. "Sana kendi işine bakmanı söyledim ama senin kendi işin yok, değil mi?" Başımı hafifçe eğdim. "Ailenin Princeton'a kabul edilmeni satın aldığı gibi sana da anlaşma satın alamaması üzücü."

Bentley'nin elmacık kemiklerinde renk bayrakları yanıyordu. O da babası gibi özel sermaye şirketinde çalışıyordu ama işi çoğunlukla bağlantıları sayesinde almıştı. Princeton'da bekleme listesinde olduğunun hatırlatılmasından da *nefret ediyordu*. Listedenden çıkmasının tek nedeni ailesinin bir bina bağışlamasıydı.

"Bu çok saçma," dedi Georgia. Bana karşı kullanabileceği babamız ya da benim ilişki durumum olmadan, konuşmaya olan ilgisini açıkça kaybetmişti. "Burada durup bizi aşağılamana izin vermeyeceğiz. Hadi Bentley, gidelim. Le Boudoir'da akşam yemeği rezervasyonumuz var." Ayrılmadan önce Pen hakkında tek kelime etmediler. Ailemin özeti buydu. Gelmek gibi yüzeysel duygularda harikalar; takip etmek gibi gerçek duygularda boktanlar.

Açıkçası Georgia'nın gelmesine bile şaşırmıştım. O ve Pen birbirlerine en iyi ihtimalle tahammül ediyorlardı ve nadiren birlikte vakit geçiriyorlardı. Georgia çocuklarla ilgilenmiyordu (hamile olduğu için bu endişe vericiydi) ve Pen onun "fazla narsist" olduğunu düşünüyordu. *Narsist* kelimesini nereden öğrendiğini bilmiyordum ama haksız da sayılmazdı.

"Harika bir ailen var," dedi Xavier, Georgia ve Bentley'nin duyamayacağı kadar uzaklaştıktan sonra. "Onlarla neden konuşmak istemediğini anlayamıyorum."

Küçük bir kahkaha attım. "Evet, ben de."

Şimdi ailem gitmişti ve beni dik tutan meydan okuma ipi çökmüştü. Adrenalin gözeneklerimden sızarken omuzlarım çöktü, beni ağır ve bitkin bıraktı.

Xavier'in kucağından çıktım ve Pen'in odasının dışındaki koridorda sıralanan sandalyelerden birine çöktüm. Boş gözlerle karşı duvara baktım, ailemle yaşadığım sürpriz karşılaşmadan sonra duygularım darmadağın olmuştu.

Bazen, affedebilen ve unutabilen bir insan olmayı diliyordum. Acımı ve öfkemi yutup Georgia için mutluymuşum gibi davransaydım, bu bir gün gerçek olabilirdi. Başarana kadar numara yapmak falan.

Kız kardeşim iyi bir kardeş olsaydı ve Bentley'e ihaneti tek seferlik olsaydı, bu yolu düşünebilirdim ama Georgia hiçbir zaman örnek bir kardeş olmamıştı. İlgi odağı olmaya ve her istediğini elde etmeye alışkındı. Çoğu zaman istediği şey, sahip olamadığı şeydi -büyükannemin doğum günüm için bana hediye ettiği türünün tek örneği porselen bebek, annemin sosyeteye takdim balosu için aldığı vintage elbise ve tabii ki nişanım.

Oyuncak bebek ve elbise konusunda o kadar yaygara koparmıştı ki babam onları ona "yeniden dağıttı". Bentley'e gelince, suçun adil bir payını taşıyordu. Aldatan kişinin aldattığından daha fazla sorumlu olduğuna inanırdım ama onların durumunda ikisi de Brooklyn Köprüsü'nden atlayabilirdi.

Xavier yanıma oturduğunda küçük bir giysi hışırtısı duydum. Sessizce işlememe izin vermişti, bunun için minnettardım ama sonsuza kadar katatonik kalamazdım.

"Teşekkür ederim." Yüzümü ona dönmek için başımı çevirdim. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Koltuğuna uzandı; bu pozisyon, kişisel olmayan hastane duvarlarına karşı güven verici bir şekilde tanıdıktı. "Her zaman yaptığım gibi sadece gerçeği söyledim."

"Doğru. Seni yukarı çıkarmaları için resepsiyona ne söyledin?"

"Hiçbir şey." Xavier'in sırtışı muziplikle parıldadı. "Konuşmayı Benjamin'in yapmasına izin verdim. Tam olarak beş Benjamin. Onlara senin nişanlın olduğumu da söylemiş olabilirim."

"Bu yasadışı olmalı ve etrafta bu kadar çok nakitle dolaşmayı bırakmalısınız. Bu güvenli değil."

"Güvensiz mi?" Yer değiştirdi, dizi benimkine sürtündü. "Bana umursamaya başladığını söyleme Luna."

"Başlangıç, hayır." *Başlamayı* haftalar önce geçmiştım; sadece o zaman bunu bilmiyordum.

İçime bir endişe dalgası yayıldı. Önemsemiğimi itiraf etmek dişlerimi kerpetenle söktürmeye benziyordu ama duyguları konusunda bana karşı dürüst davranmıştı. Ben de ona karşı dürüst olmalıydım (bir dereceye kadar).

Xavier'in sırtışı, cevabımın ima ettiğı anlamla birlikte söndü. Şaşkınlık gözlerinde parladı, ardından yavaşça eriyen bir sıcaklık geldi.

"O zaman aynı fikirdeyiz," dedi yumuşak bir sesle. Kaygımın bir kısmı azaldı. "Sanırım öyleyiz."

Bir süre sessizce oturduk, hemşirelerin koşuşturmasını ve yabancıların gelip gidişini izledik. Hastanelerde gözyaşları akıyordu ama bu bir bakıma rahatlatıcıydı. Bize kederimizde yalnız olmadığımızı ve evrenin bizi hedef almadığını hatırlattı. Herkesin başına kötü şeyler gelebilir.

Garip bir teselliydi ama yine de teselliydi. "Pen gerçekten iyi mi?" Xavier sordu.

"Evet. Kaza yapmadan önce onu biraz görebildim ve ailemle karşılaştım." Pantolonumdan bir parça tiftik aldım. "Babam ve üvey annem buradaydı. Sen gelmeden önce gittiler."

"Yukarı çıkarken onları gördüm." Sesi yumuşadı. "Nasıl oldu bu?"

"Beklediğim gibi oldu. Kensingtonlar bölünmüş durumda." Ağzım alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Kız kardeşim ve kocası hakkında ne düşünüyorsun? Büyüleyiciler, değil mi?"

"Aklıma gelen ilk kelime *bu* değildi."

Küçük bir kahkaha kargaşamı yarıp geçti. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum ama Xavier'in korkunç durumları katlanılabilir hale getirme konusunda bir yeteneği vardı.

"Bentley ile aranızda bir gerginlik var gibi görünüyordu," dedi. "Kız kardeşinizle olan husumetinizin ötesinde."

Eğer gece kulübü işini bırakırsa, FBI'a katılmalıydı. Xavier korkunç derecede gözlemciydi.

"Olabilir," dedim. "Kız kardeşimle evlenmeden önce benim nişanım olduğunu düşünürsek."

Şok olmuş gözleri benimkilerle buluştu ve gülümsemem daha da acı bir hal aldı.

"Bizi pek fazla insan tanıımıyordu," dedim. "En azından New York'ta."

Hikâyenin tamamını kimseye anlatmamıştım, arkadaşlarıma bile. Parça parça biliyorlardı ama anıları yeniden anlatmak çok acı vericiydi.

Kilitlemeyi tercih ederdim.

onları bir kutuya koyup yokmuş gibi davranmak.

Ancak Bentley'i tekrar görmek kilidi söküp atmıştı ve içinde boğulmadan önce onları biriyle paylaşmam gerekiyordu.

"İkimiz de Londra'da yurt dışında okurken tanıştık," dedim. "Ben üçüncü sınıftaydım; o son sınıftaydı. Mezun olduktan sonra bir iş için orada kaldı ve bir süre uzun mesafeli çıktık. O zamanlar yatırım bankacılığında çalışıyordu ve her zaman çok meşgul olduğu için sık sık onun yerine ben ziyaretine gidiyordum. Sonra onu New York ofisine transfer ettiler ve ben Kensington PR'a başlamadan bir ay önce evlenme teklif etti."

Çıkmaya başladığımızda babam çok heyecanlanmıştı. Bentley'nin iyi bir işi vardı, söylenecek tüm doğru şeyleri biliyordu ve zengin, "kabul edilebilir" bir aileden geliyordu. George Kensington'ın hayalindeki damattı. Dürüst olmak gerekirse, babam mükemmel damadının benim yerime mükemmel kızıyla eşleşmesinden muhtemelen daha mutluydu.

"Şirketi kurma planlarım çoktan başlamıştı, bu yüzden düğünümü planlamak için onları erteleyemezdim. Yapabilseydim bile

istemezdim. Ancak açılıştan sonraki ilk aylar... stresliydi ve ilişkimiz gerginleşti. O beni işime öncelik vermekle suçladı; ben de onu başarısız olmamı istemekle suçladım. İkimiz de o kadar meşguldük *ki* birbirimizi neredeyse hiç görmüyorduk ve *gördüğümüzde de* kavga ediyorduk. Ama onu seviyordum ve şirketi kurduktan ve evlendikten sonra bu sarsıntıların geçeceğini düşünüyordum."

Xavier'den başka kimse duymuyordu ama bu, kızarık, kaşıntılı utancın tenimde gezinmesini engellemedi. Tam bir aptal gibi davranmıştım. Bentley kariyerimin başında beni bu kadar desteklemediyse, elde ettiğim başarı arttıkça kızgınlığının da artacağını bilmem gerekirdi.

"Evlenme teklif ettikten birkaç ay sonra iş için Londra'ya uçtum. Tabii ki tatil olduğu için bu konuda tartıştık ama o zamanki en büyük müşterimle ilgili bir krizdi. Beklediğimden daha hızlı çözdüm ve eve erken döndüm. Dairemize girdiğimde onu oturma odasında kız kardeşimle seks yaparken buldum. Hem de yılbaşı gecesi."

Ne kadar temizlemeye çalışsam da sahne beynime kazınmıştı. Kadın *benim* seçtiğim kanepenin üzerine eğilmişti, adam onun arkasında, ben donup kalmış bir şekilde neler olduğunu anlamaya çalışırken onların inlemeleri ve nefes alışları. Birbirlerine o kadar kaptırmışlardı ki, işleri bitene kadar beni fark etmediler.

Yeni bir aşağılanma dalgası üzerime çöktü. Aldatılmak başka bir şeydi. Nişanlınız ve kız kardeşiniz tarafından aldatılmak ihanetin yeni bir seviyesiydi.

Georgia ve ben yakın olmasak da, onun bu kadar duygusuz olmasını beklemiyordum. Özür bile dilememişti.

"Tanrım." Xavier bir dizi İspanyolca küfür savurdu. "Çok özür dilerim Luna."

"Sorun değil. Bu önemli bir dersti," dedim açıkça. *İnsanlara güvenme ve onları içeri alma*. Eğer umursamasaydım zarar görmezdim. "Neredeyse

pişmanlık gösterdi. Georgia'yı evden kovdum, ama bu sefer de benim çok çalışmamdan dolayı onu suçladı. O gittikten sonra Bentley ve ben büyük bir kavgaya tutuştuk ve o..." Parmak eklemlerim sandalyemin kenarında beyazlaştı. "Çok *soğuk olduğumu* söyledi. Her zaman bir buz kraliçesi olduğumu ve halkla ilişkiler şirketimi kurduktan sonra daha da kötüleştiğimi söyledi. Georgia bu kadar tutkuluyken ve ben doğru düzgün duygu bile gösteremezken onunla takıldığı için onu suçlayamayacağımı söyledi. Söylemeye gerek yok, o gece ayrıldık. O ve Georgia bir hafta sonra resmi olarak çıkmaya başladılar."

Her zaman buz kraliçesi gibi olmasaydın, belki başka bir yere bakmaya gitmezdim.

Boğazım ve burnum yandı. "En kötüsü de babamın Georgia'nın tarafını tutmasıydı. Değerli, mükemmel kızının iyi bir nedeni olmadan bunu yapmasına imkân yoktu. Beni de onlarla aynı nedenlerle suçladı ve ben bu işin peşini bırakmayı reddedince bana bir ültimatı verdi. Ya bunu aşarsın ya da çekip gidersin. Ben de çıktım."

Hikayeyi yüksek sesle anlatmak taze yaraların acısını taşıyordu, ancak kelimelerim steril havada çözüldükçe, başlangıçtaki acı yavaş yavaş terapötik bir uyuşukluğa dönüştü.

Bu anıları kilitleyerek onlara güç vermiştim. Yıllar geçtikçe iltihaplandılar, boynuzlar ve pençeler çıkardılar ve farkında olsam da olmasam da sürekli kaçtığım bir kabusla dönüştüler. Onları yüksek sesle paylaşarak, bu güçten mahrum bıraktım.

Büyük bir perdenin arkasındaki küçük bir adamdan başka bir şey değillerdi ve bana zarar verebileceklerine beni ikna etmeye çalışıyorlardı.

Yapamadılar.

Georgia'nın berbat bir kız kardeş olması ya da Bentley'nin güvensiz, aldatan bir piç olması benim suçum değildi. Babamın önyargıları yüzünden gözünün önündekini göremeyecek kadar kör olması da benim suçum değildi. Utanması gereken *onlardı*, ben değil.

"Sloane. Beni dinle." Xavier omuzlarımı kavradı ve yüzümü ona dönmem için beni çevirdi. Gözleri öfkenin kara kömürleri gibi parlıyordu. "Sen *frijit falan* değilsin. Başkalarından farklı göstersen de tanıdığım en azimli, tutkulu insanlardan birisin ve beş yıl içinde dünyanın en iyi halkla ilişkiler firmalarından birini kurdun. Tutkusu olmayan birinin bunu yapabileceğini mi düşünüyorsun? Pislik eski sevgiline karşı tırnak içinde 'soğuk' davranırsanız bile, o bunu hak etti. Eğer seni sen olduğun için takdir etmiyorsa, zamanını ya da enerjini de hak etmiyor demektir."

İfadesi şiddetliydi ve dokunuşu, inancını ruhuma kazımaya çalışıyormuş gibi yakıcıydı.

O kadar ani oldu ki, ayakta olsaydım tökezlerdim.

Midemden bir *vınlama geçti*, ardından baş döndürücü, kafa karıştırıcı ama tamamen tatsız olmayan bir uçurumdan yuvarlanma hissi geldi. Parçalarım onun sözlerinin yanında yüzüyordu, böylesine boktan bir günden sonra var olmaması gereken ama yine de var olan küçük şampanya baloncukları.

Xavier Castillo. Sadece sen.

"Motivasyon koçu olmalısın." Titrek bir gülümsemeye geçiştirdim. "Konuşmacı olarak çok başarılı olursun."

"Bunu aklımda tutacağım." İlk kez gülümsememe karşılık vermedi. "Bana anladığını söyle, Luna. Olanların hiçbirisi senin suçun değildi. Bentley'i de, Georgia'yı da, aileni de sikeyim." Durakladı. "Pen hariç."

Bir kahkaha daha patladı, dökülmemiş gözyaşlarını dirsekleyerek yoldan çekti. "Anlıyorum."

Gerçekten.

Xavier'in konuşmasından saniyeler önce ben de aynı sonuca varmıştım ama bunu düşünmekle bir başkasının onayladığını duymak farklı şeylerdi.

Omuzlarımdan bir çapa çözüldü ve yıllar sonra ilk kez daha rahat nefes aldım.

Ailemle karşılaşmak bir felaket olarak başlamıştı ve sonunda tedavi edici oldu. *Anladım*. Hayatımdaki hiçbir şey olması gerektiği gibi gitmiyordu.

Xavier girdiğinden beri, yine de şikayet etmiyordum.

"Güzel." Omuzlarımı serbest bıraktı ama yüzünde bir ihtiyat izi kalmıştı. "Pen'i tekrar görmek istemiyorsan buradan hemen çıkmalıyız."

"Bir süre daha uyanmayacak ve Rhea'nın başını belaya sokmak istemiyorum." Babamın talimatlarını açıkladım. Xavier beni gülümseten bir "c" ile karşılık verdi. "Ama ben de katılıyorum. Personel soru sormaya başlamadan önce gitmeliyiz."

Saatime hızlıca bir göz attığımda ne zamandır burada olduğumuzu gördüm.

İki saat mi? Bu nasıl mümkün olabilir?

"Akşam yemeğini alacağız. Sonra seni dairene bırakırım," dedi Xavier binadan çıkarken. Dışarıda hava çoktan kararmıştı ve paltomun ve kazağımın katları arasından sert bir soğukluk sızıyordu. "Acıkmış olmalısın."

"O kadar da aç değilim." Son zamanlardaki katarsisime rağmen, boş daireme dönme düşüncesi içimi burktu. Balık oradaydı ama pek de teşvik edici bir arkadaş sayılmazdı.

Genelde yalnız olmayı umursamazdım. Bunu tercih ederdim. Ama son birkaç saatten sonra fiziksel bir rahatlamaya ihtiyacım vardı. Günün yorgunluğunu atacak bir şeye.

"Benim daha iyi bir fikrim var." Yolcu tarafının yanında durdum ve arabasının üstünden konuştum. "Geçen gün bana Greenwich Village'daki harika bir kulüpten bahsediyordun. Çarşamba günleri açık mı?"

Xavier'in kaşları havaya kalktı. "Evet, ama-" "Gitmeliyiz."

"Emin misin? Uzun bir gün oldu."

"İşte bu yüzden gitmek istiyorum." Kapıyı açtım, içeri girdim ve Xavier sürücü koltuğuna otururken emniyet kemerimi bağladım. "Daha spontane olmam gerektiğini söylemiştin. Bu benim spontane olmam."

"Düşündüğünüz kulüp türünden biraz farklı." Xavier yüzümü aradı. Aradığı şeyi bulmuş olmalıydı çünkü kaşlarının yerini yavaşça bir gülümseme aldı. "Ama gitmek istiyorsan gideriz. Sadece seni uyarmadığımı söyleme."

BÖLÜM 25

Xavier

!!

Bunu bana yaptığına inanamıyorum." Sloane'un nefessiz suçlaması Ben onu döndürürken havada dönüyordu. Elbisesi dizlerinin etrafında ipeksi mavi bir bulutla dalgalandı ve sonra tenine hafifçe yerleşti. "Beni bir *salsa* kulübüne götürdün. Seni asla affetmeyeceğim."

Eğlenceden ağzımın kenarları kalktı. "Neden?"

"Çünkü çok fazla eğleniyorsun?" "Çünkü *salsa* yapmayı bilmiyorum."

"Gayet iyi gidiyorsun Luna." Onu tekrar kendime çektim, bir elimle belinin kıvrımlarını kavrarken diğer elimle müzikte bize rehberlik ettim. "Yaptığın her şey mükemmel olmak zorunda değil. İspanya'daki dans derslerimizi hatırlıyor musun? Kendini bırak ve eğlenmene bak."

Greenwich Village'da bir yeraltı salsa kulübündeydik. Müşteriler yeni başlayanlardan dünya yarışmalarını kazanmış profesyonel dansçılara kadar uzanıyordu. Kulübün güzelliği de buydu. Herkese kapımız açıktı ve kimse kimseyi yargılamıyordu.

İki saat önce gelmiştik ve Jose Cuervo'nun yardımıyla Sloane'u dans pistinde bana katılması için ikna etmiştim. Beni takip edecek kadar rahatlamıştı ama kendini tamamen çevremize kaptıracak kadar değil.

"Dans derslerimiz." Sloane bana bakmak için çenesini yukarı kaldırdı. Yorgunluktan yanakları kızarmıştı ve gözleri kalbimi acıtacak şekilde parlıyordu.

Korunaklı biri olduğunu biliyordum ama korumalarını indirene kadar *ne kadar korunaklı* olduğunu fark etmemiştim. "Onları zar zor hatırlıyorum."

"İşte şimdi incindim. Onca çabadan sonra hatırlamıyor musun? Bir dahaki sefere bana yalan söyle." Bizi tembelce odanın kenarına doğru döndürdüm. Burası küçük bir kulüptü, bu da çok fazla boş alan olmadığı anlamına geliyordu ama Sloane'un mümkün olduğunca kendime kalmasını istiyordum.

"Demek istediğim bu değildi, seni koca bebek. İspanya sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor demek istedim ve..." Yavaşça elimi omurgasından yukarı kaydırduğımda nefesi kesildi.

"Ve?" Ben sordum.

Elbisesi arkadan dekolteydi ve ipek kısa sürede yerini pürüzsüz çıplak tene bıraktı. Dokunuşumun altında zahmetsizce kayıyor, sıcaklığı kanımı sıvı ateşe çeviriyor ve düşüncelerimi, umurumda olsaydı tehlikeli olabilecek bir şekilde bulandırıyor.

Burası arkadaşlarımızın ya da tanıdıklarımızın gittiği türden bir kulüp değildi. Kimse kim olduğumuzu bilmiyordu, bu da gece için özgür olduğumuz anlamına geliyordu.

"Ve..." Ensesindeki hassas deriyi okşadığımda Sloane'un gözleri kısa bir an için kapandı. "Sadece bir ay olduğuna inanamıyorum."

"İnsanlar doğru yaparlarsa bir ayda yıllarca yaşayabilirler." Elimi boynunun arkasına doladım ve nazik bir başparmağı tenine sürttüm. "Hatırlamadığına göre, bir tazelemeye ihtiyacımız olacak."

Alnında bir kavis, temkinli bir eğlenceyle eşleşti. "Öyle mi?" "Evet. Öğretmenlik rolümü *çok* ciddiye alıyorum." Başımı eğdim ve nefesleri dudaklarımı sıyrana kadar aramızdaki mesafeyi kapattım.

Kütüphaneden beri öpüşmemiştik. İşleri ağırdan almak istiyordum ama Sloane'un yanındayken ne istediğimin bir önemi yoktu.

Onu *istemiyordum*. Ona ihtiyacım vardı. Çaresizce.

Ona okyanus gelgitlerinin aya ihtiyaç duyduğu gibi ihtiyaç duyuyordum ve onun da bana karşı aynı şekilde hissetmesi için her şeyimi verirdim.

"Bırak," diye tekrarlardım usulca. "Müziği dinle. Kendini onun içinde kaybet."

Yüz hatlarında belirsizlik dalgalanıyordu.

Sloane için kontrol bir lüks değil, bir gereklilikti ama hepimiz bir gün kontrolden vazgeçmek zorundaydık. Aksi takdirde, dünyamız her zaman etrafına çizdiğimiz keyfi sınırlarla sınırlı kalacaktı. "Kimse izlemiyor." Onun sırtı duvara dönüktü ve benim bedenim onunkini dans pistinden koruyordu. Birbirimize sımsıkı sarılmıştık, kalbinin düzenli *güm güm sesleri* arasındaki savaşı duyabileceğim kadar yakındık. "Sadece biz varız, Luna." Arka planda, hızlı tempolu müzik yeni bir şarkının yumuşak, çekici vuruşlarına dönüştü. Dumanlı vokaller havaya karıştı ve etrafımızdaki çiftlerin ritmi de buna uyacak şekilde yavaşladı.

Bir yutkunuş Sloane'un boğazından aşağı yukarı kaydı. "Tamam," diye fısıldadı. Verdiği yanıt vanilyalı viski gibi kanıma karıştı.

Dans dersleri hakkında konuşuyorduk, ama ona adımlar boyunca rehberlik ederken aklımdaki son şey onlardı.

Samimi bir mekândı, tek seferde yüz kişiye yetecek kadar büyüktü ve insanların gölgelerdeki çekingenliğini ortadan kaldıracak kadar loştu. Kehribar rengi ışıklar tepede parlıyor, Sloane'un elmacık kemiklerinin kıvrımlarını ve elim boynundan tekrar sırtının küçük kısmına doğru ilerlerken vücudunun titremesini vurguluyordu.

Başlangıçta sertti ama doğal bir hassasiyetle hareket ediyordu, vücudu senkronize bir şekilde dönüyor ve ayakları bir ritmi bile kaçırmadan benimkini takip ediyordu. Ancak müzik çaldıkça hareketleri daha da akıcı hale geldi. Çelik eriyip ipeğe dönüştü ve gözlerindeki temkinlilik yumuşayarak damarlarımda bir sıcaklık patlamasına yol açtı.

Dersler teknikti. Kişisel değildi. Bu mu? Bu olabildiğince kişiseldi.

"İlk buluşmada ilk aşamayı geçmeyeceğini söylemiştin." Bakışları ışıkların altında titriyordu. "Peki ya ikincisi?"

Sorusu sistemimde bir şok etkisi yarattı, daha önceki sıcaklık bir cehenneme dönüştü ve sahip olduğum diğer tüm düşünceleri yerle bir etti.

Sadece o, bu ve biz vardık.

"İkna olabilirim." Boğuk sesim vücudumda kıvrılan arzuya ihanet ediyordu. Derim kaslarımın üzerinde çok sıkı bir şekilde gerilmişti ve eğer yakında onun tadına bakmazsam patlayacaktım.

Sloane aklımdan geçenleri çok iyi biliyormuş gibi gülümsedi.

Parmak uçlarında durdu ve kısa, acı dolu bir andan sonra ağzını benimkine değdirdi.

Bu kadar.

Tek bir fırça darbesiyle dizginlerimdeki tasma koptu.

Bir elim saçlarına daldı, kolları boynuma dolanırken başının arkasını kavradı. Diğer i ise vücutlarımız birbirinin içine girene kadar bizi duvara doğru itti.

Kimin izlediği umurumda bile değildi. Bu anda ondan başka kimse yoktu ve ben ona *doyamıyordum* - dudaklarının yumuşaklığı, tadının tatlılığı, açlıktan ölmek üzere olan bir adamın açlığıyla ağzını keşfederken çıkardığı küçük inlemeler ve soluklar.

Eğer öpücüklerin renkleri olsaydı, bu öpücük etrafımızda dönen kontrol parçalarını yansıttı; kızıl, kehribar ve saf, çarpıcı kobaltdan oluşan bir senfoni. Derimin altına battılar, her ham, açıkta kalan sinir üzerinde elektrik akımları gönderdiler.

Siyah ve beyazdan oluşan bir dünyada, o benim kaleydoskopumdu. "Xavier." Sloane'un nefes nefese soluğu bulanıklığımı dağıttı.

"Gitmeliyiz. Daha özel bir yere gidelim."

Bir şehvet dalgası bu anı uzatma arzumu bastırdı ve geri çekilerek şişmiş dudaklarını ve ağırlaşmış gözlerini seyre daldım. Dağınık topuzundan saç telleri dökülüyor, yüzünü ve göğsünü çilek rengi bir kızarıklık süslüyordu.

Daha önce hiç bu kadar mükemmel birini görmemiştim.

Çok güzel ve çok benim.

Eğildim ve ağzını bir başka uzun öpücükle yakaladım. "Tam yerini biliyorum."

Sloane ve ben, ilk giysi parçası oturma odamın zeminine çarpmadan önce kapıdan zar zor geçebildik.

Evime kadar olan yol kısıydı, ama orada otururken, güzel, istekli ve arzuluysen o on dakika bana sonsuzluk gibi gelmişti. Eğer bir kırmızı ışığa ya da dolambaçlı bir yayaya daha çarpmış olsaydık, cinsel hayal kırıklığıyla arabayı çarpabilirdim.

Ama başarmıştık ve birbirimizi çırılçıplak soyarken hava aciliyetle gümbürdüyordu.

Elbise. Ayakkabı. Gömlek ve pantolon.

Sütyenini açtım ve yana attım. Boxerımı çekiştirerek indirdi, ben de arkamdan tekmeledim.

Arzumuzun vahşiliğinin ne bir mantığı ne de bir nedeni vardı, ama giysisinin son dikişi de vücudundan aşağı kayarken, *ne mantığı ne de nedeni* umursuyordum.

Ay ışığı pencerelerden süzülüp Sloane'un vücudunun kıvrımlarını buldu, göğüslerinin altına gölgeler düşürdü ve omuzlarına gümüş rengi bir örtü serdi.

Uzun bacaklar. Kremse bir ten. Ayın öpücüğü altında solgun parıldayan saçlar. Dünyaya gelmiş bir tanrıça gibi görünüyordu, ama onunla ilgili en güzel şey yüzü ya da çıplak vücudu değildi.

Arkasında güven vardı.

Burada, benim evimde, çıplak ve savunmasız bir şekilde duruyordu ve ben hiçbir saniyeyi hafife alacak kadar aptal değildim.

Elim omzunun üzerinden geçip boynuna doğru ilerleyerek başındaki saç tutamına dokunduğunda Sloane'un dudakları aralandı. Karışmıştı ama hala sağlamdı.

Daha önceki faaliyetlerimizden kalma ve teninin üzerinde yuvarlandığını görme dürtüsü içimde sıcak ve parlak bir şekilde alevlendi.

"Saçlarını aşağı indir, Sloane," dedim sessizce.

Tereddüt etmesini beklerdim ama elini uzatıp bükülmesini engelleyen tokaları yavaşça çıkarırken gözleri benimkilerden ayrılmadı. Saçları, soluk ipekten bir şelale halinde yüzünün etrafına dökülene kadar tutam tutam çözüldü. Uçları göğüslerine değiyordu ve ciğerlerimdeki gerginlikten nefes alamıyordum.

Ne zaman daha mükemmel olamayacağını düşünsem, yanıldığımı kanıtladı.

"Aferin kızıma." Saçlarını bir yumrukta topladım ve başını geriye doğru çektim. Göğsünün inip kalkması hızlandı ve dudaklarıma küçük bir gülümseme dokundu. "Yumruğuma dolanmış halini daha çok seviyorum."

Hava değişti, baş döndürücü beklenti ham, katıksız şehvete dönüştü.

Onu kulüpte yaptığım gibi duvara yasladığımda Sloane'un nefesi kesildi, ancak bu sefer etrafta dizimle kalçalarını nasıl açtığımı görecektim ya da parmaklarım amına dokunduğunda çıkardığı iniltiyi duyacak kimse yoktu.

Sikim acı verici bir şekilde zonklarken tüm kaslarım gerildi. Sikeyim. Ben.

Islaktı, o kadar ıslaktı ki, şu anda fazla sürtünme olmadan kolayca içine kayabilirdim, ama en iyi kısmı aceleye getirmek için bu kadar uzağa gelmemiştim.

Yemekten önce oynamayı severdim.

"Şimdiden damlıyorsun Luna," diye mırıldandım, tembel bir başparmağı klitorisinin üzerinde gezdirerek. Sırtını eğip bir nefes daha verdiğinde dudaklarım memnuniyetle kıvrıldı. "Daha yeni başladık."

Gözleri tekrar açıldı ve bana kısık gözlerle baktı. "Konuşmaya devam mı edeceksin, yoksa başladığın işi bitirecek misin?"

Göğsümde bir kahkaha gümbürtüsü yükseldi. *İşte benim kızım.* Sloane, keskin dili olmadan Sloane olamazdı, altımda çıplak bir şekilde kısıtılmış olsa bile.

"Ben her zaman başladığım işi bitiririm." Yumruğumu saçlarının etrafında sıktım ve bir kez daha çektim. Başını eğerek boğazını ortaya çıkardı ve ben ağızla boynunun narin uzunluğunun izini sürerken vücudunda küçük bir titreme dalgalandı.

Yavaş yavaş, nabzının çırpınına ulaşana kadar tenini öpücüklerle haritaladım. İki parmağımı içine sokmadan ve başparmağımı klitorisine sıkıca bastırmadan önce bulduğum şeyin tadını çıkararak durakladım.

Nabzı çılgına dönmüştü.

"*Oh Tanrım!*" Sloane'un kalçaları sarsıldı ve parmak boğumlarına kadar içine gömülene kadar daha derine ittiğimde dudaklarından iniltili bir çığlık çıktı. Tırnakları omuzlarımda derin hilaller çizdi, ama bu acı sadece zevkimi arttırdı. Onu böyle görmek hoşuma gidiyordu. Vahşi, sınır tanımayan ve o kadar güzeldi ki kalbimi sızlatıyordu. "Xavier, ben... o... ah."

Ben onun küçük tatlı amını parmaklarken, sözleri yerini anlaşılmaz bir inleme ve sızlanma dizisine bıraktı. O kadar güçlü bir şekilde kıvranıyordu ki, saçlarını serbest bırakmak ve boştaki elimle onu tutmak zorunda kaldım.

Boğazına dolandı, canını acıtacak kadar değil ama vücudunu titreme üstüne titreme sararken beni itmesini engellemeye yetti.

Sikim o kadar sertleşmişti ki derisi yarılacakmış gibi hissediyordum. Ona dokunmamıştım ama Sloane'a dokunmak yeterliyken buna ihtiyacım yoktu.

"İşte bu," diye mırıldandım. Onu kenara doğru yaklaştırdım, parmaklarımı en hassas noktasına vuracak kadar kıvırdım. "Bırak beni, tatlım. Benim için gel."

Ve yaptı da.

Vücudu sertleşti ve etrafımda güzelce dağılırken boğazından boğuk bir çığlık koptu.

Kasılmalar birbirini izledi, elimi ıslattı ve sonunda zayıf ve nefessiz bir şekilde bana doğru yığılana kadar zevkimizi uzattı. "*Siktir.*"

Göğsüm sesini bastırdı ve ben ondan uzaklaşırken bir kahkaha daha omuzlarımı sarstı.

"Sana her zaman başladığım işi bitirdiğimi söylemiştim," diye takıldım. "Oldukça hızlı, ekleyebilirim."

Sloane başını kaldırdı, gözleri alaycı bir meydan okumayla parlıyordu. "Henüz test edilmemişken bu kadar kendini beğenmiş davranma." Sikim bir kez daha acı verici bir şekilde zonkladı. "Geçerli bir nokta. Test et bakalım.

Ben senin gönüllü kobayınım."

Gülüşi benimkini takip etti. "İpucu: Seksin ortasında asla *kobay* ifadesini kullanmayın."

"Teknik olarak, biz ortada değiliz-"

Cümlelerin geri kalanı beni üzerinden itip kanepeye yatırdığında sona erdi. Küçük bir homurtuyla minderlerin üzerine düştüm ama üzerime çıktığında şaşkınlığım açlığa dönüştü.

"Belki de test yanlış kelimeydi." Sloane göğüs uçları göğsümü sıyıracak şekilde eğildi. İhtiyacın elektrik mızrağı bedenimi delip geçti. "Bahse girerim seni senin beni boşalttığından daha hızlı boşaltabilirim."

"Her zaman çok rekabetçisin." Göğüslerinin ağzıma olan lezzetli yakınlığı yüzünden daha esprili bir cevap bulamayacak kadar dikkatim dağılmıştı. "Kazanan ne alıyor?"

"Övünme hakkı." Sloane alt dudağımı nazik bir ısırıkla dişlerinin arasına aldı. "Kaybeden, diğerinin daha iyi olduğunu sonsuza dek bilerek yaşar."

"Anlaştık." Doğrudan bana bakması için başını geriye çektim. "Konuşmayı kes ve otur," dedim, daha önceki sorusunu bir komuta dönüştürerek. "Seni sikime binerken görmek istiyorum."

Mavi derinliklerinde ateş parlıyordu. Ellerini omuzlarıma yerleştirdi ve kendini yukarı itti.

sikim onun girişinde.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," dedi. "Ve temizim." "Ben de."

Şehvetin bulanık suları üzerime kapanmadan önce söyleyebildiğim tek şey buydu, ben onun derinliklerine gömülene kadar santim santim üzerime batarken kalp atışlarımın gürültüsünü artırıyordu.

Ağzı küçük bir solukla açıldı, ama benden çıkan ses o kadar çığ ve gırtlaktan geliyordu ki, insandan çok canavara benziyordu.

Sıkı, sıcak ve çok ıslak.

O kadar mükemmel uyuyorduk ki, sanki Tanrı bizi birbirimiz için özel olarak oymuştu ve o hareket ettiğinde, cennete kaymak gibiydi.

Yavaş ve kıvrımlı başladı, ancak ritmi kısa sürede yükseldi ve ben dişlerimi sıkmak zorunda kaldım ve sırf çok erken gelerek kendimi utandırmamak için Vault için sunumumu zihinsel olarak gözden geçirdim.

"Çok iyi hissediyorsun." İnledim, başım geriye düştü, böylece onu içime çekebildim.

Sloane sikimin üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplıyordu, saçları darmadağınktı, yüzü efordan kızarmıştı. Etin ete çarpma sesleri odayı dolduruyordu ve ben bunun içinde, onun içinde o kadar kaybolmuştum ki bahis umurumda bile değildi. Kalçalarını kavradım ve keskin bir ciyıklama çıkararak onu yere çarptım. Onun hızına uymak için ittim ve homurtu ve inlemelerimizin hacmi

Kör edici bir güçle boşalana kadar yoğunlaştı.

Görüşüm beyazlaştı, gözlerimin arkasında şimşekler çaktı ve duyularım üzerindeki kontrolümü yeniden kazanmadan önce Sloane'un zevkle haykırdığını belli belirsiz duydum.

Görüşüm nihayet netleştiğinde, o da kendi orgazmından yeni çıkıyordu. Bana gülümsedi, yüz ifadesi cinsel ilişki sonrası mutluluk, zafer ve tanımlayamadığım başka bir şeyin karışımıydı.

"Ben kazandım."

"Yaptın." Onu aşağı çektim ve bir öpücük daha verdim. "mr boyu övünme hakkı."

İkimizin de karşılaşmaları zamanlamadığından bahsetmedim, yani kimin kazandığını gerçekten kim bilebilirdi ki? Bu önemli değildi.

Arkadaşça bir sessizlik içinde uzanıp nabızlarımızın normale dönmesini beklerken üzerime sıcak, ağır bir memnuniyet battaniyesi örtüldü.

Tüm hayatımı bir sonraki zirveyi kovalayarak geçirmiştim. Her şeye sahip olduğunuzda, her şey hızla sıkıcı hale geliyordu. Daha büyük, daha iyi, daha hızlı istedim. Kalıcı bir şey istiyordum ve Sloane yana yuvarlanıp bana doğru kıvrıldığında onu bulduğumu anladım.

Bu benim en büyük zevkimdi. O, doygun ve mutlu, kollarımdaydı. Dünyadaki hiçbir şey bu anı geçemezdi.

BÖLÜM 26

Xavier

Sonsuza kadar Sloane ile evimde kalıp mutlu olabilirdim ama

Ne yazık ki dikkatimi vermem gereken gerçek hayat sorumluluklarım vardı.

Cuma günü, Sloane'la geçirdiğim geceden iki gün sonra ve sabah şipşak sevişerek onu neredeyse işe geç bırakmamdan bir gün sonra (bunun için beni hala affetmedi), DC'nin en gözde adreslerinden birinin tepesindeki cam ve krom bir ofiste oturdum.

Buz yeşili gözler bana kişisel olmayan bir dikkatle baktı. "Xavier Castillo." Alex Volkov'un sesi adamla uyumluydu: soğuk, mesafeli, acımasız. "Görüşmek isteyeceğini tahmin ettiğim son kişi sendin."

Kai'nin listesindeki iki numaralı isim.

Omuz silktim. "İşler değişir. İnsanlar değişir."

Ülkenin en büyük gayrimenkul geliştirme şirketi olan Archer Group'un CEO'su olan Alex, Manhattan'daki gayrimenkullerin yarısına sahipti - kulübüm için hayalimdeki yer de dahil. Yüzyılın başındaki, gerçek bir banka kasası Alex'in gökdelenlerinden birinin bodrum katında yer alıyordu ve hedef müşteri kitlemin sevdiği iki şey varsa o da banka kasaları ve gizli mücevherlerdi.

Alex arkasına yaslandı ve parmağıyla masasına vurdu. Babamın ölümünden sonra kaybım için üzgün olduğunu söylemeyen tek kişi oydu. Bunu takdir ettim; acımdan bıkmıştım.

"O yerin ne kadar pahalı olduğunun farkındasınızdır." Bu bir soru değildi.
Sekiz rakam.

"Evet. Sorun değil." Henüz tüm mirasıma erişimim yoktu ama soyadım ve Kai'nin tanıştırması sayesinde Dominic Davenport'un şirketi Davenport Capital'den finansman sağlama sürecindeydim. *Üç numaralı isim.* Alex'e buluşmamızdan önce belgeli kanıt göndermiştim.

"İzinler ve ruhsatlar?"

"Silver & Klein ilgileniyor. Herhangi bir sorun öngörmüyorlar." Prestijli hukuk firmasının merkezi başkentteydi ama ülke çapında kurumsal müşterileri temsil ediyordu. *Jules Ambrose, Silver & Klein. Dört numaralı isim.*

Alex bana daha fazla soru yöneltti. Onları oyunbazca yanıtladım, ama kararının bir faktöre bağlı olduğunu biliyordum - bu toplantı için cebimde *olmayan* bir faktöre.

"Sunumunuz etkileyici. Evraklarınız düzgün. Ama dürüst olacağım," dedi piyasadaki potansiyel rakiplerle ilgili endişelerini dile getirdikten sonra. "Bu kadar hızlı, bu kadar çok değıştiğine inanmıyorum. Hiç iş sahibi olmadınız, bir iş kurmadınız ya da işletmediniz ve umursamaz partiler konusunda haklı bir şöhretiniz var."

"*Umursamazlık* hakkında bir şey bilmiyorum..."

"Mirasınızın bu kulübe bağlı olduğunu da farkındayım," diye devam etti beni görmezden gelerek. "İlk değıerlendirmeden geçemezse ne olacak?"

Çok sık düşünmemeye çalıştığım güzel bir soruydu. Halkın gözünde bu kadar başarısız olma ihtimali, kabuslarımdaki o köprüden düşmek gibiydi: korkunç, kontrolüm dışında ve neredeyse kaçınılmaz.

"Endişelerinizi anlıyorum." Midemdeki ani sarsıntıyı kendinden emin bir gülümsemeyle bastırdım. *Başarana kadar numara yap.* "Ama geçmişimde yaptıklarım şu anda kim olduğumu belirlemez. Evet, yirmili yaşlarımin büyük bir kısmını

Girişimcilik dışında... başka faaliyetlerde de bulunuyorum, ancak kaydettiğim ilerlemenin de kanıtladığı gibi bu konuda ciddiyim."

Alex bana baktı, etkilenmemişti.

Lanet olsun. Adamla konuşmak bir buzdağıyla konuşmak gibiydi, hem de dışmanca bir buzdağıyla.

Zaten bildiği şeyleri tekrarlamayacak bir argüman aradım ve gözüm masasını süsleyen tek çerçevesiz fotoğrafa takıldı. Fotoğrafta, uzun siyah saçlı ve güneşli bir gülümsemeye sahip güzel bir kadının yanında duruyordu. İkisinin de kucağında birer bebek vardı; biri pembe, diğer mavi kundaklıydı.

Alex tam olarak gülümsemiyordu ama yüzünde tahmin ettiğimden daha fazla sıcaklık vardı. Bir süredir evliydi, ama soğuk ve duygusuz görünen CEO'nun şimdiki karısıyla ilişkisinin dalgalara yol açtığı bir zamanı çok net hatırlıyordum.

Hiç kimse onun aşık olabileceğini düşünmemişti, ta ki aşık olana kadar.

"Bu kadar çok, bu kadar hızlı değiştiğime inanmadığını söylüyorsun ama her değişim kademeli değildir," dedim yavaşça, kelimelerimi oluştururken. "Bazen beklenmedik bir olay bizi daha önce yapmadığımız şekilde adım atmaya zorlar ya da bakış açımızı değiştiren biriyle tanışırız. Bu her gün olur. Babamın ölümlü benim için bu tetikleyicilerden biriydi." Sayılır. Ama yakınımdaki bir yabancıyla mirasımı ya da annemin mektubunu tartışacak değildim. "Boşa harcadığım zamandan gurur duymuyorum ama şimdi bunu telafi etmeye çalışıyorum." Alex'in bakışlarını kendi sabit bakışlarımla karşıladım. "Hiç pişman olduğunuz bir şey yaptınız mı? Düzeltmek için çaresiz kaldığın ama değişmesi için birilerinin, bir yerlerin sana güvenmesine bel bağladığın bir şey?"

Kıpırdamadı ama gözlerinde küçük bir duygu parıltısı belirdi.

"Birbirimizi pek iyi tanımıyoruz," dedim. "Ama söz veriyorum, eğer bana güvenirsen, bu yerin hakkını vereceğim. Çünkü bu işte sadece senin adın ve itibarın değil, benim de itibarım söz konusu."

Ardından gelen sessizlik, ısıtıcının sessiz uğultusunun altında gerildi. Alex'in yüzünü okumak imkansızdı ve tam da dayanamayacağımı düşünöğüm anda

çenesi bir santim kadar eğildi.

"Bir iş ortağı getirin. Eğer onları uygun görürsem, kasa sizindir."

Kalbim beş saniye içinde yükseldi ve yere çakıldı.

Bu Alex'ten beklediğimden daha büyük bir tavizdi ve tam da duymak istemediğim şeydi.

Vuk imzalamadan önce yerin onaylanmasını istedi. Alex de onaylamadan önce Vuk'un ya da Vuk gibi birinin bağlanmasını istiyordu. Tam bir çıkmaz sokaktı.

Evren benimle dalga geçmeyi gerçekten seviyor.

"Senden çok öndeyim." Kesinlikle sahip olmadığım bir güveni yansıtarak gülümsedim. "Vuk Markovic'i sessiz ortak olarak işe alma sürecindeyim."

"Güzel. O zaman onunla imzalı bir sözleşme yapmak sorun olmaz." Alex saatini kontrol etti. "Sözleşmeyi Şükran Günü'nden önce bekliyorum Bay Castillo. Kasa için çoktan birden fazla teklif aldım ama teklifiniz ilgimi çektiği için size ek süre vereceğim. Teklifim 26 Kasım gece yarısı sona eriyor."

"Not edildi." Vuk ve Alex arasındaki olasılıklarımı hızlıca hesapladım. Vuk'a boyun eğdirme şansım Alex'e göre sonsuz derecede daha fazlaydı, çünkü Vuk New York'ta yaşıyordu ve onu daha kolay sıkıştırabilirdim. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler. Minnettarım."

Zihinsel not: Vuk'a geri dön ve onu gemiye nasıl alacağını bul. Bu sırayla olması gerekmiyor.

Alex'in ofisinden çıktım, zihnim fikir ve strateji kırıntılarıyla dönüyordu. Ben asansörü beklerken duvara monte edilmiş düz bir ekran sessizce oynuyordu. Günün en önemli haberi Eldorra'nın en yeni kraliyet bebeği Prenses Camilla'nın doğumuydu.

Ona imrenirdim. Bebeklerin barlar ve işler hakkında endişelenmesine gerek yoktu. Sadece ağlar, uyur ve yemek yerlerdi ve insanlar onları yine de severdi.

Alt kata indiğimde, o gün için tuttuğum şoföre beni Harper Güvenlik merkezine götürmesini söyledim. Her gece kulübünün güvenliğe ihtiyaı vardı ve Christian Harper en iyisini sağlıyordu.

Beş numaralı isim.

Onunla grşmemin Alex'le olan görüşmemden daha iyi geçmesini umuyordum.

İyi tarafı: Christian'la görüşmem aslında Alex'le olan görüşmemden daha iyi geçti, muhtemelen kulbm batsa da yzse de parasını aldığı için. Eğer başaramazsa hizmetlerini geri çekecekti.

Dezavantajı: Vuk'a on sekiz gün içinde yeri belli olmayan bağlayıcı bir sözleşmeyi nasıl imzalatacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Başka bir yer bulmaya alışabilirdim. Eski banka kasasının işe yaramaması ihtimaline karşı elimde bir yedekler listesi vardı ama içimden bir ses bana uygun olmadıklarını söylüyordu.

İnsanların bir gece kulübüyle ilgili ilk izlenimi mekndır. Bunu sulandırıp herhangi bir yere gitmeyecektim.

Christian ile görüşmemden sonra Jules ile görüşmek için Silver & Klein'ın ofislerine uğradım. En genç kıdemli ortaklarıydı ve lisanslar, izinler ve sözleşmeler de dahil olmak üzere tüm yasal evrak işlerimle ilgileniyordu. Önümüzdeki hafta başına kadar sessiz ortak sözleşmesini hazırlayıp imzalamaya hazır hale getireceğine dair bana güvence verdi.

Geceyi Washington'da geçirmek yerine trenle New York'a döndüm ve hafta sonunu Vuk'u ikna etmek için kurallara uygun olandan etik açıdan sorgulanabilir olana kadar çeşitli yöntemler geliştirerek geçirdim.

Geçici adam kaçırma suçlaması o kadar da kötü olamaz, değil mi? Adamı tutacak ya da öldürecek değildim. *Beni* ldrebilirdi ama ona bir ton para kazandırdıktan sonra, belki de imzayı atana kadar onu rehin tutması için birini tuttuğumu unutturdu. Varsayımsal olarak.

Şaka yollu da olsa böyle bir şey yapmayı düşünmem bile çaresizliğimi gösteriyordu.

Hafta sonunun tek parlak noktası Pazar günü göz kırparak ortaya çıktı. Sloane'u bir sürpriz yapmak için Queens'te buluşmaya ikna etmişim ve onu belirlediğimiz buluşma noktasında gördüğümde göğsümdeki beton ağırlık hafifledi.

Queens ikimiz için de yol dışındaydı ama şartlar gereği bu gerekliydi.

Beyaz elbisesi, paltosu ve botlarıyla bina girişinin yanında duruyordu. Saçlarını topuz yapmıştı ama ben yaklaşırken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Bu iyi olsa iyi olur," dedi. "Kızlarla brunch'ı kaçırıyorum."

Ona bir merhaba öpücüğü verdim ve geri çekilmeden önce yumuşaklığının tadını çıkardım. "Bunu bir Hikaye Pazarı olarak düşün." Sorgulayan kaşlarına, "Öyle heyecan verici bir şey yaptığın bir Pazar ki, bir sonraki brunch'ında anlatacak bir hikayen olacak" diye açıklık getirdim.

Gülüştü, bir zamanlar duyup sevdiğim ama adını asla keşfedemediğim, ancak yıllar sonra tekrar rastladığım bir şarkı gibi dopamin salgılatı.

"Öyle bir şey yok," dedi beni içeri kadar takip ederek. "Ama madem buradayız, bana tüm bu gizlilik ve hançer olayının ne hakkında olduğunu söyleyebilir misin? Pazar sabahı neden Queens'teyiz?"

"Göreceksin." Onu koridordan geçirip bize ayrılan odaya götürdüm. Daha önce giriş yapmışım ve arka kapıdan girmemiz için personele rüşvet vermiş *olabilirdim*. "Pen nasıl?"

Sloane kız kardeşinden söz edilince ayıldı. "Rhea'ya göre kazadan sonra hızla iyileşiyormuş, bu iyi bir şey. Yaraları da zamanla iyileşecek. Ama..." İç çekti. "Hâlâ endişeliyim, özellikle de Pen bunları geçiştirmeye çalıştığı için. Bunun onu daha fazla şımartmamıza neden olacağından korkuyor ki bundan nefret eder."

"Ve onu bir daha ziyaret edemeyecek misin?"

"Hastaneden taburcu oldu ve babamla Caroline'a haber vermeden onu evinde ziyaret edemem." Fırtına bulutları içeri girerek Sloane'un gözlerini mavi griye çevirdi. "Bir yanımlı onu Avrupa'daki uzak bir kuzeninin yanına göndermelerini bekliyor. Sırf bana inat olsun diye bunu yaparlar ve onu görmemi zorlaştırırılar."

Bir ebeveynin çocuğuna bunu yapmasını hayal etmenin zor olduğunu söyleyebilirdim, ancak yatılı okullarda büyümüş biri olarak daha iyi biliyordum.

Odamızın önünde durdum.

"Ama DC'den dönene kadar bunu yapmayacaklar." Şehirdeki Cuma toplantılarım sırasında bazı yararlı bilgiler edinmiştim: George ve Caroline büyük bir bağış kampanyası için DC'de bulunuyorlardı.

Sloane'un yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bunu yapmadan önce nerede olduklarını teyit etmem gerekiyordu." Kapıyı açtım.

Sloane içeri adım attı ama çenesi düşmeden önce sadece iki adım atabilmişti. "Pen?"

En parlak, en değerli sırıtış Pen'in yüzünü aydınlattı. "Sürpriz!"

Rhea'yla birlikte kanepeye oturdu, kucagında bir kase atıştırmalık vardı. Dadısı George Kensington'ın her an kapıdan içeri dalmasını bekliyormuş gibi açık kapıya bakıp duruyordu ama en azından o buradaydı. Önemli olan da buydu.

"Burada ne yapıyorsun?" Sloane birkaç uzun adım atarak kız kardeşine ulaştı. Küçük sarışına sarıldı, yüz ifadesi afallamıştı. "Sen nasıl...?"

"Biraz koordinasyon gerekti ama bir arkadaşım Rhea ve Pen'i alıp buraya getirdi." *Arkadaşı* aslında onları çatı katından kapıcıya, kapıcıya ya da onları Kensington'lara ispiyonlayabilecek herhangi birine haber vermeden çıkarabilecek Harper Güvenlik personeliydi.

George ve Caroline'ın Rhea ve Pen'in ayrıldığını öğrenmeleri ihtimaline karşı bir yedeğimiz vardı -özellikle de sinema biletleri- ama plan sorunsuz ilerliyordu, Tanrı'ya şükür.

"Merak etmeyin, Pen'in doktoruyla da görüştüm," diyerek kapıyı kapattım ve ikinci kanepeye oturdum. "Fiziksel eforu minimumda tutmamız koşuluyla gelmesinde bir sakınca olmadığını söyledi."

Sloane, sözlerimi ciddi bir baş hareketiyle onaylayan Pen'e baktı. "Ne dediyse o."

Görünüşe göre Çarşamba günkü kazası nispeten hafif geçmişti. Geçirdiği kaza nedeniyle olduğundan daha kötü görünmüştü ve bugünü mümkün kılacak kadar iyileşmişti.

"Rhea?" Sloane dikkatini dadıya çevirdi. "Sen...?"

"Ben iyiyim." Diğer kadın ona zayıf bir gülümseme verdi. "Bay ve Bayan

Kensington Annie hakkındaki bahaneni yuttu. Bunu yaptığınız için teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Ben olmasaydım bu durumda olmazdın ve sana teşekkür etmesi gereken kişi benim." Sloane'un sesi kesildi. "Yıllar boyunca benim ve Pen için yaptığın her şey için."

Rhea ortaya çıkmaya bu kadar yaklaşmışken planım konusunda endişeliydi. Yine de Pen ve Sloane'a karşı işverenlerinden daha fazla sadakat duygusuna sahipti ve sonunda kabul etti.

Şimdi Sloane'a bakışı bir aile bakışıydı; yumuşak, dokunaklı ve sevgi doluydu.

Sonra o an geçti ve eğlenceli gezi duygusal bir sarmala dönüşmeden önce herkes göz temasını kesti.

"Peki tam olarak neredeyiz?" Sloane boğazını temizledi ve iki kanepesi, iki masa, bir medya konsolu ve bir sürü monitör ve ekipmanın bağlı olduğu dev bir ekran dışında seyrek olan odaya baktı. Duvarları ana renklerle süsleyen az sayıda sanat eseri vardı.

"Queens'teki en iyi spor simülasyon merkezindeyiz." Konsol çekmecelerinden birini açtım ve dört kontrol cihazı çıkardım. Birini tuttum ve diğerlerini dolaştırdım. "Pen'in futbolu sevdiğini söylemiştin, o yüzden futbol oynuyoruz."

"Futbolu sevmiyorum. Futbola *bayılırım*," diye düzeltti Pen. Çoktan farklı oyunlar arasında geziniyor, mükemmel olanı arıyordu.

"Özür dilerim." Bir gülümsemeyi bastırdım. Küstahlığı bana başka bir sarışını hatırlatıyordu. "En sevdiğin oyuncu kim?"

"Asher Donovan," diye yanıtladı tereddüt etmeden.

Tipikti. Pen gibi futbolla ilgilenmeseler bile her yaştan kız ona bayılırdı, ama hakkını vermek lazım, adam yetenekliydi.

Bir Yunan tanrısına benzeyen birinin aynı zamanda *bu kadar* iyi çalabilmesi ve onunla yaşadığım birkaç etkileşime dayanarak *bu kadar* iyi olması çok sinir bozucuydu. Sloane'un müşterisi olması daha da sinir bozucuydu.

Her neyse. Onun favorisi olmadığı sürece, umurumda değildi. Hem de çok.

Vincent DuBois'nın Asher'dan daha yetenekli olduğunu söyleyerek Pen'i şakacı bir şekilde biraz kızdırdıktan sonra Avrupa Kupası simülasyonuna karar verdik. Sloane ve Rhea yarı yolda çekildiler ve geriye zafer için Pen ve ben kaldık.

Kendimi bir çocuk olarak görmüyordum. Onlardan hoşlanıyordum ama yarı yaşımdan büyük insanlarla ilişki kuramıyordum.

Ancak Pen harikaydı. Tanıdığım yetişkinlerin yarısından daha olgundu ve çok iyi bir oyuncuydu. Bilerek kazanmasına bile izin vermediğim ilk yarıda bana üç gol attı.

Çok tatlı görünen bir çocuk için, kısa süre sonra zor yoldan öğrendiğim gibi, aynı zamanda oldukça korkutucuydu.

Sloane tuvalete gitmek için izin istediğinde, Pen oyunu durdurdu, bana döndü ve hiçbir giriş yapmadan sordu, "Ee, neler oluyor?"

seninle ve kız kardeşimle?"

Rhea sırtışını gizlemeye çalışıp başaramazken ben neredeyse kolamda boğuluyordum.

"Takılıyoruz," dedim belli belirsiz. Dokuz yaşındaki bir çocukla aşk hayatım hakkında ne kadar ayrıntı paylaşmam gerektiğinden emin değildim ama ihtiyatlı davranmam gerektiğini hissediyordum.

"Hayır, takılıyoruz." Pen aramızda eliyle işaret etti. "Sen ve Sloane daha fazlasını yapıyorsunuz."

Yüce İsa.

Kapıya baktım, Sloane'un kapıdan içeri girip beni bu ıstıraptan kurtarmasını diliyordum.

Öyle bir şansımız yok.

"Çıkıyoruz," diye açıkladım. Pen'in bana *daha fazlasını yapmanın* ne anlama geldiğini sormayacağını umuyordum. *Bu* konuşmaya elli metrelik bir sopayla bile dokunmayacaktım.

"Ne kadar süre için?"

"Resmi olarak mı? Bir haftadan biraz fazla, ama-" "Başka insanlarla görüşüyor musun?" "Hayır."

"Ona aşık mısın?"

"I..." Sırtımdan boncuk boncuk ter damlıyordu. Kalçama kadar gelen biri tarafından sorgulandığıma inanamıyordum. "Ona çok değer veriyorum."

Onu hiç kimseyi önemsemediğim kadar önemsiyorum. Ama bunun aşk olup olmadığını bilmiyordum. Hiç aşık olmamıştım, bu yüzden nasıl bir his olduğunu bilmiyordum, ama ortaya çıktığında tanımalıydım, değil mi?

Kan dolaşıma belirsizlikle yumuşatılmış bir beklenti dalgası sızdı.

"Benim sorum bu değildi." Pen aldatıcı bir masumiyetle bakan mavi gözlerini bana dikti. Arkasında Rhea'nın omuzları neşeyle titriyordu. Artık kahkahalarını gizleme zahmetine bile girmiyordu. "Sloane daha önce hiç

Eski erkek arkadaşlarından *bahsetti*, onlarla takılmama bile izin vermedi, o yüzden senden gerçekten hoşlanıyor olmalı." Göğsüme vurduğu bir yumruk, sözlerinin yarattığı elektrik şokunu bastırdı.

Senden gerçekten hoşlanıyor olmalı.

"Ona zarar verme," diye uyardı Pen, küçük yüzü öfkeliydi. "Eğer yaparsan, Mary'yi üzerine salarım."

"Ona asla zarar vermem," dedim ve bunda ciddiydim. Sadece bu düşünce bile kalbimin sıkışmasına neden oldu. Kısa bir duraksamadan sonra, "Mary kim?" diye ekledim.

"Göster ona, Rhea."

Rhea hâlâ gülerek telefonundan bir şey çıkardı ve Ben.

Viktorya döneminden kalma bir bebek, göz kırpmayan mavi gözleriyle ekrandan bana bakıyordu.

Gözleri. Siyah saçları, fırırlı beyaz bir elbisesi ve saf kötülükten yapılmış bir gülümsemesi vardı.

Hayatımda gördüğüm en ürkütücü oyuncaktı.

"Annem onu bir antika dükkanından almış," dedi Pen. "Bilinmeyen bir katil tarafından öldürülen bir İngiliz aristokratının kızına aitmiş. Efsaneye göre kızın ruhu en sevdiği oyuncak bebekte yaşamaya devam ediyormuş."

Rhea, "Yaklaşık on yıl önce, çok değerli olduğu için birisi onu eski sahibinden çalmaya çalıştı ama uykusunda gizemli bıçak yaralarından öldü," diye ekledi.

Şaka yapıp yapmadığını anlayamadım.

Ayrıca, bu da ne? Kim kızına ele *geçirilmiş* bir *katil bebek alır ki*? Yine de Caroline Kensington'a hak vermemek elde değil. "Ah." Katil Mary ekrandan çıkıp *beni* bıçaklamadan önce telefonu Rhea'nın eline geri ittim. "Mary'yi çağırmana gerek yok. Ben oyuncak bebeklerden hoşlanan biri değilim ve dediğim gibi..."

Ses tonum yumuşadı ve ciddileşti. "Sloane'a *asla* zarar vermem. O demek istiyor ki..." *Dünya*. "Benim için çok fazla."

Pen'in kaşları bir süre daha çatık kaldıktan sonra daha kırılgan bir hale büründü. "İyi," dedi, sesi kısıktı. "Çünkü o bir süredir

zaten yeterince incindim."

Bugün dokuz yaşında bir çocuk tarafından karnıma yumruk yemeyi planlamamıştım ama Pen'in nişan alma yeteneği sanal futbol becerilerinden bile daha iyiydi.

Sloane ve Pen için içimden göğsüme doğru bir yanma yayıldı. Her ikisi de onları sözde seven insanlardan aldıklarından daha iyisini hak ediyordu.

"Ne kaçırdım?" Sloane'un sesi balonumuzu patlattı. Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, onun dönüşünü duymamıştım.

Pen ve ben koro halinde "Hiçbir şey," dedik.

"Sadece mola veriyorduk," diye ekledim.

"Çünkü onun kışını tekmeliyordum." Ona alaycı bir bakış gönderdiğimde Pen kıkırdadı. "Sorun değil. Sen benim Asher'ımın Vincent'ısın. Sadece ben senden daha iyiyim."

"Tamam, bu kadar." Kollarımı sıvadım. "Artık sana yumuşak davranmak yok.

Şimdi gerçekten başladı."

İkinci yarı ilerledikçe birbirimize hakaretler yağdırdık ve şakalaştık. Başka şeylere dikkat edemeyecek kadar kendimi oyuna kaptırmıştım ama bir iki kez Sloane'un tuhaf bir ifadeyle bize baktığını fark ettim. Ona doğru her döndüğümde bakışlarını kaçırdı ama gözlerindeki şüpheli parlaklığı fark etmeden önce değil.

Pen'in enerjisi gözle görülür şekilde düşmeden önce dördümüz simülasyon merkezinde yarım saat daha kaldık. Ayrılmak istemiyordu ama günün aktivitelerinin ona zarar verdiğini söyleyebilirdim. Gelecekte tekrar geleceğimize söz verdim ve Harper Security'den gelen adam onu ve Rhea'yı aldığı anda Pen gözlerini zar zor açık tutabiliyordu.

Yine de hem bana hem de Sloane'a sarılıp vedalaşacak kadar enerji topladı. Yeni tanıştığım birine bu kadar bağlanacağımı hiç düşünmemiştim ama sarılmasına karşılık verdiğimde içimi vahşi bir korumacılık dalgası kapladı.

Tanrıya şükür Rhea ve Sloane vardı çünkü Pen'in ailesinin geri kalanı onu görmezden geldikleri için cehenneme gidebilirlerdi.

Sloane, Rhea'yı arabaya kadar takip etmeden önce çenesi titreyerek başını sallayan Pen'e bir şeyler mırıldandı.

Arabalarının caddede gözden kayboluşunu izlerken Sloane, "Teşekkür ederim," dedi. "Bu... Bunu yapmak zorunda değildiniz."

"Ben istedim." Ağzım bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Gerçi beni ne kadar kötü döveceğini bilseydim fikrimi değiştirebilirdim."

Pen maçı 7'ye 3 kazanmıştı.

Sloane'un küçük kahkahası Pen'in ayrılışının ardından gelen ağırlığı hafifletti. "Ayrıca, beni çok fazla övmeden önce, size bir itirafım var yapmak istiyorum," dedim ve kaşlarının sorgulayıcı bir şekilde çatılmasını sağladım. "I..." *Bu günün bitmesini istemiyorum. Gitmeni istemiyorum. Gitmeni istediğim bir gün olacağını hiç sanmıyorum.* "Yakınlardaki bir restoranda akşam yemeği için rezervasyon yaptırđım. Saat yediye kadar değil, o yüzden sanırım günün geri kalanını bu bölgede geçirmemiz gerekecek."

"Öyle, değil mi?"

"Korkarım öyle. Ben sana o kadar çok karbonhidrat yedirmeden önce kendimizi eğlendirmemiz gerekecek, sen pizza ve erişte rüyaları göreceksin."

Gözlerinde eğlence parlıyordu. "Bununla yaşayabilirim. Daha kötü rüyalar da gördüm."

"Güzel." Parmaklarımı onunkilere geçirdim ve onu ana caddeye doğru yönlendirdim. "Seb bana denememiz gereken harika bir dondurmacıdan bahsetti."

"Seb?"

"Sebastian Laurent. Yürüyen bir yemek rehberi gibi."

Kai'nin listesindeki altı numaralı isimdi, ama onu zaten tanıyordum, bu yüzden ekibinin Vault'un menüsünü tasarlamasını ve uygulamasını istemek kolay oldu.

"Doğru." Sloane'un avuç içi benimkine karşı sıcaktı. Esinti onun kokusunu ciğerlerime taşıyordu ve ben de içgüdüsel olarak elini sıktım.

Bazen seksten sonra işler garipleşirdi ama bizim için öyle olmadı. Çarşamba gecesi olmasaydı, bir adım atmayabilirdim ve

Pen ile bugünkü gezinti. O gece aramızda bir şeyler değişmişti ve ben seksten bahsetmiyordum.

Ona aşık mısın?

Pen'in sorusu kafamın içinde yankılandı. Kollarımda uyuyan Sloane'un anısına dönüşmeden önce bir süre oyalandı. Bana doğru kıvrılmıştı, vücudu benimkine baskı yapıyordu, yüzü uyanırken duyduğu endişelerden arınmıştı. Nefes alışını dinleyebilmek için kendimi biraz daha uyanık kalmaya zorlamıştım.

Nedenini bilmiyordum ama bu bana çok büyük bir huzur duygusu ve tam olarak anlamlandıramadığım başka bir şey getirdi.

Gürültülü bir hışırtı beni şimdiki zamana geri çekti. Sadece büyük bir hayvanın yapabileceği türdendi ama simülasyon merkezini çevreleyen çalılıklara baktığımda hiçbir şey göremedim.

Huh. Tuhaf.

Başımı salladım, hayalet sesleri ve Çarşamba gecesinin hayaletlerini göz kırparak uzaklaştırdım. Büyük bir hayvanın Queens'in ortasında ne işi olabilirdi ki?

Her neyse, hayal etmiş olmalıyım.

BÖLÜM 27

Sloane

"W Neden bu kadar çok gülümsüyorsun?" Jillian sordu. "Bu beni korkutuyor."

"Gülümsemiyorum. Ağzımı çalıştırıyorum." Teklif edilen kahveyi bir elimle aldım ve diğer elimle e-postamı göndermeyi bitirdim. Cevap gelmeyince başımı kaldırıp baktım. "Bu bir şakaydı."

Harika değildi, ama hey, pratik yapmamıştım. Biraz gevşekliği hak ettim.

"Biliyorum," dedi ürpererek. "Bu beni daha da korkutuyor."

"Çok komik," dedim kuru bir sesle. "Stand-up gösterini bitirdiğinde beni Asher'a bağla. Eğer bir daha toplantıya geç kalırsa, aylık faturasına bekleme ücreti ekleyeceğim."

"Elbette." Rüya gibi bir iç geçirdi. "Asher günleri benim favorimdir."

Başımı salladım ve özel video konferans sistemime giriş yapmadan önce kapının kapanmasını bekledim.

Jillian haksız değildi. Kendimi kızdıracak kadar çok gülümsüyordum ama hâlâ geçen haftanın etkisindeydim.

Geçtiğimiz Çarşamba günü duyguların inişli çıkışlı bir treniydi. Pen'in hastaneye kaldırılması ve ailemi görmek tatsız şoklardı ama Xavier'le hem kulüpte hem de onun evinde geçirdiğim gece, aksi takdirde epey boktan geçecek bir günün sivri uçlarını yumuşatmıştı.

Onunla yatmayı planlamamıştım. Bir parçam buna aktif olarak karşı çıktı çünkü bunun kötü bir fikir olduğunu *biliyordum*. Ama beni tutuşunda ve bana bakışında bir şeyler vardı... Kusursuzca kurduğum dünyam için en büyük tehlikeyi oluşturuyordu, yine de kendimi hiç onun kollarındayken hissettiğim kadar güvende hissetmemiştim.

Saçını aç, Sloane.

Basit bir istekti ama yaptığımda daha fazlasını hissetmiştim. Güven gibi hissettirmişti.

Ekranıma baktım. Asher henüz yayında değildi, ki bu da iyi bir şeydi. Yayına başladıklarında, hafızam son birkaç günü canlandırmaktan kendini alamadı - Xavier'in içimde nasıl hissettiğini, birlikte nasıl hareket ettiğimizi, Pen'le gezintiyi nasıl planladığını ve onunla ne kadar harika olduğunu. Pek annelik içgüdüm yoktu ama onlar vedalaşırken yumurtalıklarım neredeyse patlayacaktı.

Çocuklarla arası iyi olan bir erkekten daha seksi bir şey olamazdı.

Pen'in semptomlarını kötüleştirmeyecek, seveceği bir aktivite seçmişti ama aynı zamanda ona porselen bir bebek gibi değil, normal bir çocuk gibi davranıyordu. Pen'in istediği de buydu ve muhtemelen ona bu kadar çabuk bağlanmasının nedeni de buydu. Tek endişem-

"Üzgünüm patron." Asher'ın mükemmel yüzü ekranımı doldurdu, gülümsemesi İngiliz aksanı kadar çapkın ve çekiciydi. Sözlerine rağmen, son talihsizliğinden dolayı pişmanlık duymuyor gibiydi. "Bir şey söylemeden önce, bunun bir daha olmayacağını bil."

Kendimi tutmadan önce neredeyse sıçıyordum. Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki neredeyse aramayı unutuyordum.

En yüksek profilli müşteriye odaklanmak için özel hayatımla ilgili endişelerimi bir kenara bırakarak doğruldum.

Asher Blackcastle'daki evindeydi. Üzerinde eski gri bir tişört vardı ve saçları ya terden ya da duştan dolayı nemliydi. Günlük antrenmanından çıkmış olmalıydı.

Keşke kendini formunu korumaya adanmış kadar ününü korumaya da adasaydı. Dünyanın en ünlü futbolcusunun yasadışı sokak yarışlarına katılamayacak kadar kariyeriyle meşgul ve onu koruyan biri olduğunu düşünebilirsiniz ama bu onun pisliğini basın öğrenmeden önce temizlemek zorunda kaldığım ilk sefer değildi.

"Ben senin patronun değilim. Öyle olsaydım, sana ne zaman bir şey yapmanı söylesem beni görmezden gelmezdin," dedim. "Bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver Donovan. Holchester'da *ne kadar iyi* skor yaptığın umurumda değil. Sen Blackcastle'da kulübe yeni gelen çocuksun. Dürtülerini kontrol etme yeteneğine bağlı dokuz rakamlı bir kontratın var, bu yüzden kafanı aşağıda tut, hız sınırına uy ve Tanrı aşkına Vincent DuBois ile kavga etmeyi bırak. O senin takım arkadaşın."

Asher'in bu yılın başlarında yaptığı 200 milyon dolarlık transfer dünya çapında manşetlere taşınmıştı ancak bu transferin benzersiz bir şartı vardı: iki yıllık bir deneme süresi. Aksi takdirde sözleşmesi feshedilecek ve ilk iki yıllık kazancının yarısını geri ödemek zorunda kalacaktı.

Asher'ın yüzü rakibinden bahsedilince bulutlandı. Vincent onun şöhretine ve yeteneğine yaklaşabilen tek oyuncuydu.

"Vincent pisliğin teki," dedi.

"Umurumda değil. Rekabetiniz magazin basınına çılgına çeviriyor ve şu anda buna ihtiyacımız yok. Kendine çeki düzen ver Asher, yoksa garajındaki tüm arabalara el koyması ve Rahim'in sana bir daha araç satmamasını sağlaması için şahsen bir paralı asker tutacağım. Gözüne kestirdiğin sınırlı üretim Bugatti mi? Bir sonraki en yüksek teklifi verene gidecek."

Asher ünlüydü ama ben kararlıydım, bıkmıştım ve sinirlenmişim. Ayrıca lüks araba komisyoncusu Rahim, ona gönderdiğim çok sayıda tavsiye için bana borçluydu (belli bir atletten daha sorumlu sürücüler için).

Asher tehdidim karşısında yutkundu. "Hadi ama, Sloane. Bu-"

"İcabına bakın. Şimdi."

Görüşmeyi sonlandırdım. Bazı müşteriler diğerlerinden daha sert sevgi ister; Asher'ın ise titanyum gibi olması gerekiyordu.

Bir sonraki toplantımdan önce birkaç dakikam vardı, bu yüzden hızlıca telefonumu kontrol ettim.

XAVIER

Sade kahve, iki şekerli?

Dudaklarıma bir gülümseme değdi ve Asher yüzünden yaşadığım hayal kırıklığını hafifletti.

Çalışıyorum.

XAVIER

Soru bu değildi, Luna.

...

Bugün şeker yok. Zaten çok fazla yedim.

Jillian'ın kahvaltı için getirdiği çörekleri suçladım.

Ondan hemen bir cevap alamadım, bu yüzden kızlarla olan grup sohbetime döndüm.

ISABELLA

PW Operasyonu tüm hızıyla devam ediyor ;)

ISABELLA

Bugün yazmak için PW'nin en sevdiği kafeye gitmiş olabilirim ve yaklaşan bir blog yazısını tartışırken ona kulak misafiri olmuş olabilirim

Kalbim küt küt atmaya başladı.

Bu...

ISABELLA

Mmhmm. İsim vermedi ama bizim ektiğimiz şey olduğuna neredeyse eminim.

VIVIAN

Sence gerçekten çalıştıracak mı?

VIVIAN

Peşinden gitmekten korktuğu birkaç ünlüden biri

ALESSANDRA

"Ünlü" kelimesinin doğru olduğundan emin değilim.

VIVIAN

Ne demek istediğimi biliyorsun.

ISABELLA

Fazladan bir itmeye ihtiyacı olabilir. Sloane: Ben ilgilenirim.

Ofis telefonum çaldı ve sohbetimi böldü. "Sloane, bir sonraki randevun burada," dedi Jillian.

"Onu içeri getirin lütfen."

İki dakika sonra Ayana ofisime girdi, kadife çiçeği ipeği ve omuzlarını saran küpeleriyle çarpıcı bir görüntüydü.

"Bu kadar kısa sürede benimle buluştuğunuz için teşekkür ederim." Benimkinin karşısındaki sandalyeye zarıfçe yerleşti. Teni ışıkların altında parlıyordu ve elmacık kemikleri elmasları bile kesebilirdi. Geçtiğimiz yıl mankenlik dünyasında fırtına gibi esmesine şaşmamalı.

"Siz benim müşterimsiniz. Elimden gelen her türlü yardımı yapmaktan mutluluk duyarım" dedim. Ayana bir süre için son yeni müşterimdi. Kadrom teknik olarak kapalıydı ama Alessandra'nın annesi Ayana'nın modellik akıl hocasıydı. Onunla bu yılın başlarında iyilik olsun diye tanışmıştım ve onu o kadar beğenmişim ki o gün onunla sözleşme imzalamıştım.

"Güzel." Tereddüt etti, güzel yüzü sinirle gölgelenmişti. "Çünkü başım

belada olabilir."

Sonraki kırk beş dakika boyunca Ayana'nın durumunu anlatışını dinledim. İfademi nötr tuttum, ancak *evlilik* kısmına geldiğinde vücudumdaki her hücre beyazladı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye bitirdi sözlerini. Kucağına baktı, endişesi hissediliyordu. "Ona çok şey borçluyum ama..."

"Ama hiçbir şey. Bu senin hayatın," dedim kararlı bir şekilde. "Dinle, reklamcın olarak sana bunun *harika bir* reklam olacağını söyleyeceğim. Halkın ünlülerin düğününden daha çok sevdiği bir şey yoktur. Ama bir kadın olarak, bir insan olarak, sana içgüdülerini takip etmeni söyleyeceğim. Minnettarlık hayatınızın beş yılına değer mi?"

Ayana gittiğinde, soru havada kaldı.

Buna onun adına cevap veremezdim ve benim işim, ne olursa olsun onun kararını medyaya altın olarak yansıtmaktı. Sadece sonradan pişman olmayacağı bir seçim yapmasını umuyordum.

Gelen kutumu açtım ama Xavier kapıda belirmeden önce bir şey okumaya fırsat bulamadım.

"Çıkarken gördüğüm Ayana mıydı?" Saçları rüzgârla savrulmuş ve kazağı vücuduna günahkâr bir şekilde yapışmış bir halde içeri girdi. "Hâlâ şehirde olduğunu fark etmemiştim."

Derimin altında bir farkındalık cızırtısı, görmezden geldiğim daha karanlık bir şey tarafından takip edildi. Öğle yemeğimden olmalı. Ton balıklı salata iyi bir günde ya tutardı ya tutmazdı. "Onu tanıyor musun?"

Xavier omuz silkerek, "Şahsen değil ama bir arkadaşımın arkadaşı ve onu birkaç kez buralarda gördüm," dedi. "Luca bu hafta Avrupa'da bir Delamonte kampanyasının çekimlerini yapacağını söylemişti ama sanırım yapmayacak."

"Ah."

Kaşları kalktı. "Ne oldu? Toplantı iyi geçmedi mi?" "İyi geçti."

Ekranıma baktım, her ne olduysa atlatmak için kendimi zorladım. midemde çalkalanıyordu. "O harika biri. Belli ki öyle. İçeri girdiğinde ilk bahsettiğin şey o olduğuna göre."

Kısa cevabımı sessizlik karşıladı.

Tekrar başımı kaldırdığımda Xavier beklediğim gibi şok içinde bana bakmıyordu. Piç herif *gölüyordu*.

Büyük, yuvarlanan sessiz kahkaha dalgaları vücudunu sarstı ve yanaklarıma bir sıcaklık dalgası gönderdi.

"Luna." Gözlerinde neşe parlıyordu. "Kıskandın mı?"

"Hayır," diye tersledim. "Sadece bir gözlemli."

Ekranıma döndüm ve bulanıklaşana kadar metin satırlarına baktım. Burnumun ve gözlerimin arkasında dikenler oluştu.

Bu aptalca ve mantıksızdı çünkü Xavier'in Ayana'yla *gerçekten* ilgilendiğini düşünmüyordum ama içimde sızan vanayı tamir edemiyordum. Bir güvensizlik selini geri tutan, bunun gibi küçük anlar mideme kendinden şüphe damlatana kadar kapattığımı düşündüğüm.

Çok soğuk. Çok ilgisiz. Çok sevimsiz.

Xavier benim tam tersimdi; sıcaklık dolu, sevmesi kolay ve özünde çekici biriydi. Çıkmaya başladığımızdan beri dürüst ve kararlıydı, ama bir parçam onun kaçmasını bekliyordu.

Bir gün uyanacak ve olmamı istediği kişi olmadığını fark edecek ve beni terk edecekti.

"Sloane." Sesi artık eğleniyor gibi gelmiyordu. Yumuşak ayak sesleri kolonyasının temiz kokusundan önce geldi; sert eller beni çevirdi. "Bana bak."

İnatla boynuna sabitlendim. Dövmelerinden biri kazağının altından görünüyordu ve bu beni dağılmaktan alıkoyan tek şeydi.

Ne oldu böyle? Bir saniye önce çalışıyordum ve Jillian'ı korkutacak kadar çok gülümsüyordum. Sonra, bir *adam yüzünden sinir krizinin* eşiğine geldim.

Geçmişteki ben kendimden öğreniyordu ama şimdiki benim bildiğimi geçmişteki ben bilmiyordu: önerdiğim bu deneme süresi olağanüstü bir şekilde geri tepmişti.

İki ay boyunca eğlenebileceğimizi ve denediğimizi söyleyebileceğimizi düşünmüştüm. Bunun sonunda yürüyüp gidebileceğimi ve iyi olacağımı düşünmüştüm.

Ama yapamadım. Xavier'in başka biriyle birlikte olduğu düşüncesi bile içimi kıskançlıkla kemirirken olmazdı.

"*Bana bak.*" Parmakları çenemi kavradı ve yukarı kaldırdı. Xavier'in gözleri gözlerime dikildi ve beni çıplak bıraktı. "Kıskanacak hiçbir şeyin yok. Ayana'dan bahsettim çünkü az önce Luca'yla konuşuyordum ve aklımın bir köşesinde o vardı. Bunun ona karşı hissettiklerimle bir ilgisi yok çünkü hiçbir şey hissetmiyorum."

"O bir süper model. Herkes ona karşı bir şeyler hissediyor."

"Bilmiyorum," dedi. "Birinin ne kadar güzel ya da ünlü olduğu umurumda değil Luna. Hiçbiri senin eline su dökemez."

Başka biri olsaydı, verdiği güvenceyi boş sözler olarak görüp geçiştirirdim. Ama o Xavier'di ve Xavier olduğu için verdiği cevap binlerce kanadın çırpınışı gibi bir etki yarattı. Kadifemsi uçları kalbimi okşadı, sızıntıyı kapattı ve güvensizlikleri emdi.

Kalbimin çelik davuluna karşı gülümsemeyi başardım. "Her zaman ne söyleyeceğini biliyorsun."

"Gerçek olduğu zaman kolaydır. Şimdi..." Eğildi ve bana yumuşak, kalıcı bir öpücük verdi. Tadı kahve ve sıcaklık gibiydi. "*Bu* uygun bir merhaba."

Güldüm, ya öpüşmemizden, ya önceki konuşmamızın sonundan ya da her ikisinden dolayı tenim karıncalanmıştı. Alışılmadık kıskançlık patlamamdan dolayı biraz utanmıştım ama onu gördüğüme o kadar sevinmişim ki umursamadım bile.

"Bugün toplantımız var mı?" Tekrar iş moduna geçmeye çalışarak sordum. "Telefonda konuşacağımızı sanıyordum."

Xavier, Vuk'u önce bir yer olmadan iş ortağı olarak kabul ettirmek için bir planı olduğunu söylemişti ve bana danışmak istiyordu.

"Yapmıyoruz ve yapıyorduk da. Ama buraya iş için gelmedim. Seni görmeye geldim." Xavier masamın üzerine koyduğu kahve fincanını başıyla işaret etti. "Sade, şekersiz."

Bir yudum aldım ve ağzının üzerinden gözlerimi ona diktim. "Yetiştirmem gereken çok iş var."

Çıkmaya başladığımızdan beri dikkatim o kadar dağınıktı ki, her zamanki gibi iki hafta ileride değildim. *Programa* uyuyordum, ki bu kabul edilemezdi.

"Öğle yemeği vakti ve Jillian ikiye kadar toplantının olmadığını söyledi."

"Jillian sana programımı söylemeyi bırakmalı ve ben aç değilim."

"Hayır." Xavier'in sesi ipeğe dönüştü. "Ama ben öyleyim."

Beni kaldırıp tek bir yumuşak ve hızlı hareketle masanın üzerine koymadan önce tepki verme şansım olmadı. Eteğimi kalçalarımın yukarı doğru itti ve başparmağını iç çamaşırımın kenarından geçirerek beni zaten kaygan ve arzulu buldu.

"Xavier," diye tısladım, arkamdaki *kilitli olmayan* kapıya bakarak. "Birileri duyacak."

İtirazıma rağmen klitorisim ihtiyaçla zonkluyordu. O güçlü, becerikli eller beni okşarken, kalçalarım ve uyluklarıma şekil verirken, çekincelerimi yakıp kül edene kadar ateşi daha da körüklerken, ciğerlerimde bir ateş fırtınası gibi ısı toplandı.

"Güzel." Xavier dizlerinin üzerine çöktü ve dizlerimi daha geniş bir şekilde iterek sırlıklam uyarılmışlığımı sınırsız bir şekilde görmesini sağladı. Gözleri volkanik cam gibi karanlık ve parlak bir şekilde bana bakıyordu. "O zaman tam olarak kime ait olduğunu bilecekler."

Başını eğip dişlerini narin ipeğin etrafına geçirdiğinde ağzımdan küçük düşürücü bir inilti çıktı. Sersemlemiş, nefessiz bir beklenti saniyesi nabzımın fırlamasına neden oldu, ardından iç çamaşırım yırtıp içeri daldığında bir çığlık ve bir nefes arasında bir şey oldu.

Tembel duygusallıktan vahşi, evcilleşmemiş açlığa ani geçişte gözlerimin arkasında ışık patlamaları oldu. Beynim yetişemedi, bu yüzden tüm gücü bedenime devretti. Kalçalarımın savruluşu; saçlarını kavrayışım; içimde hızla yayılan uyarılma, o kadar hızlı ve güçlüydü ki neredeyse acı veriyordu.

Bacaklarımı kapatmaya, geriye doğru kaymaya, saf zevkten patlamadan önce nefesimi tutmama izin verecek *herhangi bir şey* yapmaya çalıştım ama Xavier'in demir pençesi beni yerimde kalmaya zorladı. Saldırısında acımasızdı, ağzı, dili ve dişleri her hassas noktayı yıkıcı bir doğrulukla tespit ediyordu.

Çılgılık mı atıyordum, hıçkırıyor muydum yoksa tamamen sessiz miydim emin değildim. Ekibimin şu anda kapıda durup, ben tüm kontrolümü kaybederken onun beynimi diliyle sikmesini izlediğinden emin değildim.

Hiçbir şeyden emin değildim, gerçekten, bunun bitmesini asla ama asla istemediğim gerçeği dışında. Ne onunla, ne de bizimle.

İçimdeki ateş fırtınası sonunda patladı ve bu sefer, bir el ağzımı kapatıp çılgılığımı boğmadan önce çılgılığımı *duydum*. Orgazmım o kadar yoğundu ki hemen parçalandım, parçalarım düşüyor, yüzüyor, duman temizlenene kadar *yaniyor* ve duyularımın puslu bir gölgesi geri dönüyordu.

Ağzımı kapatan elini indirdi ve yerini cezalandırıcı bir öpücüğe bıraktı. Uyarılmışlığımanın tadına baktım ve meme uçlarım sanki az önce o kadar sert boşalmamışım gibi tekrar sıkıştı, doğru düzgün nefes alamadım.

"Bu bir ön gösterimdi. Bir dahaki sefere seni ne kadar istediğinden şüphe edersen..." Xavier alt dudağımı dişlerinin arasına aldı ve ısırıldı. Acı doğrudan kalçalarımın arasında titreşen boşluğa gitti. "Bunu unutma."

Kalçalarımı tekrar kavradı, beni masadan çekti ve ona karşı çıplak kalmam için beni eğdi. Eteğim hâlâ kalçalarımın etrafında toplanmıştı ve iç çamaşırım yerde paramparça duruyordu.

Masamın çekmecesinin açıldığını duydum, ardından bir fermuar sesi ve bandın kendine özgü yırtılma sesi geldi.

Ağzım kurudu. "Ne-" Bir parça koli bandı dudaklarımı kapatarak beni engelledi.

"Tekrar çılgılık atarsan diye. İnsanların duymasını istemezsin, unuttun mu?" Xavier'in koyu kadife cevabı her türlü kötü niyeti vaat ediyordu. "Ve benim de

ellerim başka bir şey için."

Şehvet ve korku eşit ölçüde içime doldu, biri diğerinden ayırt edilemezdi. Ellerimi serbest bırakmıştı, böylece bandı kolayca yırtabilirdim ama yapmadım.

Orada yatıyordum, bacaklarımı açmıştım, ağzım bantlıydı, yaptığım müstehcen resim yüzünden kalçalarımın altına aşağı ıslaklık damlıyordu.

Korkum bana yapmak üzere olduğu şeyden değil, bunu ne kadar çok istediğimden kaynaklanıyordu. Düşünmek zorunda olmadığım, sadece hissedebileceğim anlamına gelen bu küçük kontrol kaybından ne kadar *hoşlanmıştım*. "Masaya tutun." Xavier'in uyarısı boynumu titretti.

Bana çarpmadan önce itaat etmek için ancak zamanım oldu, sırtım içgüdüsel olarak onun itme kuvvetinden eğildi. Çığlık atmaya çalıştım ama koli bandı beni anlamsızca becerirken tutarsız inlemeler dışında bir şey yapmamı engelledi, bir eli beni aşağıda tutuyor, diğeri göğüslerimle oynamak için bluzumun altına giriyordu.

Masanın kenarına yapıştım, dev bir ham, açıkta kalan sinire dönüştüm. Ter tenimi kaplamıştı ve klitorisim onun itişleriyle aynı anda zonkluyordu, her bir nabız o kadar güçlüydü ki görüşümün üzerine kara bulutlar gönderiyordu.

Zevkim her doruğa ulaştığında, başka bir çimdik, başka bir sıkma, başka bir itme onu dayanılmaz bir noktaya kadar yükseltti. Beynim artık vücudumu sarsan ezici hisleri işleyemiyordu ve dünyaya sunduğumuz iğrenç sahneyi görerek bir anlığına kendimden geçer gibi oldum.

Saçlarım topuzundan düşmüştü. Kızarmış tenime yapışmıştı ve Xavier içime girip çıktıkça koli bandının altından salyalar akıyordu, derin iniltileri her şey gibi içime işliyordu.

Onun zevk seslerini seviyordum. O anda kendimi nasıl hissettiğimi sevdim, çaresiz ve tecavüze uğramış ama çok güvende. I-

Tüm vücudum gerildi. Kara bulutların arasında iğne uçları gibi ışıklar belirdi ve doruğa ulaştığımda kontrolsüzce titredim, sarsıldım ve sarsıldım

onun sikine karşı. Amım tekrar tekrar kasıldı ve sersemlemiş beynime zevk şimşekleri gönderdi. Xavier'in de boşalmadan önce son bir homurtu çıkardığını duydum, ama dalgalar gelmeye devam etti, vücudumda durmak bilmeyen bir elektrik okyanusu gibi yuvarlandı, zihin uyuşturan bir zevk.

Orada ne kadar kaldığımızı bilmiyordum, ben masanın üzerinde kemiksiz bir şekilde yayılmıştım, o hala içime gömülmüştü, ama sonunda hareket ettiğimizde saat neredeyse ikiydi.

"Toplantın için tam zamanında," diye alay etti Xavier. Berbat bir haldeydim ama dağınık saçları ve kızarmış yanakları dışında, bir dergiden fırlamış gibi görünüyordu. Piç kurusu. "Kusursuz bir zamanlamam var."

Ağzımdaki bandı çekmeden önce nazik elleriyle beni temizledi ve giysilerimi düzeltti.

"Çok komik." Sesim benimki gibi çıkmıyordu; çok boğuktu... Tenimde bir kızarıklık oluştu ve Xavier'in memnun sırıtışı genişledi. "Toplantımı ertelemek zorundayım. Medya stratejisini tartışamam..."

"Yeni ve iyice sikildin mi?"

Xavier'in dumanlı ses tonuyla yüzümün kızarması derinleşti. İç çamaşırımın paramparça olduğunu düşünerek toplayabildiğim kadar ağırbaşlılıkla, "Ben olsam pek öyle demezdim," dedim.

Yaptığım şey -yaptığımız şey- benim karakterime o kadar aykırıydı ki, aklım bir türlü almıyordu.

İş ve eğlenceyi birbirine karıştıran biri değildim, ki... tamam, o at haftalar önce kapıdan çıkmıştı. Ama her zaman etrafımın aşırı farkındaydım ve ofiste asla uzlaşmacı faaliyetlerde bulunmazdım.

Xavier bana kurallarımı unutturabilen ve bundan *hoşlanmamı sağlayan* tek kişiydi. Rahatsız ediciydi.

Tanrım, umarım kimse bizi duymamıştır. Herkesin öğle yemeğinde olması gerekirdi, ancak girişimci bir asistanın ne zaman içeride kalmayı tercih edeceğini asla bilemezsiniz.

(ve bu sırada patronunu seks yaparken yakalar).

"Bunu istediğin şekilde ifade edebilirsin Luna, ama gerçek bu." Xavier'in dudakları benimkilere dokundu. "Bilgin olsun, yeni sikilmişken çok güzel görünüyorsun."

"Ne kadar büyüleyici." Telefonu açıp saat ikideki toplantımı yeniden planlamalıydım ama onun kollarında bir süre daha kalmak istiyordum. "Bunun için bir makyaj eğitimi hazırlamalılar."

"Eminim zaten bir tane vardır." Geri çekilip beni inceledi. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi. Biraz ağrıyor ama... iyi." Hissettiğim ağırlıksızlığı tanımlamak için daha iyi bir terim bulamadım. *İyi* yeterli değildi ama diğer kelimelerin aksine bunu söylemek beni korkutmuyordu.

"Güzel," diye tekrarladı Xavier.

Avuç içleri iki yanımdaki masayı destekliyordu ve birbirimize gülümserken, sessizlik memnuniyetle yumuşarken, gerçeklik araya girmeden önceki son anlarımızın tadını çıkarırken, aklımda başka bir kelime belirdi.

Mutluyum.

Basit, temel, ama daha az doğru değil.

BÖLÜM 28

Sloane

Bir mucize eseri, Xavier ve ben evden çıktığımızda kimse tek kelime etmedi. Dünkü seansımızdan sonra ofisime geldim. İnsanlar hala öğle yemeğinden geliyordu ve orada *bulunan* personel de Prenses Camilla'nın resimlerine bakmakla o kadar meşguldü ki bize aldırış etmediler.

Küçük iyilikler için Tanrı'ya şükürler olsun.

Toplantımı yeniden planlamıştım ve ertesi akşam yemekte buluşana kadar Xavier'in Vuk planını unutmuştum. İlk mesajının dışında bundan hiç bahsetmemişti.

Şehir merkezinde dolaşırken "İki sorum var," dedim. "Bir, Vuk için planın ne? İkincisi, akşam yemeği için nereye gidiyoruz? Açlıktan ölüyorum."

Xavier kolunu omuzlarıma dolayarak, "Oh, şimdi acıktın," diye alay etti. Bu sıcak ağırlık midemde bir sürü kelebeğin uçuşup dönmesine neden oldu. "Yine de seni yemeğe götürmeye çalıştığımda beni kovdun."

"Çünkü *dün* öğle yemeğinde ne olduğunu hatırlıyorum. Hiç iş yapmadım." Kibirli bir bakış atmaya çalıştım ama bana doğru gönderdiği sinsi bakış karşısında kızardım.

Bugünlerde bunu daha çok yapıyorum, kızarıyorum. Benim gibi allıktan nefret eden birini çıldırtmaya yetiyordu.

"Farkındayım." Xavier'in ses tonu arzuyla erimişti. "Masanın üzerine eğilmişken iyi görünüyorsun, Luna. Özellikle de amcığından benim _."

"*Xavier.*" Sifon çekilince beş yangın çıktı.

Etrafımıza bakındım, kaldırımdaki diğer herkesin onun müstehcen sözlerini duyabileceğine ikna olmuştum. İffetli biri değildim ama rastgele oturan Janes ve Joe'ların da seks hayatımı bilmesini istemiyordum.

Güldü. "Tamam. Edepsiz konuşmaları otele saklayacağım."

Otele mi? "Tam olarak nereye gidiyoruz?" diye sordum, sesim şüpheyile doluydu.

"Göreceksin. Bana başka bir soru sor."

"Kaçamak cevaplarından nefret ediyorum."

"Bunu seviyorsunuz çünkü sürprizleri seviyorsunuz."

"Ben bir Başak burcuyum. Sürprizlerden nefret ederim." Pen'le Pazar buluşması hariç, ama o sayılmaz.

"Bana başka bir soru sor, Luna," dedi Xavier, mükemmel bir şekilde işe yarayan astroloji argümanımı görmezden gelerek. Katı bilimin sıkı bir destekçisiydim ama astroloji vazgeçilemeyecek kadar eğlenceliydi.

"Peki," diye homurdandım. Planladığı şey ilgimi çekmişti ama bunu asla itiraf etmeyecektim. Bana sağda solda sürprizler yapmasına ihtiyacım yoktu. "Şu atladığın. Aklına gelen Vuk planı neydi?"

"Vuk planı. Doğru." Sakin bir sokaktan sola döndük. "Her başarılı iş adamının arkasındaki itici güç nedir? Yaptıkları şeyi neden yaparlar?"

Sakin ol. "Para, güç ve şöhret."

"Bir tane daha var."

Kaşlarımın arasında bir çatık oluştu. "Ego mu? Hayır, bu diğer üçünün kapsamına girer. İntikam mı? Hırs? Kin?"

Xavier yan gözle bana baktı. "Tutku."

"Oh." Burnumu kırıştırdım. "Kin kadar iyi değil."

Beni Kensington PR'ı bugünkü haline getirmeye iten şey buydu. Evet, yaptığım iş konusunda tutkuluydum ve evet, gelire ihtiyacım vardı ama en karanlık anlarımda ve en uykusuz gecelerimde, karanlığı uzak tutan şey inattı.

Ailemin parası ya da desteği olmadan da başarılı olabileceğimi kanıtlamak istemiştim ve başarmıştım da. Başarısız olmamı ve yardımlarını istememi istediler; onlara bu zevki tattırmadan önce işimin son tuğlasını da ayaklarıma bağlayıp Hudson Nehri'ne atlamayı tercih ederdim.

Ama bu sadece benim için geçerliydi. Belki diğerk insanlar farklıydı. Xavier kuru bir sesle, "Belki de değıl," dedi. "Ama Vuk hakkında biraz araştırma yapıyordum ve ilginç bir geçmişi var. Markovic Holding'in nasıl başladığını biliyor musun?" Başımı salladım.

"Vuk lisedeyken memleketindeki küçük bir içki fabrikasında çalışıyordu. Orayı çok seviyordu ama işletilme şeklinden nefret ediyordu, bu yüzden üniversiteden sonra orayı satın alacak kadar parası olana kadar çalışıp para biriktirdi. Kimya mühendisliği okudu ve içki fabrikasını devraldıktan sonra votka yapım sürecinde devrim yaratarak..."

"Markovic Vodka," diye bitirdim, dünyanın en popüler votka markasının adını vererek.

"Aynen öyle. Elbette o zamandan bu yana çok yol kat etti ama asıl mesele şu ki, bu işe para ya da şöhret için girmiş bir adam değildi. Sevdiği bir şeyi gördü, onu daha iyi yapabileceğini düşündü ve daha iyi *yaptı*. Yıllarını ve tonlarca çalışmasını aldı ama başardı. İşte tutku budur." Xavier başını salladı. "Bu benim hatamdı. *Sadece* iş tarafına hitap ettim ve kalbini unuttum." Gülümsedim. Tek tutkulu olan Vuk değildi; Xavier'in kulübe gelene kadar bir şey için bu kadar heyecanlandığını hiç duymamıştım.

"Diğerk tarafına hitap etmek iyi bir fikir," dedim. "Onunla bir sonraki görüşmeniz ne zaman?"

"Yarın. Sorun şu ki, sunumum için bir çerçevem yok. Gece kulübü sahibi olmayı hayal ederek büyümedim."

"Hayır, ama Kolombiya'da bir yığın atılmış bar taslağı hatırlıyorum. Onlar bir başlangıç."

"Onlar da çöpte. Kolombiya'da" diyerek dikkat çekti.

"Tahminimce eğer orada varsa, burada da vardır." Bir kaşımı kaldırdım. "Evini gördüm. Hazırlık okulunda En Büyük Çapkın ödülünü kazandığın için hâlâ bir kupan var."

"Hey, o kupa som sahte altından yapılmış. Ağırılığınca duygusallığa değer." Xavier'in dişleri bronz teninde bembeyaz parlıyordu. "Ama ortalıkta duran bazı eski çizimler konusunda haklı olabilirsin."

"İşte bu yüzden insanlar bana büyük paralar ödüyor," diye espri yaptım.

Beş dakika daha yürüdükten sonra büyüleyici bir tuğla binanın önünde durduk. Duvarlarını sarmaşıklar kaplamıştı ve cam kapıdan içeri baktığımızda bitkiler ve zengin kumaşlarla dolu, zarif bir şekilde döşenmiş bir lobi gördük.

"Yeni bir aile işletmesi olan butik bir otel," dedi Xavier. "Sadece birkaç ay önce açıldı ama restoranı şehirdeki en iyi Tayland yemeklerinden bazılarını sunuyor."

Yemekten bahsedilince midem guruldadı. "Satıldı."

"İçeri girmeden önce bir şey daha var." Yüzü gergin bir ifadeyle asıldı. "Burada kalmayı tercih edersen diye bu gece için otelde yer ayırttım. Benimle birlikte. Sütleri çok güzel ve-"

"Tamam." Kalbim gümbür gümbür bir yanıt daha verdi.

Evet. Evet. Evet. Evet.

Gözlerinde şaşkınlık parladı ve ardından omurgamdan aşağıya karıncalanma dalgası gönderen yavaş b i r gülümseme geldi.

"Tamam," diye tekrarladı.

Söylememiz gereken tek şey buydu.

"İyi akşamlar Bay Castillo." Resepsiyon görevlisi onu görür görmez tanıdı. "Bu gece hangi süitimizde kalmak istersiniz?"

"Kral dairesini ve havuz kenarında akşam yemeğini alacağız. Lütfen pijama ve banyo malzemeleri de gönderin. Bavul getirmedik."

"Elbette. Fikrinizi değiştirirseniz, diğer s  tlerimizden herhangi biri hizmetinizdedir."

Durakladım, s  zlerinin   zerinde d  ş  nd  m. "Bekle." Xavier'e inanmayan bir bakış fırlattım. "Otelı tuttuğunuzu s  ylediğinizde *t  m oteli* mi tutmuştunuz?"

"Aile şirketlerini desteklemeyi seviyorum." Gamzeleri muziplikle parıldadı. "Ayrıca mahremiyeti de severim."

İçimdeki iş kadını, mirasının kaderi havada asılı dururken bu şekilde para sa maması gerektiğini s  yledi.

İçimdeki romantik ses susmamı ve bu deneyimin tadını   karmamı s  yledi. Hayatımda ilk kez romantik olan kazandı.

Konsiyerj, bizi akşam yemeğinin servis edileceğı dışarı çıkarmadan   nce otelin olanaklarını hızlı bir şekilde gezdirdi.

"Daha fazla yemek, mayo ya da başka bir şey sipariş etmek isterseniz, bu kartları kullanarak sipariş verebilirsiniz," dedi ve her birimize ince birer altın kart uzattı. Kartların   zerinde kat hizmetleri, yemek ve genel hizmetler gibi   eşitli amaçlara y  nelik birkaç beyaz d  ğme vardı. "Akşamınızın tadını   karın."

"Teşekk  r ederim," dedim.

Kapı arkasından kapandı, arkamı d  nd  m ve... Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. *Vay canına.*

Hayatım boyunca pek   ok l  ks otelde kalmıştım.   oğ , t  m l  ks otellerin olduğu gibi oldukça geneldi, ama burası   ok *g  zeldi*.

Turkuaz lag  n havuzunun bir ucunda minyat  r bir şelale, diğ r ucunda ise bir jakuzi yer alıyordu. Yemyeşil bitki   rt  s   ve   zel kaya manzaraları tropikal havayı g   lendirirken, minderli, mum ışıklı bir kabana sahneye r  ya gibi bir romantizm aşıladı.   stte, cam bir kubbe t  m alanı koruyordu

Hava sıcaklığı mükemmel, ılık ve yetmiş beş dereceydi.

Manhattan'da değildik; lanet olası Cennet Bahçesi'ndeydik. Xavier parmaklarını benimkilere geçirdi ve beni kabine doğru çekti.

Yaklaştığımızda, alçak ahşap masanın yemekle kaplı olduğunu fark ettim. Düzeltiyorum: bir *ziyafetle kaplıydı*. Hindistan cevizli puf çubukları ızgara ve marine edilmiş tavuk şişlerinin yanında duruyordu; klasik pad Thai eriştelere, içi oyulmuş gerçek bir ananasta servis edilen ananaslı kızarmış pilavın yanında yer alıyordu ve bir dizi çorba ve köri havayı limon otu ve zencefille kokulandırıyor,

kimyon ve bir düzine başka ağız sulandıran baharat. Midem yine hevesle guruldadı.

"Bütün bunları bitirebilmemizin imkânı yok," dedim ve koltuk olarak kullanılan dev minderlerden birine çöktüm.

"Muhtemelen hayır," diye itiraf etti Xavier. "En çok hangi yemekleri sevdiğini bilmiyordum, bu yüzden her şeyden biraz sipariş ettim." Gamzelerine bir kez daha baktı. "Cevizli olanlardan değil ama."

Midemdeki kelebekler kontrolden çıkmaya başlamıştı; haşere kontrolüne ya da başka bir şeye ihtiyacım vardı.

Göğsümdeki şişliği gizlemeye çalışarak, "Tayland yemeklerinde cevizin pek yer aldığını sanmıyorum," dedim.

"Asla bilemezsin. Bu zavallı fındıklarla ne alıp veremediğin var?"

"Beyin gibi görünüyorlar. Beni ürkütüyorlar... *Gülmeyi kes.*"

"Gülmüyorum," dedi kahkahalar arasında. "Sadece sebebin bu olmasını beklemiyordum."

Öfkemi bastırmaya çalıştım - cevizden nefret etme nedenim tamamen geçerliydi, çok teşekkür ederim - ama Xavier'in eğlencesi çok bulaşıcıydı ve sonunda bir gülümseme kaşlarımı çatı.

Ziyafet boyunca yemek yerken uyumumuz kolay bir ritme büründü. Xavier'le konuşmak en iyi arkadaşlarımdan biriyle konuşmak gibiydi. Konu aramak zorunda kalmıyordum ya da söylediğim bir şeyi yanlış anlayacağından endişelenmiyordum. O

Beni anladı ve sohbetimiz yemek, film ve müzikten seyahate doğru ilerledikçe, bu anın dışındaki her şeyi unuttuğum noktaya kadar rahatladım.

Xavier'e şimdiye kadar ziyaret ettiği en sevdiği yerleri sorduğumda "Tayland" dedi. "niversiteden sonra gittim, aşık oldum ve bütün bir yaz boyunca orada kaldım. Cehennem gibi sıcaktı, bu yüzden zamanımın çoğunu plajda geçirdim." Yüzünde bir parça zlem ifadesi belirdi. "Annem de hayranıydı. Ben küçükken bana yurtdışı maceralarını anlatırdı ve hep Tayland'a geri döndüğünü söylerdi. Kültürü, doğası, yemekleri..." nmzdeki yarısı boş tabaklara başıyla işaret etti. "Hepsini çok severdi."

Onu korkutup geri çekilmesine neden olmamak için sessiz kaldım. Xavier annesi hakkında hiç konuşmazdı ve aralarındaki ilişkiye bir bakış atmak beni büyülüyordu.

Yakın olduklarını biliyordum. Patricia Castillo'nun ölümüyle ne kadar yıkıldığını düşünürsek, yakın olmak zorundaydılar ama ayrıntıları, Patricia Castillo'yu geçmişin şekilsiz bir parçasından somut bir anıya dönüştüren küçük şeyleri bilmiyordum.

"Belki de bu yüzden bu kadar uzun süre kaldım," dedi Xavier. "Bu beni ona daha yakın hissettirdi."

Göğsüm gerildi, taşıdığı ağırlığı yansıtıyordu. Annemle onunkinden birkaç yıl daha fazla zaman geçirmiştim ama artık orada olmayan birine bağlanma arzusunu anlıyordum. Varlıkları, ne kadar kısa olursa olsun, asla gerçekten doldurulamayacak bir boşluk bırakıyordu.

"Annem ben doğduğumda bana bir mektup yazmış." Bakışlarım şaşkınlıkla onunkilere yöneldiğinde Xavier'in ağzı alaycı bir gülümsemeyle buruştu. "Geçen aya kadar bundan haberim yoktu. Babam son konuşmamız sırasında bana bundan bahsetti. Annem onu bir kasaya koyduğu için unuttuğunu söyledi. Ona inandım mı bilmiyorum ama sanırım artık bir önemi yok. O öldü ve mektup bende."

Omuz silkmesi zoraki görünüyordu. Önemli bir şey değilmiş gibi davranabilirdi ama öyleydi. Bunu ikimiz de biliyorduk.

"Mektubu okudun mu?" Yumuşak bir sesle sordum.

Adem elması boğazından aşağı yukarı kayıyordu. "Evet."

Böyle hassas bir konuda onu zorlamak istemediğim için bekledim. Mektubu merak ediyordum ama daha çok Xavier için endişeleniyordum. Bu kadar kısa bir süre içinde babasının ölümü ve annesinden gelen uzun zamandır kayıp bir mektupla uğraşmak, özellikle de bu konuda konuşacak kimsesi olmadığı için çok ağır bir yük getirmiş olmalıydı. O evde sırdaşına en yakın kişi bendim.

Göğsümdeki gerginlik daha da arttı.

"Komik," diye devam etti Xavier sonunda. "O mektubu okuduğumda, onun sesini *duyabiliyordum*. Sanki oradaydı ve beni izliyordu. Dünyada en sevdiğim yerleri keşfetmem için sabırsızlandığını ve eğer nereye gideceğimi bilemezsem, sahil kenarında bir yer seçmem gerektiğini söylüyordu. Mektubun varlığından haberdar olmadan çok önce Tayland'a gitmiştim ama tesadüfe bakın ki oraya gitme nedenlerimden biri de sahildi. Babamdan uzaktaydı, suyla çevriliydi ve bana annemi hatırlatıyordu." Hafif bir gülümseme. "Bu üçlü bir kazanımdı. Keşke..." Gülümsemesi melankolinin gölgesi altında soldu. "Keşke o mektubu daha önce bulsaydım. Hayatımı biraz daha farklı yaşayabilirdim. Daha gurur duyacağım şeyler yapardım."

"Sen kötü bir insan değilsin Xavier," dedim, sesim nazikti. "Utanman gereken korkunç bir şey yapmadın. Yakın zamana kadar onun mektubunu okumamış olabilirsin ama bence onun bir parçası her zaman seninle birlikteydi ve sana yol gösteriyordu. Ayrıca..." Zihnim beş yıl öncesine, o zamana kadar tanıdığım tek ailemden uzaklaştığım zamana kaydı. "Değişim için hiçbir zaman geç değildir. Eğer gittiğiniz yoldan memnun değilseniz, istediğiniz zaman yeni bir yol seçebilirsiniz."

Xavier bana baktı, gözlerinde çözemediğim bir duygu kasırgası vardı.

"Keşke seninle tanışabilseydi," dedi, o kadar sessizdi ki sözlerini duymaktan çok hissettim. "Seni çok severdi."

Kaburgalarımın arkasındaki gerginlik çiğ, yaygın bir ağrıya dönüştü. Her yere yayıldı - boğazıma, burnuma, gözlerimin arkasına ve kalbimin en derin oluklarına.

Ağlamadım ama uzun zamandır ağlamaya en çok yaklaştığım an buydu.

"Bunu mektupla birlikte bıraktı." Xavier elini cebine attı ve antika bir altın cep saati çıkardı. Masanın üzerine koydu ve dalgın bir şekilde başparmağını kasanın üzerinde gezdirdi. "Bu bir aile yadigârı. Bir saat insanı değilim, ama onu yanımda taşıyordum çünkü... Bilmiyorum. Doğru hissettirdi."

"Bu muhteşem." Saati yavaşça elime aldım ve açtım, safir vurgulara ve zarif işçiliğe hayran kaldım. Bunu kim yaptıysa belli ki sevgiyle yapmış; soluk ama okunaklı gravür de dahil olmak üzere her unsur mükemmel bir şekilde işlenmiş: *Sahip olduğumuz en büyük hediye zamandır. Onu akıllıca kullanın.*

Zamanla yıpranmış harflere sürtünmemeye dikkat ederek inceledim. "Alıntı iyi bir hatırlatma, değil mi?" Xavier'in ağzının köşeleri mizahsız bir şekilde yukarı kalktı. "Hayatımda hiçbir şey yapmadan yıllarımı boşa harcadım. Babama o kadar kızgındım ve her şeyi berbat etmekten o kadar korkuyordum ki denemedim bile. O zamanlar bana mantıklı geliyordu ama..." Sesi kesildi. Durdu. Sonra konuşma beklemediğim bir yöne döndü. "Annemin neden öldüğünü biliyor musun?"

Cep saatini kapattım ve masaya geri koydum, kalbim küt küt atıyordu. "Bir ev yangınıydı. Zamanında dışarı çıkamadı."

"Hayır, bu onun *nasıl* öldüğü, neden öldüğü değil." Gözlerindeki kasırga, kategorilerin sınırlarının ötesinde daha karanlık, daha güçlü bir şeye dönüştü. "O

benim yüzümden öldü."

Hiçbir şey beni onun sözlerinin yumruğuna hazırlayamazdı. Ciğerlerimdeki hava boşaldı ve darbenin vurduğu yerde beklenmedik ve acı verici bir çürük oluştu. "Xavier..."

"Yapma," dedi sertçe. "Tüm hikâyeyi dinleyene kadar bunun benim hatam olmadığını söylemeye kalkma."

Sessizliğe gömüldüm, gözlerim dökülmemiş duygularla yanıyordu. "On yaşındaydım. Babam iş için uzaktaydı ve annem de bir etkinlikte gönüllü olarak çalışıyordu. Sanatı çok severdi, bu yüzden yerel galerilere çok fazla para ve zaman bağışladı." Xavier yutkundu. "Babamın doğum günü, planlanan dönüşünün ertesi günüydü. Ona bir partiyle sürpriz yapmak istedi ve süslemelerden beni sorumlu tuttu. İlk kez bu kadar önemli bir şeyden sorumlu oluyordum. İkisini de gururlandırmak istedim, bu yüzden elimden geleni yaptım. Balonlar. Pinyatolar." Parmak eklemleri beyazladı. "Mumlar."

Görünmez bir çapa kalbimi mideme doğru sürükledi. Xavier, "Her şeyin nasıl görüneceğini görmek için bir deneme yaptım," dedi. "Ama başka bir odada bir ses duyduğumu sandım ve dikkatim dağıldı. Yanlışlıkla mumlardan birini devirmişim." Gözleri kasvetliydi. "Söndürmeye çalıştım ama her yerde tahta ve karton vardı. Yangın çok hızlı yayıldı ve kapana kısıldım. Neyse ki o zamanlar çok fazla personelimiz yoktu, sadece bir hizmetçimiz vardı. Dışarıda postaları kontrol ediyordu ve alevleri görünce itfaiyeyi aradı. Ama annem o sırada eve geldi ve içeride olduğumu öğrenince itfaiyecileri beklemedi. İçeri koştu ve beni dışarı çıkardı. Bir giriş düşüp bizi tekrar hapsetmeden önce neredeyse ön kapıya ulaşmıştık. Ondan sonra ne olduğunu pek hatırlamıyorum. Çok fazla duman solumaktan bayılmışım. Uyandığımda sağlık görevlileri ile dışarıdaydım. Ben hayatta kaldım. O kurtulamadı."

Düşünmedim; sadece elimi uzattım ve çaresizce dinlemek dışında bir şey, herhangi bir şey yapabilmeyi dileyerek elimi onun elinin etrafına kapattım.

"Babam haberi duyar duymaz eve koştu. Cesedini görene kadar annemin, karısının öldüğüne gerçekten inandığını sanmıyorum. Ve gördüğünde... Hiç kimsenin böyle ağladığını duymamıştım. Bazen hala duyabiliyorum. Neredeyse insanlık dışıydı." Xavier parmaklarını cep saatinin üzerinde gezdirdi, ifadesi gergindi. "Annemi dünyadaki herkesten daha çok *severdi*. Üniversitede tanışmışlardı, hevesli bir iş adamı ve onun cazibesine, hırsına, sadakatine aşık olan bir mirasçı. Castillo Grubu'nu kurmak için bu kadar çok çalışmasının nedeni annemdi ve annem öldüğünde, babamın bir parçası da onunla birlikte öldü."

Xavier başını tekrar kaldırdı, bakışları onlarca yıllık ıstırapla bulutlanmıştı. "Beni suçladı. Cenazesinden sonra bana, onun yerine benim ölmüş olmamı dilediğini söyledi. O sırada sarhoştu. Gerçekten sarhoştu. Ama o sözleri hiç unutmadım. Çekingenliğimiz azaldığında gerçek her zaman ortaya çıkar."

Göğsümdeki düğümlerden nefes alamıyordum.

Boktan bir ailem vardı ama bir ebeveynin çocuğuna bunu söyleyebileceğini hayal bile edemezdim. Xavier *on yaşındaydı*. Sadece bir çocuktu.

"Mesele şu ki, onu suçlamadım," dedi. "İlk başta suçlamadım. Benim hatamdı. O lanet mumu yakacak kadar aptal olmasaydım, yangın çıkmayacaktı ve annem hâlâ hayatta olacaktı. Ama yaşlandıkça daha çok..." Xavier bocaladı. "Bilmiyorum. Ben de sinirlendim. Öfkeyi yutmak suçluluk duygusundan daha kolaydı ve babam tam oradaydı, öfkesini benden çıkarıyordu. Fiziksel, zihinsel, duygusal olarak. Yine de şirketi devralmamı istiyordu çünkü başka seçeneğı yoktu. Ben onun tek varisiydim. Ama bu zorunluluğun dışında benden nefret ediyordu ve ben de ondan nefret ediyordum." Pazusundaki bir dövme dokundu. Castillo'ların en büyük rakibinin aile armasıydı bu ve ilk yaptırdığında sosyal medyayı ayağına kaldırmıştı. "Bir yıl eve bununla geldim ve yara izleriyle ayrıldım."

Onun gerçekçi ses tonu midemi bulandırdı.

Xavier, "Babam sahip olduğum tek ebeveynimdi," dedi. "Bu bizi daha da yakınlaştırmalıydı ama bizi birbirimizden ayırdı. Ne zaman birlikte olsak, kimin eksik olduğunu hatırlıyorduk ve bu bizi çok incitiyordu. Bu yüzden farklı şekillerde öfkelenedik ve ben üniversiteden mezun olduğumda bitmişim. Onunla ya da şirketle hiçbir şey yapmak istemiyordum - konu para olduğunda hariç. Bu beni iyi yansıtmıyor ama gerçek bu."

Suyun yumuşak şırıltısı ve otelin içinden gelen hafif bir müzikle noktalanmış ağır bir sessizlik çöktü.

Xavier başını sallamadan önce yüzünde binlerce duygu geçerek elinin onun elinin üzerinde durduğu yere baktı.

"Özür dilerim." Kederli bir kahkaha attı. "Bunun güzel bir akşam yemeği olması gerekiyordu ve ben seni olabilecek en hastalıklı konuşmanın içine sürükledim." Elini çekmeye çalıştı ama ben daha sıkı bir tutuşla onu durdurdum.

Hastanede, babamın e-postasından sonra İspanya'da ve onlar kadar önemli olduğunu bilmediği bir düzine başka durumda ve şekilde yanımda olmuştu.

Onun yanında olma sırası bendeydi.

"Bu *çok* güzel bir akşam yemeği. Hindistan cevizli puflar kalbime giden yoldur," dedim ve kendime bir gülümseme gölgesi kazandırdım. "Ama söyleyeceklerimi söylemeden önce iki şeyi bilmeni istiyorum. Birincisi, insanları rahatlatma konusunda berbatım. Bu konuda ne yeteneğim ne de isteğim var ve gözyaşları beni rahatsız ediyor. İki, basmakalıp sözlerden nefret ederim. Sahte ve aptalcadırlar. O yüzden bunu söylediğimde beni dikkatle dinlemen istiyorum: Bu senin hatan değildi. Sen bir çocuktun ve bu bir kazaydı." Elini sıktım, keşke samimiyetimi tenine nakşedebilseydim çünkü her kelimesinde ciddiydim. "*Senin hatan değildi.*"

Xavier'in gözleri parlak ve çalkantılı parlıyordu. Playboy, varis, hedonist, çapkın

-O maskeler gitmiş, yerlerine sadece bir adam kalmıştı. Kırılganlığıyla ham, birçok yönden kusurlu ve aldatıcı bir şekilde cilalanmış bir cephenin altında çatlaklar ve çürüklerle gölgelenmiş.

Ona baktım ve daha önce hiç bu kadar güzel birini görmemiştim.

Eli benimkinin etrafında kıvrıldı ve sıktı. Sadece bir kez. Kalbimin hiç varlığından haberdar olmadığım bir parçasını harekete geçirmeye yetecek kadar. Sonra çatlaklar kapandı, morluklar soldu ve ayağa kalktı, gömleğini başına çekmek için elini benimkinden çekti.

Atmosferdeki ani değişimden o kadar etkilenmiştim ki, o havuzun yarısına gelene kadar sesimi bulamadım. "Ne yapıyorsun?"

"Skinny-dipping." Pantolonu da gömleğiyle birlikte yere düştü.

"Burada çıplak yüzemezsin," diye tısladım, etrafıma bakarak. "Güvenlik kameraları var ve her an biri çıkabilir."

"Biz çağırmadıkça kimse dışarı çıkmayacak. Çıksalar bile havuzun içindeyken hiçbir şey göremezler." Xavier boxer'ını çıkardı, gülümsemesi eşit oranda meydan okuma ve eğlence içeriyordu. "Hadi ama Luna. Bunu tek başıma yapmak zorunda bırakma beni."

Havuzun önünde duruyordu, bronzlaşmış teni ve yontulmuş kaslarıyla, canlanmış bir Yunan heykeli kadar çıplak ve arsızdı. Yumuşak ışıklar vücudunun sert hatlarına yayılıyor, karın kaslarının çıkıntılarını ve bacaklarının güçlü, yağsız kaslarını izliyordu.

Şaşırtıcı bir kıskançlıkla birlikte içimde sıcak bir dalgalanma oldu.

Bu kadar kaygısız ve spontane olmak nasıl bir his olurdu? Sonuçları hakkında endişelenmeden istediğim bir şeyi yapmak?

Oh, her neyse. Malları daha önce görmemiş gibi değildi.

Ani bir karar verdim ve fikrimi değiştirmeden ayağa kalktım. Her adımda elbisemi, taytımı ve iç çamaşışımı çıkararak ona doğru yürürken Xavier'in gözleri karardı.

Ona ulaştığımda üzerimde tek bir giysi bile yoktu ve bu *iyi* hissettiriyordu. İyiden de öte. Özgür hissettiriyordu.

"Büyüleyici," diye fısıldadı ve ben bu tek kelimeyi başımın tepesinden ayak parmaklarıımın ucuna kadar hissettim.

Havuza daldık, ipeksi, sıcak suların tadını çıkarırken hareketlerimiz durgunlaştı. Konuşmadık; sadece orada yüzdük, giysilerimizin ve uzun zamandır sakladığımız sırlarımızın ağırlığından kurtulduk, parmaklarımız düşünceden çok alışkanlıkla birbirine dolandı.

Şehrin gökyüzünde yıldızları görmek imkansızdı ama sessizlik, sıcaklık ve havayı süsleyen egzotik çiçeklerin kokusu New York'taki küçük cebimizi büyümlü bir gizli dünyaya dönüştürdü, en azından bu gece için.

Hayatlarımız mükemmel değildi ama burada, birlikte huzur içindeydik.

BÖLÜM 29

Xavier

Sloane'a geçmişimi anlatmayı planlamamıştım. Daha önce *kimseye*

söylememiştim.

Ama dün geceyle, bana bakışıyla ve onun yanında hissettiğim rahatlıkla ilgili bir şey vardı ki daha ne olduğunu anlamadan kelimeleri ağzımdan çıkardı.

Onlar dışarı çıktığında, sanki omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibiydi. Geçmişimden gelen zehrin beni ne kadar içten içe kemirdiğinin farkına varmamıştım. Sloane beni yargılamadan dinlemekle kalmadı, sonrasında da beni rahatlatmıştı.

Sloane Kensington insanları teselli etmezdi ama beni teselli etmişti. Daha önce ondan uzaklaşabileceğimi düşünmüş olsaydım bile, dün gece bunu yapamayacağımı kanıtlamıştı.

Onun sayesinde ben de Cuma sabahı Vuk'un ofisine yeni stratejimle birlikte gittim. Slayt desteleri ya da parlak bildiriler getirmedim; eski bar taslaklarımı bile getirmedim. Ona sadece gerçeği söyledim. Babamla olan parçalanmış ilişkiyi, korku ve kin yüzünden onun şirketini devralmayı reddetmemi, onun ölümünü ve annemin mektubunu... Sloane ile paylaştığım her şeyi, sadece rakamlardan ibaret olmayan bir hikayeye dönüştürdüm; onların arkasındaki kalple ilgiliydi.

"Miras komitem Mayıs ayında benim lehime karar vermezse kulübün çökeceğinden ve yanacağından endişeleniyorsun," dedim. "Ben de endişelenirdim, eğer

senin yerinde olsaydım. Ama şu var: Artık bunu mirasım için yapmıyorum." Vuk'un kaşları kalktı. "Artık bunu *sadece mirasım* için yapmıyorum," diye düzelttim. "Hayatım boyunca başkalarının bana verdiklerine güvendim. Kendi inşa etmediğim bir şeyle yaşadım ve kendime bununla iyi olduğumu söyledim çünkü bu yoldan sapacak cesaretim yoktu. Ama bu kulüp? Şimdiye kadar başardığım her şey? Bu benim ve bundan gurur duyuyorum."

Yol boyunca yardım aldım çünkü kimse tek başına bir imparatorluk kuramaz. Ama vizyon ve uygulama bana aitti ve şu ana kadar onları berbat etmemiştim. İşler *iyi gidiyordu*, şehirde yeni bir iş kurmanın gidebileceği kadar iyi gidiyordu ve bu bana bunu yapabileceğimi düşündürdü - Castillo adını alıp kendime ait hale getirebilirdim.

"Seninle ortak olmayı çok isterim," dedim. Beklediğim gibi, Vuk ben konuşurken tek kelime etmemişti ama gözleri ben geldiğimde olduğundan biraz daha sıcak görünüyordu. Ya öyleydi ya da uykusuzluktan sayıklıyordum. "Ama hayır dersen, kulüp yine de açılacak. Eğer kasayı güvence altına alamazsam, başka bir yer bulurum. İdeal değil ama iş her zaman ideal olanla ilgili değildir. Önemli olan işleri halletmektir ve sen olsan da olmasan da bu işi halledeceğim." Duraksadım ve sözlerimin iyice yerleşmesini bekledim. "Ancak, bunu seninle yapmayı tercih ederim. O yüzden." Masasının üzerindeki sözleşmeye başımla işaret ettim. "Cevabın nedir? Risk alacak mısın, yoksa güvenli mi oynayacaksın?"

Vuk'u bu şekilde kışkırtmak bir kumardı. O olmadan kulübü açmam çok daha zor olacaktı ama bir yolunu bulacaktım. Bunu yüksek sesle söyleyene kadar fark etmemiştim ama tek başıma yapabileceğimi söylediğimde yalan söylemiyordum. Cehennem gibi savaşmam gerekecekti ve muhtemelen şu andan Mayıs'a kadar uyumayacaktım ama insanlar hedeflerine ulaşmak için daha kötü engellerin üstesinden gelmişti.

Onlar yapabildiyse, ben de yapabilirim.

Vuk beni inceledi, gözleri o kadar solgundu ki neredeyse renksizdi. Hareket etmedi. Gülümsemedi. Konuşmadı.

Bakışlarını sürdürdüm, kalbim uğursuz bir ritimle çarpıyordu.

Sonra, sonsuz, ıstırap verici bir sessizlikten sonra ve tek bir kelime bile etmeden, Vuk Markovic sözleşmeyi ona doğru kaydırды, kalemini aldı ve noktalı çizgiyi imzaladı.

Ben yaptım.

Başardım amına koyayım.

Vuk resmen benim iş ortağımdı ve onun onayıyla diğer parçalar da yerine oturdu. O gece Sloane ve ben yemek, şarap, çok kötü ama iyi bir romantik komedi ve bolca seks (tabii ki) ile kutlama yaptık.

Ayrıca haberi Alex'e telefonda iletme zevkine de eriştim. Güncellemeyi bir granit parçası kadar duygusallıkla karşıladı, ancak beni gülümseten bir şeyle bitirdi.

"İki hafta erken teslim edildi," dedi. "Her şeye rağmen sektörde hayatta kalabilirsiniz."

Bu, Alex Volkov'dan beklenebilecek en yakın iltifattı. Ama en önemlisi? Banka kasası benimdi.

Jules izinlerimi ve ruhsatlarımı hızlı bir şekilde takip ediyordu ve şu anda Alex'in avukatlarıyla ticari kira sözleşmesi üzerinde çalışıyordu. Sloane ile olan ilişkim düşündüğümünden çok daha fazla geliyordu ve Davenport Capital'den gelen finansman onayın son aşamasındaydı.

Bu kadar büyük bir gece kulübünü bu kadar hızlı açmak bir ton sermaye gerektiriyordu ve mirasım bağlıyken ve Vuk denenmemiş bir girişime çok fazla para akıtmak istemezken, açığı kapatmak için Davenport'un parasına güveniyordum. Özellikle Vuk da işin içindeyken bu işin gerçekleşeceğinden emindim.

Genel olarak hayat güzeldi. Gerçekten iyiydi.

Ancak bilge birinin bir zamanlar söylediği gibi, tüm iyi şeylerin bir sonu vardır ve bu özel şans serisi bir sonraki Pazartesi günü aniden, çökerek durdu.

LUCA:

Bunu gördün mü?

Bir sonraki mesajında Perry Wilson'ın blog yazısına bir bağlantı yer alıyordu.

Her zamanki yerimden kahvemi aldım ve bağlantıya tıklamadan önce bahşış kavanozuna yirmi dolarlık bir banknot sıkıştırdım. Perry her zaman saçmalardı ve insanlar onun söylediklerinin yarısını ciddiye almamaları gerektiğini iyi bilirdi.

Bu sefer ne oldu? Beşinci Cadde'nin ortasında mankenlerle seks partisi mi yaptım? Kulüpte biriyle kavgaya mı karıştım? Şimdiye kadar Sloane ile görüştüğümüz yarı kamusal bir bilgiydi. Bu durum daha muhafazakâr kesim arasında bazı onaylamayan fısıltılara ve tartışmalara yol açmıştı ama insanlar onun ve Perry'nin beklediği kadar skandal yaratmamıştı.

Bir, somut kanıt yoktu. İki, New York'ta her gün daha müstehcen şeyler oluyordu. Ve üçüncüsü, müşterilerinin böyle küçük bir "skandal" yüzünden onu bırakması için işinde çok iyiydi.

Ancak Perry'nin blog yazısını gördüğümde ilgisizliğim şoka dönüştü. Sloane ve benim hakkımdaydı ama beklediğim gibi değildi.

Kensingtonlar o kadar da yabancılaşmamış mı? New York'un en ünlü işlevsiz ailesinde neler oluyor?

Neredeyse hiç metin yoktu ama fotoğraflar vardı. Düzinelerce.

Sloane ve ben Queens'teki simülasyon merkezine giriyoruz. Rhea ve Pen ile ayrılıyor. Pen'e sarılıp vedalaşırken. Böyle devam etti, mükemmel, gizli günümüz tüm dünyanın görmesi için yüksek çözünürlüklü ayrıntılarla kaydedildi.

Sonuna kadar kaydardım, nabzımın uğultusu araba kornalarını ve caddeden gelen trafik seslerini bastırıyordu.

Otelde fotoğraflarımız olsaydı ve Sloane'un çıplak fotoğraflarını yayınlasaydı.

Öfke, bir panik dalgasının altında sinsice ilerliyordu, ardından yazı oteldeki gecemizden bahsetmeden sona erdiğinde bir rahatlama hissi geldi. Perry'nin fotoğrafçısının bizi ne kadar süredir takip ettiğini bilmiyordum ama belli ki o haftanın geri kalanına yayılmamıştı.

Ancak, rahatlamam kısa süre sonra çirkin, kemirici bir suçluluk duygusuna dönüştü.

Kalem. Sloane. Rhea. Hepsi de kararım yüzünden mahvolmuştu. Buluşmayı fark edilmeden ayarlayabileceğimden o kadar emindim ki, riskleri bilmeme rağmen Sloane'a danışmadan bunu yapmıştım. Kız kardeşi için çok endişelenmişti ve ben de ona güzel bir sürpriz yapmak istemiştim. Ona söylersem beni vazgeçireceğinden endişelenmiştim ve kahretsin, haklı olabilirdi.

Çünkü gelecekte Pen'i tekrar görme şansını yok etmiş olabilirim.

Hay sikeyim. Evimden uzaklaşıp ofisine doğru ani bir dönüş yaptım. Ailesi şimdiye kadar blog yazısını görmüş olmalıydı. Kimse itiraf etmekten hoşlanmazdı ama herkes Perry Wilson okurdu, sırf onun son yazısı olmadıklarından emin olmak için bile olsa.

Hedef.

"Hadi Luna, aç şunu," diye mırıldandım kızgın bir taksi şoföründen kaçıp ışık hâlâ yeşilken karşıdan karşıya geçerken. Çağrı sesli mesaja düştü, bir sonraki ve ondan sonraki de öyle. Neyse ki ofisinden sadece birkaç blok uzaktaydım ve oraya rekor sürede ulaştım. Yol boyunca Midtown'daki sürücülerin yarısını kızdırmıştım ama umurumda değildi. Onu görmem ve iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu.

"Xavier!" Ben deli gibi içeri daldığımda Jillian yarı yarıya ayağa kalktı ve gözleri büyüdü. "Ne-"

"Toplantıda mı?"

"Hayır, ama Asher Donovan ile bir dergi röportajına katılıyor.

Sessiz gözlem-"

O cümlesini bitirmeden ben çoktan gitmiştim.

Ofisine girdiğimde Sloane masasında oturuyordu. Bluzu ve kalem eteğiyle her zamanki gibi şıktı, saçlarını mükemmel bir topuz yapmıştı ama onu gerginliğinin küçük işaretlerini fark edebilecek kadar iyi tanıyordum; dik duruşu, çenesini hafifçe sıkması, kalemini masasına ritmik bir şekilde vurması.

Kapının açılıp kapanma sesini duyunca bilgisayarından başını kaldırdı. Yüzümdeki söylenmemiş soruyu okumuş olmalı ki bilgisayarında bir şeye tıkladı ve Asher'ın egzersiz rutiniyle ilgili cevabı sessizliğe gömüldü.

"Gördüm," dedi. Elmacık kemikleri ve burnunun ucu pembe bir renk aldı. "Bu sabah Rhea'dan bir telefon aldım. Onu kovmuşlar."

"Kahretsin." Suçluluk duygusunun sivri kayaları çoğaldı, odayı geçerken mideme ve ayaklarıma ağırlık yaptı. "Çok özür dilerim Luna. Onları merkeze getirmemeliydim. Düşünmüyordum-"

"Üzülme. İyi niyetliydin ve yakalanma ihtimalimizi en aza indirmek için elinden gelen her şeyi yaptın." Sloane bana zayıf bir gülümseme verdi. "Mükemmel bir gündü Xavier. Pen'i gördüğüm için asla üzgün olmayacağım ve o da uzun zamandır görmediğim kadar mutluydu. Bu senin sayende oldu. George ve Caroline'ın kızlarının iyiliği yerine kendi küçüklüklerine öncelik vermeleri senin suçun değil." Babası ve üvey annesinden bahsedince kalemi sıkıca kavradı. "Bu onların suçu. Senin değil."

Onun güvencesi suçluluk duygumu biraz olsun hafifletti. Gerisi bir engerek yuvası gibi içimi kemirmeye devam etti, yılan gibi kıvrımları içimde sürünüyor ve her *keşke* ve *yapmasaydım* ile daha da sıkılıyordu.

Yine sıçıp batırdığım bir vaka daha.

Ama sonra kendi kendimi kırbaçlayabilirdim. Buraya Sloane'u kontrol etmeye gelmiştim, kendime acımaya değil.

"Pen nasıl?" diye sordum. "Sen biliyor musun?"

Sloane başını salladı. "Rhea uyanmadan onu kapı dışarı ettiler. Veda bile edemedi. Doğduğundan beri ona Rhea baktı ve ben bunu hayal bile edemiyorum..." Sesi titriyordu. "Her neyse, Rhea gittiği için neler olduğuna dair hiçbir bilgim yok. Bildiğim kadarıyla onu çoktan Avrupa'daki uzak bir kuzenine göndermiş olabilirler. Bunu tahmin bile edemezdim."

Cesur bir tavır sergiliyordu, ama ben bu gerçekçi cevapların ardındaki çatlakları görebiliyordum. Kırılıyordu ve dolaylı da olsa buna sebep olduğumu bilmek beni kahrediyordu.

O beni suçlamıyor olabilir ama bu kendimi suçlamama engel olmadı.

Ama söylediği bir şey aklıma bir fikir getirdi. *Rhea gittiğinden beri neler olduğuna dair hiçbir bilgim yok.* Sloane'un istihbaratı yoktu ama ben istihbarat alabilecek birini tanıyordum. Doğru fiyata her şeyi alabilirler.

Planı şimdilik kendime sakladım. Önce bağlantımla teyit etmeden onu umutlandırmak istemedim.

Bu karmaşayı ben başlatmıştım. Düzeltmek bana kalmıştı.

"Bir yolunu bulacağız. Söz veriyorum." Çarpık bir gülümsemeyle geçiştirdim. "Aramızda kalsın, her şeyi çözebiliriz. Biz dahiyiz."

Sloane yarı hıçkırık, yarı kahkaha attı.

Gözleri kurumuştı ama kollarımı açtığımda masanın etrafından dolandı ve itiraz etmeden yüzünü göğsüme gömdü. Omuzları titriyordu ve başının üstünü öptüm, acısını kendim omuzlamak anlamına gelse bile onu uzaklaştıracak güce sahip olmayı diledim.

Konuşmadık. Hiç gözyaşı dökmedi. Ama yine de ona sarıldım.

SLOANE

Bazı insanlar bir felaketin ardından yuvarlanır. Diğerleri öfke nöbetleri geçirir. Ben mi? Ben planladım.

Perry'nin gönderisinden sonra yaşadığım şoku, öfkeyi, dehşeti ve diğer binlerce duyguyu yutmak için bir haftam vardı. Rhea'nın haksız yere kovulması üzerinde durabilir ya da Pen'den tamamen koptuğum için paniğe kapılabilirdim ama bunun kimseye bir yararı olmazdı. Bunun yerine en iyi yaptığım şeyi yaptım: Bir krizi nasıl çözeceğimi buldum.

Perry'yi alaşağı etmekle başladı.

İntikamımın tohumlarını çoktan ekmiştim; şimdi onları hasat etme zamanıydı.

Kalemimi dizime vurdum ve dizüstü bilgisayarına baktım. Şükran Günü'nden önceki Çarşamba günüydü ve ben yine evden çalışıyordum. PW Operasyonu (Perry Wilson Operasyonu) hakkında beş sayfalık not doldurmuşum bile.

Perry'nin gücü iki şeyden kaynaklanıyordu: bilgi ve bu bilgiyi yayacak platform. Küçük sansar yıllar boyunca New York'tan Los Angeles'a kadar zenginler, ünlüler ve kötü davrananlar hakkında kendisine ilginç bilgiler veren bir casus ağı kurmuştu. Bazıları doğrudu; birçoğu da süslenmişti.

Kaynaklarını tamamen kesmek imkansızdı çünkü *herkes bilgi* sızdırabilirdi. Otel hizmetçileri, bahçıvanlar, şoförler, sokaktan rastgele geçenler... Kimin isimsiz bir ihbarda bulunabileceğinin sınırı yoktu.

Kaynaklarını ortadan kaldıramadığım için, insanların neden özellikle ona bahşiş göndermek *istediklerini de* ortadan kaldırmam gerekiyordu. Onlara ödeme yapmıyordu ama bir ünlüyü ifşa etmek, kendilerine haksızlık ettiğini düşündükleri birinden öç almak ya da sadece bahşişlerinin kullanıldığını görmenin tatminini yaşamak isteyen herkes havuzdaki en büyük balığa yöneliyordu. İnsanlar Perry'nin bahşişlerini büyük bir kitleye ulaştıracak araçlara sahip olduğunu *biliyordu*, bu da beni Perry'nin gücünün ikinci ayağına getirdi: platformları, özellikle de blogu ve sosyal medyası.

Onlar somuttu. Somut. Bu da onların yok edilebileceği anlamına geliyordu.

Bunu tek başıma yapamazdım. Bir orduya ihtiyacım vardı ve neyse ki nerede bulacağımı biliyordum.

Şifrelenmiş sunucumda yeni bir mesaj belirdi. Mesajı tekrar tekrar okurken kalbim küt küt atmaya başladı.

Onaylandı.

Perry'nin blog yazısını gördüğümde beri ilk kez gülümsedim.

Xavier'in olanlar için kendini suçladığını biliyordum ama bu onun suçu değildi. Uzun zamandır yaşadığım en iyi günlerden birini organize ettiği için ona kızmadım, ama blog yazısı Perry Wilson'a gelince ateşimi yaktı.

Yanımda, Balık akvaryumunda sakın sakın yüzüyordu. Çoğu insan kedi ve köpek gibi sevimli evcil hayvanları tercih ederdi ama ben bir balığa sahip olmayı seviyordum. Rollerimiz açıldı ve dünyalarımız asla kesişmedi. O kendi evinde kaldı; ben kendi evimde.

Yine de, evdeyken konuşabileceğim bir canlının olması güzeldi, onlar cevap veremese bile.

"Onun işi bitti," dedim ilgisiz Japon balığına. "O adamın kariyeri *Fast and Furriness* için kedi maması yazmaya indirgenene kadar rahat etmeyeceğim."

Balık yüzerek uzaklaşmadan önce bir saniye boyunca bana baktı, entrikalarım kayıtsızdı.

Telefonum çaldı ve Perry'nin bir kase ıslak kedi mamasının başında hıçkırarak ağladığı görüntüler dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki cevap vermeden önce arayanın kimliğine bakmadım.

"Alo?"

"Sloane."

Tanıdık ses omurgamdan aşağı buz damlattı. Perry'nin kötü röfleleri ve kendine özgü pembe papyonunun görüntüleri kayboldu, yerini sarkık kahverengi saçlar ve mavi gözler aldı.

Doğrudum, elim telefonumun etrafında küçük bir çatırtı çıkaracak kadar sıkıca kapandı.

"Telefonu kapatma," dedi Bentley. "Şu anda sesini duymak isteyeceğin son kişi olduğumu biliyorum ama konuşmamız gerek."

BÖLÜM 30

Sloane

Bentley'e siktir olup gitmesini söylemeliydim ama merakım öfkeme galip geldi. O Pazar, aramasından dört gün sonra, bir taksiden indim ve Şehrin ücra bir köşesindeki sıradan bir barda. Saat öğlen yarısıydı ve bar, erken saat ve hafta sonu tatili nedeniyle boştu.

Xavier ve ben onun evinde sessiz ama rahat bir Şükran Günü geçirmiştik. Bayramı birlikte kutlayacağımız için gergindim - Bentley'den beri hiçbir bayramı bir erkekle geçirmemiştim - ama neyse ki Xavier bunu çok da büyütmedi. Yedik, içtik, film izledik ve seks yaptık. Bir keresinde beni strip poker oynamaya ikna etti ve yaklaşık iki nokta beş dakika içinde yerde cırılçıplak kaldık (ve bunun kartlarla hiçbir ilgisi yoktu). Genel olarak, tam da ihtiyacım olan şeydi.

Tek engel Bentley ile buluşmamdı. Xavier'e bundan bahsetmemiştim çünkü eski sevgilimin ne istediğini anlayana kadar söyleyecek bir şey yoktu.

İşte buradaydım, buz gibi bir Pazar günü, Reagan göreve geldiğinden beri temizlenmemiş gibi görünen bir barın ortasında, beni aldatan ve kalbimi kıran adamla buluşacaktım.

Ben bir aptalım.

Bentley köşedeki bir kabinde beni bekliyordu, mavi polosü ve temiz traşlı yüzü grunge dekorla şaşırtıcı bir kontrast oluşturuyordu.

Beni görünce ayağa kalktı. "Geldiğiniz için teşekkürler. Minnettarım."

"Sadede gel." Onun karşısındaki koltuğa oturdum ve ceketimi çıkarmadım. Uzun süre kalmayı planlamıyordum. "Meşgulüm."

Bentley tekrar otururken kaşları çatıldı. Büyük bir finansçının oğlu olan Bentley, bir Ralph Lauren modelinin tiki, tümüyle Amerikalı yakışıklılığına ve hayatı boyunca zengin, popüler ve yakışıklı olmuş birinin kibrine sahipti. Kendisine bir rahatsızlıkmiş gibi davranılmasına alışık değildi, ki bu çok kötüydü çünkü olan buydu.

"Georgia." Hakkını yemeyelim, Bentley hakaretimi oldukça çabuk atlattı. "Hamileliğiyle ilgili sorunlar yaşıyor."

Söylemesini beklediğim şeyler arasında bu yoktu.

Bir kaşımı kaldırdım, şaşkınlık biraz endişeyle karışmıştı. Georgia'dan, bir insanın kız kardeşinden nefret edebileceği kadar nefret ediyordum ama bir canavar değildim.

Bununla birlikte, neden yörüngesindeki herhangi biri yerine kocasının bana söylediği konusunda kafam karışmıştı.

"Bir doktora göründü mü?" Ben sordum.

Bentley gözlerini kırptırdı, sonra güldü. "Hayır, *tıbbi* endişeler değil," dedi. "O ve bebek iyi. Sadece çok huysuzdu. Onunla birlikte büyüdün. Nasıl olabileceğini biliyorsun. En aptalca şeyler yüzünden bana sürekli bağılıyor, geçen gün sabahın üçünde ona donmuş sıcak çikolata almadığımda kafama Lalique vazosu fırlatması gibi. Bir *Lalique* vazosu. Ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun?"

Duyduğum sempati kayboldu, yerini Bentley'in kafasını duvara vurma dürtüsü aldı, ta ki o kalın kafatasında zerre kadar sağduyu kırılana kadar.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" dedim. "Hafta sonu tatilinde bana *bağırılmasından şikâyet* etmek için *mi* beni buraya çağırdın?"

"O vazosu yüzünden ölebilirdim," dedi savunmacı bir tavırla. "Kontrolden çıktı."

"O hamile Bentley, yani içinde koca bir *insan* büyütüyor. Hormonlarının biraz kontrolden çıkması anlaşılabilir bir şey." *Özellikle de kocası bok kafalının tekiyse.*

Georgia'yı savunduğuma inanamıyordum ama Bentley'in kafası kendi kışına o kadar girmişti ki, kendisine kanal tedavisi uygulayabilirdi - tercihen Novocain *olmadan.*

Bentley, sanki karısı ve doğmamış çocuğu yerine yaramazlık yapan bir evcil hayvandan bahsediyormuş gibi, "Evet, hamilelik sürecinin bu kadar karışık olacağını tahmin etmemiştim," dedi. "Ama hepsi bu değil. Seni hastanede gördüğümüzden beri daha da paranoyaklaştı. Beni seni kontrol etmekle suçladı ve hâlâ sana karşı bir şeyler hissettiğimi söyledi. Onun benim ikinci tercihim olduğunu ve onu hep seninle kıyasladığımı söyledi. Mesele şu ki..." Öne doğru eğildi, yüzü ciddiye. "Haksız değil."

Pin-drop sessizliği.

Yanlış duyduğumdan emin bir şekilde ona bakakaldım. Bunu yüzüme söyleyecek kadar cesur ve *aptal olmasının* imkânı yoktu.

Ben cevap veremedim garsonumuz yaklaştı. Bentley bir bira sipariş etti ve küçük bir duraksamadan sonra ben de bir kadeh kırmızı şarap söyledim.

Sunucu gittikten sonra Bentley devam etti. "Aramızdaki şeylerin bu şekilde patlamasını istememiştim. Anlamalısın, sürekli çalışıyordun. Evdeyken tek konuştuğun Kensington PR'dı. Neredeyse hiç seks yapmadık. Nişanlım yerine bir oda arkadaşıyla yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Daha fazla insani bağı ihtiyacım vardı, anlıyor musun? Georgia oradaydı ve endişelerimi çok iyi anlıyordu ve... bana seni hatırlattı. O zamanlar biraz daha sıcak olması dışında." Bir kahkaha daha attı.

İçkilerimiz geldiğinde gözümün altındaki bir kas kasıldı. Sunucumuz bana sempatik bir bakış attı - barlarda çalışan insanların ince ayarlanmış bir pislik radarı vardı - ama tek kelime etmedim.

Bırakın kendi mezarını daha derin kazsın.

"İstediğimin o olduğunu düşünmüştüm," dedi Bentley. "Ama artık hiçbir şey eskisi gibi değil. Evlendikten sonra çok talepkâr oldu. Sürekli şundan ya da bundan şikayet ediyor ve eskisi kadar seks yapmıyoruz. Ayrıca, senin her hareketini takip etmeye kafayı taktı. Senin adın için haber alarmı kurduğunu biliyor muydun? Bu çok sağlıksız. Seni hastanede gördüğümüzde Xavier Castillo ile çıktığını öğrendi ve kendini kaybetti."

"Anlıyorum." Şarabıma dokunmadım.

Haber alarminin ortaya çıkması sürpriz oldu ama bu tam da Georgia'nın yapacağı türden bir şeydi. "Rakiplerini" izlemeye çok inanırdı.

"Seni özledim, Sloane." Bentley bana kederli bir bakış attı. "Olaylar karşısında her zaman çok sakin ve mantıklıydın. Kafama asla vazo fırlatmazdın. O zamanlar bunu takdir etmemiştim ama etmeliydim."

"İlginç," dedim soğukkanlılıkla. "Çünkü bana '*buz kraliçesi*' dediğini ve benimle çıkmanın bir buz kütlesiyle çıkmak gibi olduğunu söylediğini çok net hatırlıyorum."

Yüzü kızardı. "Bunu o anın sıcaklığıyla söyledim. İşini nişanımızdan daha çok önemsiyor gibi görünmen beni üzdü, o yüzden..."

"Kız kardeşimi oturma odamızdaki kanepede becerdin ve bunun benim hatam olduğunu düşünmem için beni gazla aydınlatmaya mı çalıştın? Sonra bana *evlenme* teklif ettikten bir yıl sonra onunla *evlendin* ve yıllarca bana tek kelime etmedin, ta ki bana rastlayıp sihirli bir şekilde hala benden hoşlandığını fark edene kadar?"

Bu benimle ya da Georgia'yla olan ilişkisiyle ilgili değildi. Belki cennette sorun vardı ama günün sonunda Bentley egosu tarafından yönlendiriliyordu. Her açıdan kendisinden daha iyi bir adam olan Xavier'i ve Georgia'nın ona verdiği tepkiyi görmüştü.

Kendini tehdit altında hissediyordu, bu yüzden 1) beni Xavier'den uzaklaştırarak, 2) yaptıklarına rağmen beni geri *alabileceğini* kanıtlayarak gücünü geri kazanmaya çalışıyordu.

ve 3) Georgia'nın kendisine karşı işlediği suçlardan dolayı gizlice onu cezalandırmak.

Kötü dikilmiş bir ağdan daha şeffaftı.

"Öyle değildi," dedi Bentley, yanakları kızarmıştı. "O sırada nasıl bir baskı altında olduğumu *tahmin bile* edemezsin. *Sana daha* yakın olabilmek için ısrar ettiğim New York'a transferime çok şey bağlıydı. Sonra oraya gittim ve sen benimle ilgilenmiyordun bile. Güvensizdim, kabul ediyorum, ama o zamandan beri hatamın bedelini ödüyorum." Bana genç halimin asla karşı koyamayacağı o köpek yavrusu bakışlarını attı. "Bir zamanlar birlikte çok iyiydik. Londra'yı hatırlıyor musun? Thames Nehri kıyısında yürürdük, her gece en iyi restoranlarda yemek yerdik, bir otele yerleşirdik ve bütün hafta sonu orada kalırdık... Mükemmeldi."

Elimi kadehimin sapında gezdirdim, kalbimi kıran ve ailemle olan ilişkiyi mahveden adamı sessizce düşündüm. Babam ve Georgia suçsuz değildi ama tetikleyici Bentley'di.

Bir zamanlar onun hayatımın aşkı olduğunu düşünmüştüm. Yakışıklılığına, aldatıcı tatlı sözlerine ve sık sık izlediğim romantik komedilerdeki gibi yurtdışında aşık olmanın büyüüne kapılmışım. Evlenme teklifinin sonsuza dek sürecek mutluluğumuzun başlangıcı olması gerekiyordu.

Ama sonsuza dek mutlu sonlar her zaman bu kadar mutlu bitmiyordu ve şimdi, yaş ve deneyim gözlüklerimdeki pembe tonu sıyırdıktan sonra, onu kristal netliğinde görüyorum.

Saçları çok mükemmel, kıyafetleri çok ütülü, gülümsemesi çok sahteydi. Sözlerinden alaycı bir ton yerine haklılık damlıyordu ve benim cazibe sandığım şey, parlak giysilere bürünmüş bir manipölasyondan ibaretti.

O kadar sıkıcı, o kadar mide bulandırıcı derecede sahteydi ki, ona aşık olduğuma bile inanamıyordum.

Hepsinden önemlisi, *bu* pisliğin beni bu kadar uzun süre ilişkilerden korkutmasına izin verdiğime inanamıyordum. Ona benim üzerimde verdiğim gücü hak etmiyordu ve hayatımı mahvetmesine izin vermeyi bırakmışım.

"Londra'yı hatırlıyorum." Gülümsedim. O da gülümsedi, belli ki bunu onun yaklaşımlarına ısındığının bir işareti olarak almıştı. "Tam olarak ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Bunu tekrar yapabileceğimizi söylüyorum." Durakladı ve etrafına bakındı. "Georgia hamileyken onu terk edemem ama uzun vadede birlikte olamayacağımızı da biliyorum. Ancak bu süre zarfında aramızdaki ilişkiyi yeniden canlandırabiliriz. Benim seni özlediğim kadar senin de beni özlediğini biliyorum."

"Biriyle çıkıyorum Bentley."

"Kim, Xavier mi?" Homurdandı. "Hadi ama Sloane. İkimiz de o eziğin senin için yeterince iyi olmadığını biliyoruz."

"Anlıyorum," diye tekrarladım. Çok nefret ettiğim lakabım *Sloane karşısında yüz ifadem* hiç değişmedi. Çok küçümseyiciydi. "Gururum... okşandı ve açıkçası, gerçekten tek bir cevap var."

"Belli ki," dedi bütün bir kardeşlik evine güç verecek kadar kendini beğenmişlikle.

"Teklifini al ve git onunla kendini becer."

Bentley gözlerini kırptırdı. Söylediklerim fark edildi ve gülümsemesi kırmızının altında kayboldu. "Sen-"

"Birkaç şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin." Onun yerine ben konuştum. "Birincisi, bana bir daha dokunmana izin vermektense cüzzamlı bir devle yatmayı tercih ederim. Sen, beyni dev egonla ters orantılı olan iğrenç, kadın düşmanı bir domuzsun ve tanıştığımızda aksini bilemeyecek kadar genç olduğum için şanslısın. İkincisi, Georgia'nın *pek çok* hatası var ama o ve seninle karşılaşacak kadar şanssız olan her kadın senden daha iyisini hak ediyor. Umarım bir dahaki sefere sana vazo fırlattığında ıskalamaz. Üç, Xavier senin olmayı umabileceğinden on kat daha iyi bir adam. Daha zeki, daha nazik ve yatakta daha iyi." Başımı eğdim. "Flaş haber Bentley, sen sandığın gibi bir seks tanrısı değilsin. Tekniğin berbat ve kadın sana bir harita çizip dev bir X ile işaretlese bile klitorisini bulamazsın." Söyleminin sonunu bir kahkaha patlaması noktaladı. Bir grup

Yirmili yaşlarda bir grup kadın komşu standı ele geçirmişti ve bizi pür dikkat dinliyorlardı.

Gerçekten de hikaye pazarıydı. Umarım içlerinden biri Bentley'i tanır ve tanıdığı herkese onun eksikliklerini anlatır. Düşük bir ihtimaldi ama hak ettiği buydu.

Ayağa kalktım, öfkeyle püskürttüğü sözcükler karşısında gülümsemem genişledi. "Tüm bunları söylemek için, metresin olma teklifini saygısızca reddediyorum. Benimle bir daha iletişime geçme, yoksa sana bir yasaklama emri çıkarır, işyerindeki ve sosyal çevrendeki herkesin *hayır* cevabını kabul edemeyeceğini bilmesini sağlarım."

"Seni lanet orospu-"

En koyu kırmızı şaraptan en büyük kadehi sipariş etmiştim ve içindekileri suratına fırlatmadan önce klişe hakaretini bitirmesini beklemedim ve dışarı çıktım. Dışarı çıktıktan sonra telefonumdaki kaydı durdurdum ve dosyalarımı kaydettim.

Henüz Georgia'ya gönderip göndermemeye karar vermemiştim. Kocasının onun arkasından neler yaptığını ve söylediğini bilmeyi hak ediyordu ama ilişkimiz karmaşıktı, bu yüzden şimdilik sakladım.

Bentley beni takip etmedi, gerçi ben de onu beklemiyordum.

Saçlarından ve çenesinden şarap damlarken ağzının açık kaldığını hatırlayınca dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü.

Bir erkeğin yüzüne içki fırlatmak gibi sevimsiz bir güç hamlesini yeren pek çok film eleştirisi yazmışım ama eve gitmek için taksiye bindiğimde yanıldığım sonucuna vardım.

Hareket klişe olabilir ama çok tatmin ediciydi. Bazen romantik komediler doğru olanı yaparlar.

BÖLÜM 31

Xavier

Sloane ve ben, çağrılmadan önce birlikte sakin bir Şükran Günü

geçirdik.

kulüp işleri için uzaktaydım. Hafta sonu tatiliydi, ancak bu durum gelen kutuma inşaat, aydınlatma, envanter ve büyük açılıştan önce halletmem gereken milyonlarca şeyle ilgili e-postaların düşmesini engellemedi.

Perşembe ve Cuma günleri benim evimde kaldı ama Cumartesi günü kendi işlerimizi halletmek üzere ayrıldık. Vedalaşırken biraz garip davrandı, ama böyle büyük bir tatili birlikte geçirmenin onu korkuttuğunu hissediyordum, bu yüzden burnumu sokmadım. Özellikle de bu hafta yaşananlar göz önüne alındığında, çok fazla baskı yaparak onu uzaklaştırmak istemedim.

Rhea ve Pen konusunda hâlâ üzgündüm ama en azından bağlantımla ihtiyacım olan bilgiyi alacağımı teyit etmiştim. İlk partiyi yakında hazırlayacaktı, böylece (umarım) Sloane'un içini rahatlatabilecektim.

Sloane dışında hafta sonu boyunca gördüğüm tek kişi Luca'ydı. Yaprak sarmalını atlatmış görünüyordu ve ailesinin şehirdeki şirket ofisinde çalışmaya geri dönmüştü. Ya öyleydi, ya da Dante onun içine Tanrı korkusu salmış, kıcını tekmeleyip forma sokmuştu.

Babamın Dante'yi neden miras komitesine koyduğunu hâlâ bilmiyordum ve söz konusu adama sorma girişimlerim şimdiye kadar reddedilmişti.

Belki de Dante, Luca'yı Vegas'ta bir çatı katı partisine ev sahipliği yapması için kandırdığım ve polislerin bizi bir geceliğine hapse atmasıyla sonuçlanan olaydan dolayı hâlâ üzgündü. Eğer öyleyse, bu ilk değerlendirmemde olumlu bir oy için iyiye işaret değildi, ama bunu daha sonra düşünecektim.

Elimde daha acil meseleler vardı.

"Void sistemimiz bu alan için mükemmel," dedi en yeni müteahhidim. "Gelecek yılın sonlarına kadar piyasaya çıkmayacak ama size erken erişim vermekten mutluluk duyarım."

"Kalbinizdeki iyilikten dolayı sanırım."

Killian Katrakis bana esrarengiz bir gülümseme verdi. *Yedi numaralı isim.*

Yarı İrlandalı yarı Yunanlı olan Killian, uluslararası bir elektronik, teknoloji ve telekomünikasyon holdingi olan Katrakis Group Corporation'ın CEO'suydu. Cep telefonlarından bilgisayarlara, TV'lerden ticari ses sistemlerine kadar her şeyi satıyorlardı ki Killian'ın bugünkü ziyaretinin nedeni de bunlardan ikincisiydi.

Normalde bu tür toplantılar tüm şirketin CEO'suna değil, müşteri yöneticilerine ayrılırdı. Ancak, Kai bana Killian'ın ofisine doğrudan bir hat vermişti ve kulübün nerede olduğunu söylediğimde Killian şaşırtıcı bir şekilde ilgisini çekmişti. Mekânı görmek ve kendi sistemlerinden biriyle eşleştirmek için ısrar etti.

"Ben bir iş adamıyım, Xavier," dedi. "Hiçbir şeyi kalbimin iyiliğinden dolayı yapmıyorum." Başıyla etrafımızı işaret etti. "Buranın açılışı dünya çapında manşetlere çıkacak çünkü senin adınla anılıyor. Dışarıdaki her kulüp sahibi bunu fark edecek ve rekabet etmeye çalışacak."

"Buna açılış gecesinde kullandığımız ses sisteminin aynısını almak da dahil." Kaşlarımı kaldırdım. "Bunu başarabileceğime çok inanıyorsun."

Bana Void'e erken erişim izni vermek için sunduğu gerekçe basitti, ancak Killian'ın şirketinin en son ses sisteminin reklamı konusundaki endişesine inanmadım. Tüm ürün dikey bir

Katrakis Group'un gelirinin telefon ve dizüstü bilgisayarlara kıyasla çok daha küçük bir kısmı, ama belki de bu bir tutku projesi ya da gurur meselesiydi.

Milyarderler eksantrikti ve eğer söylentiler doğruysa, kötü şöhretli bekâr birçok yönden eksantrikti.

Killian, "İnancım var çünkü her başarılı girişimcide gördüğüm aynı niteliği sizde de görüyorum" dedi. "Açlık. Bunun işe yaramasını istemiyorsunuz; bunun işe yaramasına *ihtiyacınız* var çünkü kulüp sizin bir yansımanız. Eğer başarısız olursa, siz de başarısız olursunuz ve başarısız olmamak için her şeyi yaparsınız."

Tedirginlik ensemde gezindi.

Killian beni çok iyi tanımişti ve tanışalı daha bir saat bile olmamıştı. Gerçekten o kadar şeffaf mıydım, yoksa o gerçekten o kadar iyi miydi?

Kasa dairesindeki gezintimizi bitirdik. Üzerinde çalışılması gerekiyordu, ancak taş zeminler, orijinal taç pervazlar, şişe vitrinlerine dönüştürülebilecek vezne muhafazaları gibi temel unsurlar mevcuttu. Temizledikten ve tasarım öğelerimi yerleştirdikten sonra burası harika bir yer olacaktı.

"Tasarımdan kim sorumlu?" Killian, esrarengiz psikanalizinden sonra konuşmayı daha güvenli sulara yönlendirecek kadar bilgili bir şekilde sordu.

"F&J Creative'den Farrah Lin-Ryan." *Sekiz numaralı isim*. Yemek ve ağırlama alanları için şehrin önde gelen iç tasarımcısıydı.

"İyi seçim," dedi Killian onaylayan bir sesle. "Birçok projede birlikte çalıştık."

Farrah'ın iyi olduğunu biliyordum ama bunu başka birinden duymak güven vericiydi.

Tasarım hakkında birkaç soru daha sorduktan ve el sıkışarak anlaştıktan sonra Killian bir sözleşme göndereceğine söz verdi ve başka bir toplantı için ayrıldı.

Kaldım, her şeyi içime çektim.

Alex anahtarları teslim ettikten sonra kasaya ikinci kez giriyordum ve hala buranın *benim* olduğu gerçeğini kavramaya çalışıyordum. Uygun

gördüğüm şekilde şekillendirmek, kalıplamak ve tasarlamak için benim yerim (bazı profesyonel girdilerle). Bu benim sorumluluğumdu ve bu hem heyecan verici hem de korkutucuydu.

Tanıdık bir an sesi boş alanda yankılandı.

Aşağıya baktım, kimin aradığını gördüğümde yüzümdeki ifade endişeye dönüştü. Yakında Sloane'la bir öğle yemeğı randevum vardı ama telefonun telesekretere düşmesine izin veremeyecek kadar endişeliydim.

"Her şey yolunda mı?" Telefonu açtıktan sonra lafı dolandırmadan sordum. Eduardo bir sorun olmadığı sürece gün ortasında beni aramazdı. Zaten kaybedecek başka ailem de kalmamıştı.

Benim kara mizahım karşısında kısa, mizahsız bir gülümseme belirdi. Başa çıkma mekanizmaları, ne kadar hastalıklı olursa olsun, başa çıkma mekanizmalarıydı.

"Nasıl olduğunu ve gece kulübünün nasıl gittiğini görmek istedim," dedi Eduardo. "Sloane'dan iyi şeyler duydum, gerçi son gelişmeleri göz önüne alırsak biraz önyargılı olabilir."

İlişkimizin haberi Bogota'ya kadar ulaşmıştı. Şaşırmadım. Bahse girerim miras komitesi beni bir şahin gibi izliyordu.

"Ben bu fikri ortaya attıktan sonra çıkmaya başladık," dedim. "Eğer bunun Sloane'un kararlarına gölge düşüreceğinden endişeleniyorsan, endişelenme. O öyle biri değil. İlişki durumumuz ne olursa olsun dürüst olacaktır."

Çıktığımız için bana yumuşak davranacak bir tip olsaydı bile - ki değildi - bunu yapmasını istemezdim. Ya kendim başarırdım ya da hiç başaramazdım.

"Bunu biliyorum, *mijo*, ama herkes bilmiyor. Çıkar çatışması yaşadığına dair fısıltılar giderek artıyor. O senin reklamcın ve Mayıs ayında senin değerlendiricilerinden biri olacak, yine de siz ikiniz... bu işe bulaştınız," dedi Eduardo nazikçe. "Bu hiç iyi görünmüyor."

"Nasıl görüldüğü umurumda değil." İnatçılık çeneme yerleşti. "Bizler rıza gösteren yetişkinleriz. Boş zamanlarımızda ne yaptığımız bizi ilgilendirir ve babamın vasiyetinde çıkar çatışmalarıyla ilgili bir şey yazmadığı gibi, benim bir komite üyesiyle çıkmamı da yasaklamadı. Eğer birilerinin bizimle bir sorunu varsa

vasiyetini yerine getiren kişiyle görüşebilirler. Sloane beş yargıçtan biri, Eduardo. Kararı o vermeyecek ya da bozmayacak."

"Beraberlik olmadığı sürece, ama ne demek istediğini anlıyorum." Sonraki sözlerinden önce uzun bir duraklama oldu. "Bir kadın için bu kadar öfkelenildiğini hiç duymamıştım."

"O herhangi bir kadın değil. O..." *Her şeyi.*

Neredeyse söyleyecektim. Kelime o kadar kolay geldi ki, potansiyel sonuçları beni aynı anda içi boş bir mermi gibi vurmasaydı dilimin ucundan kayıp gidecekti.

Sloane benim *her şeyim* olamazdı.

Evet, onu çok önemsiyordum ve hayır, onu düşünmeden edemiyordum. Ne zaman yanımda olsa kanımı tutuşturuyordu ve o acı çektiğinde ben de acı çekiyordum. O, paylaştığım sırları paylaşacak kadar rahat hissettiğim tek kişiydi ve şu anda şişeden bir cin çıksa ve benden onunla ilgili bir şeyi değiştirmemi istese, tek bir şeyi bile değiştirmezdim.

Ama tüm bunlar onun her şey olmasıyla aynı şey değildi, çünkü eğer o her şey olsaydı, o zaman bu onun... yani benim...

"Ah." Eduardo'nun sesi yumuşadı. "Anlıyorum."

Sessizliğimden ne anladığını bilmiyordum ama bununla yüzleşmeye hazır değildim.

Henüz değil.

"Sizin tarafta CEO arayışı nasıl gidiyor?" Aniden konuyu değiştirerek sordum. Aklımı Sloane sarmalından uzaklaştıracak bir şeye ihtiyacım vardı ve Castillo Group'un görünüşe göre sonsuz CEO arayışı da en az onun kadar iyi bir dikkat dağıtıcıydı.

"Sorun yok. Kurul muhtemelen yeni yıla kadar nihai kararını vermeyecektir. Adaylardan hangisinin bu görev için daha uygun olduğu konusunda ciddi tartışmalar var."

"Seni seçmeliler." Bunu bir şaka olarak söylemiştim çünkü Eduardo hiçbir zaman CEO olmak istememişti ama düşündükçe daha da mantıklı gelmeye başladı. Nezaketen kısa listeye dahil edilmişti ama neden seçmesinlerdi ki?

Onu mu seçtin? Diğer isimleri görmüştüm; onların etrafında daireler çizebilirdi. Ayrıca, listenin yüzde doksanı gibi bir pislik değildi.

Şok olmuş kahkahası hatta yuvarlandı. "Xavier, bunun her zaman geçici bir anlaşma olması gerektiğini biliyorsun. Eğer bunu kalıcı olarak üstlenirsem karım beni öldürür."

"Buna sandığınızdan daha açık olabilir." Eduardo'nun karısı aileye zaman ayırma konusunda çok sertti ama aynı zamanda bir avukattı. İş ve özel hayatını nasıl dengeleyeceğini biliyordu ve bahse girerim Eduardo da biliyordu. "Şirketi önemsiyorsun, kurumsal bilgiye sahipsin ve işinde iyisin. Babamın şirketi bugünkü haline getirmesine yardım ettin. Dışarıdan hangi aday bunu geçebilir *ki*?"

Birkaç vuruş boyunca sessizlik hüküm sürdü. "Bilmiyorum. Bu büyük bir karar.

Ben istesem bile yönetim kurulunun bunu kabul edeceğini garanti edemem."

"Bir düşünün. Bahse girerim yönetim kurulu bunu istemediğinizi düşündüğü için zorlamıyordur."

"Belki." İçini çekti, sesinde hüznün ve hayal kırıklığı vardı. "Alberto'nun bizi bu karmaşayla baş başa bırakıp gitmesi gerekiyordu, değil mi?"

"İnsanların canına okumayı hep sevmiştir." Bir sütuna yaslandım ve karşımdaki eski kiralık kasa duvarına baktım. Bu görüntü beni Kolombiya'ya geri götürdü - babamın odası, annemin mektubu, vasiyetin okunması sırasındaki eski kitap ve deri kokusu. "Neyi anlamıyorum biliyor musunuz? Babamın vasiyetindeki boşluğu nasıl ve neden yakalayamadığını. Hangi şirketin CEO'su olacağımı belirtmemiş, Eduardo. Bu sana Alberto Castillo gibi mi geliyor?"

"Hayır. En azından teşhisten önce tanıdığım Alberto Castillo değil. Ama yaklaşan ölüm insanları değiştirir, *mijo*. Bizi ölümlülüğümüzle yüzleşmeye ve neyin önemli olduğunu yeniden değerlendirmeye zorlar."

Homurdandım. Eduardo babam söz konusu olduğunda her şeyi ballandıra ballandıra anlatmayı severdi. "Ne demek istiyorsun? Ölüm döşeğinde yatarken ani bir karar değişikliğine mi uğradı?"

"Hastalığının son günlerinde düşünmek için çok zamanı olduğunu söylüyorum. Geçmiş, mirası ve en önemlisi de seninle olan ilişkisi hakkında." Eduardo'nun kelimeleri zihninde evirip çevirdiğini *duyabildiğim daha* ağır bir duraklama daha. "Yılın başında işlerini düzene koyarken annenin mektubunu buldu. Alberto bunu sana yüz yüze anlatmak istedi ama..." Tereddüt etti. "Bu yüzden onu ziyaret etmen konusunda ısrarcıydım. Ne kadar ömrü kaldığını bilmiyordum ve bazı şeylerin yüz yüze paylaşılması gerekir."

Soğuk hava dalgaları içime işledi ve göğsümü sıktı. "Bu yükü bana yükleme Eduardo," dedim sertçe. "Neden eve gelmek istemediğimi biliyorsun."

"Evet, seni suçlamıyorum Xavier," dedi Eduardo, sesi nazikti. "Sadece hikâyenin diğer tarafını paylaşmak istiyorum. Ama ne olursa olsun, baban mektubu okumadı. O sadece senin gözlerin içindi. Patricia'nın bunu isteyeceğini bilecek kadar onu tanıyordu. Ama annenden gelen o mektubu görmek... Sanırım onu, ölümünden sonra ikinizi görseydi ne derdi diye düşünmeye zorladı. İlişkinizin bu şekilde dağılmasından nasıl nefret ederdi ve olanlar için seni suçladığını görmek kalbini nasıl kırardı. Seni ve babanı dünyadaki her şeyden daha çok severdi. Aranızın açılması onu harap ederdi."

Onun sözlerinden gelen yumruk göğsümün etrafına ördüğüm beton duvarı çatlattı, kaburgalarımın ağrımına ve boğazımın kapanmasına neden oldu. "Bütün bunları sana o mu söyledi, yoksa sen mi onun ağzından duydun?"

"Yarı yarıya. Babanla çocukluğumuzdan beri arkadaşlık ve birbirimize o kadar güvenirdik ki, benim anlamam için düşüncelerini her zaman yüksek sesle ifade etmesi gerekmezdi."

Kasa kutuları bir anlığına bulanıklaştı ve ben göz kırparak bulanıklığı dağıttım. "Peki. Söylediğin her şeyin doğru olduğunu varsayalım. Bunun vasiyetle ne ilgisi var?"

"Kesin bir şey söyleyemem. Bana vasiyetini değiştirdiğini ancak olaydan sonra söyledi," diye itiraf etti Eduardo. "Yeni miras maddesinden haberim yoktu, değerlendirme komitesinde olacağımı da bilmiyordum. Ama haklısınız. Alberto Castillo böylesine bariz bir boşluğu gözden kaçırarak bir adam değildi, bu da onu oraya bilerek koyduğu anlamına geliyor. Şüpheleniyorum..." Bu seferki tereddütü biraz ihtiyat taşıyordu. "Bu onun aynı anda hem zeytin dalı uzatma hem de seni potansiyeline yaklaştırmanın bir yoluydu. Dikte ettiği şartlara uymazsan mirasını kolayca kesebilirdi ya da seni tamamen vasiyetten çıkarabilirdi. Ama yapmadı."

Babamdan bir zeytin dalı. Bu fikir o kadar saçmaydı ki gülmek istedim ama Eduardo haksız değildi. Babam benimle ilişkisini kesebilirdi. Bu onun ölmeden önceki son büyük *siktiri* olurdu.

Miras şartlarımı değiştirdiğini, böylece ölümünden sonra bile istediklerini yapmam için beni manipüle edebileceğini düşündüm. Bu kesinlikle işin bir parçasıydı, ama... belki de hikayenin devamı vardı.

Belki de saf ve hayalperestim.

"Son konuşmamız sırasında fikrini değiştirmiş gibi görünmüyordu," dedim.

Büyü artık, Xavier. Bir kez olsun işe yaramanın zamanı geldi.

Telefonum sıkmadan önce elimden kaydı.

"Onun bir aziz olduğunu söylemiyorum. Gururu vardı ve ayrıca yaptığı teklifleri geri çevireceğinizi düşündüğünden şüpheleniyorum. Ölmek üzere olan bir adamın isteyeceği son şey oğluyla bir kez daha kavga etmektir," diye belirtti Eduardo. "Söylediğim her şeyi gerçekmiş gibi kabul etmek zorunda değilsin. Bunlar benim varsayımlarım, katı gerçekler değil. Ama kendine bunların doğru *olma* ihtimalini ver ve bu senin kapanışın olsun. Baban öldü Xavier, ama sen hâlâ buradasın. Kinine sonsuza dek tutunup seni tüketmesine izin verebilirsin ya da geçmiş i ait olduğu yere koyup ilerleyebilirsin."

Telefonu kapattıktan sonra Eduardo'nun sözleri uzun süre yankılandı.

İlk içgüdüm onun olayları yorumlamasını reddetmekti. Onu kendi babamdan daha çok seviyordum ama söz konusu en eski arkadaşı ve iş ortağı olduğunda çok önyargılıydı.

Ancak söyledikleri tuhaf, çarpık bir anlam ifade ediyordu ve beni çok korkutmuştu. İlişkimizin fırtınaları boyunca babama olan kızgınlığıma bir cankurtaran sandalı gibi sarılmıştım. O olmadan, pişmanlıklar ve keşkeler denizinde boğulabilirdim.

Belirsizlik dalgaları beni kasadan çıkıp sokağa kadar takip etti ve burada gürültü ve hareketliliğin altında dağıldılar. Yalnız kaldığımda tekrar bir araya geleceklerini biliyordum ama şimdilik, Sloane ile öğle yemeği randevuma yürürken onları mutlu bir şekilde kenara ittim.

İnsanlar şehir hakkında ne isterlerse söyleyebilirlerdi, ama şehir başka hiçbir şeye benzemeyen bir dikkat dağıtıcı unsur sunuyordu.

Vardığımda Sloane restoranda beni bekliyordu. Seçim sırası ondaydı ve Kore mahallesinin kalbinde yer alan küçük bir aile işletmesi olan restoranı seçmişti. İnanılmaz kokuyordu.

"Üzgünüm geciktim." Karşısındaki koltuğa oturmadan önce ona yumuşak bir merhaba öpücüğü verdim. "Eduardo aradı ve sohbetimiz uzadı."

"Sorun yok. Buraya geleli çok olmadı." Gözleri bilmişlikle keskinleşti. "Mirasın için mi aradı?"

"Sayılır." Ona konuşmamızın kısa bir özetini verdim.

Sözlerimi bitirdiğimde yüzü sempati ile yumuşamıştı. "Söyledikleri hakkında ne hissediyorsun?"

"Bilmiyorum." Uzun bir nefes verdim. Annemin mektubunda bana söylemeyi unuttuğu bir şey vardı: Büyüdüğümüzde hayatın ne kadar karmaşıklaştığı. Dünyadaki her yıl, başka bir karmaşıklık ve dram katmanı ekliyordu.

Sadece siyah ve beyaz varken hayat kolaydı. Aralarındaki çizgi bulanıklaştığında işler daha da bulanıklaştı.

"Kafam karışık," dedim. "Kolay yol babamdan nefret etmeye devam etmek, ama yapmalıyım... Şu anda bunu düşünemem. Çok fazla şey oluyor

üzerinde. Lafi açılmışken, sana bir şey getirdim." Masanın üzerinden bir zarf uzattım. Christian Harper bu sabah kuryeyle elden teslim etmişti ve ben de bütün gün yanımda taşımıştım. "Umarım haddimi aşmamışımdır."

Neyse ki Sloane konuyu açıkça saptırdığım için bana seslenmedi. Zarfı açtı ve belgeleri taradı, her kelimedeye gözleri büyüyordu.

Sözlerini bitirdiğinde bakışları benimkilere kaydı. "Xavier," diye nefes aldı. "Nasıl yaptın...?"

"Bilgi alma konusunda uzman birini tanıyorum." Zarfa dokundum. "Pen hâlâ şehirde, önemli bir sağlık sorunu yaşamadı ve yeni bir dadiyla birlikte. Umarım bu, George ve Caroline'ın onu yurtdışına göndermeyi planlamadıkları anlamına geliyor." "

Fazla bir şey değildi ama Sloane'un içini rahatlatmaya yeteceğini umuyordum.

Bazen belirsizlik, herhangi bir bilginin verdiği acıdan daha kötüydü.

"Umarım." Sloane'un gözleri duygusallıkla parlıyordu. "Teşekkür ederim."

Bu... sen zaten... yapmadın." Boğazını temizledi ve Pen'in nerede olduğunu ve iyi olduğunu belgeleyen kâğıtları zarflarına geri koydu. Pembe yanaklarını ve boynunu süsledi. "Bunu yapmak zorunda değildin ama minnettarım. Gerçekten."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Bunu yapmaktan mutluluk duydum."

Bakışlarımız oyalandı, restoranın gürültüsü söylenmemiş sözlerin ağırlığı altında kayboldu.

Pencerelerden süzülen güneş ışığı elmacık kemiklerinin altına gölgeler düşürüyor ve yüzünü çevreleyen ince sarı telleri belirginleştiriyordu. Gözlerini koruyan buzul mavisi havuzlar çatladı ve kalbimi yakalayıp sıkkan bir kırılganlık şeridini ortaya çıkardı.

O kadar güzeldi ki ona bakmak neredeyse acı veriyordu. Acaba bunu biliyor muydu?

Düşüncelerimi ne kadar meşgul ettiğini ve ayrı kaldığımızda onu tekrar görmek için dakikaları nasıl geri saydığımı bilip bilmediğini merak ediyordum.

Acaba onun hayatını da benimkini değiştirdiği gibi değiştirmiş miydim, o olmasa parçalar artık yerine oturmayacak mıydı, çünkü o bir durak değildi; o bir varış noktasıydı.

Daha önceki kurşun daha derine saplandı.

Ağzımı açtım, ama pişman olacağım bir şey söylemeden önce Sloane gözlerini kırıştırdı ve başka tarafa baktı - bunu kastetmediğim için değil, ama onun için çok fazla, çok hızlı olacağı için.

Hayal kırıklığı ve rahatlama aynı ölçüde birbirine karıştı. "Telefonlardan bahsetmişken, dün gece Rhea'dan bir telefon aldım," diyerek anı bozdu. Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı, yanaklarındaki pembelik koyu bir gül rengine dönüştü. "Dün posta kutusuna gizemli bir şekilde bir çek geldiğini söyledi. Gönderen kimliğini gizli tutmuş ama para en az bir yıllık yiyecek ve yaşam masraflarını karşılamaya yetecek miktarda."

"Gerçekten mi?" Tarafsız bir ifade takındım. "Oldukça şanslısın. Sanırım iyi insanların başına iyi şeyler geliyor."

"Sanırım öyle." Sloane durakladı, sonra dikkatle, "Şükran Günü'nde Rhea'nın adresinden bahsetmiştim, değil mi? Yeni bir iş bulana kadar ona para göndereceğimi söylediğimde?"

"Öyle mi?" Menüü elime aldım ve yiyecek bir şeyler bulmak için taradım.

Hemen sipariş vermeliydik; açlıktan ölüyordum. "Hatırlamıyorum."

"Hmm." Sloane'un ağzı seğirdi. "Eminim bilmiyorsundur."

Onun bilmiş ses tonuna karşılık küçük bir sırıtış belirdi ama ikimiz de bu konuşmayı sürdürmedik. Bunun yerine, daha da tatmin edici bir konuya geçtik: intikam.

"Bu hafta sonu Dante ve Viv'in partisine katılacak mıyız?" diye sordu.

Bana PW Operasyonu için planını anlatmıştı ve parti bu planın uygulanması için çok önemliydi. Ayrıca bana Dante'yle konuşma fırsatı verecekti.

Umarım bazı cevaplar alırım. En önemlisi, Sloane ve arkadaşlarıyla daha fazla zaman geçirebilecektim -arkadaşlarının onayını almaya çalıştığımdan falan değil. Ama yanımda olmalarından zarar gelmezdi, değil mi?

Gülümsedim. "Bunu hayatta kaçırmazdım."

BÖLÜM 32

Sloane

O perasyon Perry Wilson o Cumartesi günü Dante'de tam olarak

yürürlüğe girdi ve

Vivian'ın yıllık tatil galası.

Josephine doğmadan önce evlerinde ev sahipliği yapmışlardı ama yeni doğan bebeği rahatsız etmek istemedikleri için Valhalla Club'ın balo salonunu Manhattan'ın en zengin ve en güçlü üç yüz kişinin katılacağı "samimi" bir toplantı için kiraladılar.

Bu üç yüz kişiden biri Kai Young'dı.

Barda ona yaklaştığımda "Bu bakışı biliyorum," dedi. Randevum olarak Xavier'i getirmiştım ama önce kendi işlerimizi halletmek için ayrılmıştık; ben Kai'yle, o Dante'yle. "Kimi yok etmeyi planlıyorsun?"

Onun yanında, Isabella bana sırtı ve o bakmıyorken başparmağıyla onayladı. Konuyu Kai'ye açmayı teklif etmişti ama ben reddetmişim. Bu benim kavgamdı ve o zaten elinden gelenin fazlasını yapmıştı.

"Sanırım biliyorsun," dedim. "O bizim için karşılıklı bir diken."

"Dur tahmin edeyim." Kai nişanlısına baktı, o da bakışlarını hızla kaçırıp içkisini inceliyormuş gibi yaptı. "PW baş harfleri mi?"

"Evet."

"O itibarsız bir blog yazarı. Son zamanlarda yayınladığı yazılardan dolayı üzgün olduğunu biliyorum"-Kai'nin ses tonu Isabella'nın ona bu konuda söylenip durduğunu gösteriyordu.

"ama bir medya şirketinin CEO'su olarak arkadaşlarımla kişisel kavgalarına karışmam."

"Bu kişisel bir mesele değil," dedim. "O itibarsız bir blog yazarı olabilir ama siz *yıllardır* web trafiği ve tıklamalar için onunla mücadele ediyorsunuz. Ayrıca, adamı küçümsüyorsun. Gazetecilikte yanlış olan her şey onda var."

"Yaptığı şey gazetecilik değil," dedi Kai hemen. Kaşlarımı kaldırdım ve kısa bir süre sonra alaycı bir gülümsemeyle başını salladı. "Anlaşıldı."

Kai gibi kurallara ve doğuştan gelen onur duygusuna göre hareket eden biri için Perry'nin pespaye yöntemleri, Young'ların on yıllarını harcayarak kurdukları işin her tarafına pislik bulaştırmaya benziyordu. Bir çürük elma tüm grubu mahvedebilirdi.

"Peki ya sana onu yenmenin ve gelecekte sorun olmamasını *sağlamanın* bir yolu olduğunu söylesem?"

"Bir şey kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyorsa, öyledir derim." Kai içkisini bitirdi ve yere koydu. "Ama dinliyorum."

Ona planımı anlattım. Sözümü kesmeden dinledi ama bitirdiğimde başını salladı.

"Bunu kabul etmeyecektir," dedi. "Başka seçeneği yok." "Değişiklik: Bunu neden kabul *edeyim* ki? Daha az ilişkili olmak istiyorum onunla, daha fazla değil."

"Çünkü o *olmayacak*. Onun malı olacak ama adamın kendisi gitmiş olacak." Sesim ikna edici bir hal aldı. "Bunun ne kadar harika bir hikaye olacağını bir düşünün: Kai Young popüler ama tartışmalı dedikodu blogunu kirli magazin haberleri endüstrisinde parlayan bir saygı fenerine dönüştürüyor. Başka hiç kimse blogun itibarını temizlemeye *kalkışmazdı* bile. Bunu başarırsan efsane olursun."

Kai o sessiz, düşünceli haliyle beni inceledi. Isabella'nın yüzü omzunun üzerinden tekrar belirdi; bu sefer bana iki kez baş parmağını kaldırdı.

Tam isabet, diye mırıldandı.

"İsa, aşkım, arkamdan Sloane'la konuşmayı kes," dedi arkasını dönmeden.

Yüzü düştü. "*Her zaman* nasıl biliyorsun? Yemin ederim insan değilsin," diye homurdandı. "Ama tamam, sen bitirene kadar Ále'yle takılacağım. Dom'la yine kütüphanede takılmasalar iyi olur..."

Onu yanağından öptü ve uzaklaştı. Kai'nin bakışları bana dönmeden önce bir saniye boyunca onu sevgiyle takip etti.

"Bu ve Xavier'in kulübü arasında, nasıl satış yapılacağını biliyorsun," dedi. "Bu benim işim." Başımı öne eğdim. "Ona yardım ettiğin için teşekkür ederim.

Bu arada. Listeniz inanılmaz derecede yardımcı oldu."

"Ben ona sadece bağlantılarımı verdim. Anlaşmaları yapmak ona kalmıştı ve o da bunu yaptı. Vuk Markovic'i bir iş ortağı olarak güvence altına almak hiç de azımsanacak bir başarı değil." Kai'nin ağzında bir gülümseme belirdi. "İspanya'dan sonra onu hafife almamam gerektiğini bilmeliydim."

Duyu organlarım alarına geçti. "Ne demek istiyorsun?"

"İspanya'da seninle ilgili blog yazısı," dedi. "Yazı yayınlandıktan sonra bana ulaştı ve erişimini engelleyip engelleyemeyeceğimi sordu. Onu iyi tanıımıyordum ama oldukça ısrarcıydı. Açıkçası, Young Corporation Perry'nin blogunun sahibi olmadığı için hiçbir şeyi garanti edemezdim, ancak yayın organlarımızın tek tek gönderileri almasını engelleyebilirdim."

Söylemediği şey, şirketinin neredeyse tüm büyük haber sitelerine ve medya kuruluşlarına sahip olduğuydu. Haberin alınmasını engelleyerek gönderiyi etkili bir şekilde öldürmüştü. İnsanlar bunu sosyal medyada paylaşabilirdi elbette ama hikaye bunun için yeterince ilgi çekici değildi. Oksijen olmayınca köz sessiz bir şekilde öldü.

Xavier bu konuda hiçbir şey söylememişti. Xavier işin içinde olsa bile insanların reklamcılarının özel hayatlarıyla ilgilenmediklerini varsaymıştım. Belki bu doğrudu, belki de biz çıkmaya başlamadan önce yaptığı şey yüzünden hikâye olmaktan çıkmıştı.

Duygularım göğsümde kabardı ve onları bir düzene sokmak için mücadele ettim.

"Teklifinize gelince, ilgi çekici bir teklif ama henüz bunu kabul edemem," dedi Kai, öylesine söylediği sözün yarattığı kaostan habersiz bir şekilde. "Bunu ekibimle tartışmam gerekecek."

Beklediğim de buydu ve kesin bir hayırdan daha iyiydi. Ekibinin artıları ve eksileri tarttıktan sonra işleri benim istediğim gibi göreceğinden emindim çünkü artılar eksilerden *çok daha* ağır basıyordu.

Kai, Isabella'yı bulmak için ayrıldıktan sonra iki duble viski söyledim ve Xavier'le ilgili her düşünceye eşlik eden karıncalanma hissini yok etmesine izin verdim.

Şimdi onun için kızarıp bozarmanın zamanı değildi. Uygulamayı bitirmem gereken bir intikam planım vardı.

Taze bir kararlılık ve sert içkiyle dolu bir mideyle, Tilly Denman ve arkadaşlarının bir şeyler için kıkırdadığı hediye masasına doğru yürüdüm. Renklerle uyumlu dolabım üzerine bahse girerim ki Tilly hediyelerden birini çoktan araklamıştı ama onun kleptoman eğilimlerini denetlemek için burada değildim.

Bizim dünyamızda Tilly ve arkadaşları dedikoduları kuru çalılıklarda çıkan bir yangından daha hızlı yayarlardı ve ben de onlara arkamı dönüp bir telefon görüşmesi yapıyormuş gibi davrandığımda tam da bunu yapacaklarına güveniyordum.

"Merhaba, Soraya... Sorun nedir?" Dramatik bir etki yaratmak için durakladım. "Sakin ol. Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Arkamdaki kıkırdamalar bir anda sessizliğe gömüldü.

Soraya (sadece bir isim) gezegendeki en büyük influencer'lerden biriydi. Konuşkan vlogları, seksi kıyafetleri ve çarpıcı yakışıklılığıyla ünlü Soraya'nın platformlarında 150 milyondan fazla takipçisi vardı ve bu takipçiler *kudurmuş durumdaydı*. Bir keresinde Met Gala'da kullandığı bir peçete için iki bin dolar ödemişti.

Yaptığı her şey haber oluyordu ve karıştığı her skandal
Büyük haber.

"Hayır, beni dinle. Onun evine gidemezsin. O *evli*." Sesimi, dinleyenlerin gizli bir konudan bahsettiğimi düşünmelerine neden olacak kadar alçalttım ama beni duyamayacakları kadar değil. "Eğer insanlar senin ve Bryce'ın..." Tilly ve arkadaşlarının önünde sallandırıdığım uçurumdan dolayı bir gülümsemeyi bastırarak oradan uzaklaştım.

Bryce da kudurmuş bir hayran kitlesine sahip başka bir influencer'dı. Kısa bir süre önce, her saniyesi YouTube kanalında belgelenen gösterişli bir düğünle evlenmişti, ancak yıllardır Soraya ve onun hakkında söylentiler vardı.

Arkadaşlarım bu söylentileri Perry'ye kadar uzanan çeşitli kanallardan yaymışlardı ve Bryce'ın Soraya ile ilişkisi olduğu iddiasının "doğrulanmasının" blog yazarlarının kulağına ulaşması sadece birkaç dakika sürdü.

Mantıklı bir insan, deneyimli bir reklamcının sezonun en büyük partisinin ortasında neden hassas müşteri meselelerini tartıştığını sorabilirdi ama Tilly ve arkadaşları mantığı umursamıyordu. Onlar sadece drama ve dedikodu istiyorlardı.

Ben üzerime düşeni yapmıştım. Şimdi arkama yaslanıp Perry'nin yemi yutmasını izlemem gerekiyordu.

Gece için işim bittiğinden, Vivian'la buluşmadan önce müşterilere ve önemli oyunculara merhaba demek için odanın etrafında hızlı bir tur attım. Xavier'le işlerimiz bittiğinde barda yeniden buluşmak üzere sözleşmiştik; orada olmadığına göre hâlâ Dante'yle konuştuğunu varsayıyordum.

"Her zamanki gibi harika bir parti," dedim Vivian'a bir kadeh şampanya uzatırken. Kendisi şehrin en gözde lüks etkinlik planlayıcısıydı, bu yüzden daha azını beklemiyordum. "Kendini aşmışsın."

"Teşekkürler." Gülümsedi, yorgunluğun belli belirsiz çizgileri yüzüne yayılıyordu. Yine de, kırmızı elbisesi ve mücevherleri içinde parlıyordu.

İngiltere kraliçesini kıskandıracak. "Sadece planlamanın bittiğine sevindim. Hatırlat da bir daha asla doğumdan aylar sonra gala yapmayayım. Ne düşünüyordum bilmiyorum."

Vivian ve Dante, Josie'ye yardım edebilecek durumdaydı ama ebeveynlik konusunda daha çok ellerini taşın altına koymayı tercih ediyorlardı. Bunu anlamıyordum ama benim çocuğum yoktu, o yüzden ne bilebilirdim ki?

"Tamamdır," dedim. Odanın etrafına göz gezdirdim. "İsa ve Ále nerede?"

"İsa ve Kai bir yerlerde kayboldular. Sormamanın daha iyi olacağını düşündüm.

Ále kendini iyi hissetmiyordu, bu yüzden Dom onu eve erken götürdü." "İyi hissetmemek derken..."

Vivian mükemmel biçimli kaşlarını kaldırdı. "Doğru," dedim küçük bir sırıtışla.

Aferin onlara.

Alessandra ve Dominic'in evliliği Dominic'in işkolikliği ve ihmalkârlığı nedeniyle uzun bir sarsıntı geçirmişti. Hatta Dominic'in önemli bir yıldönümünü kaçırmasının ardından geçen yıl kısa süreliğine boşanmışlardı ama bir süre ayrı kaldıktan ve Dominic'in büyük pişmanlık duyup yaşam tarzını değiştirmesinden sonra işleri yoluna koymuşlar ve her zamankinden daha güçlü olmuşlardı. "Çiftlerden bahsetmişken..." Vivian omzumun üzerinden baktı.

"Geliyor."

Sıcak bir el sırtıma yaslandığında nabzım hızlandı. Kim olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu. Xavier'in dokunuşunun şekli ve hissi o kadar içime işlemişti ki, gözlerim bağlıyken bile onu seçebiliyordum.

"Hey, Vivian," dedi kolayca. "Böldüğüm için özür dilerim ama Sloane'u bir dakikalığına çalmamın sakıncası var mı?"

"Hiç de değil." Gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Sanırım kocam artık konuşmakta özgürdür?"

Cazibeli ve biraz da utangaç bir sırıtışla karşılık verdi. "O tamamen senin. Bütün akşam onu tuttuğum için özür dilerim. Konuşacak çok şeyimiz vardı."

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum." Vivian geçerken bana göz kırptı. "Partinin geri kalanında iyi eğlenceler."

O gittiğinde "Sen tam bir yalakasın," dedim.

"Ben mi?" Xavier bir elini kalbinin üzerine koydu. "Ben bunu büyüleyici olmak olarak düşünmeyi tercih ediyorum."

"Büyüleyici bir yalaka."

"Ben sadece arkadaşlarınıza kendimi sevdirmeye çalışıyorum," dedi. "Ne yazık ki Alessandra üzerinde sihrimi kullanamadan gitti ve Isabella'nın nereye gittiğinden emin değilim. Sanırım Vivian benden hoşlanıyor."

"Bütün akşam Dante'nin ilgisini tekeline aldıktan sonra olmaz," diye takıldım, bir kahkaha baloncuğunu yutarak. "Lafı açılmışken, onunla konuşman nasıl geçti?"

"Gitti." Xavier'in iyi mizah anlayışının bir kısmı kayboldu. "Babamın vasiyetinde neden onun adını verdiği konusunda muğlaktı. Sadece iş adamı olarak birbirlerine saygı duyduklarını ve babamın onun kararlarına güvendiğini söyledi. Yine de Luca'yı tutuklattığım zaman hakkında beni azarladı."

"Yani cevap vermedi," diye tahmin ettim. "Temel olarak."

Bu kadar kaçamak konuşmak Dante'ye göre değildi. Belki Alberto'nun onu neden komiteye aldığını da bilmiyordu.

Vivian'dan bizim için biraz araştırma yapmasını isteyebilirdim - eğer Dante birine karşı dürüstse, o da karısıydı - ama bu onun sorunu değildi ve Josie ve işiyle yeterince meşguldü. Onun yükünü arttırmak istemedim.

"Sanırım merakımı gidermek dışında pek bir önemi yok. Sebebini bilsem de bilmesem de o bir yargıç," dedi Xavier. "Kai ile konuşman nasıl geçti?"

Çıkışa doğru ilerlerken onu bilgilendirdim. Erken ayrılmayı planlamamıştık ama Vivian ve Dante konukları eğlendirmekle meşguldü ve dile getirilmeyen bir anlayış bizi kalabalıktan uzaklaştırıp balo salonunun yanındaki sessiz salona çekti.

"Demek benimkinden çok daha iyi geçti," diye takıldı Xavier sözümü bitirdiğimde. "Sence evet diyecek mi?"

"Yapacağından yüzde doksan eminim." Kai bir iş adamıydı ve teklifim iş açısından çok mantıklıydı.

Ancak bu konuşmadan benim Perry planım çıkmadı.

İspanya'da seninle ilgili blog yazısı. Yazı yayınlandıktan sonra bana ulaştı ve erişimini azaltabilir miyim diye sordu.

Daha önceki karıncalanmalar tüm gücüyle geri döndü, özellikle de Xavier tam orada dururken, smokini ve dağınık saçlarıyla bir erkeğin bakmaya hakkı olandan daha lezzetli görünüyordu. Kıyafet kurallarını çiğneyerek kravat takmaktan kaçınmıştı ama bu onda işe yaramıştı.

Her şey onda işe yarardı. Zahmetsiz çekiciliğin timsaliydi.

Gömleğinin önünü tutup onu en yakındaki banyoya ittiğimde kaşları havaya kalktı.

Valhalla'daki diğer her şey gibi burası da tertemizdi. Mermer zeminler, pırıl pırıl aynalar, gizli difüzörlerden yayılan özel yapım kokular... Halka açık bir tesisten çok ünlülerin soyunma odalarını andırıyordu ve aklımdaki şey için gayet uygundu. "Geçen haftaki ofis toplantımızı hatırlıyor musun?" Kapıyı arkamızdan kilitledim. "Ayana gittikten hemen sonra yaptığımız toplantı."

Xavier tezgâha yaslandı, bizi buraya neden getirdiğimi anlayınca bakışlarının kenarları karardı.

Hava değişti, ağırlaştı, yoğunlaştı ve *ısındı*.

"Bu konuda bir iki şey hatırlayabilirim." Durgun ses tonunun altında arzu gergindi. Kıpırdamadı ama ben ona doğru süzülürken gözleri bir yırtıcının gibi karanlık ve aç bir şekilde beni izliyordu.

"Şey..." Xavier'in önünde durdum, topuklu ayakkabılarımın parmakları onun elbise ayakkabılarının uçlarını öpüyordu. Parmaklarımı kemerinin halkalarına geçirdim ve onu bir santim daha yakına çektim. "Bu gecenin iyiliğine karşılık vermek için doğru gece olabileceğini düşündüm."

Boğuk fısıltım bana benzemiyordu ama birini banyoya sürükleyip onunla sevişmek de bana benzemiyordu, bu yüzden ilklerin gecesi idi.

Xavier'in nefesi hızlandı ama yine de kemerini çözüp fermuarının dişlerini aşağı çektiğimde kıpırdamadı. Damarlarımda elektrikli bir beklenti uğulduyordu ama acele etmedim.

Bunun tadını çıkarmak istiyordum ve bekleyişte çok tahrik edici bir şey vardı - bakışlarının açlığı ve kaslarının hafifçe gerilmesi, sanki beni eğip istediği gibi almamak için tüm iradesini kullanmış gibiydi.

Bu düşünceyle kalçalarımın arası ateşlendi.

Pantolonunu ve külotunu indirirken dizlerimin üzerine çöktüm, beni bekleyen kalın, zonklayan ereksiyonu gördüğümde ağzım sulandı. Çok büyüktü ve nabzımı hızlandıracak kadar sertti. Ucundan boncuk boncuk pre-cum damlıyordu ve tadına bakmak için dilimi dışarı çıkardığımda, tüm vücudunda bir ürperti dalgalandı.

İhtiyacım olan tek teşvik buydu.

Ağzımı sikinin başının etrafına kapattım ve emdim, iki elimle uzunluğunu okşarken dilimle hassas alt tarafıyla alay ettim.

"*Siktir.*" Xavier bir tıslama sesi çıkardı, ben ağzımı ellerimin olduğu yere doğru götürürken başı geriye düştü.

Teknik olarak ona zevk veriyordum ama benim sanki alay edilen benmişim gibi alev alev yanıyordu. Her emme doğrudan klitorisime gitti, her bükülme ve vuruş, ihtiyaçla inleyene kadar karnımda sıkı bir şekilde sarıldı.

İçimi kemiren açlığı doyuracağını umarak onu daha derine çektim. Sakso çekerken çıkardığı ıslak ve özensiz sesler, nefes nefese kalıp ağzıma doğru hamle yaparken kendini sabitlemek için saçlarımı avuçladığında çıkardığı iniltilerle karıştı.

Kafa derimi nazikçe çekiştirmesi tylerimin diken diken olmasına neden oldu. Meme uçları acı verici noktalara kadar sertleşti, ancak horozu boğazımın arkasına çarpmadan önce bu hissin tadını çıkarma şansım olmadı.

Onu sonuna kadar almak için mücadele ederken ğrdm, gözlerim sulandı ve ağızımın köşelerinden salya aktı.

Xavier'in elleri yumuşadı ama benim itirazım üzerine elleri tekrar sıkılaştı. Kıkırdamasına kaba bir eğıence karıştı.

"Bu hoşuna gitti, değıil mi?" ekiştirerek bakışlarımı onunkilere getirdi. şehvet elmacık kemiklerinin altını oymuş ve kaşlarının arasına gergin çizgiler kazımıştı. "Kahretsin Luna, dizlerinin üzerinde, sikimde boğulurken çok iyi görünüyorsun."

Kalalarım onun iğrenç sözleri karşısında sıkıştı. Başımı tutup son santimi boğazımdan aşağı iterken küçük çırpınışlar midemi rahatsız etti. Tekrar boğuldum, siki o kadar derindi ki burnum karnını sıyırdı ve tam küçük iğne izleri görüşümde dans ederken, sadece ucu dilimin üzerinde durana kadar çekti.

Tekrar içime girmeden önce bir nefes çekmeyi başardım, ve tekrar, ve tekrar, her seferinde daha sert ve daha hızlı, acımasız ritim kalbimin acı verici vuruşuyla eşleşene kadar.

Midemdeki ihtiyaç düğümü daha da sıkılaştı. O kadar kızarmıştım ki, suyun tenime değıdiğinde buharlaşacağından emindim ve boğazımın acılığına rağımen bir elimin bacaklarımın arasına kaymasına engel olamıyordum.

"Senin elinle değıil." Xavier'in sert emri, temas kurmadan bir saniye önce beni durdurdu. Bir protesto iniltisi daha çıkardım ama bu sefer acımasızdı. Vücudu yer değıştirdi ama ayakkabısını bacaklarımın arasına sokarken saçlarımı bırakmadı. Ucu en hassas noktama değıdirerek boğuk bir inilti çıkardı.

Daha fazla sürtünme için o kadar çaresizdim ki düşünmedim. İstedini yaptım ve ayakkabısının üstüne oturdum. Bacaklarımı daha geniş açtım, güzel basınç

ve derinin ipeğe sürtünmesi ve hassas, hassas et her yerimi ağrıtıyor.

Ben hızlandıkça inlemelerimin şiddeti artıyor, o ağzımı sikerken utanmadan ayakkabısına srtnyordum.

Bunun ne kadar müstehcen olduğu ya da kapının diğer tarafında insanların olup olmadığı umurunda değildi; bir duygu seli içinde kaybolmuştum.

Bağcıkların tümseklere ve çıkıntılarını şişmiş klitorisime srtnyor ve vücudumda keskin zevk şimşekleri aktırıyordu. Ne kadar ıslak olduğuma inanamıyordum; sanki ilk kez orgazma yaklaşıyormuşum gibi yere damlıyordum.

Yine de yeterli değildi. İstiyordum, daha fazla sürtünmeye *ihtiyacım vardı* ve kendimi sabitlemek için uyluğuna tutundum, emerken ve daha sert yere bastırırken. Yüzü benimkine uyacak şekilde hızlandı ve zihnim bulanıklaştı, kalçalarım sarsıldı, ihtiyaç arttıkça hareketlerim çılgınca oldu ve-

İçimdeki basınç aynı anda patladı ve ılık, kalın sperm ipleri boğazımdan aşığı sıçradı. Xavier'in yüksek sesli, gırtlaktan gelen iniltisi benim boğuk çığlıklarına karışırken, bulanıklık tamamen beyaz bir bulanıklığa dönüştü.

Orgazmımı akılsızca yaşıırken bedenim ürperti üstüne ürperti yaşıadı. Her şey çok sıcak, kaygan ve *güzeldi* ve sonunda sis dağılıp Xavier'in parmakları saçlarımdan çözüldüğünde, ayakta duramayacak kadar bitkin bir halde bacağına doğru yığıldım.

Güçlü eller kollarımı kalçasından çözdü ve beni kaldırdı. Xavier beni tezgâhın üzerine koydu, beni temizlerken hareketleri yumuşak ve akıcıydı.

İşini bitirdikten sonra elbisemi düzeltti, gözleri eğlence ve süregelen arzuyla parlıyordu.

"Pekâlâ," dedi sesi boğuklaşarak. "Eğer başka bir iyiliğe, herhangi bir şeye ihtiyaın olursa, ben buradayım ve hazırım."

Beni öptüğünde glşm bir gülümsemeye dönüştü.

Elbisemi, iç çamaşırlarımı ve makyaj malzemelerimi, onun ayakkabılarını ve pantolonunu mahvetmişim ve insanlar tam olarak ne yaptığımızı öğrenmeden buradan nasıl çıkacağımızı bilmiyordum ama umurumda değildi.

Çok doygun ve memnundum ve en azından bu gece için endişelerimin hiçbiri bana dokunamazdı.

BÖLÜM 33

Sloane

Cumartesi gününden sonra, Valhalla Club banyosunu da listeye

ekleyebilirim.

Bir daha asla aynı şekilde bakamayacağım yerler (ofisimden, mutfağımdan, Xavier'in oturma odasından ve seks yaptığımız hemen hemen her yerden sonra).

Geceye harika bir kapanış oldu, ancak oral seks ve orgazm bir yana, gala aynı zamanda Pazartesi günü resmen başlayan Perry Wilson Operasyonu'nun ikinci adımını başlattı.

Asansörden inip ofisime henüz adım atmıştım ki telefonumda bir son dakika uyarısı belirdi.

Soraya EVLİ influencer ile skandal bir seks ilişkisine mi girdi?!
manşet çılgılık atıyordu. Retorik bir soruydu.

Tek bir tıklama beni Perry'nin bloguna götürdü ve arkadaşlarımdan dedikodulara aktardığı detayları kullanarak iddia edilen ilişkiyi nefes nefese anlattı: hediyeler, New York'ta gizli hafta sonu kaçamağı, hem Soraya hem de Bryce'ın yaz boyunca katıldığı bir marka gezisi sırasında uçak tuvaletinde oral seks.

Müstehcen, çirkin ve tamamen gerçek dışıydı ama Perry doğruluk kontrolüyle tanınmıyordu. Gönderisi kanıtsız iddialarla doluydu.

Gülümsedim. Tüm hikâyeyi oltaya takılmış gibi yutmuştu. "Bu doğru mu?" Jillian nefes nefese sordu. Çoktan masasına oturmuş, kahvesini içiyordu.

bardağı doldu ve bilgisayarı Soraya ve Bryce'ın marka gezilerindeki bir fotoğrafına yakınlaştı. Perry'nin blog markası ekranın üst kısmına yayılmıştı. "Soraya *gerçekten* Bryce'la yatıyor mu? Evlenmeden önce onları birlikte hayal etmişim ama-"

"Jillian." Ona sert bir bakış fırlattım. "Soraya müşterimiz mi?"

İçini çekti. "*Hayır.*"

"Müşterilerimize odaklanın lütfen. Ayana için dergi profili sunumlarında durum nedir?"

Ufak tefek homurdanmalardan sonra Jillian beni sunumlar konusunda bilgilendirdi. Belli bir editörden ne kadar nefret ettiğine dair teğet geçtiği sırada hızlıca bir mesaj gönderdim.

Senin sıran

SORAYA:

Üzerinde [şeytan
emojisi]

Soraya müşterim olmayabilir ama reklamcısı ve ben arkadaşlık ve her iki tarafın da yararına olan bir anlaşmaya varmıştık.

Dediğim gibi, Perry'nin sosyal medya hesaplarını çökertmek için bir orduya ihtiyacım vardı ve Soraya internetteki en büyük, en korkunç hayran kitlelerinden birine sahipti. Bir keresinde pazarlama müdürü Soraya ile asla çalışmayacaklarını çünkü "imajının" ona "uygun" olmadığını söyledikten sonra büyük bir makyaj markasının web sitesini kırk sekiz saatliğine kapatmışlardı.

Şansıma Soraya müziğe adım atıyor ve yakında ilk albümünü çıkarıyordu. Büyük bir halkla ilişkiler sıçraması istiyordu ve bir seks skandalı *büyük* bir halkla ilişkiler anlamına geliyordu. Kötü reklam diye bir şey yoktur. Korkusuz sosyal medya yıldızı, en yakın arkadaşı olan başka bir influencer'a çirkin bir lakap takıp zavallı kızı rehabilitasyona sürükledikten sonra zaten nefret ettiği Perry ile kafa kafaya vermekten de çekinmiyordu.

Soraya, hayranları nedeniyle doğrudan saldırma konusunda temkinli davrandığı çok az sayıdaki kamusal figürden biriydi. Ancak, hayranlarından gelen birkaç

Bana göre, hikâyenin cazibesi kendini koruma duygusundan daha ağır bastığında sonunda pes etmişti.

Özel ofisime girdim, adımlarım haftalardır olduğundan daha hafifti.

Bryce da hikâyenin geleceğini biliyordu. Masum birini haberi olmadan planlarıma dahil etmezdim ama o ve karısı bu planı kabul etmişti. Evlilikleri üzerine kopan gürültü dinmişti ve halkın ilgisini ilişkileri üzerinde tutmak istiyorlardı.

Soraya daha sonra inkar videosunu yayınladıktan sonra (Bryce ile yaptığı iddia edilen şehir dışı kaçamağı sırasında Avrupa'da olduğunu gösteren fotoğraflar ve makbuzlar eşliğinde), takipçilerinin Perry'yi parçalaması sadece bir zaman meselesiydi.

Perry'yi alaşağı etmek Kalem ikilemimi çözmeyecekti ama bana umutsuzca ihtiyacım olan kontrolün bir parçasını verecekti. Xavier'le çıkmam ve Perry'nin sabotajları yüzünden İspanya'dan sonra hayatım kontrolden çıkmıştı.

Bilgisayarımı açtım ve Xavier'in bana Pen hakkında verdiği güncellemeleri tekrar kontrol etme dürtüsüne direndim. Bana dosyaları verdikten sonra işler değişmiş olabilirdi ama yaklaşan tatillerin George ve Caroline'ın aceleci davranmayacağı anlamına gelmesini umuyordum. Pen'i mümkün olduğunca gözlerden uzak tutuyorlardı ama en küçük kızları Noel'den hemen önce gizemli bir şekilde yurt dışına gönderilirse yine de sorularla karşılaşabilirlerdi.

Bana inat etme arzularından daha güçlü olan tek güç, görünüşlerini koruma arzularıydı. Bu da bir çözüm bulmak için yeni yıla kadar vaktim olduğu anlamına geliyordu çünkü Pen'i bir daha görmemek gibi bir seçeneğim *yoktu*.

Tatil öncesi sabahı ve öğleden sonrayı telefonlara cevap vererek ve e-posta zincirlerini kapatarak geçirdim. Kapı açıldığında Asher ile *Sports World* röportajını gözden geçiriyordum.

Jillian'ı ya da belki Xavier'i görmeyi umarak başımı kaldırdım. Onun yerine kız kardeşimin ince bedenini gördüğümde içimde bir şok dalgası oluştu.

"Seni kaltak."

Sert selamına kaşlarım havaya kalktı. Georgia genellikle bundan daha nazikti.

"Bu bir görüş meselesi, ama ben sadece bunu hak eden insanlara karşı şirret davranırım," dedim ve ilk şaşkınlığımı atlatıp soğukkanlı bir gülümseme takındım. "Örneğin, iş yerime davetsiz gelen ve daha ikinci kahvemi içmeden karakterime saldıran insanlar."

Georgia masamın önünde durdu. Kusursuz teninde kırmızı lekeler belirdi ve gözünün altındaki bir kas seğirdi. Onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim, büyükannemiz vasiyetinde eski Chanel koleksiyonunu Georgia yerine bana bıraktığında bile.

"Bentley bana ne yaptığını anlattı," diye tersledi.

"Gerçekten mi?" Bu iyi olacaktı. "Lütfen, ben ne yaptım? Aydınlat beni."

"Onu becermeye çalıştın. Onu aradın, bilmesi *gereken* önemli bir şey varmış gibi davrandın ve o gün meşgul olacağımı *bildiğin için* Windsor Rose Society'nin her yıl Şükran Günü sonrası düzenlediği bayanlar brunch'ıyla aynı saatte seninle buluşmasını istedin." Mavi gözleri kinle parladı. "Hamile kız kardeşinin kocasını baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun? Bu senin için bile alçakça."

"Yılbaşı gecesi kız kardeşinizin nişanlısını oturma odasında becermekten daha aşağı değil."

Georgia'nın ağzı inceldi. "Ah, lütfen. Bu *yıllar* önceydi ve Bentley'in iyi bir-"

"Saçmalamayı kes, Georgie." İnsanların ona böyle hitap etmesinden nefret ederdi, bu yüzden bunu mümkün olduğunca sık yapardım. "Geçmişte defalarca yaptığımız konuşmayı tekrarlamayacağım ama sana şunu söyleyeyim: Artık eskisi gibi değiliz ve bana bir milyon dolar versen Bentley'e bir daha dokunmam." Bilgisayarımın başına döndüm. "Onu bu kadar çok mu istiyorsun? Sende kalabilir."

"Birçok şey olabilirsin Sloane ama yalancı olduğunu düşünmemiştim." Georgia telefonunu masama fırlattı. "Pazar günü onunla buluştun. İnkâr etme."

Aşağıya baktım. Orospu *çocuğu*. Bentley barda içkimi sipariş ederken bir şekilde fotoğrafımı çekmiş ve dikkatimi dağıtmıştı. Eli de karenin içindeydi ve en sevdiği Rolex'ini gösteriyordu.

Onu bunu yapmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyordum - belki sigorta, belki de şantaj - ama adam gerçekten bir kutu taştan daha aptaldı. Fotoğraf benim için olduğundan daha fazla onun için lanetleyiciydi. "*Beni* arayıp konuşmak istediğini söyledikten sonra onunla buluştum." Telefonu masaya geri koydum. "Bana evlenme teklif eden oydu Georgie." Söyledikleri hakkında ayrıntıya girmedim -henüz.

O kadar hızlı oldu ki neredeyse kaçıırıyordum. Georgia'nın yüzünde, Bentley ve ben tanışmadan önce cennette bir sorun olduğunu düşünmeme yetecek kadar uzun süren bir titreşim belirdi.

"Yalan söylüyorsun."

"Kafasına fırlattığın Lalique vazo hakkında yalan mı söylüyorsunuz?" Kadın ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldı.

Vazo, Bentley söylemese asla kendi başıma bulamayacağım küçük, özel bir ayrıntıydı-Georgia büyürken pahalı ev eşyalarını atmayı alışkanlık haline getirmemişti.

"Bu bir şey ifade etmiyor," dedi, teni içeri girdiğinden birkaç ton daha solgundu. "Konuşmanız sırasında ortaya çıkmış olabilir."

"İster inanın, ister inanmayın. Kocanızın sadakatsizliği konusunda sizi ikna etmek benim işim değil." Sesim bir derece daha soğudu. "Ama eski bir söz vardır Georgie: Eğer seninle aldatıyorsa, seni *de* aldatabilir." Küçüklüğün direksiyona geçmesine izin vererek durakladım. "Ayrıca başka bir deyiş daha var: Karma bir sürtüktür."

Daha önceki lekeler görkemli bir dönüş yaparak Georgia'nın yüzüne ve boynuna yayıldı ve cildini parlak kırmızı bir maskeyle kapladı.

"İşte bu yüzden kimse senin etrafında olmak istemiyor, Sloane," diye tısladı. Ne zaman kendini tehdit altında hissetse pençeleri ortaya çıkıyordu ve şu anda

ışıkların altında keskin ve ölümcül bir şekilde parlıyordu. "Sen taş kalpli bir yılansın; hep öyleydin. Annem öldüğünde ağlamadın bile. Ne tür hasta, kalpsiz bir canavar *annesini öldüğünde* tek bir damla gözyaşı dökmez?"

Buz damarlarıma dolmaya başladı ve beni içten dışa dondurdu.

Bizimle, Bentley'le ya da aramızdaki yabancılaşmayla ilgili söylediği her şeyle başa çıkabilirdim ama gerçek Georgia tarzında, bana kalan tek zayıf noktama odaklanmıştı

-Bende bir sorun olduğu, "normal" insanların hissetmesi gerektiği gibi *hissetmediğim için bir şekilde kırıldığım* fikri. İnsan kılığına girmiş, şefkatten yoksun ve gerçek bağlar kuramayan bir canavar olduğum korkusu.

Bunun tamamen doğru olmadığını biliyordum. Ne de olsa arkadaşlarımı ve Pen'i seviyordum ve Xavier'e, Bentley de dâhil olmak üzere geçmişteki tüm erkeklerden daha çok bağlanmıştım. Ama korku çoğu zaman gerçeklerin önüne geçiyordu ve Georgia yaralarımın dikişlerini endişe verici bir çabuklukla söküp atmıştı.

Ayağa kalktım, onun üzerinde yükselmenin verdiği rahatlıkla. Kız kardeşimin beni küçük hissettirmek gibi esrarengiz bir yeteneği vardı ama bunu görmesine izin vermeden önce ölmeyi tercih ederdim.

"Ofisimden defol." Sessiz komut bir kez uyarıda bulundu. Georgia bunu duymazdan geldi.

"Tanrı'ya şükür Rhea'dan kurtulduk." Zayıflık kokusu aldığı anda kan avlayan bir köpekbalığı gibiydi. "Zaten berbat bir dadiydı ve Penny'nin evde yalancı bir hainle büyümesini hiç istemem. Ona ne kadar rüşvet verdin?"

"Defol. Çık. Of. Ofisimden. Ofisimden."

"İnsanlardan kurtulmaktan bahsetmişken, Xavier'in seni terk edeceğini biliyorsun." Georgia hatasız bir isabetle başka bir yumuşak noktaya döndü. "Seninle çıkmanın başlangıçta bir yenilik olduğuna eminim. Herkes sözde buz kraliçesini eritmek ister; Bentley evlenme teklif etmesinin tek nedeninin bu olduğunu söylüyor. Seni evcilleştiren kişinin kendisi olduğunu bilmek hoşuna gidiyormuş ama kısa sürede fark etmiş ki

hata yaptı, değil mi?" Başını eğdi, güzel yüzü hırçınlaştı. "Şimdi Xavier'i ele alalım. Zengin, muhteşem, *eğlenmeye* alışkın. Böyle bir adamın sıkılmadan önce senin gibi biriyle ne kadar kalacağını düşünüyorsun? O-"

"Seni hastanede gördüğümüzden beri daha da paranoyaklaştı. Beni seni kontrol etmekle suçladı ve hâlâ sana karşı hislerim olduğunu söyledi." Bentley'nin sesi telefonumdaki kayıttan çalıyordu. Georgia dondu kaldı, kocasının sözlerini duyunca sırtı sısladı. "Onun benim ikinci tercihim olduğunu ve onu hep seninle kıyasladığımı söyledi. Mesele şu ki... haksız değil." Bentley ile konuşmamın tekrarı devam ederken gözlerimi kız kardeşimin hızla solan yüzünden ayırmadım. Bardan ayrıldıktan hemen sonra sesi ona göndermememin bir nedeni vardı; tepkisini görmek istemiştin ve hayal ettiğim kadar muhteşemdi.

Georgia'nın ilk kez nutku tutulmuştu.

Bir parçam sesi kendime saklamayı düşünmüştü ama bu, ofisime hışımla girip *bana* yönelik suçlamalarda bulunmadan ve gitme taleplerimi görmezden gelmeden önceydi.

Eğer kalmayı bu kadar çok istiyorsa, bunu benim şartlarımla yapabilirdi.

Daha önceki sözleri hâlâ canını yakıyordu ama onun öfkeyle titrediğini görmenin verdiği tatmin, bu yaraları geçici olarak uyuşturmaya yetmişti.

"Benim Xavier'le olan ilişkimden çok kendi evliliğin için endişelen," dedim, sesim soğuk ve sakindi. "Bentley'nin bana sürünerek geri dönmeye çalışması için tek bir tesadüfi karşılaşma yetti. Onu artık istemiyorum elbette, bir daha da asla istemeyeceğim. Diğer insanların aksine, sadakat kavramını anlayan partnerleri tercih ederim ama kolayca çekip gidebilir ve o adamı bir daha asla düşünmeyebilirim. Öte yandan sen ona saplanıp kalmışsın." Sıradan bir omuz silkme önerdim. "Belki evlilik danışmanlığını ya da terapiyi deneyebilirsin. Sanırım birinin ikinci tercihi olmak

Zor ama şimdiye kadar buna alışmış olmalıydın. Sadece benim sahip olduğum şeyleri istiyor gibi görünüyorsun."

Ben konuştukça Georgia'nın teni giderek daha fazla beneklendi. Bu onun için en kötü senaryoydu - sadece Bentley'nin arkasından söylediği saçmalıkları duymak değil, aynı zamanda özellikle benim onun aşağılanmasıyla haberdar olduğumu bilmek. "Rakiplerinin" önünde itibar kaybetmekten nefret ederdi ve her ne kadar o ve arkadaşları düzenli olarak birbirlerine üstünlük sağlamaya çalışsalar da, onun gözünde her zaman en büyük rakibi ben olmuştum.

Georgia Kensington'ın tahammül edemediği bir şey varsa, o da ikinci olmaktı.

"Şimdi, eğer başka bir şey yoksa, yapmam gereken işler var." Sandalyemde arkama yaslandım. "Xavier ve benim Monarch'ta akşam yemeği planlarımız var ve onları kaçırmak istemiyorum."

Monarch şehirdeki en seçkin restoranlardan biriydi. Babam bile rezervasyon yaptırmakta zorlandı.

"Her neyse," diye tersledi Georgia. "Monarch zaten bitti. Artık kimse orada yemek yemiyor."

Bu, kız kardeşimden duyduğum en zayıf geri dönüşü ve o topuklarının üzerinde dönüp başka bir şey söylemeden hışımla çıkıp gidene kadar sadece ona baktım.

Yüzümdeki küçümsemenin kaybolmasına izin vermeden önce kapı kapanana ve birkaç vuruş geçene kadar bekledim.

Ne tür hasta, kalpsiz bir canavar annesi öldüğünde tek bir damla gözyaşı dökmez?

Tanrıya şükür Rhea'dan kurtulduk.

Xavier'in seni terk edeceğini biliyorsun.

Onun yokluğunda, Georgia'nın sataşmaları boşluğu doldurmak için acele etti ve beni dik tutacak gururum olmadan, aniden çok ama çok yoruldum.

Gözlerimi kapattım ve kalbimin hızlı atışları arasında nefes almaya çalıştım. Bentley'le yolunu kesmeden önce onun yemini yutmuş olmaktan nefret ediyordum.

Kayıt. Ona karşı ne kadar şeffaf olduğumdan ve bağışıklık kazanmam gerekirken sözlerinin beni ne kadar derinden etkilediğinden nefret ediyordum.

Beni incitmeye çalıştığını biliyordum ama yine de bunu yapmasına izin verdim.

Ellerim masamın kenarına kapandı. Bu bana Xavier'i hatırlattı, bu da Georgia'nın söylediklerini hatırlattı.

Herkes sözde buz kraliçesini eritmek istiyor.

Sence böyle bir adam sıkılmadan önce senin gibi biriyle ne kadar kalır?

İki aylık deneme süremizin son tarihi ay sonunda yaklaşıyordu. Bunu düşünmekten kaçınıyordum çünkü ne yapacağımdan emin değildim.

-Beni korkunç derecede mutlu eden bir ilişkide kalıp bir gün bitme riskini göze almak mı, yoksa yalnız baloncuğumun rahatlığına geri dönmek mi? Elbette bu, bir seçeneğim olduğunu ve Xavier'in deneme süresi sona erdikten sonra benimle birlikte olmak istediğini varsayıyordum.

Ya yapmadıysa?

Bu benim için işleri kolaylaştırırdı. Seçim yapmak zorunda kalmazdım ve sanki hiç olmamış gibi eski hayatıma geri dönebilirdim. Sanki hiç öpüşmemişiz ya da şehrin gökyüzünün altında bir havuzda yüzmemişiz gibi. Sanki hastaneye giderken elimi hiç tutmamış ya da güzel bir sonbahar gününde çatıda film gösterimi ayarlamamış gibi. Sanki onu hiç rahatlatmamışım, ona hiç güvenmemişim ve-

Dünya bir anlığına bulanıklaştı.

O kadar alışılmadık ve kafa karıştırıcıydı ki anlayamadım. Anladığımda, umursamaz bir umut şoku içimden fırladı ve nefesim boğazımla ciğerlerim arasında bir yerde sıkışmış halde yukarı uzandım.

Parmaklarım yanaklarıma dokundu. Kuruydular. Gözlerimi kırdım ve dünya berraktı.

Tabii ki öyleydi.

Hayal kırıklığı ve rahatlama göğsümdeki baskıyı artırdı. Ofisim birdenbire çok küçük, hava çok ince gelmeye başladı. Hâlâ kız kardeşimin parfümünün kokusunu alabiliyordum ve bu midemi bulandırıyordu.

Boğulmadan önce buradan çıkmam gerekiyordu.

Çıktığımda Jillian kapımın önünde bekliyordu. "Sloane, çok üzgünüm," dedi, yüz ifadesi bozulmuştu. "Onu durdurmaya çalıştım ama beni atlattı ve içeri girdikten sonra da-"

"Sorun yok." En azından sesim netti. *Küçük şeyler için Tanrı'ya şükürler olsun.* "Lütfen bina güvenliğini arayın ve Georgia Kensington-Harris ve Bentley Harris'i misafir kara listesine almalarını isteyin. İkisinden biri ofisimin bin metre yakınına gelirse polisi aramalarını istiyorum."

"Olmuş bilin." Jillian alt dudağını kaşıyordu. "Sen iyi misin? Çörek ister misin?"

Şekerin tüm sorunların çözümü olduğuna inanıyordu.

Neredeyse gülümseyecektim ama yüz kaslarımda o güç yoktu. "Hayır, teşekkürler. Günün geri kalanında evden çalışacağım. Onun yerine Tracy'yi Singh'lerle yapılacak *Curated Travel* görüşmesini yönetmesi için görevlendir." Ayrılmadan önce ona birkaç talimat daha verdim ve arabaya binmek yerine daireme yürüdüm.

Hiçbir şey kafamı iyi bir yürüyüş kadar temizleyemez.

Pen'i özledim. Rhea'yı özledim. Kız kardeşimle bir gün barışabileceğimize dair küçük bir umut kırıntısını bile özlemiştim ki kendimi hiçbir zaman aileme ait hissetmediğimi düşünürsek bu ironik bir durumdu.

Ama bir zamanlar rol yapabiliyordum ve savaşamayacak kadar yorgun olduğum günlerde rol yapmak bana yetiyordu.

Ofisimde olanlar bu umudu öldürdü. Çok fazla kan akmıştı.

Xavier'e gelince.

Binamın lobisine girdim ve kapılar kapanmadan hemen önce asansöre bindim.

Xavier'e gelince, bana ilişkimizin bitmesini istediğine dair hiçbir işaret vermemişti. Çıkmaya başladığımızdan beri destekleyici ve ilgili olmaktan başka bir şey yapmadı; ondan şüphe etmek aptallık olurdu. Değil mi?

Asansörden inip dairemin kapısını açtığımda Georgia'nın sataşmalarını zihnimin gerisine itmeyi başarmıştım. Düğmelerime basma konusunda ne kadar iyi olduğunu kontrol edemezdim ama ona verdiğim tepkiyi kontrol edebilirdim ve ona hak ettiğinden daha fazla enerji vermiştim bile.

Ne dediğini unut. İşine odaklan.

Işıkları açtım ve ayakkabılarımı çıkardım. Akşam yemeği için Xavier'le buluşmadan önce çalışmam gereken bir buçuk saatim vardı. Bir yanım erteleme istemek istiyordu ama onu görmek beni her zaman daha iyi hissettirirdi. Bu boktan günden sonra ona ihtiyacım vardı.

İhtiyacım var.

Daha önce hiç kimseye ihtiyacım olmamıştı ve ona ihtiyacım olduğu fikri tüylerimi diken diken etti - korkudan mı yoksa zevkten mi, emin değildim. Çantamı kanepenin üzerine attım ve daha rahat bir şeyler giymek üzereyken durakladım. Etrafıma bakarken ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Bir sorun vardı.

Daire hareketsizdi. *Çok hareketsizdi.*

Gözlerim televizyonda, kitap raflarında ve yatak odamın kapısında gezinirken, her zaman çantamda sakladığım göz yaşartıcı sprey şişesini yavaşça aldım. Her şey o sabah bıraktığım gibiydi, öyleyse neden...

Bakışlarım yan masaya takıldı.

Balık'ın akvaryumu orada duruyordu, temiz ve berrak.

Akvaryumda, Balık genellikle boş zamanlarında yüzerdi, turuncu pulları kapıdan her girdiğimde bir merhaba ışıltısı yayardı.

Artık değil.

Balık tankın içinde baş aşağı yüzüyordu, gözleri çökmüştü, göz bebekleri bulanıktı.

Topuzum yere çarptı, sesi kulaklarımdaki ani kan u ğ u l t u s u n u n altında boğuklaştı ama topuzu elime alacak gücü kendimde bulamadım.

Ölmüştü. Ölmüştü. Ölmüştü.

Göğsümden fışkıran keder pınarını ya da dizlerimi zayıflatan titremeyi anlamıyordum. Gözlerimdeki yanma ya da dairemi istila eden ani, ezici *boşluk* hissi için uygun bir açıklamam yoktu.

Bunların hiçbirine hazırlıklı değildim çünkü Balık kendim için satın aldığım sevimli bir evcil hayvan değildi. O benim evcil hayvanımdı, bir yabancı tarafından terk edilmişti ve ben onu yeniden sahiplenmek için doğru zamanı beklerken geçici olarak burada kalıyordu. Hiçbir zaman üzgün olduğumda başını kucağıma koymadı ya da getir götür oynamam için bana bir oyuncak getirmedi çünkü o lanet olası bir balıktı.

Ama beş yıl boyunca onunla birlikte yaşadım ve beş yıl boyunca bu steril dairede birbirimizden başka kimsemiz yoktu.

Kanepeye çöktüm ve ağlamak, göğsümde artan baskıyı dışarı atmak için kendimi zorladım.

Bir kere. Sadece *bir kez* rahatlamak istedim ama her zamanki gibi bunu başaramadım. Ve bir sonsuzluk sonra, baskı dayanılmaz hale geldiğinde ve savaşıma isteğim sifıra indiğinde, kanepeye kıvrıldım, acıya karşı gözlerimi kapattım ve başka biriymişim, başka bir yerdeymişim gibi davrandım çünkü şimdiye kadar yapabildiğim tek şey buydu.

BÖLÜM 34

Xavier

Bir şeyler yanlıştı.

Benim ve Sloane'un akşam yemeği rezervasyonu saat yedideydi ve şu anda saat yedi on beşti. Çoğu insan için on beş dakika geç kalmak dünyanın sonu değildi ama bu Sloane'du. O *asla* geç kalmazdı.

Mesajlarıma cevap vermiyordu ve onu aradığımda doğrudan telesekretere düşüyordu.

Saatimi tekrar kontrol ettim, endişem her geçen dakika artıyordu. Daha önce ofisiyle temasa geçtiğimde Jillian iki saat önce evden çalışmak için ayrıldığını söylemişti. Uyuyakalmış mıydı? Bir soygunun kurbanı mı olmuştu? Araba kazası geçirip hastaneye mi kaldırılmıştı?

Bu ihtimal karşısında içimi soğuk bir dehşet kapladı.

"Siktir et." Yanımdaki çiftin skandal dolu bakışlarını görmezden geldim ve sandalyemin arkasından montumu aldım. Sloane potansiyel olarak bir yerlerde kan kaybından ölerken burada aptal gibi oturmayacaktım.

Verdiğim zahmet için masaya elli dolarlık bir banknot attım ve doğruca çıkışa yöneldim. Belki de aşırı tepki veriyordum ve Sloane ben ayrıldıktan hemen sonra ortaya çıkacak, gözlerini devirecek ve hemen sonuca varmamdan dolayı oflayıp puflayacaktı, ama öyle olduğumu sanmıyordum.

Ölümcül bir yara almamış olsa bile, yaralanmıştı. Bunu *hissedebiliyordum*, içgüdü ve sezginin ısrarlı bir kokteyli beni bir arabanın arkasına sürükledi.

taksi ve dairesine doğru.

Şoföre adresi verdikten hemen sonra telefonum çaldı.

Nabzım fırladı, sonra düştü. Sloane değildi; Vuk'un ofisiydi.

"İyi günler. Ben Willow, Bay Markovic'in asistanıyım. Bu sabah gönderdiğiniz e-postayı takip ediyorum." Hattan pürüzsüz bir kadın sesi akıyordu. "Bay Markovic en kısa zamanda kasayı birlikte gezmek ve ortaklığınızla ilgili birkaç konuyu görüşmek istiyor. Şu an bağlantı kurmak için uygun bir zaman mı?"

"Hey, Willow. Bunu duymak harika ama-" Taksi bir dur işaretinde titreyerek durdu, sonra halsiz bir salyangoz hızıyla ilerledi. Nasıl oldu da Manhattan'daki tek yavaş taksi şoförü ben oldum? "Kişisel bir acil durumun ortasındayım, o yüzden şu anda konuşamam."

Cevabımı uzun bir duraklama karşıladı. "Açıklığa kavuşturmak için soruyorum, görüşmeyi reddediyor musunuz?"

"Yukarıda bahsettiğim acil durum nedeniyle toplantıyı erteliyorum." Elimle telefonu kapattım ve öne doğru eğildim. "Beni on dakika içinde oraya götür, sana yüz dolar bahşış vereyim."

Taksi ani bir hızla öne doğru savruldu.

Sloane her zaman yanımda ne kadar çok nakit taşıdığımdan şikayet ederdi ama böyle zamanlarda çok işe yarıyordu.

Telefonuma geri döndüm. "Lütfen Bay Markovic'e özürlerimi iletin. Şu an dışında başka bir zaman konuşmaktan memnuniyet duyarım. Gözden geçirmeye gelince, lütfen müsaitliğini bana e-posta ile bildirin, ben de programa bir şeyler ekleyeyim."

İtiraz edemedim telefonu kapattım. Tartışamayacak ya da profesyonel sohbetlere giremeyecek kadar gergindim.

Ortağım olarak anlaştıktan hemen sonra Vuk'a hakaret ederek kendimi ayağımdan vurmuş olabilirdim ama şu anda önemsedığım tek şey Sloane'un iyi olduğundan emin olmaktı.

Taksi onun binasının önünde durdu. Ücret artı fazladan yüz doları şoföre ittirdim ve arabadan fırladım. Dairesini ilk kez ziyaret ediyordum - her zaman benim evimde ya da otelede kalmıştık- ama iki yüz dolar, telefonumda Sloane'la çekilmiş bir fotoğrafım ve dairesini arayıp cevap alamayınca kapıcıyı geçmeme izin vermeye ikna ettim.

Telefonuna cevap vermiyordu. *Neden telefonuna cevap vermiyordu?*

Sloane'un yatak odasının zemininde baygın yattığı ya da küvetinde boğulduğu ya da... ne bileyim, yanlışlıkla bir bıçağı kestikten sonra kan fışkırdığı görüntüler.

Mutfakta açılan çok önemli bir arter zihnimi doldurdu.

Bazen hayal gücümünden gerçekten nefret ederdim.

Asansör onun katında durdu. Hızla koridora çıktım ve onun katına ulaşana kadar bir dizi dairenin yanından geçtim.

"Sloane!" Kapıya vurdum. "Ben Xavier. İçeride misin?"

Açıkçası, bilinci yerinde değilse cevap veremezdi. Kapıcıdan bana eşlik etmesini istemeliydim, böylece bu senaryoda kapıyı onlar açabilirdi.

Zihnim seçeneklerimi gözden geçirirken kapıyı tekrar çaldım. Kalıp bir dakika daha cevap vermesini bekleyebilirdim. Hemen aşağı inip kapıcıyı çağırabilirdim. Kapıcıyı *arayıp* yukarı gelmesini isteyebilirdim, ama onu görevinden ayrılmaya ikna etme şansım yüz yüze daha yüksekti.

Her saniye önemliydi ve-

Kapının arkasından gelen bir ses miydi?

Daha dikkatli dinleyebilmek için kalp atışlarımın yavaşlamasını dileyerek donakaldım.

Bu kesinlikle bir hışırtı ve ardından kilidin açılma sesiydi.

Sonra kapı açıldı ve işte oradaydı. Sarı saçlar, mavi gözler, kan ya da yara izi olmayan kaymaktaşı bir ten.

Rahatlama paniğimi delip geçti, ama bir saniye sonra gözlerindeki perili bakışı ve ağzını çevreleyen gerginlik çizgilerini fark ettiğimde burnum düştü.

"Hey." Ona doğru uzandım ama yarı yolda durdum, dokunuşumla paramparça olabileceğinden korktum. Sloane her zaman çok güçlüydü ama o anda kırılgan görünüyordu. Kırılgan. "Neyin var?"

"Yok bir şey." İçeri girebilmem için kenara çekildi ve tüm bu süre boyunca bakışlarımdan kaçındı.

"Sloane." Bu bir soru, rica ve emrin bir araya getirilmiş haliydi.

Sorunlarını paylaşmaktan hoşlanmıyordu ama onları sürekli içinde tutarsa sonunda patlayacaklardı.

İsminde duyduğu her neyse çenesinin sallanmasına neden oldu ama sonunda cevap verdiğinde sesi duygudan yoksundu. "Balık öldü."

"The..." *Balık*. Evcil Japon balığı. Midem bulandı. "Oh, lanet olsun. Çok üzgünüm Luna." Basmakalıp sözlerden nefret ederdi ama ben ciddiydim.

Hershey öldüğünde, teselli bulamamıştım. Başka bir evcil hayvan almamamın nedenlerinden biri de buydu. Tekrar bir hayvan kaybetmenin acısını yaşamak istemiyordum.

"Sorun değil." Sloane başını çevirdi ve ben de onun bakışlarını takip ederek sehpanın üzerindeki bir kâğıda baktım.

Daha yakından bakıldığında, Balık'ın bakımıyla ilgili talimatların düzgünce yazılmış bir listesi görüldü.

1. Pazar günleri hariç her gün günde bir kez batan pelet ile besleyin.
2. Ona ayrılan miktardan fazlasını YEMEYİN, aksi takdirde aşırı yiyecektir.
3. Pazar günleri, zenginleştirmek için dondurulmuş salamura karidesle besleyin.
4. Su her zaman 73 Fahrenheit derecelik bir sıcaklığı muhafaza etmelidir.

Listenin geri kalanı başka bir kâğıtla gizlenmişti ama belli ki üzerinde çok düşünmüştü.

"O sadece bir Japon balığıydı." Sloane talimatları aldı, ikiye böldü ve yakındaki bir çöp sepetine attı. "Gerçekte benim bile değildi. Akvaryumundan çıkamaz, gürültü yapamaz ya da diğer evcil hayvanların yaptığı hiçbir şeyi yapamazdı. En akıllısı ya da en sevimlisi değil ve muhtemelen..." Çenesi yine sallanıyordu. "Yani, onu beslediğim sürece muhtemelen kim olduğumu bilmiyor ya da umursamıyordu."

"Ona yıllarca sahip oldun," dedim nazikçe. "Bir evcil hayvanın ölümü üzerine keder duymak normal."

"Diğer insanlar için. Benim için değil." Ceketimi ve pantolonumu içine çekti. Genelde bu kadar resmi giyinmezdim ama restoranın sıkı bir kıyafet kuralı vardı. Farkına varmak yüzündeki soğukkanlılığın bir kısmını sildi.

"Akşam yemeği rezervasyonumuz vardı, değil mi? Özür dilerim. Gitmeden önce biraz iş yapacaktım ama eve geldiğimde onu gördüm ve cesediyle ne yapacağımı düşünmek zorunda kaldım. Sonra akvaryumu temizlemem gerekti çünkü o öldüğünde akvaryumu orada tutmanın bir anlamı yoktu ve mutfaktayken, artık ihtiyacım olmadığı belli olan bir sürü kullanılmamış balık yemi poşeti gördüm, ben de-" "Sloane. Sorun yok.

Bunlar sadece çekince." Çenesini yukarı kaldırdım, böylece Gözleri benimkilerle buluştu. "Onlar önemli değil."

Yutkundu, gözlerinin ve burnunun etrafında pembe bir renk belirdi. "Hayır," dedi kalın bir sesle. "Sanırım değiller."

Onu göğsüme çektiğimde direnmedi ve bana doğru kıvrıldığında, sadece birazcık, ona sıkıca sarılmak ve asla bırakmamak istedim.

"Ne yaptın?" diye sordu. "Hershey..."

"Ağladım," dedim dürüstçe. "Çok ağladım. O benim en iyi arkadaşımdı. Neyse ki yangın sırasında hizmetçimizle birlikte dışarıdaydı da..." Hershey'in ben uyandıktan sonra bana doğru koştuğunu hatırlayınca bocaladım. Kazadan sonra haftalarca yanımdan ayrılmayı reddetmişti, sanki tutunacak bir şeyim olmazsa kırılacağımı biliyordu. "Eğer o olmasaydı, bilmiyorum

O ilk birkaç ayı nasıl atlattırdım bilmiyorum. Bir süre yas danışmanlığına gittim ama Hershey'in yanımda olması kadar işe yaramadı."

Ben yaşadıklarımı anlatırken Sloane'un omuzlarındaki sertliğin bir kısmı eridi. Bitirdikten sonra kollarımda kaldı ve sessizce şöyle dedi: "Balık'ın etrafta olması da yardımcı oldu. O zaman fark etmemiştim ama üzgün olduğumda konuşacak birinin-bir şeyin olması güzeldi." Sanki söyleyeceklerinden utanmış gibi yüzünü göğsümün derinliklerine gömdü.

"Öldüğü için üzgünüm. Ona gerçek bir isim bile vermedim."

"O bir Japon balığı," dedim pratik bir şekilde. "Ona daha kötü şeyler de diyebilirdin."

Boğuk kahkahası beni gülümsetti. Sloane için duygularını yüksek sesle itiraf etmenin ne kadar zor olduğunu biliyordum, bu yüzden görünüşte küçük olan itirafı aslında onun için büyük bir adımdı.

"Neyse, bu yüzden geç kaldım," dedi. "Rezervasyonumuzu kaçırdık ama bana on beş dakika vererseniz hazırlanabilirim-"

"Akşam yemeğini unut. Dışarıdan yemek söyleriz ve Cathy Roberts'ın yeni filmini izleriz." Zaten havasız bir restoranda olmaktansa burada olmayı tercih ederim.

Sloane başını kaldırdı. "Büyük şehirli zengin kızın Avustralya kırsalına taşınmak zorunda kaldığı ve huysuz ama yakışıklı çiftlik sahibine aşık olduğu film mi?" diye sordu umutla.

"Evet. Hatta zavallı oyunculara ya da senariste karşı haksız sertliğinizi sorgulamadan huzur içinde eleştirinizi yazmanıza izin vereceğim."

Gözleri parlıyordu. "Anlaştık."

Ben yemek siparişi verirken Sloane filmi açtı ve inceleme defteri ile kalemini kaptı.

Ancak, film stüdyosunun açılış jeneriği ekranda oynarken tereddüt etti ve tekrar konuşmadan önce yüzünde gizli bir savaş başladı.

"Bir şey daha var," dedi. "Georgia bugün beni işte görmeye geldi. Beni Bentley'i baştan çıkarmaya çalışmakla suçladı."

Gözlerim onunkilere kaydı. İtirafı o kadar uzaklardan gelmişti ki, hafta sonu tatilinde hem kız kardeşiyle hem de Bentley'le olanları anlatırken şaşkın şaşkın bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Ama dinledikçe derimin altına sızan öfke yavaş ama *yakıcı bir hal alıyordu*. Şimdilik kendimi dizginliyordum ama kimsenin onunla Georgia ve Bentley'nin konuştuğu gibi konuşmasına izin veremezdim.

"Aradığını sana daha önce söylemeliydim ama ne istediğini bilmiyordum ve Şükran Günü'ne gölge düşürmek istemedim." Sloane kalemini dizine vurdu. Yıllar önce, birlikte çalışmaya başladıktan kısa bir süre sonra fark ettiğim gergin bir tiki vardı. O zamanki mükemmel görüntüsündeki birkaç çatlaktan biriydi. "Georgia beni gerçekten kızdırdı ve ofiste kalamayacak kadar üzgündüm, bu yüzden eve geldim. İşte o zaman gördüm... şey." Boğazını temizledi. "Bunu sana neden anlattığımı bilmiyorum ama bilmen gerektiğini düşündüm. Olur da biri onunla görüşmemi olduğundan daha farklı bir şeye dönüştürmeye çalışırsa diye."

Sıcaklık mideme doldu ve öfkemi yatıştırdı. Eski sevgilisine söyleyeceğim sözleri yuttum ve basitçe "Bana her şeyi anlatabilirsin" dedim.

Sloane'un kalemi durdu.

"Biliyorum," dedi, öncekinden daha da yumuşak bir sesle ve kalbimin etrafındaki küçük, çok önemli bir tuğla parçalandı.

Bundan sonra pek konuşmadık ama o gece film bittikten ve yarım kalan yemeğimiz soğuduktan sonra uykulu Sloane'u yatak odasına götürdüm ve yorganının altına yatırdım.

Başını yastığa koymadan önce tamamen kendinden geçmişti. Onun için uzun ve duygusal olarak yorucu bir gün olmuştu ama ben buradayken uykuya dalarken ne kadar rahat hissettiğini hafife almamıştım.

Elmacık kemiğinin kıvrımını ve kapalı kirpiklerinin gölgeli hilallerini ortaya çıkaran bir tutam saçı yüzünden düzeltirken, Pen'in simülasyon merkezinden gelen sorusu kulaklarımda yankılandı.

Zihnim onun ofisinde tanıştığımız ilk andan şu ana, tam burada, şu anda, Sloane Kensington'a nasıl aşık olduğumu merak ediyordum.

BÖLÜM 35

Xavier

Sloane'a itiraf etmedim. Henüz itiraf etmedim.

Duygularıma bu derece karşılık verdiğinden emin değildim ve onu korkutmadan söylemenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum.

Bununla birlikte, Pazartesi gecesinden Salı sabahına kadar onunla kaldım, o işe gitti ve ben Vuk'un ofisini geri aradım, özür diledim ve ayın ilerleyen günlerinde kasada bir gezintiyi teyit ettim. Günün geri kalanını kulübün yükümlülükleriyle uğraşarak geçirdim.

Çarşamba günü, daha fazla gayri resmi işle ilgilendim.

Arthur Vanderbilt Tenis Kulübü, Doğu Yakası'ndaki en eski özel tenis kulüplerinden biriydi. Polo giyen, polo oynayan kalabalığın favori uğrak yeri olan kulüp, yıllık giriş için müstehcen miktarda para talep ediyordu ve ziyaretçi tenis süperstarı Richard McEntire'in tenis raketiyle bir top toplayıcı çocuğa saldırıp birkaç dişini kırmasıyla ünlüydü. Birinin dişlerini raketle dökmenin mümkün olduğunu bilmiyordum, ama görünüşe göre mümkünmüş, çünkü McEntire ve kulüp davayı iki milyon dolar karşılığında çözmüşler.

Bir Castillo olarak otomatik giriş hakkım vardı, bu yüzden Çarşamba öğleden sonra, öğle yemeği saatinin sonunda, eski paralı bankacılar antrenman ve erkek erkeğe sohbet için kapalı kortlara akın ederken, koridorlardan erkekler soyunma odasına doğru yürüdüm.

İçeri adım attığımda beni bir gürültü kakofonisi karşıladı. Havayı kaplayan buhar, maun panelleri ve işe dönmeye hazırlanan finansçı kardeşlerin oluşturduğu kalabalığı kısmen gizliyordu. Yine de aradığım kişiyi bulmam uzun sürmedi. Bentley Harris II çok sevilen orta koridorda oturuyordu. Kendisinin karbon kopyası gibi görünen birkaç adamla gülmek ve şakalaşmakla meşguldü: temiz kesimli, traşlı ve yarı resmi giyimli.

Sırtı bana dönüktü, bu yüzden yaklaştığımı fark etmedi. "Yeni resepsiyonistimiz çok seksi ama sarışın," dedi. "Evde yeterince sarışın var. Georgia son zamanlarda tam bir sürtük oldu. Pazartesi günü eve bir şey için çok kızgın geldi, ne için?"

Arkadaşlarından biri beni fark etmiş ve kolunu dürtmüştü. Bentley döndü, beni görünce yüz ifadesi asıldı. "Harris." Eski bir sınıf arkadaşımı ya da dost canlısı bir tanıdığımı selamlamak için kullanacağım türden nazik bir ses tonu takındım.

"Castillo," dedi sertçe. "Kulübün bir üyesi olduğunu fark etmemiştim."

"New York'a ilk taşındığımda bana bir üyelik teklif ettiler," dedim tembelce, gülümsemem içimdeki öfke titreşimini gizliyordu. "Tabii ki sık sık kullanmıyorum. Valhalla'ya gitmek varken neden buraya geleyim ki?"

Utanç dolu bir hoşnutsuzluk dalgası havada dalgalandı, ince ama belirgindi.

Valhalla üyeliğimi de çok az kullandım ama herkes tenis kulübünün Valhalla davetiyesi alamayan insanlar için bir teselli ödülü olduğunu biliyordu, örneğin Bentley ve şirketi gibi.

Bentley'nin çenesi titredi. Gülmeye zorlamadan önce gözleri arkadaşlarına kaydı. "O zaman seni burada gördüğümüz için ne kadar şanslıyız," diye alay etti. "Varoşlarda mı yaşıyorsun, yoksa Valhalla senin yerinin daha değerli birine gidebileceğini fark ettikten sonra sonunda seni kovdu mu?"

"Yani senin gibi mi? Ne yazık ki kadroları hâlâ dolu" diye takıldım. "Varoşluk konusunda haklısın. Seni görmeye geldim."

Soyunma odasının geri kalanından gelen gürültü, herkes kulak misafiri değilmiş gibi davranmaya çalışıp başarısız oldukça azaldı. Fırtına öncesindeki parazit gibi saldırganlık çıkartıyor ve duşlardan gelen suyun sürekli damlaması, damlaması, *damlaması* gerilim dolu havada doğal olmayan bir şekilde yüksek sesle duyuluyordu.

Bentley bana doğru bir adım attı, yüzü gülüyordu ama gözleri aşağılanmış bir öfkeyle parlıyordu. "Beni görmek istiyorsan randevu al," dedi yersiz bir kabadayılık duygusuyla. Burada güvende olduğunu, etrafının arkadaşları ve ayrıcalık kokusuyla çevrili olduğunu düşünüyordu. "İşsiz zavallılarla konuşmam."

Pazartesi gecesinden kalan öfkem yeniden alevlendi; bana karşı kullandığı ifadeden değil, Sloane'la aynı küçümseyici tavırla konuştuğunu görmekten.

"İşte burada yanılıyorsun," dedim, hâlâ nazik ses tonumla. "Buraya konuşmaya gelmedim."

Sonra kolumu geri çektim ve yumruğumu suratına indirdim.

Tatmin edici bir kemik çatırtısı ve ardından acı dolu bir feryat duyuldu. Geriye doğru sendelediğinde burnundan kan fışkırdı ve kopan fırtına, diğer soyunma odası sakinlerinin dövüşü en iyi şekilde görebilmek için birbirlerini itip kakmasıyla bağırış ve alaylardan oluşan bir çılgınlığa yol açtı.

Hiçbiri müdahale etmedi ama bu gürültü içimdeki öfkenin hızla ve sıcak bir şekilde alevlenmesine neden oldu.

Şiddet yanlısı biri değildim. Bir sorunu çözmek için nadiren fiziksel kavgaya başvurmak zorunda kalırdım ve Bentley'in durumunda buna *gerek* kalmadı; bunu ben istedim.

Kendini toparlayıp yumruklarını sıkarak bana saldırdı ama ben ona karşı hazırdım.

Hızlı bir yan adımla onun vahşi savuruşundan kurtuldum ve orta kısmına güçlü bir yumruk atma fırsatını yakaladım.

Çarpmanın etkisiyle iki büklüm oldu ve karnını tutarak nefes nefese kaldı. Yakasından tutup kaldırmadan ve onu yakındaki bir dolaba çarpmadan önce onu yakalama şansı vermedim.

"Bu senin ilk ve son uyarındı," dedim, kelimelerim sadece onun kulaklarına ulaşacak kadar sessizdi. "Sloane'a bir daha dokunursan, konuşursan, hatta *aklından* bile geçirirsen, Richard McEntire'in tenis raketiyle o top toplayıcı çocuğa yaptıklarını parkta yürüyüş yapmak gibi gösteririm. Buna her türlü dolaylı temas da dahil. Eğer onun hayatını herhangi *bir* şekilde zorlaştırırsan, New York sosyetesinden öyle bir kara listeye alınırsın ki başın döner."

Bentley, "Senin gücün yok," diye alay etti ama buğulu gözlerinin altında bir korku parıltısı yüzüyordu. Onun gibi biri için kara listeye alınmak dayak yemekten bile daha kötüydü.

"Hayır mı?" Yumuşakça söyledim. "Dene beni."

Ailemin servetini ya da soyadını sık sık kötüye kullanmadım ama yine de bir Castillo'ydum. Mirasım bağlanmış ve hedonist olarak ünlenmiş olsam bile Bentley Harris II'yi bir böcek gibi ezebilirdim.

Bunu o da benim kadar biliyordu, bu yüzden onu bir patates çuvalı gibi yere bıraktığımda tek kelime etmedi.

"Mesajı karına ilet," dedim yüzüm sertleşerek. "Aynı şey onun için de geçerli."

Georgia'ya dokunamazdım. Sloane'un kız kardeşiyle olan ilişkisi onun alanıydı ama bu, Georgia sevdiğim kadını yıkmaya çalışırken öylece durup izlemem gerektiği anlamına gelmiyordu.

Çok sevdim.

Garip bir kavramdı ve geçmişte deneyimlediğim bir şey değildi. Ama şimdi onu tanımladığıma göre, farkına varmamın bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyordum.

Zihnimin Sloane'la ilgili her ayrıntıyı hem bilinçli hem de bilinçsiz bir şekilde haritalandırması, sanki onu yeterince içime çekmezsem boğulacakmışım gibi. Sırlarımı onunla paylaşmanın verdiği rahatlık ve o yakınımdayken nabzımdaki artış. Sıcaklık; kıskançlık; şiddetli, ezici koruyuculuk.

Onu tamamen ve bütünüyle *seviyordum* ve birinin onu incitmesine izin verirsem lanetlenirdim.

Bentley sesimdeki hırçın kararlılığı duymuş olmalı ki arkadaşlarının önünde kendini kurtarmaya çalışmadı. Diğerlerinin bağırışları, kavganın bu kadar çabuk bitmesinden duydukları hayal kırıklığının homurtularına dönüşmüştü ama bu kadar uzamasını beklemiyordum.

Günün sonunda Bentley Harris gibi insanlar korkaktı. Korkaklar, blöflerini görmeye istekli olanlar karşısında asla uzun süre dayanamazlar ve ben de onun ve Georgia'nın Sloane'u bir daha asla rahatsız etmeyeceklerinden son derece emindim.

Bentley'nin yayılmış bacaklarının üzerinden geçtim ve onu yerde kanlar içinde ve aşağılanmış bir halde bırakarak dışarı çıktım.

Diğer kulüp üyelerini selamlama zahmetine girmedim ya da çıkarken boş kortlardan yararlandım.

Buradaki işim bitmişti.

BÖLÜM 36

Sloane

Bir Japon balığı yüzünden yıkıldığım için utanmalıyım.

ama en azından Xavier için şaşırtıcı derecede katartik olmuştu. Kapıyı açıp başka birini görseydim daha farklı hissedeceğimden şüpheleniyordum.

Ama ben gelmemiştim, o gelmişti ve kalmıştı. Gece boyunca.

Bu benim için zaten büyük bir olaydı çünkü rastgele erkeklerin kişisel alanıma girmesine izin vermezdim. Ama o rastgele bir adam değildi; oydu ve o oradayken ev o kadar canlı hissediyordu ki, tedbiri elden bırakıp onu hafta sonu için davet ettim.

Bu doğruydı. Ben, Sloane Kensington, kendi isteğimle birini benimle bir, iki, *üç* gece kalması için davet etmiştim ve bundan hiç korkmamıştım.

Ben kimim ki?

Duygusal-uzaylılar-vücudumu-kaçırdı temasına uygun olarak, Cuma gecesi Martha Stewart'ı da oynamaya çalıştım. Sonuçlar karışık.

"Daha önce hiç yemek yaptın mı?" Xavier kapının çerçevesine yaslandı ve fırında bir grup kek pişerken çikolatalı kurabiye yapma girişimime kaşlarını kaldırdı. Bakışlarında bir parça endişeyle birlikte eğlence de vardı.

Bu geceden önce aletlerimi neredeyse hiç kullanmamıştım. Genelde dışarıda yerdim ya da sipariş verirdim; mutfak sadece gösteriş için ve arada sırada bir fincan kahve içmek için vardı.

"Hayır, ama hızlı öğrenirim." Çıktısını aldığım tarife kaşlarımı çattım.

Tereyağı ve şekeri birlikte krema haline getirin. Bu da ne demek oluyor? Karışmaları için malzemeleri karıştırmam mı gerekiyordu? Eğer öyleyse, yazar neden çıldırtıcı derecede belirsiz *krema* yerine *karıştırın* demedi?

"Öyle misin?" Xavier'in sesi şüpheli geliyordu, ki bu hiç hoşuma gitmedi.

"Evet." *Siktir et.* Karıştıırıyordum. İyi bir karıştırma ile yanlış gidemezsin. "Sana inanmadığımdan değil hayatım ama keklerin yanıyor."

Duman alarmının feryadı cümlesinin son kısmını bastırdı ve keskin bir koku burun deliklerimi doldurdu.

"Kahretsin!" Fırından yükselen dumanı görmek için tam zamanında döndüm. Kapıyı açtım ve soluk gri bir duman bulutu beni sararken öksürdüm.

Bir yanık el, bir açık pencere ve birkaç dergi fanı sonra alarm kesildi ve bizi sessizliğe gömdü.

Masanın üzerindeki kararmış kek tepsisine baktık.

Xavier dumanı havalandırmak için kullandığı dergiyi geri dönüşüm kutusuna attı. "Crumble & Bake teslimat yapıyor," dedi dikkatle. "Belki de sipariş vermeliyiz."

Omuzlarım çöktü. "Sanırım yapmalıyız."

Yarım saat sonra, bir Nate Reynolds filmi ve bir kutu Crumble & Bake'in kekleriyle kanepeme kıvrıldık. Kurabiye hamurumu mutfakta bırakmıştım, ki bu en iyisiydi, yine de bundan memnun değildim. "Yeni bir şeyler denemek istedim," diye homurdandım. "Fırıncılık vazgeçilmez bir yaşam becerisi."

Onu etkilemeye çalıştığımı itiraf etmekten çok utanıyordum. Bir kadının mutfakta iyi olması gerektiği düşüncesi çok aptalca ve gericiydi. Yemek dağıtımı bunun için değil miydi? Ama Xavier'den çok hoşlanıyordum ve

yemek pişirmek eve biraz hayat katacak hoş, ev içi bir aktivite gibi gelmişti.

Eskiden Balık'ın bulunduğu yan sehpaye bakmamaya çalıştım. Akvaryumu günler önce atmıştım ama yokluğunu hâlâ hissediyordum. "Başka ne önemli bir yaşam becerisidir biliyor musun? Yaşamak," diye alay etti Xavier. "Gelecekteki pişirme girişimlerinin mutfağının yanmasıyla sonuçlanacağından endişeleniyorum."

"Çok komik." Top haline getirdiğim peçeteyi ona fırlattım. "Bir dahaki sefere *sen* pişirmeyi dene."

"Ben iyiyim. Yeteneklerimin nerede yattığını biliyorum ve orası mutfak değil." Kolunu kanepenin arkasına dayadı, parmak uçları omzumu sıyırdı. "Ama benim için yemek yapmana gerek yok Luna. Sipariş vermekten memnunum."

"Restoranlar daha iyi yaptığı için mi?"

"Şey, evet." Dizimi sitemle onun kine vurduğumda güldü ama hoşnutsuzluğumu bir gülümseme bozdu.

Eğer yeterince zaman ve çaba harcarsam, fırıncılığın canına okuyacağıma *emindim*. Biraz şeker ve unun beni yenmesine imkan yoktu ama yemek yapmayı sevmiyordum ve her şeyde iyi olmak zorunda değildim (istersem olabilirdim de).

Nate Reynolds ekranda bir grup paralı askerle çatışmaya girerken, "Daha iyi bir haber, Perry'nin sosyal medya hesapları yasaklandı," dedim. Xavier her zaman benimle romantik komedi izlerdi, bu yüzden onun için aksiyon gerilim filmine katlandım. Beklediğim kadar kötü değildi. Aslında oldukça iyiydi ve Nate de göz kamaştırıcıydı.

Xavier'in kaşları tekrar havaya kalktı, bu sefer şaşkınlıkla. "Bu ne zaman oldu? Dün gece çalışıyorlardı."

"Bir saatten az bir süre önce, duman alarmı çalmadan hemen önce," dedim. "Kilit ekranımda Isa'nın mesajını gördüm."

Xavier teslimatçının parasını öderken ben de hevesle hikâyeyi Google'da araştırdım. Soraya bu hafta başında inkâr videosunu yayınladıktan sonra hayranları büyük bir kararlılıkla Perry'nin hesaplarına saldırmış ve *tüm* sosyal medyasının yasaklanmasını sağlamıştı. Görünüşe göre, platformlar itirazlarını reddetmişti,

ve hesaplarını eski haline getirmek için yardım dilenen yeni bir blog yazısı yüklemişti.

Bu babamın Rhea'yı yeniden işe almasını ya da Pen'i görmemi sağlamayacaktı ama son derece tatmin ediciydi.

Xavier, "Böylece intikam alınmış oldu," dedi.

"Henüz değil. Hâlâ bloguyla ilgili bir sorun var." Telefonuma dokundum. "Küçük bir kuş bana Bryce'ın ona iftira attığı ve evliliğinde duygusal sıkıntıya neden olduğu için dava açtığını söyledi."

"Daha önce pek çok kişi ona iftira davası açtı. Ama hiç tutmadı."

"Bu sefer durum farklı. Perry'nin pervasızca hareket ettiğine ve 'gerçeklerin' hiçbirini doğrulamadan o gönderiyi yayınladığına dair kanıtlar var."

"Perry Wilson mahkemede. Görülmeye değer bir manzara olurdu," dedi Xavier. "Bunu yapacak kadar aptal olmasına şaşırdım. Adam hakkında ne dersiniz deyin, ama bu konularda genellikle daha dikkatli davranır."

Omuz silktim. "İnsanın egosu her zaman onun çöküşüdür." Ağzımda küçük bir gülümseme belirdi. "Ayrıca yeni yetme bir blogun onu yılın skandalına bulaştırmak üzere olduğuna dair bir dedikodu yaymış olabilirim."

Genel olarak kötü niyetli olmasının yanı sıra Perry, tahtını gasp eden biri olduğu paranoyasıyla da ünlüydü.

"Reklamverenleri şimdiden ürkmüş durumda," diye ekledim. "Eğer bu iftira davasının ayakları varsa, ki bence var, bir kaçış olacak, bu da paraya ihtiyacı olacağı anlamına geliyor, bu da..."

Xavier, "Bir ele geçirme için hazır olacak," diye bitirdi. "Kai Young?"

"Dün bana e-posta gönderdi. Fiyat ve koşullar uygunsa buna açık olduğunu söyledi." Kai'nin Perry'nin yakında ölmek üzere olan blogundan en iyi anlaşmayı çıkarma becerisinden şüphe etmedim.

"Böylece adam Perry Wilson'dan kurtulacak ve kalan tek platformunun daha dost ellerde olmasını sağlayacaksınız." Xavier ıslık çaldı. "Hatırlat da bir daha asla seninle ters düşmeyeyim."

"Böyle şeyleri pek sık yapmam ama o bunu hak ediyor," dedim. Bu sadece benimle ya da Xavier'le ilgili değildi; Perry'nin yaydığı tüm kültürle ilgiliydi. Dedikodu ve söylentiler her zaman vardı, ama o bunları yeni bir çirkin, el altından seviyeye taşıdı.

Ve evet, tamam, *biraz* da kişiseldi. Pen ile ilgili blog yazısını her düşündüğümde kanım kaynadı. Yetişkinlere saldırmak bir şeydi; bir çocuğu bunun içine sürüklemek başka bir şeydi.

Xavier, "Mirasıma erişimim olsaydı, onu satın alır ve sizi zahmetten kurtarırdım," dedi. "Her zaman internet krallığından küçük bir dilim istemişimdir."

Güldüm. "Duyarlılığınızı takdir ediyorum, ancak bir haber blogu yönetme düşüncesi ürkütücü."

"Bunu yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Bence bunu *çok* iyi yapabilirsin." Ancak bunu magazin haberleri yerine muhtemelen maceralarını belgelemek için kullanacaktı ki bunların çoğu onu basının hedef tahtasının tam ortasına oturtacaktı.

Kekten bir parça kopardım, zihnim çalkalanıyordu. *Eğer tüm mirasıma ulaşabilseydim.*

"Sana bir soru sorsam, dürüstçe cevap verir misin?" diye sordum.

Xavier bana baktı, sonra yüzünü buruşturdu ve filmi durdurdu. "Uh-oh. Bu açılıştan sonra iyi bir şey gelmez."

"Kötü bir şey değil," diye onu rahatlattım. "Sadece merak ediyorum. Mirası neden bu kadar çok istiyorsun? Sadece parayla ilgili olamaz."

İlk bakışta, birinin neden milyarlarca dolar isteyeceği açık görünüyordu. Ancak Xavier'in babasının parasıyla ilgili takıntıları vardı ve bazı ünlülerin kokain kullandığı gibi parayı çarçur etse de, sırf sahip olmak için o kadar paranın üzerine oturacak biri gibi gelmedi bana.

"Neden olmasın?" diye sordu hafifçe. "Belki de açgözlü bir piç kurusuyumdur, bu kadar basit."

Hiçbir şey söylemeden sadece ona baktım ve uzun, gergin bir sessizliğin ardından saygısızlığı bir iç çekişe dönüştü.

"Yarısını hayır kurumlarına vereceğim."

Neredeyse pastamda boğuluyordum. Beklediğim bu değildi.

Hem de hiç.

"Hayır kurumlarına bağış yapmanın takdire şayan olduğunu düşünmediğimden değil, ama babanın vasiyetinde CEO'luk işini başaramazsan paraya ne olacağı yazmıyor mu?" diye sordum.

"Evet."

"Peki neden..." Sorum Xavier'in sırtışıyla kesildi. Gözlerim kısıldı ve Castillo'ların rakip ailesinin armasının pazusundaki dövmesine kaydı. Bu Xavier'in ikiliğini temsil ediyordu: inatçılığı ve kızgınlığı ama aynı zamanda adanmışlığı ve tutkusu. Babasına karşı verdiği savaşın kalıcı bir sembolünü vücuduna kazıyacak türden bir insandı ve birdenbire işin içinde ne olduğunu anladım. "Babanın nefret ettiği hayır kurumlarına bağış yapıyorsun, değil mi?"

Gülümsemesi genişleyerek sırtıma dönüştü. "Hayır kurumlarından nefret ettiğini söyleyemem," dedi. "Ama bazı amaçlarına bağış yapılmasını kesinlikle onaylamazdı."

Bana telefonunu uzattı. Notlar uygulaması açıktı ve bir araya getirdiği hayır kurumları listesinde gezindim. Çoğu medeni haklar ve insan haklarına odaklanmıştı, birkaç tane de sanat ve müzikle ilgili yardım vardı. Dairem üzerine bahse girerim ki bunlar annesi içindi.

Sanatı çok severdi, bu yüzden yerel galerilere çok fazla para ve zaman bağışladı.

Ayrıca Alberto'nun vasiyetinde listelenen kuruluşlara da geri döndüm. Hepsi de iş ya da ticaret odaklı kuruluşlardı.

Listedeki son isme ulaştım ve yüksek sesle güldüm. "Yale bağış fonu mu?"

"Babam Harvard'lıydı; Yale'den tutkuyla nefret ederdi. Okul rekabeti falan." Xavier'in gamzeleri oynaşıyordu. "Emin olacağım

kampüste güzel bir kütüphanesi olur."

"Sen şeytansın ama dahisin." Hâlâ gülerek telefonunu geri uzattım. "Sen şeytani bir dahisin."

"Teşekkür ederim. Her zaman her ikisi de olmayı arzulamışımdır. Kötüler daha çok eğlenir ve dâhiler de dâhidir." Xavier telefonunu cebine koydu. "Dürüst olmak gerekirse, o amaçlar için zaten bağışta bulunurdum. Babamın bunların yüzde doksanını onaylamayacağı gerçeği de işin cabası."

Yarısı yenmiş kekimi kaldırdım. "İntikam için."

"İntikam için." Çikolatasını limonlu ahududuma dokundurdu. Çiğneyip yuttuktan sonra ekledi: "Beni yanlış anlama. Paranın bir kısmı kesinlikle bende kalacak. Arabalarımı ve beş yıldızlı otellerimi seviyorum."

"Yani beş yıldızlı otelleri dağıtmayı seviyorsun."

Xavier, Miami'deki doğum günü hafta sonuna yaptığım göndermeyi dikkatle görmezden geldi. "Ama hepsine ihtiyacım yok. Mantıklı bir insanın hayatı boyunca harcayabileceğinden çok daha fazla." Yüz ifadesi dalgınlaştı. "Kulübü kurduktan sonra kendi paramı kazanacağım ve onun parasına bel bağlamak zorunda kalmayacağım. Bir kez ve herkes için temiz bir kopuş olacak."

Eduardo'nun vasiyetnamenin boşluğuyla ilgili teorisinden bahsetmedi, ben de bu konuyu açmadım.

"Başaracaksın," dedim basitçe.

Xavier'in cevap gülümsemesi saf bir sıcaklıktı ve o gecenin ilerleyen saatlerinde, birbirimizin kollarında terli ve doygun bir şekilde yattığımızda, hala tenime değdiğini hissediyordum.

Balık öldüğünden beri ilk kez rüyasız bir uykuya daldım.

37. BÖLÜM

Xavier

Şans üç kere gelir.

Çocukluğumdan beri bu batıl inanca maruz kalmıştım ama hiç kimse bu üç kötü şeyin ne zaman gerçekleşeceğine dair bir zaman dilimi tanımlamamıştı. Bu bir gün, bir hafta, bir ay ya da benim durumumda üç ay olabilirdi.

Ekim ayında babamın ölümü ve yeni miras maddesi. Perry, Kasım'da Pen ile yaptığımız geziyi ifşa etti.

Bu iki oldu, ancak blog ifşasından sonraki nispeten sorunsuz dönem beni yanlış bir rehabet duygusuna sürükledi. Pen ve Rhea ile ilgili sorun hâlâ başımızın üzerindeydi ama en azından Pen öngörülebilir bir gelecek için şehirdeydi ve Rhea yeni bir iş bulana kadar onunla ilgileniliyordu.

Perry'nin sosyal medya paylaşımlarını kaldırması ve Sloane ile ilişkimdeki söze dökülmeyen ama önemli değişimden sonra -yani onu sevdiğimi ama onu tepelere doğru koşturmamak için söyleyemediğimi fark etmemden sonra- hayat normal hızında devam etti. Yani, acayip yoğundu.

Yaklaşan tatil günlerine rağmen kulüple ilgili çalışmalar tüm hızıyla devam ediyordu. Farrah gerçek tasarıma başlamadan önce bir inşaat ekibi, tesisatçılar, elektrikçiler ve kulübü hızlandırmak için ihtiyaç duyacağım diğer herkesi işe almıştım ve Aralık sonu geldiğinde büyük açılış planlarına çoktan dalmıştım.

Kulüpte iyi bir ilerleme kaydediyorduk ama bu *yeterli değildi*. Saat otuzuncu doğum gününe doğru ilerliyordu ve her geçen gün kaygımı daha da artırıyordu. Ne zaman bitmek bilmeyen yapılacaklar listemi düşünsem nefesim daralıyor ve üzerime bir bunaltı dalgası çöküyordu.

Ancak, Vuk ve Willow'a kasayı gezdirirken tüm bunları kendime sakladım.

"Orijinal zeminleri ve pencereleri koruyoruz, ancak vezne kabinlerini şişe vitrinlerine dönüştürüyoruz," dedim. "Banyolar özel sayım odalarının olduğu yerde olacak ve kasalar boyanarak vurgulu bir duvar oluşturacak."

Vuk, yüzü ifadesiz bir şekilde onu dinliyordu. Çoğu CEO'nun tercih ettiği tasarımcı takımları yerine sade siyah bir gömlek ve pantolon giymişti. Yanında asistanı bir panoya bolca not alıyordu.

Willow kırk yaşlarında, parlak bakır rengi saçları olan ve saçma sapan tavırları olmayan bir kadındı. Ya zihin okuyabiliyordu ya da Vuk için zihnini okuyacak kadar uzun süre çalışmıştı çünkü gerçekten konuşmuş olsaydı soracağı tüm soruları sordu.

"İnşaat ne zaman bitecek?" diye sordu.

Aktif bir inşaat sahası olduğu için üçümüz de kişisel koruyucu ekipman giyiyorduk ama onun kartal gözlerinin güvenlik gözlüklerinin arkasından her ayrıntıyı incelediğini hayal edebiliyordum.

"Ay sonu," dedim. "Farrah ihtiyacımız olan mobilya ve malzemelerin çoğunu tedarik etmeye başladı bile, böylece bu iş biter bitmez işe koyulabiliriz."

Kolumu kasanın etrafında gezdirdim. İşçiler ileri geri koşuşturuyor, çivi çakıyor, kablo tesisatı döküyor, matkap ve testere sesleri arasında birbirlerine bağıyorlardı.

Bu kadar çok müteahhidin aynı anda burada olması ideal değildi. Kaza riskini artırıyordu ama zamanın daraldığı düşünüldüğünde başka seçeneğim yoktu. Yeni yıldan önce temel işlerin tamamlanmış olması gerekiyordu ki

tasarım. En çok zamanımı alan buydu ve işe alma ve pazarlama gibi yapmam gereken diğer şeyleri saymıyorum bile.

Vuk sessiz bir ortaktı. Başlıca katkıları ismi ve parasıydı; gerisini çözmek bana kalmıştı.

Tanıdık bir panik dalgasını bastırdım ve Willow'un geri kalan sorularını elimden geldiğince cevapladım. İnşaatın incelikleri konusunda uzman değildim ama şimdilik merakını giderecek kadar bilgim vardı.

"Hey, patron." Ronnie, baş elektrikçi, turumun yarısında bana yaklaştı. Kısa boylu, tıknaz, gözleri eski bozuk para renginde ve yüzü taş gibi bir adamdı ama işinin en iyisiydi. "Seninle bir saniye konuşabilir miyim? Önemli."

Kahretsin. Bu ses tonu tansiyonum için iyiye işaret değildi. Vuk ve Willow vezne kasalarını incelerken, ben de Ronnie'yi kulübün arka tarafına kadar takip ettim; burada kablolar kâbus gibi bir Gordion düğümüne dönüşmüştü.

"Küçük bir sorunumuz var," dedi. "Bu tesisat on yıllardır güncellenmemiş. Durum çok vahim değil - kabloların yenilenmesinin isteğe bağlı olmaktan çıkmasına muhtemelen bir yıl kadar var - ama açılmadan önce bunu halletmek isteyebileceğinizi düşündüm."

"Bunda ne var?" Bir güncelleme yeterince basitti. Ronnie başka bir şey olmasa beni çağırmazdı.

"Yeni yıldan önce bitiremeyiz" dedi. "Bu ölçekte bir yeniden kablolama en az on gün sürer ve bu gerekli son dekorasyon işlerini saymıyor."

Yılın bitmesine on dört gün kalmıştı. Ronnie Çarşamba gününden itibaren tatile çıktı. Ağzımı açtım ama ben tek bir kelime bile edemedim başını salladı.

"Üzgünüm patron, yapamam. Karım *geçen* Noel'den beri Noel gezimizi planlıyor. Eğer iptal eder ya da ertelersem taşaklarımı keser, mecazi anlamda söylemiyorum. Hiçbir para taşaklarıma değmez."

"Bu bir zamanlama meselesi. Yeni yıldan sonra giderseniz seyahatinizin tüm masraflarını ben karşılayacağım."

Ronnie yüzünü buruşturdu. "Bunu önerdiği için bile *bir* topunu kesecek. Noel onun olayı."

Onu ikna edemeyeceğimi biliyordum, bu da bana sınırlı seçenek bırakıyordu.

1. Seçenek: İşi zamanında bitirebilecek başka bir elektrikçi bulmaya çalışabilirim (mümkün, ancak yaptıkları işin kalitesi düşük olabilir ve ileride daha büyük baş ağrılarına yol açabilir).

2. Seçenek: Elektrik tesisatını yenilemek için Yeni Yıl'a kadar bekleyebilirdim, ancak bu tasarım planlarının ertelenmesi anlamına gelecekti. Zaman çizelgesi ve *bu* sürece dahil olan tüm programlama ve işçilik göz önüne alındığında, bu en az arzu edilen seçenektir.

3. Seçenek: Mevcut kabloları sadık kalabilir ve kulüp faaliyete geçtiğinde güncelleyebilirdim. Yine ideal değildi ama benim durumumla ilgili hiçbir şey ideal değildi.

"Durumun vahim olmadığını söylemişsiniz, değil mi? Yani kulüp açılmadan önce elektrik tesisatını yenilememiz *gerekmiyor*," dedim.

"Hayır, ama..." Ronnie tereddüt etti. "Birkaç kabloların yalıtımı aşınmış, bu yüzden bir güvenlik sorunu var."

Çifte bok.

Bir elimi yüzüme sürdüm, kafatasımın tabanında bir baş ağrısı oluşmaya başlamıştı. "Güvenlik sorunu ne kadar büyük?"

"Acil bir durum değil ama göz önünde bulundurulması gereken bir şey. Kabloların doğru şekilde kullanıldığından ve aşırı ısınmadığından emin olmalısınız, yoksa kötü bir şokla karşılaşabilirsiniz."

Yaptığı kelime oyununa yarım bir gülümseme gönderdim.

"Herhangi bir elektrik sorunuyla karşılaştınız mı?" diye sordu. "Titreyen ışıklar, elektrik kesintileri ya da benzerleri?"

Başımı salladım.

"O zaman bence *şimdilik sorun yok*. Tekrar söylüyorum, mümkün olan en kısa sürede yeniden kablolamayı öneriyorum, ancak bir teslim tarihiniz olduğunu biliyorum. Tatil için ayrılmadan önce elimden geldiğince çok şey yapmaya çalışacağım." Ronnie başıyla duvarı işaret etti. "Peki, ne olacak?"

Bir işi yürütmenin bir parçası da zor kararlar vermektir ve ben de fazla düşünmeden kendi kararımı verdim.

"Tasarım bittikten sonra yeniden kablolama yapacağız. Kim bilir? Belki açılıştan önce bitiririz," dedim hissettiğimden daha iyimser bir ifadeyle.

"Belki." Ronnie omuz silkti. "Patron sensin."

Bunu arkamda bırakarak Vuk'a ve elindeki panoyu araba büyüklüğündeki çantasına yerleştirmiş olan Willow'a katıldım.

"Korkarım erken ayrılmak zorundayız," dedi. "Bay Markovic'in ilgilenmesi gereken kişisel bir acil durum var."

Gözlerimi, sözde kişisel acil durumuyla pek de ilgili görünmeyen Vuk'a çevirdim. Belki de Alex'le akrabaydılar. Aşağı yukarı aynı duygusal ifade aralığına sahiptiler.

Willow, "Bu incelemeyi başka bir zaman bitirmek istiyoruz," dedi. "Bay Markovic... Pazar gününden itibaren yılın geri kalanında rahatsız olacak ama Cumartesi sabahı gelebiliriz. Kulüple ilgili planlarınız hakkında birkaç sorusu daha var."

Sloane ve benim Cumartesi günü buz patenine gitmemiz gerekiyordu ama erteleyerek Vuk'u tekrar aşağılamak istemedim. Eğer incelemeyi sabah bitirirsem, öğleden sonra ve gece randevumuz için boş kalacaktı.

Gülümsedim. "Cumartesi o zaman."

Cumartesi sabahı aydınlık ve açık bir gündü.

Sloane dün gece bizde kalmıştı ve ben Vuk'la buluşmak için dışarı çıktığımda o hâlâ yataktaydı. Nadiren uyurdu ama ben onu bütün gece meşgul ettim.

Bu yüzden gitmeden önce onu uyandırmadım.

Taksim beni kasanın bulunduğu gökdelene bıraktığında şehir çoktan uyanmış ve hareketlenmişti. Birbirine uyumlu Noel kazakları giymiş bir turist ailesi binanın girişini kapatmıştı ve etraflarından dolanırken onların doğaçlama gündüz şarkılarına katlanmak zorunda kaldım.

Aynı anda diğer taraftan biri geldi ve bana çarptı. Beyzbol şapkası yüzünün yarısını gölgeliyordu ama belli belirsiz tanıdık geliyordu. Daha fazla araştırma yapamadan köşede kayboldu ve Vuk ile Willow'un beni beklediğini görmek için kasaya girdiğimde kimliği hakkındaki merakım ikinci plana düştü.

Adam aynı siyah gömlek ve pantolonu giymişti; kadın ise saçlarına uygun kırmızı bir elbise giymişti.

"Biraz da yeşil aksesuar ekleyin, Rockefeller ağacına taş çıkartırsınız," diye espri yaptım.

Willow hiç eğlenmemiştir.

Hafta sonları çalışmak için inşaat şirketine bir ton para ödemiştir; o zaman bile Noel'e bu kadar yakın bir zamanda ancak iskelet bir ekip ayırabiliyorlardı.

İçeride sadece üç işçi vardı, bu da bu yolu ilkinden çok daha kolay hale getirdi. Aslında, kolaydan da öteydi.

Pürüzsüzdü.

Mükemmeldi. Ta ki

öyle olmayana kadar.

Willow'un güvenlik önlemleriyle ilgili son sorusunu yanıtlamayı henüz bitirmiştir ki, başını sola doğru salladı. Yanında duran Vuk gerildi, burun delikleri onda gördüğüm ilk duygu kısıntısıyla alevlendi.

"Bir sorun mu var?" Ben sordum.

"Kokuyu alıyor musun?" Willow'un sesi ve vücudu bir kemanın telleri gibi gerilmişti.

Durakladım, duyularım ahşap ve metalin ezici şantiye kokularını bir kenara iterek daha sert bir şeyin kokusuna odaklandı.

Duman.

Tatbikat sona erdiğinde ve panikle atılan bir çığlık odada yankılandığında farkına vardı.

"Ateş!"

Sonrasında olanlar o kadar hızlı gerçekleşti ki, arka duvar alevler içinde kalana kadar beynim bunu algılayamadı.

Daha fazla bağıış. Koşuyor. Hareket. *Sıcak.*

Çok fazla sıcak vardı. Bu kötü türdendi, ani bir elektrik kesintisi gibi sizi vuran, zihninizin önemli koridorlarını karanlığa gömen ve beyninizle kaslarınız arasındaki yolları kısa devre yaptıran türdendi.

Boğucu, felç edici, hayat çalan bir sıcaklık. Ter tenimi sarmıştı.

Xavier! ¿Dónde estás mi hijo?

Kapana kısılmıştı... Ön kapıdan geçemedi... Dumandan zehirlenerek öldü...

Cesedini bulduğumuz için şanslıyız... Sen olmalıydın.

Zihnim gömülü kalması daha iyi olan hayallerle kaynıyordu. Gerçeklik dalgalanıyor, geçmişten günümüze ve tekrar geriye dönüyordu.

Sen olmalıydın.

Hava almaya çalıştığımda oksijen yerine duman çıktı. Öksürdüm, ciğerlerim yandı ve ironik bir şekilde beni kendime getiren de bu oldu.

Kokular, sıcaklık, panik. Buraya daha önce de gelmişim.

On yaşımıdayken neredeyse ölüyordum ama artık on yaşında değildim ve ilk yangının başlattığı şeyi başka bir yangının bitirmesine izin verirsem *lanetlenirdim*. Gözlerimi kırdım ve çevrem dehşet verici bir netlikle gözümün önüne geldi. Alevler etrafımda kötü niyetli bir neşeyle dans ediyor, gözlerimin onları takip edebileceğinden daha hızlı yayılıyordu. Kırmızı ve turuncu dilleri önlerine çıkan her şeye açıklıkla uzanıyor ve mahzenin taş zeminleri ile yivli tavanlarına gerçeküstü bir parlaklık yayıyordu. Sıcaklık o kadar dayanılmaz boyutlara ulaşmıştı ki derimin her santimi rahatlamak için çığlık atıyordu.

Yine de ayaklarım yere basmaya devam etti.

Zihnim geri dönmüştü ama bedenim gürültülü bir *çatırtıya* kadar donup kalmıştı.

Sonunda, şükürler olsun ki uyuşukluğumu kırdı ve beni harekete geçirdi.

Sese neyin sebep olduğunu kontrol etmek için zaman kaybetmedim. Sadece koştum, terk edilmiş aletlerden kaçarken ön kolumla ağzımı ve burnumu kapattım. Alevler, devrilmiş bir piknik sepetine doğru akan karıncalar gibi bana doğru koşuyordu ve bir baş dönmesi dalgası beni yavaşlatmadan önce çıkışa giden yolu yarılamıştım.

Tökezledim ama hareket etmeyi bırakmadım. Duman yüzünden zaten başım dönüyordu; hareket etmeyi bırakırsam ölebilirdim.

Siyah bir ışık gözüme çarptığında on metre kadar daha gitmiştim.

Kalbim durdu. *Vuk*.

"Markovic!" Oksijen kıtlığının ortasında bağırma çabası yüzünden öksürdüm. "Buradan çıkmak zorundayız!"

Yangın hızla yaklaşıyordu. Eğer hemen gitmezsek, kapana kısılacaktık.

Vuk hareket etmedi. Orada öylece durdu, gözleri bomboştu, vücudu o kadar hareketsizdi ki nefes aldığını bile göremedim. Ayakta olmasaydı, öldüğünü düşünebilirdim.

Willow görünürde yoktu.

"Vuk!" İsminden nefret edip etmemesi umurumda bile değildi. Tek umursadığım şey ona ulaşip ulaşmadığımdı.

Olmadı.

Lanet olsun.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp onu zorla çıkışa doğru çekerken bildiğim tüm İngilizce ve İspanyolca küfürleri kullanarak sessizce küfrettim.

Mükemmel bir formdaydım. Düzenli olarak spor yapıyordum ve iyi miktarda kas yapmıştım ama iki yüz otuz beş kiloluk işbirlikçi olmayan Sırp'ı ateşin içinden geçirmeye çalışmak, oyuncak bir arabayla yük treni çekmeye çalışmak gibiydi.

Gözlerim ter içinde kaldı. Kaslarım zayıfladı ve gevşedi. Kapı ile aramızdaki mesafe sonsuza kadar uzuyordu, her adım

Farklı bir Everest Dağı'na tırmanmak.

Bir yanım pes etmek, yere uzanmak ve alevlerin acıyı, endişeleri ve pişmanlıkları yakıp yok etmesine izin vermek istiyordu.

Ama bunu yaparsam, bizi çıkışa götürmezsem ölürüz. Sloane'u bir daha asla göremezdim ve daha fazla ölümden sorumlu olurdum.

Bunun olmasına izin veremezdim.

Büyük bir irade gücüyle bizi santim santim zemine sürükledim. Artık nefes almaktan çok soluk soluğa kalıyordum ve görüşümü karanlığın patlamaları kaplıyordu.

Ama bir şekilde başardım.

Nasıl olduğunu bilmiyordum. Belki de annelerin çocuklarının üzerinden koca arabaları kaldırmasını sağlayan aynı insanüstü güçtü ya da belki de bedenimin çökmeden önceki son toparlanma çığılığıydı.

Her neyse, bizi mahzen çıkışına ve merdiven boşluğuna doğru çekti. Kapı hızla açıldı ve birdenbire görüş alanımdan siyah ve sarı akmaya başladı.

Biri Vuk'u üzerimden çekmeden önce *FDNY* harflerini gördüm, başka biri de beni tuttu ve diğer ekip üyeleri yaklaşan yangınla mücadele ederken biz hareket ediyor, eğiliyor, merdivenleri hızla çıkıyorduk.

Beni yönlendirmelerine izin verdim, takip etmekten fazlasını yapamayacak kadar sersemlemiş ve yönümü kaybetmişim ama bir kez arkama baktım - kasanın, rüyamın ve onunla birlikte gelen her şeyin yandığını görecektim kadar uzun bir süre.

BÖLÜM 38

Xavier

Kablolamaydı.

Duman dağıldıktan ve ilk müdahale ekiplerinin soruları cevaplandıktan sonra

Cevap verdiğimde bir ambulansın arkasında oturmuş, donuk gözlerle etrafımdaki hareketliliği izliyordum.

Yangının nedeni belediye ve sigorta şirketi tarafından araştırılana kadar resmiyet kazanmayacaktı ama itfaiyecilerin konuşmalarına kulak misafiri olmuşum.

Elektrik yangını. Eski kablolar - sadece iki gün önce elektrikçiye saklamasını söylediğim kablolar.

Küçük, mantıklı bir parçam bunun benim hatam olmadığını ve yangının her halükarda çıkacağını, çünkü ona izin vermiş olsam bile yeniden kablolamayayı bitirmeyeceğini söyledi. Daha büyük ve sinsî bir yanımla ise kasayı düzinelerce müteahhide açmadan ve onları tehlikeye atmadan önce neden gerekli güvenlik önlemlerini almadığımı sordu.

Aceleyle inşaata başlamadan önce her şeyin kurallara uygun olduğundan emin olmalıydım ama yapmadım çünkü teslim tarihine yetişmeye o kadar odaklanmıştım ki.

Tek bir hatayla insanlar yaralanabilirdi.

Boğazımda devam eden yanma yeniden alevlendi. Duman solumamın anlık belirtileri, sağlık görevlilerinin yüksek dozda ilaçla tedavi etmesinin ardından ortadan kalkmıştı.

Oksijen akıyordu ama yine de kendimi çığ ve morarmış hissediyordum, sanki biri beni ters çevirmiş ve kanayana kadar tekmelemişti.

Neyse ki kimse ölmemişti, ancak inşaat işçilerinden ikisi ciddi yanıklarla hastaneye nakledilmişti. Kalan işçi ise üzerine bir şey düştüğü için birkaç yara bere ve kırık bir el ile kurtulmuştu. İtfaiyeciler bizi kurtardığından beri Vuk'u görmemiştim ama Willow'u dışarıda beklerken görmüştüm, yüzü kar rengindeydi. Sağlık görevlilerinin sorularını yanıtlamayı bitirdiğimde Vuk ve Willow gitmişti.

İçeride daha fazla insan olmadığı ve yangın diğer katlara sıçramadığı ya da binanın yapısal bütünlüğüne zarar vermediği için şanslıydım. Yangının kulüp açıldıktan ve içerisi insanlarla dolup taştıktan *sonra çıkmamış olması* daha da büyük bir şanstı.

Ama kendimi şanslı hissetmiyordum; boğuluyormuş gibi hissediyordum.

Benim hatam.

Hepsi yine benim hatamdı.

Bir duygu kırıntısı aradım -öfke, üzüntü, utanç- ve korkunç, her şeyi kapsayan bir uyuşukluktan başka bir şey bulamadım. Suçluluk duygumun bile içi boştu, sanki ateş özünü emmiş ve küllerini vücuduma dağıtmıştı. Artık vicdanımı delen keskin bıçaklar olarak ortaya çıkmıyordu; sadece *orada*, yaygın ve soyuttu.

Neden bunu yapabileceğimi düşünmüştüm ki? Altı ay içinde bir gece kulübü açmak delilikti ve bunu asla denememeliydim. İşleri aceleye getirmenin felakete yol açacağını *bilmeliydim* ama gurur ve ego gözümü kör etmişti.

"Sen olmalıydın." Babam bana dik dik baktı, gözleri kederden ve alkolden kan çanağına dönmüştü. "Sen ölmeliydin, annen değil. Bu senin suçun."

O haklıydı. O her zaman-

"Xavier." Yeni bir ses anılarımın sisine nüfuz etti. Çok uzaklardan geliyordu, sanki bir rüyadan çıkmış gibiydi.

Havalı, yumuşak, kadınsı.

Bu sesi severdim. Geçmişte bana büyük bir rahatlık getirdiğini hissediyordum ama bu beni uyuşukluğumdan uyandırmaya yetmiyordu.

"Xavier, vardır sen hepsi değil mi?" Dalgalar .
endişe kesintiye uğradı pürüzsüzlük. "Ne oldu?"

Soluk sarı saçlar ve mavi gözler görüş alanımı doldurarak gökdeleni, sağlık görevlilerini ve meraklı yoldan geçenleri görmemi engelledi.

Sloane.

Bin düğümden biri gevşedi ama bu kadarı yeterliydi.

Dünya tekrar kristal berraklığına kavuştu. Caddeden araba kornaları çalıyor, ilk müdahale ekipleri işlerini tamamlıyor ve dumanın çirkin hayaleti ciğerlerime doluyordu.

Keskin bir Aralık günüydü, ama keskin dumanlar Saran Wrap gibi üzerime yapıştı, tenime battı ve beni içten dışa boğdu.

"Xavier." Sıcak eller yüzümü çevreledi. "Bana bak." Baktım, çünkü karşı koyacak gücüm yoktu.

Endişe Sloane'un yüz hatlarına kazınmıştı. Bakışları telaşla üzerimde gezindi ve tekrar konuştuğunda sesi hiç duymadığım kadar yumuşaktı. "İyi misin?" diye tekrarladı.

Kaşmir bir balıkçı yaka, palto ve pantolon giymişti. Bu koşullar altında fark edilmesi garip bir şeydi ama bana bugün buz patenine gitmemiz gerektiğini hatırlattı. Tam şu anda Rockefeller Center'da sıcak çikolata eşliğinde insanları izliyor olmamız gerekiyordu.

Günlerin, planların, *hayatların bir* anda değişebilmesi çok tuhaftı. Bir göz kırpması ve her şey farklıydı.

"Ben iyiyim," dedim. Sesim suçluluk duygum kadar boş çıkıyordu.

Mesele de buydu. Ben hep iyiydim ve acı çeken hep etrafımdaki insanlardı.

Ben yaşadım; annem öldü. İki adam üçüncü derece yanıklar nedeniyle tedavi görmek zorunda kalırken ben kasadan burnum bile kanamadan çıktım.

"Ne oldu?" Sloane sordu, sesi hâlâ yumuşaktı. "Nasıl...?"

"Elektrik kaynaklı bir yangındı," dedim açıkça. Ona her şeyi anlattım - kablo tesisatı, elektrikçinin uyarısı, güncellemeyi erteleme kararım ve en önemlisi, inşaat başlamadan önce bu şeylerle ilgilenme konusundaki öngörü eksikliğim.

"Bunu sen yapmadın." Sloane her zaman zihnimi okuma konusunda esrarengiz bir yeteneğe sahip olmuştu. "Elektrikçi kabloların acil bir durum olmadığını söyledi. Sen-"

"Belki değil, ama böyle şeyleri düşünmek benim *işimdi*." Çenemi tuttum. "Bu şekilde köşeleri kesemem. Bunun kulüp açıldıktan *sonra olduğunu bir düşünün*. Başka bir Cocoanut Grove olurdu." 1942 yılında Boston'daki Cocoanut Grove'da çıkan yangın tarihteki en ölümcül gece kulübü yangınıydı.

"Ama olmadı." Sloane sağlam durdu. "Müdahale ekiplerinden biriyle konuştum. Kimse ölmemiş ve fiziksel hasar sandığınız kadar kötü değil. Kasada çok sayıda yanmaz eleman var. Sıkı olacak, eskisinden bile sıkı olacak, ama doğru ekiple kulübü yeniden bağlayabilir, yangın hasarını düzeltebilir ve zamanında açabilirsiniz. Belki de-" "Ne?" Ona baktım, sözlerini anlamaya çalışıyordum. Tek tek anlamlıydılar ama bir araya geldiklerinde karmakarışık bir karmaşa oluşturuyorlardı.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Kulüp. Hızlıca bazı hesaplamalar yaptım. Hasarı temizlemek iki ay sürecek, bu da ilk tasarım zaman çizelgenizi bozuyor, ancak iç mekanları küçültür ve deneyime odaklanırsak, yapılabilir."

Duyduklarıma inanamadım. "Hiçbir şeyi küçültmüyoruz çünkü kulübün işi bitti. Böyle bir şey olmayacak."

Sloane'un yüzünde şok ifadesi belirdi. "Xavier, kasa kurtarılabilir. Bu -"

"Hayır, o değil." The gevşemiş düğüm itibaren daha önce bükülmüş içine bir kırılmaz bobin. "Elimden gelenin en iyisini yaptım ve olan *bu*." Etrafımızı işaret ettim. "Eğer bu bırakmak için bir işaret değilse, nedir bilmiyorum."

"Bu hiçbir şeyin işareti değil." Ben inatçıysam, o da inatçıydı. "Daha zor olacak, ama eğer-"

"Kahretsin, Sloane!" Bastırılmış duygulardan oluşan bir sel, uyuşukluğumu delip geçti. Acı, öfke, hayal kırıklığı, pişmanlık... Hepsi akıp gidiyor, saf, katıksız bir içgüdüden başka bir şey olmayana dek mantığımı ve itidalimi yiyip bitiriyordu.

Ve şu anda içgüdülerim en yakın hedefe saldırmak yönündeydi. "Kulüp ya da tasarımı umurumda değil," dedim alçak sesle ve *acımasızca*. "İnsanlar benim *yüzümden* neredeyse *ölüyordu*. Benim *dikkatsizliğim* ve aldığım kararlar yüzünden. Bu sabah lanet olası bir *yangından* kurtuldum ve sen benim lanet olası bir parti planlamak istediğimi mi düşünüyorsun? Bu aklımdaki *son* şey."

Omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırmadan önce Sloane'un ağzı bir anlığına titredi. "Kızgın olduğumu anlıyorum ve haklısın," dedi sinir bozucu bir sakinlikle. "Şimdi iş konuşmanın sırası değil. Bunu daha sonra yapabiliriz, seni aldıktan sonra-"

"Bunu daha sonra ya da hiçbir zaman tartışmayacağız." Beni boğan baskıdan nefes alamıyordum. "Sana söyledim, kulüp *bitti*. Beni duyuyor musun? Yani, asla olmayacak. Neden anlamıyorsun?"

"Çünkü bunun senin duygularının konuşması olduğunu biliyorum!" Sonunda soğukkanlılığı bozuldu. "Bugün çok şey yaşadın ve bunu küçümsemeye çalışmıyorum. Ama tüm geleceğinle ilgili bir kararı bu duygulara dayanarak veremezsin."

"Evet, yapabilirim!" Ayağa kalktım, hareket etmem gerekiyordu, içimde sinsice dolaşan çirkin canavarı beslemek için bir *şeyler* yapmam gerekiyordu. "Lanet olası 'geleceğimi' güvence altına almaya çalışırken az kalsın insanlar *ölüyordu*. Bu proje başından beri imkânsızdı ve benim yüzümden hastanede yaralı yatan insanlar varken burada oturup iş hesapları yapamam. Hepimiz hissetmiyormuş gibi davranarak hayatımızı sürdüremeyiz, Sloane!"

Senin aksine.

Söylemedim ama söylememe de gerek yoktu; birbirimizi bu kadar iyi tanımamızın sorunu da buydu.

Sloane'un teninin rengi solmuştı. Ben ayağa kalktığımda bir adım geri çekildi ve daha önce ondan hiç görmediğim bir şeyle bana baktı: ham, gizlenmemiş acı.

Kasıtlı olarak, duygusuzca ve kötü niyetle oraya acı koymuştum. Onun zayıf noktasını biliyordum ve hiç düşünmeden oraya saldırmıştım.

Yakıtı tükenen içimdeki canavar söndü ve ardında sadece pişmanlık bıraktı.

Lanet olsun. Ona doğru uzandım, boğazım kelimelerimin acı tortusuyla tıkanmıştı. "Luna..."

"Haklısın." Dokunuşumdan kaçtı, gözleri hâlâ acıyla parlıyordu. "Herkes yapamaz."

"Ben yapmadım-"

"Gitmem gerekiyor." Sloane arkasını döndü, göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyordu. "Ortalık sakinleştikten sonra konuşuruz."

Gitme. Özür dilerim. Seni seviyorum.

Söylemem gereken ama söylemediğim sözler. *Söyleyemedim.*

Yapabileceğim tek şey, dünyam o gün ikinci kez alevler içinde kalırken onun uzaklaşmasını izlemektir.

BÖLÜM 39

Sloane

H Bunu kastetmemiştii.

Bunu kastetmediğini biliyordum çünkü Xavier özünde zalim ya da kötü niyetli. Yangından dolayı üzgündü ve öfkelenmişti. Geriye dönüp baktığımda, yangından sonra kulübü yeniden inşa etme konusunda onu bu kadar zorlamamalıydım. Yanlış zamandı, ama onu orada otururken, kendi kabuğuna çekilmiş gibi gördüğümde panikledim ve en iyi yaptığım şeyi yaptım

-Krizleri çözmek. Suçluluk duygusunu nasıl yatıştıracağımı bilemediğimden, onun yerine kulübünün somut sorununu ele almıştım.

Mantıksal olarak her şeyi anlıyordum ama duygusal olarak sözlerindeki dikenleri çıkaramıyordum. Kendilerini eski yaralara gömmüşlerdi, kabukları ve dikişleri yırtarak çiğ ete tuz döküyorlardı.

Hepimiz hissetmiyormuş gibi davranarak hayatımızı sürdüremeyiz, Sloane!

Xavier'in söylediklerini bir başkası söyleseydi, canımı yakardı ama kısa sürede geçiştirirdim. Ne de olsa yıllar boyunca daha kötüsüyle suçlanmıştım.

Ama bunu ondan duymak beni yıktı. Tamamen haksız değildi, bu yüzden bu kadar acı veriyordu. Kimse en çok değer verdiği kişiden gerçeğin acısını duymaktan hoşlanmazdı, özellikle de öfkeyle söylendiğinde.

Bir hafta sonra bile, bunu kastetmediğini bilsem bile, o kadar canım yanıyordu ki nefes alamıyordum. Beni en çok korkutan da buydu; başka birinin üzerimde bu kadar güce sahip olması.

"Biraz daha patlamış mısır?" Alessandra kaseyi kucağıma itti.

Başımı salladım, günün dördüncü tatil romantik komedisini gerçekten görmeden izliyordum. İnceleme defterim kucağımda boş duruyordu; ne zaman bir şeyler yazmaya çalışsam, Xavier'in şakacı bir şekilde benimle dalga geçtiğini hayal ediyor ve kelimelerimi kaybediyordum.

"Bu film çok sıkıcı." Isabella esnedi. "Belki de türleri değiştirmeliyiz. Onun yerine bir gerilim filmi izleyelim."

"Sorun değil," dedim coşkusuzca. Zaten kurgusal çiftlerin sonsuza dek mutlu olduklarını görme havasında değildim. Sonsuza dek mutlu yaşam kavramı tam bir aldatmacaydı.

Arkadaşlarım bakıştılar. Noel'den sonraki gündü ve yangından tam bir hafta sonraydı. Kaza manşetlere çıkmıştı ama herkesin tatil nedeniyle dikkati dağılmıştı ve yılın başka bir haftasında olsaydı medyada yaratacağı fırtınayı yaratmamıştı.

Arkadaşlarıma olanları anlattım ve Alessandra'nın Noel'i onunla ve Dominic'le geçirme teklifini reddettim. Noel'de yalnız olmaktan daha kötü olan tek şey üçüncü kişi olmaktı.

Isabella ve Kai Londra'daydı, Vivian, Dante ve Josie ise Vivian'ın annesini ziyaret etmek için Boston'a gitmişlerdi, bu yüzden o öğleden sonra kapım çaldığında beklediğim son şey, en iyi üç arkadaşımın bir fili devirecek kadar patlamış mısır ve şarapla kapıda toplandığını görmektir.

Bu, haftamın tek parlak noktasıydı.

Isabella yeni bir film ararken Vivian sessiz bir endişeyle bana baktı. "Cumartesi gününden beri Xavier'le konuştun mu?" diye nazikçe sordu.

Soru açıkta kalan yaralarımı sızlattı ve başımı sallayarak gözleriyle buluşmayı reddettim.

"Onunla konuşmak *ister misin?*"

Yine başımı salladım, bu sefer daha az inançla.

Xavier ve ben yangından sonra uzaklaştığımdan beri konuşmamış ya da mesajlaşmamıştık, birbirimize mutlu Noeller dilemek için bile. Bir yanım önce ona ulaşmak, iyi olduğundan emin olmak ve haddimi aştığım için özür dilemek istiyordu ama telefonumu her elime aldığımda gurur ve kendimi koruma duygusu beni durduruyordu.

Belki de konuşmamamız en iyisiydi. Açıkçası, onu nasıl rahatlatacağımı bilmiyordum ve varlığım işleri iyileştirmek yerine daha da kötüleştirdi.

"Eninde sonunda onunla konuşmak zorundasın." Bu kez, Alessandra kim konuştu. "Flört denemenizin süresi yakında doluyor." Acı içimi parçaladı.

"Biliyorum."

Bugün belagatim için ödül kazanamazdım, ama bir seferde bir avuç kelimedenden fazlasını söylersem, duygularım üzerindeki zaten zayıf olan hakimiyetimi yok edeceğinden korkuyordum.

Xavier'le yaşananların ve ardından gelen sessizliğin etkilerini tam olarak *hissetmeme* izin vermemiştim ve bana kalsa asla da vermeyecektim. Bazı şeylerin bastırılması daha iyiydi.

Isabella mükemmel gerilim filmi arayışına ara verdi ve odanın içinde bir kez daha bakışmalar oldu.

"Duruşma sona erdiğinde ne yapacaksın?" Isabella temkinli bir şekilde sordu.

Göğsümde şişen baskıya karşı çenemi tuttum. "Bilmiyorum." Ama ben biliyordum.

Sadece bunu yapacak gücüm olup olmadığını bilmiyordum.

Yangından sonraki haftayı tek kelimeyle anlatabilirim: cehennem.

Evrak işleri mi? Cehennem. Hastaneyi ziyaret etmek ve işçilerin yanıklarını yakından görmek? Cehennem. İşçilerin acılı aileleriyle konuşmak? Cehennem.

En son konuştuğumuzda onu ne kadar incittiğimi bildiğim halde Sloane'u görmemek ya da onunla konuşmamak mı? Bin kere lanet olsun.

O gittikten hemen sonra Sloane'un peşinden koşup özür dilemeliydim ama işleri daha da kötüleştirmekten korkuyordum. Eve gitmek, kendime bir bardak viski doldurmak ve sızmak dışında bir şey yapmak için doğru ruh halinde değildim.

Ondan sonraki günler telefon görüşmeleri, toplantılar, evrak işleri ve yapmak istemediğim milyonlarca başka şeyle doluydu. Vuk'a ulaşmaya çalıştım ama ulaşamadım ve Noel'i evde geçirdim, Sloane'u aramakla bir korkak gibi kaçınılmaz yüzleşmemizden kaçınmak arasında kaldım.

Korkak kazandı.

Bununla gurur duymuyordum ama deneme flört dönemimiz kısa süre sonra sona erdi ve bunu mahvettiğimi anlamak için dahi seviyesinde bir IQ'ya ihtiyacım yoktu.

Konuşmadığımız sürece, inkar içinde yaşayabilir ve küçük bir hıçkırık geçiriyormuşuz gibi davranabilirdim, Noel'den sonraki Pazar günü Valhalla'nın barında Lagavulin ile üzüntülerimi boğdum.

İçkimi bitirdim ve barmenden bir tane daha istedim. Birisi benimkinin yanındaki tabureye yerleşirken barmen yeni bir bardak viskiyi tezgâhın diğer tarafına kaydırıldı.

"Kendine sakla," dedim başımı çevirmeden.

"Bu oldukça üzücü." Kai önleyici kovulmamı görmezden geldi, sesi yumuşaktı. "Öğleden sonra üçte" -saatine baktı- "tek başına içmek dışında başka başa çıkma yöntemleri düşündün mü?"

"Senin yargılamalarını dinleyecek havada değilim ve öğleden sonra saat üçte barda oturan tek kişi ben değilim." Ona doğru sivri bir bakış attım. "Senin şu anda Londra'da olman gerekmiyor mu?"

"Isabella'nın ısrarı üzerine erken döndük." Hassas bir duraklama. "Görünüşe göre arkadaşlarından birinin 'büyük bir neşeye' ihtiyacı varmış. Onun sözleri."

Kimi kastettiği belliydi.

Sloane'dan dolayı olarak bahsedilince içim burkuldu ve Kai'yi sorgulamamak için kendimi zor tuttum.

Isabella Sloane ile konuştu mu? Ne söyledi? Nasılmış? Şu anda benden ne kadar nefret ediyor?

"Tek arkadaşı o değil." Barmen ona çilekli cin tonik getirdiğinde Kai başıyla teşekkür etti. Bu özel kokteyle karşı garip bir yakınlığı vardı. "Yangın için üzgünüm. Gerçekten." Sesi samimi geliyordu, bu da durumu daha da kötüleştiriyordu.

Geçen hafta suçluluk duygumu hafifletmek için pek bir şey yapmamıştı ve insanların sempatisini hak etmediğimi hissediyordum.

"Alex'le konuştun mu?" Kai sordu.

Yüzümü buruşturdum. "Henüz değil. Yarın buluşuyoruz."

Bunu dört gözle beklemiyordum. Alex'in asistanı toplantıyı ayarlamıştı, bu yüzden binasındaki yangınla ilgili düşüncelerini bilmiyordum ama hoş olmadıklarını tahmin ediyordum.

"Yangından beri Markovic'le de konuşmadım." Vuk'un gözlerindeki vahşi bakışa ve boynundaki eski yanık izlerine geri döndüm. "Kasadan çıktığımızda ortadan kayboldu. Sence...?"

"Sırp ne yaparsa onu yapar," dedi Kai. Çoğu insan Vuk'tan Sırp diye bahsederdi, onun tercihinin göre, ama ben insanları gerçek isimleriyle çağırma alışkanlığımdan kurtulamıyordum. "Aklından neler geçtiğini kimse bilemez, ama ortaklığınızı henüz bozmadıysa, her şeyin yolunda olduğunu varsayıyorum."

Omuzlarım gerildi.

Kai'nin gözleri gözlüklerinin arkasından keskinleşti. "Her şey yolunda mı?" "Küçük yangın meselesi dışında mı? Elbette." İçkimi geri attım. "Çünkü yeni yıldan sonra ortaklığı kendim feshedeceğim. Kulüp olmayacak." "Neden olmayacakmış?"

Gözlerimin arkasına bir baş ağrısı daha yerleşti. Aynı şeyi tekrar tekrar açıklamaktan bıkmıştım.

Sloane'a verdiğim gerekçelerin aynısını kırdım; Sloane gibi Kai de etkilenmemiş görünüyordu.

"İnsanlar hata yapar," dedi. "Girişimciler daha da fazla hata yapar. İş hayatında başarısız olmadan başarılı olamazsın Xavier."

"Belki de değil, ama bahse girerim çoğu hata nakit akışının bozulması ya da medya kazasıyla ilgilidir, insanları öldürebilecek bir yangınla değil."

"Yapabilirdim ama
yapmadım." "Bir
mucize eseri."

"Ben mucizelere inanmam. Olan her şeyin bir nedeni vardır." Kai yüzünü tamamen bana döndü. "Sana verdiğim isim listesi var ya? Onlar iş dünyasındaki en zeki insanlardan bazıları. Zamanlarını, paralarını ve kaynaklarını kulübe yatıracak kadar sana inandılar ve senin bunu başarabileceğini düşünmeselerdi bunu yapmazlardı. Bu yüzden şehit rolünü bir bahane olarak kullanmayı bırakın ve başladığınız işi nasıl bitireceğinizi bulun."

Bu hararetli azarlama Kai'nin karakterine o kadar aykırıydı ki beni sersemletip susturdu. Tam olarak arkadaş değildik ve belki de bu yüzden sözleri beni başarılı bir şekilde kesip geçti. Bir tanıdık tarafından azarlanmak kadar alçakgönüllü ya da açıklayıcı bir şey yoktu.

Ağzımı açtım, kapattım, sonra tekrar açtım ama hiçbir şey çıkmadı çünkü o haklıydı. Bir şehit gibi davranıyordum. Yangını alıp her şeyi kendime ve suçluluğuma bağlamıştım ve bunu kulüpten uzaklaşmak için bir bahane olarak kullanmıştım.

Süreci başlatmadaki başarıma ve en iyilerin en iyilerini bünyeme katmama rağmen yine de başarısız olacağımdan korkuyordum. Yangın bana bu korkumu itiraf etmeden çekip gitme fırsatı verdi.

Kai gelmeden önce üç kadeh viski içmiştim ama bunun farkına varmak beni çabucak ayılttı.

Önce Sloane, şimdi de bu. Gerçekten korkağın tekiymişim. *Bentley'i öyle olmakla suçladığımı düşününce daha da kötü oldum.*

Boğazıma takılan golf topunu yuttum ve mantıklı düşünmeye çalıştım.

Kai haklı olabilirdi ama bu, Mayıs ayı başına kadar büyük bir kulüp açılışı yapmanın lojistik açıdan neredeyse imkansız olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Daha küçük bir şey hazırlayabilirdim ama ne yaparsam yapayım miras komitesinin onayından geçmesi gerekiyordu.

Temel olarak, daha çok deneyebilirdim, ancak başarısız olma şansım katlanarak artmıştı.

Şakağımı ovuşturdum ve ilk kez bu Veraset *benzeri* karmaşa yerine düzenli işleri ve düzenli hayatları olan basit, normal bir ailede doğmuş olmayı diledim.

"Isabella seni bu işe bulaştırdı, değil mi?" Şu anki halimle bile, Kai'nin bu özel günde, bu özel yerde ortaya çıkmasının bir tesadüf olmadığını anlayacak kadar aklım başımdaydı. Cevap vermedi ama ağzındaki küçük seğirme her şeyi anlatıyordu.

"Bugün burada olacağımı nereden biliyordun?" diye sordum.

"Eğitimli bir tahmin. Bu bar rahat içkilerden nasibini almış." Pahalı şişelerin ve kristal bardakların ışıltılı görüntüsüne başıyla işaret etti. "Güvenlikten giriş yaptığınızda beni uyarmasını da istemiş olabilirim."

Homurdandım. "Zahmet etmen gururumu okşadı."

"Üzülme. Bunu senin için yapmadım," dedi Kai kuru bir sesle. "Bunu itibarım ve Isa için yaptım. Seni listemdeki insanlarla buluşturan bendim ve kulüp başarılı olamazsa bu bana kötü yansıyor. Ayrıca..." Bakışları telefonuna kaydı. "Eğer kafanı kumdan çıkarmanı sağlamazsam Isa bunun sonunu duymama asla izin vermez."

Sloane.

İçime bir pişmanlık dalgası daha çökerken elim bardağımın etrafında büküldü. Yardım etmeye çalışmıştı ve ben onu uzaklaştırmıştım. Sonra Noel'de bile basit bir *özür* dileme zahmetine giremedim, çünkü kendi zihinsel saçmalıklarına çok fazla kapılmıştım.

Tanrım, aptalın tekiydim.

Aniden ayağa kalktım ve tezgahın altındaki kancadan paltomu aldım.

"Dinle, bu güzel bir konuşmaydı ama-"

"Git." Kai içkisine geri döndü. "Ve eğer Isa dışında biri sorarsa, bu konuşma hiç yaşanmadı."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu.

Kulüpten hızla çıktım ve Valhalla'nın şoförlü arabalarından birine bindim. Şoföre Sloane'un adresini verdim.

Son konuşmamızdan bu yana sekiz gün, iki saat ve otuz altı dakika geçmişti.

Umarım çok geç kalmamışımdır.

BÖLÜM 40

Xavier

!!

Üzgünüm efendim, ama yukarı çıkmanıza izin veremem," dedi kapıcı. sempati izleri. "Yetkili erişiminiz yok."

"Haftalardır buraya geliyorum." Gülümsemek için hayal kırıklığımı bastırdım. Balla sirkeden daha çok sinek yakalarsın falan. "Daire 14C. Ara onu. Lütfen."

"Özür dilerim, efendim." Bu kapıcı, Sloane'a bir şey olduğunu düşündüğümde beni içeri alan kapıcıdan farklıydı ve ikna gücüne karşı oldukça dirençliydi. "Bayan Kensington, kendisinin açık yazılı onayı olmadan hiçbir misafirin kabul edilmeyeceğini belirten talimatları özellikle bıraktı."

"O benim kız arkadaşım. Yazılı onayım var," dedim. *Teknik olarak* yalan söylemiyordum. Çıkıyorduk ve adımı onaylı konuklar listesine eklemediğinden emin değildim. "Belki de kaybettiniz."

"Ben yapmadım."

"Belki de başka bir kapıcı kaybetmiştir." "Onlar kaybetmedi."

Dişlerimi sıktım. Siktir et tatlım. Bu adamın kafasını çiğ sirke dolu bir kovaya sokmak istiyordum ama küçük şiddet *ya da* tartışmalar için zamanım yoktu.

"Bırak beni, bu senin." Tezgâhın üzerinden yüz dolarlık bir banknot uzattım.

Kapıcı taş suratıyla bana baktı. Paraya dokunmadı. Yığına bir yüzlük daha ekledim. Hiçbir şey yoktu.

Üç yüz. Dört yüz.

Allah kahretsin. Onun nesi vardı? Kimse Benjamin'e hayır diyemezdi.

"On bin nakit." Cüzdanımda sadece bu kadar vardı. "Bu vergiden muaf "Birkaç dakikalığına kalkmama izin verersen para kazanabilirim."

Onu fiziksel olarak atlatabilirdim, ancak ikamet kartı olmadan asansör hareket etmezdi ve merdiven boşluğunun kapısını açamazdım.

"Efendim, bu gereksiz ve uygunsuz bir davranış," dedi sakince. "Rüşvet kabul etmiyorum. Şimdi, binayı boşaltmanız konusunda ısrar etmek zorundayım, yoksa güvenlik size dışarı kadar eşlik etmek zorunda kalacak."

Birdenbire ortaya çıkmış gibi görünen Hulk büyüklüğündeki iki güvenlik görevlisine başıyla işaret etti.

Sloane'un binası iki taş dağ ve Manhattan'daki tek namussuz kapıcı tarafından korunacaktı.

Ancak, onu görmeden gitmeyecektim, bu da bir C planına ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu. Gözlerim duvara monte edilmiş küçük bir plakete takıldığında, başka bir makul yol aramak için lobiyi taradım.

The Lexington: Bir Archer Grup Mülkü.

Nabzım hızlandı. *Archer Grubu.*

O anda bana yardım edebilecek tek bir kişi vardı. Ondan bir iyilik istemek, mülklerinden birini yaktığım düşünüldüğünde pek akıllıca bir fikir değildi, ama dilenciler seçici olamazdı.

Sinirli Alex Volkov'u bir kez aradıktan ve çok sert bir kapıcıdan sonra Sloane'un salonuna adım attım.

Şaşırtıcı bir şekilde Alex bana zorluk çıkarmadı, gerçi bunu toplantımıza sakladığından şüpheleniyordum. Ama bunu yarın düşünecektim; ilgilenmem gereken daha acil bir şey vardı.

Parmaklarımı Sloane'un kapısına vurdum. Cevap yoktu ama içerideydi. Bunu hissedebiliyordum.

Bir kapı daha çalındı, dakikalar geçtikçe içim daha da düğümleniyordu. Kapıyı açmamak onun yapacağı bir şey değildi. Belki de kapıcı geleceğimi haber vermek için aramıştı?

Telefonunun çaldığını duyup duyamayacağımı öğrenmek için onu aramak üzereydim ki bir hareket sesi duydum; başladığı gibi kesilen küçük bir hışırtı. Eğer yer değiştirseydim ya da asansör o anda çalsaydı duymayacaktım ama duydum ve bu çabalarım taze bir enerji katmaya yetti.

Üçüncü ve daha sert bir vuruş. "Kapıyı aç, tatlım. Lütfen."

Beni duyduğundan emin değildim ama bir süre sonra ayak sesleri yaklaştı ve kapı açıldı.

Sloane'u tekrar görmenin etkisiyle kalbim tekledi. Geçen hafta bana aylar gibi gelmişti ve onu bir çöl vahasına rastlayan kayıp bir gezgin gibi içime çektim. Yüzü çıplaktı ve ipek pijamalar giymişti, saçlarını topuz yapmıştı, bir eli kapı kolundayken gözleri tetikteydi.

"Merhaba," dedim.

"Merhaba."

Son konuşmamızın acısıyla lekelenmiş saniyeler geçip gitti. "İçeri girebilir miyim?" Sonunda sordum. Bir araya gelmeyeli uzun zaman olmuştu.

Bu durum birbirlerini rahatsız e d i y o r d u ve bu gerginlik tüm salona gölge düşürüyordu.

Sloane gözlerimi kaçırarak, "Şu an iyi bir zaman değil," dedi. "Yapacak çok işim var."

"Noel'den sonraki Pazar günü mü?" Sessizlik.

Bir elimi yüzümde gezdirerek doğru kelimeleri doğru şekilde bir araya getirmeye çalıştım. Ona söylemek istediğim binlerce şey vardı ama sonunda basit ve dürüst olmayı seçtim.

"Sloane, geçen hafta söylediklerimde ciddi değildim," dedim usulca. "Duyguların olmadığı konusunda. Sinirli ve üzgündüm ve bunun acısını senden çıkardım."

"Biliyorum."

Bocaladım; bunu beklemiyordum. "Öyle mi?"

"Evet," dedi Sloane sert bir sesle. Kulaklarının etrafı biraz pembeleşti. "Ben de özür dilemeliyim. Yangından hemen sonra seni bu kadar zorlamamalıydım. Bu... o anda ihtiyacın olan şey bu değildi."

"Sadece yardım etmeye çalışıyordun." Boğazımı temizledim, hâlâ kendimi kötü hissediyordum. "Noel'de sana ulaşamadığım için de özür dilerim. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir şey olmamış gibi seni aramaktan çok utandım ve tatil sırasında yangını tartışmak istemeyeceğini düşündüm..." En iyi bahane bu değildi ama son zamanlarda yaptıklarımın hiçbiri akıllıca olarak sınıflandırılmazdı.

"Elini uzatmayan tek kişi sen değildin. Bu iki yönlü bir yol." Sloane kolyesini zinciri boyunca kaydırdı.

"Belki gecikmiş bir kutlama yapabiliriz," dedim. "Buz pistleri hâlâ açık."

"Belki." O kadar sessizdi ki neredeyse onu duymuyordum.

Duraksadım, tüm bunların neden yanlış geldiğini anlamaya çalışıyordum. İlk bakışta her şey yolundaydı. Ben özür dilemiştim, o özür dilemişti, her şey harikaydı. Öyleyse neden gerginlik hâlâ bir fırtına bulutu gibi üzerimizde asılı duruyordu? Sloane neden gözlerime bakmıyordu? Neden sesi çok üzgün geliyordu?

Aklıma gelen tek şey.

Hayır. Bir panik dalgası uzuvlarımı ele geçirdi ama şüphelerimi zoraki bir gülümsemeyle örtbas ettim. "Yani biz iyiyiz. Kulüple ilgili çözmemiz gereken çok şey olduğunu biliyorum ama sen ve ben iyiyiz, değil mi?"

Yüzünde aynı fikirde olduğuna dair bir ipucu, *herhangi bir* ipucu aradım.

Bulamadım ve ağzını açtığında bir parçam ne söyleyeceğini zaten biliyordu.

"Xavier..."

"Yapma." Çenemi sıktım. "Henüz zamanı değil."

"Deneme süremiz iki gün içinde sona eriyor." Sloane'un gözleri sonunda benimkilerle buluştu ve bu, gece gökyüzündeki bir yıldız denizine bakmak gibiydi. Ulaşılabilir oldukları izlenimini veriyorlardı ama elimi uzatıp o geçici duyguları kavramaya çalışsam, fısıltıyla söylenen alaylar gibi parmaklarımın arasından kayıp gideceklerdi. "Sonra ne olacak?"

"O zaman davayı bitirir ve gerçekten çıkmaya başlarız." Naz yapma zahmetine girmedim. "Benim istediğim bu Luna. Bana senin de bunu istemediğini söyle."

Pek çok şeyi bilmiyordum ama onu tanıyordum. Bana karşı hisleri olduğunu biliyordum. Onları öpüşünde tatmış, gülüşlerinde duymuş, vücudunu benimkine bastırışında hissetmiştim. Bunlar aşık bir adamın halüsinasyonları değildi; gerçeklerdi ve elimden kayıp gitmelerine izin verirsem lanetlenirdim.

Ama Sloane omuzlarını dikleştirdiğinde ve ifadesi soğuduğunda, bizi yakınlaştıracığını düşündüğüm duyguların onu uzaklaştıran şeyler olacağına dair içimde sinsi bir şüphe vardı.

"Bunu bugün yapmak istemiyordum ama madem buradasın, bari yapalım." Parmak eklemleri kapı kolunun etrafında beyazlaştı. "Eğlendik; bunu inkâr etmiyorum. Ama deneme süremiz bitti ve artık..." Yutkundu. "Uzun vadede çalışmayacağız."

Kulaklarımda garip bir kükreme patladı. "Ne diyorsun sen?" Sessizce sordum.

Tam olarak ne demek istediğini biliyordum ama bunu onun ağzından duymak istiyordum. Ona bu konuda kolay bir çıkış yolu vermeyecektim.

"Uzatma olmadığını söylüyorum." Sloane'un ağzı sertleşmeden önce bir anlığına dalgalandı. "Ayrılmak istiyorum."

Donuyordum.

Isıtıcı tam güçle çalışıyordu ama kollarımı ve bacaklarımı tüylerim diken diken olmuştu ve kapı kolu elimde buz gibi duruyordu.

Ya da belki de soğuk, Xavier'in bir kış gecesi gibi hareketsiz durduğu, yüzünün şokla oyulduğu koridordan geliyordu.

Ben izlerken keskin kenarları kararlılığa dönüştü ve başını salladı. "Hayır."

Gözlerimi kapattım, keşke buradan başka bir yerde olsaydım, keşke kapıdaki yalvarışı savunmamı o kadar zayıflatmamış olsaydı da ondan telefonda ayrılma planımdan vazgeçmiş olsaydım. Bu yapılacak en cesur şey olmazdı ama Xavier'in incinmiş inançsızlığına şahsen tanık olmaktansa onlarca kez tercih edilebilirdi.

Gözlerimi tekrar açtım ve kafamın içinde *bunu yapma diye* bağırان sese karşı kararlılığımı pekiştirdim.

Buna mecburdum. Eğer şimdi ayrılmazsak, bir gün ayrılmak zorunda kalacaktık ve çok derine inmeden bağları koparmayı tercih ederdim.

Zaten çok derindesin, diye hırladı ses.

Görmezden geldim.

"Bunu olması gerekenden daha zor hale getirmeyin," dedim. "Şartlar açıktı. İki ay çıkacağız, sonra çalışıp çalışmayacağımıza karar vereceğiz. O iki ay bitti ve ben çalışmayacağımıza karar verdim."

"*Sen karar verdin. Bunun iki yönlü bir yol olduğu hakkında bir şeyler söylediğini hatırlıyorum.*" Xavier'in soğuk durgunluğu kayboldu ve gözlerindeki duygu parıltısı ortaya çıktı. "Bana çalışmamamız için iyi bir neden söyle."

"Biz çok farklıyız."

"Biz çıkarken bu bir sorun değildi. Zıt kutuplar her zaman uzun süreli ilişkiler yaşarlar Luna. Bu anlaşmayı bozan bir şey değil."

"Bu bizim için." Boğazıma büyük ve sivri bir şey yerleşmişti ve her kelime çıkarken acı verici bir şekilde kazınıyordu. "Ben uzun süreli ilişkiler için yaratılmamışım, tamam mı? Sıkılıyorum. İşler yolunda gitmiyor. Biz ne

Birlikte çalıştığımız için aramızdaki ilişki zaten karmaşık ve buna mecbur kalmadan ayrılırsak ikimiz için de daha kolay olur."

Konuşmamı son iki gün içinde yüzlerce kez prova etmişim, ama ilk seferinde olduğu gibi şimdi de kulağa yanlış geliyordu.

Neden çalışamayacağımıza dair iyi bir nedenim vardı, ama ona söyleyemedim çünkü ondan, bundan ve *bizden* korkuyordum.

Beni bilerek incitmezdi, şu anda değil, ama ona bir santim veririm, bir mil alırdı. Sözlerine boyun eğecektim, üzerimdeki gücü pekişecekti ve bir gün uyandığımda beni herkesten daha fazla parçaya ayırabileceğini fark edecektim. Geçen hafta sıcağı sıcağına yaptığı bu yorum beni sersemletmişti. Eğer *denerse* ne olurdu?

Bir ilişkinin balayı evresinde her şey yolundaydı, ancak bu evre eninde sonunda sona ermek zorundaydı ve bu gerçekleştiğinde kendimi savunmasız bırakmayı reddettim.

Kısa vadede ne kadar acı verirse versin, uzun vadede yapılacak en iyi şey ayrılmaktı.

"Zorla mı?" Cevabım üzerine Xavier'in gözleri parladı. "Bizi kim zorlayacak, Sloane? Ailen mi, arkadaşlarımız mı, dünya mı? Hepsi kendini becerebilir."

"Durun. Bu akıllı-"

"Akıllı olmak umurumda değil. Benim umurumda olan biziz ve bana yalan söylediğin gerçeği."

Isı yanaklarımı yaktı ve kemiklerimi titreten soğuğu kovdu. "Yalan söylemiyorum," diye tersledim, sesimdeki dalgalanmayı gizlemeye çalışarak. "Mark'la restoranda karşılaştığımız zamanı hatırlıyor musun? İpucu alamadığını söylemiştin. Onun hatasını tekrarlama."

Alçak bir darbeydi ve Xavier'in irkilmesiyle göğsüm burkuldu.

Onu incitmek istemiyordum, ama bunun için gereken buysa, yapacağım şey de buydu - bu süreçte beni ne kadar yok ederse etsin.

"Belki, ama Mark'la benim aramda çok önemli bir fark var." Xavier bana doğru bir adım attı ve ben de içgüdüsel olarak bir adım geri çekildim. Geniş omuzları kapı aralığını doldurdu ve resmi olarak daireme girmemiş olmasına rağmen, varlığı havanın her molekülüne nüfuz etti, görebildiğim, koklayabildiğim, *tadabildiğim* tek şey oydu.

Topraksı kokusu ciğerlerimi kavrayıp sıktı ve dokunuşumun altındaki teninin anısı o kadar canlıydı ki, bir an için uzanıp havada paylaştığımız anların yankılarının izini sürebilirmişim gibi hissettim.

"Sana bir sır vereyim," dedi sessizce.

Kollarımı kavuşturdum ama tekrar konuştuğunda ürpermemi engellemek için hiçbir şey yapmadı.

"Sana neden Luna dediğimi sorup duruyordun. Sana söylemedim çünkü bunun seni tepelere kaçıracağından korktum. Öpüşmeden önce bile, bir reklamcı ve onun müşterisinden başka bir *şey olmadan* önce, hayatımda bir ışıktın. Israrcı, bazen korkutucu ama yine de bir ışık." Xavier'in boğazı sert bir yutkunmayla düğümlendi. "Luna, *mi luna'nın* kısaltması. Benim ayım. Çünkü geceler ne kadar karanlık olursa olsun, sen hep oradaydın, o kadar parlak bir şekilde parlıyordun ki her zaman yolumu buluyordum."

Gözlerimin arkasında iğneler uçuşuyordu. Göğsüm sıkı sıkıya sarılmış bir duygu makarasına dönmüştü ama ona dokunmuyordum, çözölen tek bir ipliğin beni yere sereceğinden korkuyordum.

"Ne zaman oldu bilmiyorum. Bir gün, mevcut yaşam tarzımı sürdürmek istiyorsam birlikte olmak zorunda olduğum biriydin. Sonra, *sen... sen oldun.*" Xavier'in dudaklarına hüznölü bir gülümseme dokundu. "Güzöl, zeki ve dünyaya sunduğün o maskenin altında çok şefkatli. Bunu saklamaya çalışabilirsin ama artık çok geç. Tüm mükemmel ve kırık parçalarıyla gerçek seni gördüm ve her birini seviyorum."

Dikenler dayanılmaz bir noktaya ulaştı. Gözlerimin önünde dans ediyor, Xavier'in yüzünü bulanıklaştırıyor ve dünyamı bir suluboya resmine dönüştürüyorlardı.

Duygularım. Her nokta beni bıçaklıyordu ve eğer konuşmaya devam ederse ve ben kaçmazsam, burada oturma odamın zemininde kan kaybından öleceğimden emindim.

"Dur," diye fısıldadım. Durmadı.

"Yıllardır sana gün be gün aşık oluyormuşum da haberim yokmuş," dedi sesi kalınlaşarak. "Artık biliyorum."

"Yapma." Oda etrafımda daraldı, ciğerlerimdeki havayı sıktı ve basit bir nefes alma eylemi zorlu bir görev haline geldi.

Başım dönüyordu. Sabit durmak için bir şeye tutunmak istedim ama Xavier ulaşabileceğim tek şeydi ve ona dokunmak beni yok ederdi.

Beni canlı canlı derimi yüzdüğünü umursamadan devam etti.

"*Seni* seviyorum, Sloane. Her bir zerrene kadar ve gözlerimin içine bakıp bana aynı şeyleri hissetmediğini söylemeni istiyorum. Tekrar incinmekten korktuğun için kaçmadığını söyle. Son iki ay hayatımın en güzel zamanlarıyken, birlikte çalışamayacağımıza *gerçekten* inandığını söyle. Babamın ölümüne, Perry'ye ve ters giden bir düzine şeye rağmen yine de mükemmeldi çünkü sen oradaydın."

Titremeler vücudumu sarstı. Baskı giderek artıyordu ve bunu daha fazla kontrol altına alamazdım.

"Bunun bir önemi yok." Yalanın tadı o kadar acıydı ki neredeyse boğuluyordum. "Gitmeni istiyorum. Lütfen."

"Senden istediğim bu değildi," dedi sertçe. "Bana karşı *her zaman* dürüst oldun. Yapma-"

"Dürüst davranıyorum!" Ağır ve çılgınca bir şey bedenimin kontrolünü ele geçirdi ve Xavier'in göğsünü itti. Burada olamazdı. Kırıldığımda beni göremezdi ve kırılmanın eşiğinde olduğumu kemik derinliğinde bir kesinlikle biliyordum. "*Seni burada istemiyorum*. Sen beni seviyorsun ama ben sana karşı aynı şeyleri hissetmiyorum. O yüzden *git!*"

Onu itmek tuğladan bir duvarı itmek gibiydi ama gelgitli bir panik dalgası bana insanüstü bir güç aşıladı.

Ne olduğunu görmedim. Sadece bir saniye önce kapıda olduğunu biliyordum; bir saniye sonra kapıyı suratına çarpmışım. Ben yere yığılmadan önce kilit zorlukla kapanmıştı, onun vuruşlarını ve yalvarışlarını duymamaya çalışırken uzuvlarım titriyordu.

Dikenler birleşerek beyaz ve gri bir tabakaya dönüştü ve içimde esneyen boş sızı o kadar baskındı ki, sanki özüm toz haline gelmiş gibi hissettim.

Yıllar önce Bentley ve Georgia'nın yanına gittiğimde bile bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Biz ve bana yalan söylediğın gerçeğı umurumda.

Sonunda gözlerimdeki bulanıklıktan Xavier'i görememiştim ama sesindeki ıstırabı duymuş ve havada hissetmişim. Göğsümdeki boşluğu doldurmak için gelen aynı acıyı yansıtıyordu çünkü haklıydı. Ona yalan söylemişim.

Önemsemem. Önemsemekten de öte.

Hiçbir şey hissedemeyeceğimi düşünürken bana her şeyi hissettirdi ve bu farkındalık yadsınamaz bir gerçeğe yol açtı: Onu *sevdim*, o kadar çok *sevdim* ki nefes alamadım ve onu ittim çünkü aşkın sadece kalp kırıklığıyla biteceğini biliyordum.

Yolculuk varış noktasına değmezdi.

Orada ne kadar kaldığımı bilmiyordum, sırtım kapıya dönüktü ve yaptığım şeyin ağırlığı beni yere sabitlemişti ama Xavier'in vuruşlarının sessizliğe gömülmesine yetecek kadar uzun bir süreydi.

Yanağımdan aşağı ılık ve ıslak bir şey kaydı.

O kadar yabancı bir duyguydu ki, çenemden damlayana kadar ne bulacağımdan korkarak dokunmadım.

Parmaklarımı yüzüme bastırdım. Bir damla madde dudaklarıma damladı ve tuzlu kederini tadana kadar ne olduğunu anlamadım.

Gözyaşı.

BÖLÜM 41

Xavier

Ailem bana boşuna *pequeño toro* dememişti.

Dün gece, komşusu eve gelip polis çağırmakla tehdit edene kadar Sloane'un dairesinin dışında kalmıştım. Normalde, bu beni caydırmazdı - yapabilecekleri en kötü şey beni aylaklıkla suçlamaktı - ama Sloane fikrini değiştirmeyecek ve ayrıldığımız gün kendini kollarıma atmayacaktı.

Yeni bir stratejiye ihtiyacım vardı.

O sabah DC'ye giderken tüm tren yolculuğunu bunun üzerine düşünerek geçirdim. Sloane beni sevmediğini söylemişti ama tepkisi umursamayan biri gibi değildi. Onu hiç bu kadar perişan görmemiştim ve acı çektiğini bilmek beni her ne kadar öldürse de, acısı iyi bir şeydi. Bu onun *bir şeyler* hissettiği anlamına geliyordu; eğer hissetmeseydi, Mark'a yaptığı gibi beni de reddedebilirdi.

İronik bir şekilde, duyguları ne kadar güçlüyse, içine kapanması ve uzaklaşması da o kadar olasıydı. Sloane tekrar incinmekten korkuyordu ama benim verdiğim hiçbir güvence onu Fuckface Bentley sayesinde bir yerlerde incinmeyeceğine ikna edemezdi. Bu sonuca kendisi varmak zorundaydı.

Soru şuydu: Ona nasıl ulaşabilirdim?

Çünkü ayrılığımızı olduğu gibi kabul etmemin imkanı yoktu. Hele ki Sloane'u da beni olduğu kadar mahvetmiş gibi görünürken.

Seni burada istemiyorum. *Sen beni seviyorsun ama ben sana karşı aynı şeyleri hissetmiyorum. O yüzden git!*

Bir mengene göğsümü sıktı. Bir elimi yüzüme sürerek Sloane'un işkence görmüş yüz ifadesini zihninden silmeye çalıştım.

"Hayallere dalmak için bir dakika daha ister misin, yoksa toplantımıza başlayabilir miyiz?" Soğuk bir ses beni şimdiki zamana geri sürükledi. Bir kaktüs denizi kadar davetkârdı ama en azından ayrılık düşüncelerimi - şimdilik- kovmayı başarmıştı.

Alex Volkov masasının diğer tarafından beni izliyordu. Hoşnutsuzluk yayıyordu ama buradaydı, bu da yarı iyiye işaretti. "Burada olmak için hayvanat bahçesine yapacağım aile gezisini ertelemek zorunda kaldım, o yüzden bu işi çabuk halledelim," dedi. "On dakikanız var."

Alex'i hayvanat bahçesinde bir bebek arabasını iterken hayal etmeye çalıştım ama oraya adım atmasının tek yolu, sihirli bir şekilde kilitli muhafazalarda tuttukları vahşi orman kedilerinden birine dönüşmesiydi.

"İyi tarafından bak," dedim, şaka yapmaya çalışarak. "Smithsonian birilerini *gerçekten* kızdırmadıysa, hayvanat bahçesinin on dakika içinde hâlâ orada olacağından eminim."

Bana ifadesiz bir şekilde baktı ama sıcaklığın otuz derece düştüğüne yemin edebilirdim.

Doğru. Alex'in Alex'in bir taş kadar mizah duygusuna sahip olduğunu unutmuşum.

Ona yangında neler olduğunu hızlıca anlattım. Tüm bunları zaten biliyordu, ancak bu özet onun tepkisini yüz yüze ölçme fırsatı sağladı.

En değerli mülklerinden birinin yok edilmesi konusunda garip bir şekilde sakindi. Kabul ediyorum, pek duygusal bir insan sayılmazdı ama bir *şeyler* beklerdim. Sert bir azarlama, evimin karşısında bir keskin nişancı... hatta kaşlarını çatmasını bile.

Bana bunların hiçbirini vermedi.

"Anlıyorum," dedi ben sözümü bitirdikten sonra. Suçluluğun acı tortusu ağzımda kaldı ama sonraki sözleriyle buharlaştı. "Araştırdım. Yangın garip bir elektrik kazası sonucu çıkmamış. Sabotajmış."

Sabotaj. Bu kelime bir atom bombası gibi patladı. Odanın içinde çok dalgaları yayıldı ve Alex'e baktım, şaka yapmadığından emin olmasam şaka yaptığından da emindim. Asla. "Sen neden bahsediyorsun?"

Alex, "Ekibim yangını araştırdı, çünkü o sigortacı aptalların zerre kadar yetkinlik göstereceklerine güvenemem," dedi. "Kablolar eskiydi ama kendi kendine patlamadı. Biri ona yardım etmiş."

"İçeride ben, Vuk, Willow ve inşaat ekibinden başka kimse yoktu," dedim. "Ekip üyeleri Harper tarafından iyice incelendi."

"Hayır, onlardan biri olamaz. Bunu her kim yaptıysa, işçiler gelmeden önce gizlice içeri girmiş, kalan sağlam kabloların yalıtımını kazımış ve maruz kalma şanslarını en üst düzeye çıkarmak için yeniden konumlandırmış."

Tanrım. Uykuya dalmış ve Nate Reynolds filminin ortasında uyanmış gibiydim. "Ekibiniz tüm bunları yanmış bir kasadan mı bulmayı başardı?"

Alex'in gülümsemesinde en ufak bir sıcaklık belirtisi yoktu. "En iyisini işe alırım."

Sabotajcının başka bir binasını hedef almasından endişelendiyse de bunu belli etmedi.

Sabotaj. Kelimeyi ve içerdiği anlamları kafamda evirip çevirdim.

"Bu hiç mantıklı değil," dedim. "Kim kasayı kundaklayacak kadar sabote etmek ister ki?" Gece hayatı sektörü acımasızdı, ancak oyuncuların çoğu açıkça suç işlemekten kaçınırdı.

Çetenin içindeydiler. Eğer mafyadaysalar, işlettikleri kurum benimkinden çok farklıydı; orada bir tehdit yoktu.

"Benim de payıma düşen düşmanlarım var. Vuk'un da öyle. Senin de öyle." Alex'in sesi sıkılmış gibiydi, sanki kundaklama yerine hava durumunu tartışıyormuşuz gibi. "Suçluyu yakalamak zaman alacak ama onları bulacağım."

Sonunda, işte oradaydı - Alex'in dışa dönük soğukkanlılığını yalanlayan buz gibi bir öfke lekesi. Suçlu her kimse, izini bulduğunda onu dünya kadar acı bekliyordu.

"Benim düşmanım yok," dedim. Rakipler, elbette. Benden hoşlanmayan insanlar, kesinlikle. Ama düşmanlar? Mafyada değildim. Beni öldürmek ya da yakınlarıma zarar vermek isteyen insanlar yoktu.

Alex, "Zengin ve göz önünde olan herkesin düşmanları vardır, bilmeseler bile," dedi. Saatine dokundu; on dakika olmuştu. "Ben sabotajcının icabına bakacağım. Sen de hasarı onarmakla ilgilen."

Kulübün geleceğiyle ilgili yaklaşan kararımı unutmuştum; Sloane ve Alex'le yaptığım bu görüşme dikkatimi çok dağıtmıştı.

Kai şehit rolü yapmam konusunda haklıydı ama zamanı dondurmanın bir yolunu keşfetmezsem kulübü son teslim tarihine kadar asla faaliyete geçiremeyecektim.

Alex'e de söyledim.

"Bunun bizim durumumuzla hiçbir ilgisi yok," dedi saatini tekrar kontrol ederek. "Markovic'e ne olursa olsun bu işi halledeceğini söyleyen sen değil miydin? 'Hayır dersen, kulüp yine de açılacak. Kasanın güvenliğini sağlayamazsam, başka bir yer bulurum. İdeal değil ama iş dünyası her zaman ideal olanla ilgili değildir. Önemli olan işleri halletmektir ve sen olsan da olmasan da ben halledeceğim."

Yüzümü buruşturdum. Başka biriyle yaptığım konuşmanın kelimesi kelimesine bana aktarıldığını duymak ürkütücüydü.

"Kendine ait bir şey istiyordun; işte bu senin şansın," dedi Alex. "Tabii yalan söylemediysen ve kulübü sadece mirasın için kurmadıysan. Eğer durum buysa, seni fena halde yanlış değerlendirmişim demektir.

yanlış olmak." Yeşil gözleri uyarı ile parlıyordu. "1 Ocak günü öğlene kadar bir karar verin."

Ayağa kalktı ve beni ofisinde yalnız bıraktı, sözleri düşmeye hazır bir giyotin gibi sallanıyordu.

Sizi zerre kadar umursamayan bir adam tarafından azarlanmak gibisi yoktu, her şeyi çabucak bir perspektife oturtmak için.

Alex kulübe yatırım yapmış olabilir ama bana kişisel olarak yatırım yapmamıştı ve doğrudan meselenin özüne inmişti.

O da haklıydı. Vault, mirasım nedeniyle bir zorunluluk olarak başladı ama kısa sürede bir tutku projesine dönüştü. Bir iş kurmayı *seviyordum*. Heyecanı, zorlukları ve bana ait bir şey yaratmayı seviyordum. Keyfi bir son teslim tarihinin bunu mahvetmesine gerçekten izin verecek miydim?

Cevabımı almak için 1 Ocak'a kadar beklememe gerek yoktu; o günün ilerleyen saatlerinde New York'a döndüğümde cevabımı almıştım.

Ancak Alex'e söylemeyi erteledim; ilgilenmem gereken çok daha acil başka bir mesele vardı. Sloane'la deneme sürem yarın resmen sona eriyordu ve ondan önce ona ulaşmam gerekiyordu.

Alex'le görüşmem dün gecenin acısını hafifletecek kadar beni meşgul etmişti ama Sloane'un ofis binası görüldüğünde içimi burkan bir sızı yeniden ortaya çıktı.

Ayrılmak istiyorum.

Sen beni seviyorsun ama ben sana karşı aynı şeyleri hissetmiyorum.

Acı bir bıçak gibi keskinleşti ve büküldü. Başka erkekler bu kadar baştan savıldıktan sonra pes edebilirdi, ben de ciddi olduğunu düşünseydim ederdim. Ama bu sözleri Sloane'un ağzından duymaktan daha kötü olan tek şey, bunları söylerken yüzünü görmektir. İstirabı

Benimkini yansıtıyordu ve aşktan bu kadar korkması için ne kadar acı çekmiş olması gerektiğinden nefret ediyordum.

Belki de sadece hayal görüyordum.

Her iki durumda da henüz bitmemişti. Son düdüğe dakikalar kalmıştı ama hâlâ gidişatı değiştirip geri dönüş zaferi kazanma şansım vardı. Bu umut kırıntısı beni ayakta tutan tek şeydi çünkü Sloane'u kaybetme düşüncesi...

Böyle bir şey olmayacak. Onu kaybetmeyeceksin.

Yapamazdım. Onu daha yeni bulmuşken olmazdı. Onu kaybetmek, bu süreçte kendimden önemli bir parçayı kaybetmek anlamına gelirken olmazdı.

Binaya girdiğimde kalbim acıyla çarpıyordu ama Kensington PR'a vardığımda Jillian'ı ve birkaç kıdemsiz reklamcayı Sloane'un ofisinin önünde, kulaklarını kapıya dayamış halde bulduğumda endişem yerini şaşkınlığa bıraktı.

"Ne...?"

"Şşş." Jillian parmağını ağzının üzerine koydu. *Perry*, diye mırıldandı. Oh, lanet olsun.

Yanına yaklaştım ve pencereden içeri bir göz attım. Sloane panjurlarını tam olarak kapatmamıştı, bu da içeride yaşanan dramın bir anlık görüntüsünü ortaya çıkarıyordu.

Perry Wilson, dedikodu gurusunun kendisi, çılgınca el kol hareketleri yapıyordu. Onu ikinci kez şahsen görüyordum ve bir kez daha ne kadar sıradan görüldüğüne şaşırmıştım.

Kendine özgü sarı saçları ve pembe papyonu bir yana, sokakta rastladığım herhangi bir adamdan farksızdı. Boyu beş beş ya da beş altıdan uzun olamazdı, sıksa vücudu bir blazer ceket ve kot pantolonun içine sıkışmıştı. Klavyenin arkasında bu kadar kabadayı olan biri için, şahsen çok küçüktü.

Ancak sesi kapıyı delip geçecek kadar yüksekti. "Sen olduğunu biliyorum. O sahte ipuçlarını benim için yerleştiren sendin."

Sloane masasının arkasında oturmuş, sıkılmış bir ifadeyle onu izliyordu. "Perry, hayatım, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Ben meşru iş kaygıları olan bir reklamcıyım. Beni suçladığın türden kurnazlıklara girecek vaktim yok." Telefonuna dokundu. "Zaten iftira nedeniyle dava ediliyorsunuz. Buna bir de iftirayı eklemeyin."

Perry'nin yüzü kravatıyla aynı renge döndü. "Her yerde gözlerim ve kulaklarım var, Sloane. Bana Tilly'nin Russo'ların tatil partisinde ilişkiyi tartışırken *seni gördüğünü* söylediler. Şimdi Soraya'nın aptal yordakçılığı beni sosyal medyadan yasaklattı ve bu iftira davası da saçmalık."

"Güzel. O zaman bu konuda endişelenmenize gerek yok," dedi Sloane. "Gözlerin ve kulaklarına gelince, belki de o gönderiyi yüklemeyen önce senin için gerçekleri kontrol etmeleri gerekirdi. Bu yirmi birinci yüzyıl, Perry. Eğer yirmi iki yaşındaki bir kızla ve hayranlarıyla başa çıkamıyorsan, kariyerini değiştirmek isteyebilirsin. *Fast and Furriness*'in yeni bir metin yazarı aradığını duydum."

Perry öfkeyle titredi. "Bu yanına kalmayacak."

"Lütfen bana klişe kötü adam replikleri söyleme." Sloane içini çekti. "İlgilenmem gereken müşterilerim var ve senin de batan geminden kaçmadan önce yatıştırman gereken reklamcılar var."

Blog yazarı o kadar öfkeliydi ki sesi neredeyse duyulmayacak seviyeye düştü ve daha sonra söylediklerinin sadece bir kısmını duydum.

Kaltak... yıldız müşterini kontrol et... siktiğinden bahsetmiyorum.

Jillian ve diğer reklamcılar kapıdan dağıldılar. Bir dakika sonra Perry pembe ve kolonyalı bir hortumla dışarı fırladı. "Hey, dostum." Elimi omzuna, yanından geçerken tökezlemesine neden olacak kadar sert bir şekilde vurdum. "Sorunlarını duyduğuma üzüldüm. *Fast and Furriness*'ta iyi şanslar."

Perry öfkeyle ciyakladı ama benimle fiziksel olarak yüzleşmeyecek kadar akıllıydı. Asansöre doğru tepindi, öfke nöbeti geçiren bir çocuktan farksız görünüyordu ve yıllar boyunca pek çok güçlü insana bu kadar sıkıntı veren adamın bu olduğuna inanamıyordum.

Perdenin arkasına bakmak ve gerçek Oz Büyücüsü'nü görmek gibiydi.
Hayal kırıklığı.

Sloane'un ofisine girip kapıyı arkamdan kapattığımda Jillian kıkırdadı ve beni durdurmadı.

Perry gidince omuzlarındaki sertlik azaldı ama beni görünce tekrar gerildi.

Sloane'un yorgun olduğu belliydi ama gözlerinin altındaki mor lekeler ve ağzını çevreleyen gerginlik çizgileriyle bile o güne kadar gördüğüm en güzel kadındı. Bunun görünüşüyle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey onun kim *olduğuyla* ilgiliydi.

Zeki, sert ve çok benim.

Bunu daha önce fark etmeliydim ve o da fark edene kadar sonsuza kadar bekleyecektim.

"Demek Perry'nin işi gerçekten bitti, ha?" Ben sordum.

Dün geceki konuşmanın yarattığı yıkım henüz tam olarak yatışmamışken Perry gibi sıradan bir konu hakkında konuşmak tuhaftı. Enkaz etrafımızda süzülüyordu, her bir parça neyin tehlikede olduğunu sessiz bir şekilde hatırlatıyordu.

Ancak hemen burada bulunma nedenime atlamak, Sloane'un çenesini kapatması için kesin bir yol olurdu. İşleri yumuşatmam gerekiyordu ve dürüst olmak gerekirse, konu ne olursa olsun onunla tekrar konuşmak için her bahaneyi kabul ederdim.

"Şimdilik, ama onun gibi insanlar her zaman hayatta kalmanın bir yolunu bulur." Sloane kalemini masasına vurdu, gözleri temkinliydi. "Bugün için planlanmış bir toplantımız yok."

"Hayır, yok."

Tap. Tap. Dokun.

Gergin ritim, havada damlayan gerilimi yansıtıyordu. O kadar güçlüydü ki boğazımın arkasında tadını alabiliyordum ve onu yakalayıp öpmekten başka bir şey istemesem de bu konuda akıllı davranmalıyım.

Son bir şansım vardı ve bunu berbat etmeyecektim. Sloane'un boğazı bir yutkunmayla sarsıldı. "Xavier..."

"Merak etmeyin. Olay çıkarmaya gelmedim." Ellerimi ceplerime soktum ve ona uzanmamak için yumruk yaptım. "Sana üç şey söylemeye geldim. Birincisi, bu sabah Alex'le yangın hakkında görüştüm. Sabotaj olduğunu söyledi."

Tıkırtılar kesildi. Bu bilgiyi işlerken kafasının içindeki çarkların döndüğünü görebiliyordum. "Sabotaj. Kim tarafından?"

"Hâlâ net değil." Toplantıyı onun için özetledim. "Sorun Alex'te, ben kulübü onarıırken o da bu işi çözecek ve benzer bir şeyin bir daha yaşanmaması için gerekli önlemleri alacak."

Sloane kıpırdamadan durdu, gözleri şaşkınlıkla parlıyordu ve ihtiyatlı bir umut benimkilere taze yakıt döküyordu. Umut, hâlâ umursadığı anlamına geliyordu ve eğer hâlâ umursuyorsa bu, yaklaşan kumarımı kazanma şansımın sonsuz derecede artacağı anlamına geliyordu.

"Bu da ikinci şey," dedim daha sessiz bir şekilde. "Kasa ile devam edeceğim. Sen ve Alex ikiniz de haklıydınız ve son tarihi geçip mirasımı alamamam umurumda değil. Kulübün amacı artık bu değil. Bunu fark etmem için kıcıma bir tekme yemem gerekti." Ağzımdan alaycı bir gülümseme geçti. "Ya da iki tane."

Sloane'un bakışları, üzerine çelik bir kapı çarpmadan önce adını koyamadığım başka bir duyguyla titreşti. "Güzel. Zaten harcadığınız çabayı boşa çıkarmanın bir anlamı yok."

"Son şey." Bir adım daha yaklaştım, gözlerim onunkilere dikilmişti.

"Deneme süremiz yarına kadar bitmiyor, bu da henüz bitmediği anlamına geliyor. Resmi olarak değil."

Sloane'un kalemini tutuşu sıkılaştı. "Ben kararımı çoktan verdim." "Fikrini değiştirmek için hâlâ vaktin varsa bu sayılmaz."

Ağzı düz bir çizgi haline gelmeden önce bir anlığına titredi. "Bunu olması gerekenden daha zor hale getirme."

Sesi acıyla doluydu ve bu beni teşvik etmeye yetti. Onun acı çektiğini görmekten nefret ediyordum ama bu ona ulaştığım anlamına geliyorsa, buna katlanacaktım.

"Bunu elimden geldiğince zorlaştıracam," dedim şiddetle. "Seni seviyorum Sloane ve seni bu kadar kolay bırakacağımı sanıyorsan yanıyorsun. Hayatımın yarısını zor şeylerden kaçarak ve kolay yolu seçerek geçirdim çünkü hiçbir şeyi uğruna *çalışacak* kadar istemedim." Yutkundum. "Sonra seninle tanıştım ve sonunda insanların aşkın uğruna savaşmaya değer olduğunu söylerken ne demek istediklerini anladım. Kulağa klişe gibi geldiğini biliyorum ve bunu bir filmde duysaydınız muhtemelen hakkında sert bir eleştiri yazardınız"-Sloane kahkahayı bastı-"ama ben ciddiyim. Önemli olan şeyler için savaşmayı öğrendim ve bu dünyada benim için senden daha önemli *hiçbir şey yok*. Ne kulüp, ne mirasım, ne de itibarım."

Bir adım daha yaklaştım, ona dokunmak için yanıp tutuşuyordum ama dokunamayacağımı da biliyordum.

"Korktuğunu biliyorum," dedim. "Kahretsin, ben de korkuyorum. Hiç aşık olmadım ve aşık olmayı da hiç *istemedim*. İnsanların böyle durumlarda ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok, muhtemelen bu yüzden buradayım ve kendimi rezil ediyorum." Sesime bir parça kendini küçümseme karıştı. "Eğer bana karşı gerçekten bir şey hissetmiyorsan, bunu kabul ediyorum." *Bu beni öldürse bile*. "Ama eğer azıcık da olsa hissediyorsan, o zaman benim yaptığımı yapma. *Olabileceklerden* korktuğun için *olabileceklerden* kaçma."

Açık sözlüydü ama Sloane her zaman açık sözlülüğe en iyi şekilde karşılık vermiştir. Onda sevdiğim pek çok şeyden biri de buydu.

"Geleceğimizin nasıl görüldüğünü bildiğimi söyleyerek yalan söylemeyeceğim. Kimse bilemez. Ama ne olursa olsun, bunu birlikte çözeceğimizi biliyorum," dedim usulca. "Her zaman öyle yaparız."

Sloane hareket etmedi, konuşmadı ama gözleri şüpheli bir parlaklıkla parlıyordu.

Derin bir nefes aldım ve söyleyeceğim şey için kendimi hazırladım. "Yarın, Empire State Binası'nın tepesinde. Gece yarısı benimle buluş." Bu

deneme süremizin resmi olarak sona erdiği zamandı. "Eğer gelmezsen..." Boğazımdaki cam kırıklarını yutkunarak geçiştirdim. "Cevabının ne olduğunu öğreneceğim ve bundan bir daha asla bahsetmeyeceğim." Sloane yine sulu bir kahkaha attı. "*Sleepless in Seattle*'da beni mi kandırıyorsun?"

"*Gossip Girl*, aslında. Doris büyük bir hayranıydı," dedim kısa bir gülümsemeyle. Sonra yüzüm asıldı ve sesim yumuşayarak daha şefkatli bir hal aldı. "Sonsuza dek mutlu sonların gerçekçi olmadığını düşündüğünü biliyorum Luna, ama öyle olmak zorunda değiller. Sadece onlara kendin için yeterince inanmalısın."

Cevap vermedi. Yanıt vermesini beklemiyordum ama dışarı çıktığımda kalbim boğazıma düğümlemişti ve stratejimi yeniden gözden geçirmekten kendimi alamadım.

Sloane'a ültimatom vererek büyük bir kumar oynamıştım ama farklı olduğumuz kadar aynı yönlerimiz de vardı. Bu itici güce ihtiyacı vardı.

Sadece bunu yaparken hayatımın en kötü hatasını yapmadığımı umuyordum.

BÖLÜM 42

Sloane

Saate bakmadan duramıyordum.

Saat öğleden sonra birdi; deneme süremin bitmesine on bir saat vardı. Xavier'le olan sözleşmemin süresi doldu, ancak salatamı tabağımda gezdirirken yaklaşan son tarih iştahımı kaçırdı.

Ortaya çıkmazsanız, cevabınızın ne olduğunu bileceğim ve bundan bir daha asla bahsetmeyeceğim.

İlişkimizin bitmesi bir yana, ben gelmezsem ne olur? Birlikte çalışmayı bırakır mıydık? Onu bir daha göremez miydim? Son iki ay hiç yaşanmamış gibi geçmişte kaybolur muydu?

Bundan mutlu olmalıydım. *İstedğim* buydu, ama eğer durum buysa, neden midem bulanıyordu?

Daha önce zorla mideye indirdiğim birkaç lokma midemde çalkalandı. Xavier ile tüm bağları koparmak yapılacak en akıllıca şey olurdu. Dudaklarının tadını, içimde nasıl hissettiğini ve bana nasıl sarıldığını bilirken eski iş ilişkimize geri dönemezdik-

"Hellooo. Dünyadan Sloane'a." Isabella elini yüzümün önünde salladı ve sarmal düşüncelerimden koptu. "Neredesin sen?"

"Özür dilerim." Yemekten bir ısırık daha almaya çalıştım. Tadı karton gibiydi. "Sadece düşünüyordum."

"Bu gece hakkında mı?" Alessandra'nın gözleri bilmiş bir endişeyle parlıyordu. "Ne yapacağına karar verdin mi?"

İş günlerinde öğle yemeği için genellikle dışarıdan bir şeyler alırdım ama arkadaşlarımdan benimle uygun bir restoranda buluşmalarını istedim çünkü tavsiyelerine ihtiyacım vardı. Onlara Xavier'in ultimatoomunu anlattım ve tepkileri çok farklı oldu. Isabella sorgusuz sualsiz onunla buluşmamı istedi. Vivian kalbimin sesini dinlemem gerektiğini söyledi ki bu pek yardımcı ol m a d ı çünkü kalbimin berbat seçimler yapmak gibi bir alışkanlığı vardı. Alessandra şaşırtıcı bir şekilde tarafsızdı ama masadaki herkes arasında, bir karar vermenin ne kadar önemli olduğunu anlamıştı. kendi zamanımda karar verdim, başkasının değil.

Sorun şu ki, fazla zamanım yoktu; en fazla saatlerim vardı.

"Hayır." Bir parça cevizi kenara attım; garsona salatama koymamasını söylemeyi unutmuştum.

En çok hangi yemekleri sevdiğini bilmediğim için her şeyden biraz sipariş ettim.

Cevizli değil ama.

Akmayan duygular boğazımı doldurdu. Dün gecedan beri ağlamamıştım ve arkadaşlarıma gözyaşlarımdan bahsetmemiştim. Konuyla ilgisi yoktu; fiziksel bir semptomdu, hepsi bu.

Neyin fiziksel belirtisi olduklarını incelememe izin vermedim. "Gitmemeliyim. Gitmeyeceğim," dedim gönülsüz bir inançla. "Onunla buluşmak aptalca olur, değil mi? Eninde sonunda ayrılacağız ve yara bandını şimdi söküp atmak daha sonra söküp atmaktan iyidir."

Isabella kaşlarını çattı, Alessandra sessizce tavuğunu kesti ve Vivian bakışlarını görmeden suyundan bir yudum aldı.

Ugh. Arkadaşlarımı severdim ama belli ki önyargılıydılar. Hepsi iğrenç bir şekilde aşıkta ve sonsuza dek mutlu *sonlarını* elde etmiş olsalar da sayılmazlardı. Aşık olmak *istiyorlardı* ve sadece kim oldukları için kendilerini sabote etmiyorlardı. Ben hiçbir zaman ilişkilerde başarılı olan yumuşak, sevgi dolu bir tip olamadım ve yalnız olmaktan son derece mutluydum.

Mükemmel bir şekilde. Mutluyum.

Bir çileği o kadar büyük bir güçle bıçakladım ki tabak sallandı. "Neyse, flört hayatım hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter," dedim. "Sana Perry'nin dün ofisime yaptığı ziyaretten bahsetmiş miydim? Çok *öfkeliydi*."

Masadakilere Perry'nin tatmin edici çözümlemesini anlattım ve onlar da beni cesaretlendirmek için doğru sesleri çıkardılar ama hâlâ benim Xavier ikilemime takıldıklarını söyleyebilirim.

Dürüst olmak gerekirse, ben de öyleydim.

Perry gittikten sonra olanları hatırladığımda sesim sonlara doğru kesildi. Xavier ortaya çıkmıştı ve kalbim kurtulmak istercesine kaburgalarımın çarpmıştı.

Sonsuza dek mutlu sonların gerçekçi olmadığını düşündüğünü biliyorum Luna, ama öyle olmak zorunda değiller. Sadece onlara kendin için yeterince inanmalısın.

Midem tekrar kazındı ve arkadaşlarımı yemeklerinden ürküterek aniden ayağa kalktım.

"Ben tuvalete gidiyorum," dedim. "Hemen döneceğim."

Başımı eğdim ve hızlı adımlarla kadınlar tuvaletine doğru yürüdüm. Yürüdükçe nefes almak ve Xavier'le ilgili anıları -gözlerindeki sıcaklık, sesindeki çığlık, *Sleepless in Seattle* yorumumdan sonra gamzelerinin kısa bir anlık görüntüsü- unutmak daha kolay oluyordu. Yemek odasındaki sohbet de yardımcı oldu. İstenmeyen düşünceleri bastırmak için biraz beyaz gürültü gibisi yoktu.

Arkadaşlarımla, geçen yılki açılışında bir müşterinin ölmesinin ardından itibarını temizleyen Le Boudoir'da buluşmayı tercih etmiştim. Adli tabipler bunun doğal bir ölüm olduğuna karar vermişti ve bu ürkütücü olay, yılın bu zamanı için şaşırtıcı bir hareketlilikle dolup taşan restorana garip bir gizem katmıştı.

Bir köşede, Buffy Darlington eski paralı seçkin sosyetenin masasına hükmediyordu. Bir diğerinde ise Ayana sevgiliyle oturuyordu; siyah saçlı, yakışıklı bir adamdı ve yüzünde gergin bir ifade vardı. Hararetli bir tartışma yaşıyor gibiydiler, bu yüzden selam vermedim; zaten havamda da değildim.

Tuvaletin kapısını iterek açtım ve tuvaleti kullandım. Cildim soğuk ve nemliydi ama ellerimi yıkayıp rujumu yeniden sürdüğümde mide bulantımı kontrol altına almıştım. Sayılır.

Telefonumu tekrar kontrol ettim. *On buçuk saat.*

Boğazımda yükselen safrayı yuttum. Daha çok zaman vardı. Elbette ben-

"Sloane."

Başımı kapıya doğru çevirdim. Bu sesi tanıyordum ve şimdi ya da hiçbir zaman görmek istemediğim insanlar arasında o ilk beşe giriyordu.

Üvey annem Chanel tüvit takım elbisesi ve az önce bütün bir limonu yutmuş birinin ifadesiyle bana doğru yürüdü.

Yüzümdeki iç kargaşayı sildim. "Caroline."

Kadınların tuvalete toplu halde gitmesi gerektiği fikrine hiçbir zaman katılmamıştım ama Caroline'ın gözlerini oyduğum için ağır saldırı suçundan yargılanmamak için arkadaşlarımdan birinin yanımda olmasını diledim.

Rhea'yı kovmuş, Pen'in benimle görüşmesini engellemiştii ve her yönüyle berbat bir insandı. Şu anki ruh halime bakılırsa, onu topuğumla bıçaklamazsam şanslı sayılırdı.

Yanıma gelirken kendi topukları fayans zemine çarptı. Çantasına uzandı ve bir ruj çıkardı.

"Salı öğleden sonra seni burada görmeyi beklemiyordum," dedi, abartısız leylak rengini hassasiyetle yeniden uygulayarak. "Senin o küçük işinde olman gerekmiyor muydu?"

"Benim küçük *işim* ülkenin en iyi halkla ilişkiler firmalarından biri." Ona kırılğan bir gülümseme verdim. "Herkes para için evlenmez. Bazılarımız bunu hak edecek kadar zekidir."

"Ne kadar tuhaf." Caroline rujunu tekrar sürüp çantasına attı. "Senin *avam* maceralarını dinlemeyi ne kadar sevsem de..." Burnunu kırıştırdı. "Konuşmak istediğim başka bir şey var."

"Boynuzlarınızı nerede parlatabileceğinizi bilmiyorum. Belki de Google'da *iblis servislerini aratmalı* ve oradan devam etmelisiniz."

Ağzını büzdü. "Açıkçası Sloane, işte bu yüzden düzgün bir koca bulmaya *çalışmaktansa çalışsan* daha iyi olur. Hiçbir saygın erkek böyle çocukça bir mizaha müsamaha göstermez."

"O zaman 'saygıdeğer' erkeklerden hoşlanmamam iyi bir şey. Bir şey söyleyip sonra dönüp tam tersini yapmak gibi bir huyları var - bazen kız kardeşinizle."

Caroline'ın gözleri Bentley göndermesi karşısında kısıldı ama yemi yutmadı. "Bu Penelope hakkında," dedi ve böylece benim iğneleyici esprilerim ortadan kayboldu.

Xavier'in bana verdiğinden beri Pen hakkında herhangi bir bilgi almamıştım. Caroline'a bilgi için yalvarma zevkini tattırmak istemiyordum ama bir sonraki sözlerini beklerken nabzım çılgınca bir ritimle atıyordu.

Caroline bir süre durakladıktan sonra, "Son zamanlarda kendisi gibi davranmıyor," dedi. "Zar zor yemek yiyor ve yeni bir bakıcıya geçişi... zor oldu. Normalde çok usludur."

Sen nereden bileceksin ki? Kendi kızınla bile konuşmuyorsun. Perry'nin bomba gibi paylaşımından sonra neler olduğuna dair ilk elden bilgi verirken üvey annemi kendimden soğutmamak için iğneleyici cevabımı geri çektim. Pen'in yemek yemediğinin ortaya çıkması beni endişelendirmişti ama Caroline'ın gelişmeler karşısında şok olmuş gibi görünmesine inanamıyordum. Sebebin ne olduğunu *biliyor* olmalıydı.

"Rhea'yı özlüyor," dedim. "Rhea doğduğundan beri onunla birlikte. Onun için neredeyse bir anne ve sen onu gecenin bir yarısı tek kelime etmeden gönderdin. Tabii ki üzgün." Caroline gerildi. Giysileri ve sosyal statüsü dışında hiçbir şeyi önemseydiğini sanmıyordum ama *anne* yorumunda bir an için incindiğini gördüğüme yemin edebilirdim.

"Evet, belki de bu konuda biraz aceleci davrandık," dedi sert bir sesle. "Ancak, Rhea seninle gizlice ziyaretler yapmak için komplo kurdu."

George ve ben yokken Penelope. O güvenilirmez biri ve yaptıkları cezasız kalamazdı."

"Güvenilmez mi?" Bu kadar öfkelenmemiş olsaydım gülerdim. "Eğer güvenilirmezlik konusunda endişeleniyorsan, evindeki diğer birkaç kişiye bakmalısın. Evet, Rhea ihmal ederek yalan söyledi ama bunu Pen için yaptı. Kızını evde tutmaktan ve sizin için yeterince *mükemmel olmadığı için yokmuş gibi* davranmaktan mutlu olabilirsiniz ama o bir çocuk. Onu önemseyen birine ihtiyacı var ve siz az önce evinizde buna uygun olan tek kişiyi elinizden aldınız."

Caroline'ın dudakları leylak renginde ince bir çizgi oluşturdu. "Her ne olursa olsun, yıllar önce çekip gittiğinde ve bu aileyi *küçük düşürdüğünde* durumun ciddiyetini anlamıştın. Senin yüzünden Kensington adı sonsuza dek skandalla lekelenecek. Bizim dünyamızda kimse yabancılaşmaları unutmaz, Sloane ve sen Penelope'den diğer ayrıcalıklarınla birlikte vazgeçmeyi *seçtin*. O zaman gururunu yenemedin ve şimdi de Rhea'yı kendinle birlikte aşağıya çektin. Kendinden başka suçlayacağın kimse yok."

"Pen'e erişimi bir kredi kartı ya da banka hesabı gibi bir *ayrıcalık olarak görmen* tam da bu yüzden ona ebeveynlik yapmaya uygun değilsin" dedim, sesim öfkeden kısılmıştı.

Caroline alaycı bir tavırla, "Oh, o kibirli kibrini bir kenara bırak," dedi. "Eğer 'ona ebeveynlik yapmaya uygun' olmasaydım, şu anda seninle konuşuyor olmazdım. İnan bana, zamanımı bir restoranın tuvaletinde *eski üvey kızım*la sohbet etmekten daha iyi değerlendiriyorum." Daha sakın bir şekilde konuşmadan önce derin bir nefes aldı, "Bahsettiğim gibi, Penelope yaramazlık yapıyor. Ayrıca seni sorup duruyor. Durmadan. Ve düşündüğünüzün aksine, ben kalpsiz bir canavar değilim. O benim tek kızım. Onun istek ve ihtiyaçlarını önemsiyorum."

Aniden ortaya çıkan sevgi dolu anne rolünü yutmadım. Belki Caroline Pen'in istek ve ihtiyaçlarını biraz önemsiyordu ama kendisini çok daha fazla önemsiyordu.

"O kadar ki, KYS teşhisi konulduğundan beri onu görmezden geliyorsun," dedim. Elimde değildi; Caroline'a isyan yasasını okumak için can atıyordum

ve şimdi elime bir fırsat geçmişken bunu bırakmam mümkün değildi.

Sinirlerine dokunmuş olmalıyım, çünkü yüzü anında kızardı. "Onu görmezden gelmedim," diye tersledi. "Onu korumak için evde tuttum. Bu durumdayken şehirde gezip tozması gerektiğini düşünmüyorum ve dünyamızın 'farklı' ya da 'yeterince iyi değil' olarak gördüğü kişilere nasıl davrandığını en iyi sizin bilmeniz gerekir." Ağzı buruştu. "Tanrı biliyor ya, George'la evlendikten sonra zor zamanlar geçirdim. *Yıllarca* beni hiçbir hayır kurumunun yönetim kuruluna almadılar."

"Başınız sağ olsun. Böylesine korkunç bir zorluktan sağ kurtulduğuna inanamıyorum." "İstediğin kadar espri yap, ama bu benimle ya da seninle ilgili değil."

Caroline dişlerini sıkarak konuştu. "Seninle konuşmamın tek nedeni Penelope'ye yardım etmek için her şeyi denedik ama işe yaramadı. Georgia'yı bile onunla konuşturduk."

"Georgia'dan birinin daha iyi hissetmesini istemek, bir akrepten sarılmasını istemek gibidir."

Sürpriz bir şekilde üvey annem de aynı fikirdeymiş gibi homurdandı. "Kız kardeşini hiç sevmedim. Her zaman benden daha iyi olduğunu düşündü." "O herkesten daha iyi olduğunu düşünüyor ve sen de beni hiç sevmedin."

"Hayır, ama Penelope'ye ulaşabilecek tek kişi sensin."

Bu tipik bir çocuğun öfke nöbetinden daha fazlası. Bu şekilde davranmaya devam ederse, sağlığı üzerinde ciddi bir etkisi olacak." Caroline'ın bakışları banyoda gezindi. "George bunu yaptığımı henüz bilmiyor ama bir anlaşma yapmaya hazırım. Penelope seni görmek istediğini söylüyor ve açlık grevinden vazgeçerse bunu gerçekleştirebilirim."

Pen'i gizlice dolaşmak zorunda kalmadan tekrar görme ihtimali kalbimi yerinden oynattı ama bir yanımda temkinli davranmaya devam etti. "Bunda ne var?"

Caroline bunu sadece Pen'in iyiliği için yapacak kadar fedakâr değildi.

"Çok genç ama çok alaycı." Üvey annem esprisiz bir gülümseme yarattı. "Bunda bir bit yeniği yok. İster inan ister inanma, herkes senin peşinde"

değil.

Zaman. George'la konuştuktan sonra mesaj için gözünü dört aç. O zamana kadar bu konuşmadan *kimseye bahsetmeyin*."

Teklifinin yankısı beni arkadaşlarımın öğle yemeklerini bitirmekte olduğu masaya kadar takip etti.

"Her şey yolunda mı?" Vivian ben yerime otururken sordu. "Bir süredir yoktun."

"Evet." Boğazımı tıkayan belirsizliği hafifletmek için çaresizce bardağıma uzandım. Xavier, Caroline, Pen... Hepsi aynı anda çok fazlaydı ve başım yaklaşan bir migrenle zonkluyordu. "Her şey yolunda."

BÖLÜM 43

Sloane

W Yağmur yağdığında, bardaktan boşanırcasına yağardı.
Görünüşe göre kötü haberler tatil günlerine denk gelmemiş,
çünkü

Ofise döndükten sonra kriz üstüne kriz yaşadım. Jillian, Perry'nin Asher hakkındaki ayrılık uyarısını araştırmış ve Asher ile Vincent DuBois'nın yumruk yumruğa kavga ettikleri bir video bulmuştu. Henüz internete düşmemişti ve ben de düşmemesi için iki saatimi harcamıştım.

O yangını söndürdükten sonra, tuvalette bir restoran hostesiyle sevişirken yakalanan bir CEO'nun, bir paparazziye saldırdığı için tutuklanan bir film yıldızının ve sınırlı sayıda üretilen Dior çantasını Paris ile New York arasında bir yerde bırakan bir sosyetenin panik içindeki telefonlarıyla uğraşmak zorunda kaldım (onu asistanına yönlendirmiştim. Atlantik ötesi lüks çanta kayıplarının peşine düşecek kadar para almıyordum).

Yılın en yoğun iş günüydü ve nefesimi tuttuğumda saat gece on olmuştu. Jillian'ı saatler önce eve göndermiştim, bu yüzden sadece ben, hazır ramenden oluşan hüznünlü bir akşam yemeği ve gece yarısına doğru uğursuz geri sayım vardı.

İki saat.

Bir ağız dolusu yağlı erişte yuttum. Öğle yemeğinden beri migrenim daha da kötüleşmişti ama bu Xavier'i düşünmemek için sosyal medyada doom scrolling yapmamı engellemedi.

Dün, onun varlığı odayı doldurmuştu. Bugün ise ofis onsuz, ruhu alınmış bir film gibi bomboştu.

Bir saat kırk beş dakika.

Yemekten vazgeçtim ve kalan soğuk erişteleri çöpe attım. İşimi bitirmiştım, öyleyse neden evde bir kadeh şarap eşliğinde güzel bir filmin tadını çıkarmak yerine buradaydım?

Çünkü Empire State Binası yirmi dakikalık yürüme mesafesinde.

Çünkü eve gitmek, seçiminizi yaptığınız anlamına gelir.

Çünkü burası onu son gördüğünüz yer ve burada kendinizi ona her yerden daha yakın hissediyorsunuz.

İnledim ve avuçlarımın topuklarını gözlerime bastırdım.

Keşke bana ne yapacağımı söyleyecek sihirli bir sekiz topum olsaydı. Her zaman kararlı yapımla gurur duymuşumdur ama konu Xavier olunca berbat bir haldeydim.

Bazen beni çileden çıkarırdı ama kimsenin yapmadığı şekilde bana meydan okurdu. Beni konfor alanımın dışına iterken bunu yapabilecek kadar güvende hissetmemi sağladı ve beni tanıdığım herkesten daha fazla güldürdü, ağlattı ve *hissettirdi*.

Gençliğimde Bentley'le yaşadığım şeyin aşk olduğuna ikna olmuşum ama Xavier'e kadar Bentley'in gerçek hikâyesinin sadece bir önsözü olduğunu fark etmemiştim.

Ben ve Xavier, en beklenmedik çiftleriz. Pek çok yönden birbirimizin zıttıydık ama pek çok yönden de birbirimize benziyorduk. Zihnim, bedenim ve kalbim olmak üzere her parçamı yakından tanıyordu ve beni kusurlarıma rağmen değil, kusurlarımdan *dolayı* seviyordu.

Birbirimizi en kötü halimizle görmüştük ama yine de aşık olmuştuk. Mermer bir yumruk göğsümü kavradı ve sıkıttı.

Bunda bir bit yeniği yok. İster inanın ister inanmayın, herkes her zaman sizin peşinizde değil. Caroline'ın sesi bilincime doğru yol aldı.

Bir gün bana yardımcı olacak bir şey söyleyeceğini hiç düşünmemiştim ama sevdiğim adam beni beklerken karanlık ofisimde tek başıma oturuyordum.

dakikalar uzakta, sözleri sert bir şekilde çarptı.

Bir şey yakalayamazsın.

Xavier'le ileride, daha çok bağlandıktan sonra ayrılırsak daha çok acı çekeceğimizden korkuyordum ama *ona zaten aşkıttım* ve şimdiden o kadar acı veriyordu ki doğru düzgün düşünemiyordum. Hayatımda ilk kez ağlamıştım ve Tanrı aşkına, geceleri ofisimde tek başıma hazır ramen yiyordum.

Tanıştığımız ofis.

Bana ultimatoma verdiği ofiste.

Georgia'ya Bentley hakkındaki gerçeği söylediğim ofiste. Bentley'nin ihanetinin kararlarım üzerindeki etkisinden kurtulduğumu sanmıştım ama belli ki kurtulamamışım. Hâlâ incinmekten o kadar korkuyordum ki, varsayımsal bir senaryonun birlikte bir gelecek kurabileceğim tek adamı benden uzaklaştırmasına izin vermeye hazırdım.

Olabileceklerden *korktuğunuz için olabileceklerden kaçmayın* ol.

Kendime karşı dürüst olsaydım, çalışabileceğimizi biliyordum. Xavier Beni anlayan, hayatıma sorunsuzca uyum sağlayan ama bir şekilde onu daha iyi hale getiren tek kişi ve o olmasaydı *tüm* günlerim böyle olurdu.

Yalnız, tek başıma ve sahip olabileceğim ama parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verdiğim bir şey için acı çekiyorum.

"Tanrım, ben bir aptalım," diye nefes aldım.

Vücudum kararını beynimden bir saniye önce verdi. Ne yaptığımı tam olarak anlayamadan ceketimi kaptığım gibi kapıdan dışarı fırladım. Empire State Binası'nın tepesine çıkmam gerektiğini biliyordum. Hemen şimdi.

Neyse ki saatin geç olması, aşağı inerken asansörün her katta durmasını beklemem gerekmediği anlamına geliyordu. Bolca zamanım vardı-

Işıklar bir kez yanıp söndü ve asansör titreyerek durdu.

Panel ekranı 4'e yanıp söndü ve orada kaldı.

"Benimle dalga geçiyor *olmalısın*."

Binada çalıştığım onca yıl boyunca bir *kez bile* asansör sorunu yaşamamıştım. Evren beni daha önceki kararsızlığım için cezalandırıyor olmalıydı çünkü bunun bir tesadüf olmasına imkân yoktu.

Lobi düğmesine tekrar öfkeyle bastım. Bir şey çıkmadı.

Telefonumu kontrol ettim. Servis yoktu ve son yüzde ikiye düşmüştü. İşe o kadar dalmıştım ki şarj etmeyi unutmuştum.

Lanet olsun.

Geriye kalan tek seçeneğim acil durum düğmesine basmak ve 1) tatil günlerinde gecenin bu geç saatinde birilerinin telefonda olması ve 2) yardımın çabucak gelmesi için dua etmektir.

Görünüşe göre bitmek bilmeyen bir bekleyişin ardından, sert bir ses çağırma cevap verdi ve bana yardımın "yolda" olduğuna dair söz verdi. Kesin bir zaman tahmini taleplerime yanıt vermedi.

Küçük metal kutuyu adımladım ve saatimi tekrar kontrol ettim. 22:30. Bu iyiydi. Kurtarma ekibi bir saat sürse bile, gece yarısından önce Empire State Binası'na varabilirdim.

Tanrım, umarım bir saat sürmez.

Dışarıda bir yerlerde birileri dualarımı duymuş olmalı, çünkü yirmi dakika sonra iki teknisyen geldi ve beni dışarı çıkardı. Tekrar gitmeden önce onlara teşekkür edecek kadar kaldım.

11:05.

Aralık sonu havası klostrofobi yaratan asansörden sonra hoş bir soğuk nefesti ve Empire State Binası'nın bulunduğu Otuz Dördüncü Cadde'ye kadar gelebilmişim ki gıcırdayarak durdum. Metal barikatlar caddenin her iki yanında sıralanmış, karşıya geçmemi engelliyordu. Buraya gelirken onları görmüş ve hedefime ulaşmadan önce biteceklerini düşünmüştüm; belli ki yanılmışım.

Yakındaki bir polis memuruna yaklaştım ve kibarca gülümsedim. "Merhaba, bana neler olduğunu anlatabilir misiniz?" Çıldırıcı derme çatma kaleyi işaret ettim. "Empire State Binası'na gitmeye çalışıyorum."

"Yıllık Kar Tanesi Geçit Töreni." Sıkılmış görünen memur başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Bütün cadde kapalı. Caddenin diğer tarafına gitmek istiyorsanız, etraftan dolaşmanız gerekiyor."

Bir iniltiyi bastırdım. Şehrin en kötü geleneklerinden birini nasıl unutmuştum? Kalabalığın tatil için şehre akın eden tipik turistler olduğunu düşünmüştüm ama hayır, tamamen ilgisiz bir doğa olayı için yapılan bir geçit töreniydi.

"Nereye gideceksin?"

Bana söyledi ve en yakın açık kavşağa ulaşmamın ne kadar süreceğini hesapladığımda neredeyse yüksek sesle küfrediyordum.

Bina *tam oradaydı*. Yolun karşısında parıldadığını görebiliyordum, kulesi gece gökyüzünü deliyordu. Alternatif yoldan oraya varmam en az kırk dakikamı alırdı -kalabalık düşünülduğünde belki de daha fazla- ama başka seçeneğim yoktu; geçit töreni başlamıştı ve NYPD'nin en iyi polislerinden biri tarafından yakalanmadan bariyerleri aşmamın imkânı yoktu.

Tartışarak daha fazla zaman kaybetmek yerine döndüm ve şehir merkezine doğru yola çıktım. Matematikçi değildim, ama ben bile üç inçlik topuklu ayakkabılar artı yavaş hareket eden, selfie çeken aylak kalabalığın hız *ya da* konfor anlamına gelmediğini biliyordum.

Karşı caddeye ulaştığımda terlemiş, yıpranmış ve nefes nefese kalmıştım.

Yeni yıl kararı: daha fazla kardiyo yapmak. Yoga ve pilates beni Manolo Blahniks ile şehirde yürümeye hazırlamamıştı.

Caddenin diğer tarafı da aynı derecede kalabalıktı ama en azından bütün bir geçit törenini temizlemek zorunda kalmadım. Geçit töreni fikrini kim ortaya attıysa vurulmayı hak ediyor.

İnsan kalabalığını dirsekleyerek geçtim. Yolun yarısında biri bana öyle sert çarptı ki dişlerim takırdadı. Kafamı kaldırdım, o adama yeni bir tane patlatmaya hazırdım.

Yeşil gözler, acımasızca yakışıklı bir yüz. Garip bir şekilde tanıdık geliyordu, beni duraksatacak kadar, ama tek bir kelime bile söylememe fırsat vermeden ortadan kayboldu.

İyi de oldu. Ne kadar kaba olursa olsun, bir yabancıyla tartışmaya girecek vaktim yoktu.

11:47.

Hızımı artırdım ve neredeyse beyaz kar tanesi şapkalı bir kadını deviriyordum.

"Hey! Dikkat et, sarışın!" diye bağırdı.

Onu görmezden geldim. Arabalar, insanlar ve vitrinler bulanıklaşıyordu, *Sonunda* Empire State Binası'nın girişine ulaştık.

11:55.

Güvenlik sürecinden hızla geçtim ve en azından buradaki asansörün düzgün çalışması için dua ettim.

11:58

Şık cam asansör beni seksen altıncı kata çıkardı. Yukarı, yukarı, yukarı, kulaklarımı patlatacak kadar hızlı, ve sonra...

Ben de oradaydım.

Gece yarısı.

Terden sıırıslıklam olmuş tenim ve kaburgalarımı kıracak kadar sert atan kalbimle açık hava gözlem güvertesine yayıldım. Normalde şu anda nasıl görüldüğümün bilincinde olurdum ama en önemli şey bu değildi.

En önemli şey Xavier'i bulmaktı.

Güverteyi taradım. Neredeyse boştu ve bunun iyi bir nedeni vardı. Isıtıcılar, açıkta kalan tenime acımasızca çarpan rüzgârla baş edemiyordu ve soğuk o kadar yakıcıydı ki, yün ve kaşmir katmanlarımı kemirerek kemiklerimin derinliklerine işliyordu.

Açık alanda daire çizerken nefeslerim küçük beyaz puflar oluşturdu. Bir turdan sonra yüzüm uyuşmuştu, ama bu buzun damlamasıyla kıyaslanamazdı.

ikinci kontrolden sonra damarlarımda dolaşmaya başladı.

O burada değildi.

Ya gitmişti ya da hiç gelmemişti.

Çıkış ile kenar arasında bir yerde durdum ve orada titreyerek bekledim. O kadar yorgundum ki bacaklarımın hâlâ çalışmasına şaşırdım ve altımdaki şehir ışıkları örtüsü, bir dilek bekleyen dağınık yıldız tozları gibi gerçeküstü bir nitelik kazandı.

Eğer gelmezsen, cevabının ne olduğunu bileceğim.

Buraya tam gece yarısı gelmiştim. Xavier bu saatten sonra çıkmış olsaydı, onu görürdüm. Acil bir durum için mi erken çıkmıştı?

Hayır. Eğer burada olacağını söylediyse, olurdu. Tabii fikrini değiştirmediyse.

Onu suçlamadım. Onun yerinde olsaydım, ben de fikrimi değiştirirdim çünkü neden birisi... neden...

Bir hıçkırık havayı yıktı.

Daha önce boğazımdan böyle bir şey çıktığını hiç duymamıştım ve sesin benden geldiğini anlamam bir dakikamı aldı.

İlki kaçtığında, diğerleri de onu takip etti ve onları bir kum duvarının bir tsunamiyi durdurabileceğinden daha fazla durduramadım.

Pazar gecesi sessiz gözyaşları dökmüştüm ama bunların sessizlikle alakası yoktu. Güvertede yankılanan ve havayı sempatiyle titreten türden, gırtlaktan gelen, göğüs kabartan hıçkırıklardı bunlar. Biri beni görseydi aşağılayıcı olabilirlerdi ama bu noktada umurumda değildi.

Gerçekten sevdiğim tek adamla ilişkiyi mahvetmiştim ve kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu.

"Luna."

Bir hıçkırık daha omuzlarımı sarstı. Bir yumruğumu ağzıma bastırdım ama ses yine de dışarı taşı ve gözlerimi kapattığımda Xavier'in sıcaklığının hayaletinin sırtımı okşadığını hissedebiliyordum.

Soğuktan daha kötüydü çünkü gerçek değildi; zihnim bana işkence etmek için bir şeyler uyduruyordu.

"Luna."

Buradan çıkmam gerekiyordu. Burada bir saniye daha kalırsam ya donarak ölecektim ya da aklımı kaybedecektim ama kendimi hareket etmeye zorlayamıyordum.

Bu o değil. Hayal gücümün bir ürünüydü ve-

Sert eller kollarımı kavradı, beni döndürdü ve işte oradaydı. Alnına dikkatsizce dökülen mürekkep siyahı saçları, endişeyle yontulmuş dolgun ağzı, beni incelerken donmuş gözyaşlarımın arasından sıcak bir iz bırakan gözleri.

Hâlâ bana sarılıyordu. Vücut ısısı kıyafetlerimin arasından sızdı ve omurgamdan aşağı bir dizi ürperti daha yayıldı - bu sefer soğuktan değil, sıcaklıktan. Belki zihnim sesleri, görüntüleri ve hisleri çağırıştırabilirdi ama *bunu* yaratamazdı: sadece onunla birlikteyken hissettiğim tam, her şeyi kapsayan huzuru.

Hayal ürünü değildi. O gerçektir. Daha çok ağladım.

"Hey." Alarm bakışlarını aydınlattı. "Sorun yok. Ağlama." Nazik bir başparmağıyla gözyaşlarımdan birini sildi. "Şşş. Sorun yok."

"Gittiğini sanmıştım." Hıçkırdım, utanmıştım ama bir şey yapamayacak kadar rahatlamıştım.

Xavier'in yüzünde anlayış belirdi. "Daha önce burada yaşlı bir çift vardı. İçlerinden biri düştü, ben de aşağı inmelerine yardım ettim. Ben yokken gelirsin diye sana bir mesaj gönderdim."

"Telefonum bozuldu." Yine hıçkırdım. "Şarj etmeyi unuttum." "Ah." Xavier beni kendine doğru çekerken sesi kısıldı.

"Buradayım, Luna. Gitmedim. Buradayım."

Sözleri beni rahatlatmalıydı, ancak sel kapılarını daha da genişletti. Yıllardır bastırdığım duygularım açığa çıkarken yüzümü göğsüne gömdüm.

Her korku, her hüsrân, her kalp kırıklığı. Serbest kalmak için bir ömür boyu beklemişlerdi ve bir kez serbest kaldıklarında, son damla nem buharlaşana ve ben Xavier'e doğru sarkana kadar durmadılar, boşalmış ve bitkin.

Tüm bunlar olurken, muhtemelen çok pahalı olan bir kazağı mahvettiğimde ve her şeyi berbat ettiğimde bile bana sarıldı.

"Özür dilerim," dedim hıçkırıklar arasında. "Ben... ben..." İçten konuşmalar yapacak ya da süslü cümleler kuracak biri değildim ve Xavier'in ne demek istediğimi anlamak için bunların hiçbirine ihtiyaç duymaması beni ne kadar iyi tanıdığının bir göstergesiydi. "Özür dilemene gerek yok. Biliyorum." Kolları etrafımda sıkılaştı. "Önemli olan tek şey burada olman."

Başımı kaldırdım, hayatıma girdiğinden beri öyle ya da böyle her zaman yanımda olan adama bakarken kalbim sızladı.

"Seni seviyorum," dedim sessizce. Bu sözleri yıllar önce de söylemiştim ama bu kez farklı hissettiriyordu. Bu sefer doğru hissettirdiler. "Bunu itiraf etmem bu kadar uzun sürdüğü için ve seni kendimden uzaklaştırdığım için özür dilerim. Ben sadece..." Sesim daha da alçaldı. "Korkuyorum."

Yapıyı ve rutini severdim. Hayatım Bentley'den ayrıldığımdan beri kendim için inşa ettiğim güvenli limanın etrafında kurulmuştu ve Xavier ile sahip olduğumuz şey tamamen keşfedilmemiş suları. Bizi o güne kadar gördüğümüz en harika yere götürebilir ya da cankurtaran salı olmadan yüz metrelik bir uçurumdan aşağı atabilirlerdi.

"Ben de öyleyim, ama buna değen şey de bu." Saçımın bir tutamını gözlerimden uzaklaştırdı, dokunuşu inanılmaz derecede şefkatliydi. "Her gün ne olacağını bilseydik hayat oldukça sıkıcı olurdu."

Burnumu çektim. "Aslında kulağa harika geliyor. Bunu çok isterim."

"Ofis malzemelerinizi renklerle koordine ediyorsunuz, bu yüzden şaşırmadım." Sulu kahkaham ağırlığın bir kısmını bastırdı. "Ukala."

"Sanırım benim hakkımda sevdiğin şeylerden biri de bu." Xavier bana nefret ettiğim ve çok sevdiğim o çarpık, gamzeli gülümsemelerden birini verdi. "Ve yeşil fosforlu kalemlerinin *her zaman* mavilerin solunda sıralandığından emin olma konusundaki kararlılığın da senin sevdiğim yönlerinden biri." Başını eğdi ve alnını benimkine yasladı. "Aşk mükemmellikle ilgili değildir, Luna; kusurlu insanların kendi versiyonlarını yaratmalarıyla ilgilidir."

sonsuz dek mutlu. Ve her şeyi bilmesem de şunu biliyorum: Sonsuz dek mutlu yaşamımın her versiyonu senin bir versiyonunu içerecek."

Boğazımda taze gözyaşları birikti. *Oh, Tanrım.* Yirmi küsur yılımı ağlayamadan geçirmiştım ve şimdi duramıyordum.

Xavier beni öpmek için eğildi ama ben alışılmadık bir utangaçlıkla kendimi geri çektim. "Şu anda beni öpmek istemezsin. Berbat durumdayım."

Yakındaki bir cam bölmedeki yansıma baktıktan bilerek kaçındım, ama ne bulacağımı biliyordum - şişmiş gözler, kızarmış burun, yüzümden aşağı akan rimel izleri ve terden keçeleşmiş saçlar. Pek öpüşme malzemesi sayılmazdı.

Xavier elleriyle yüzümü çerçeveleyerek beni sakinleştirdi. "Seni her zaman öpmek istiyorum ve sen olduğun gibi mükemmelsin."

Başka biri olsaydı ona inanmazdım ama ağzı benimkine dokunduğunda diğer tüm düşünceler eriyip gitti. Rüzgâr, yarı kurumuş gözyaşları, bu gece buraya gelmek için yaptığım lanet yolculuk... Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip öpücüğüne karşılık verirken bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Yaşadığım her şey bu an için değerdı. Ve evet, büyük barışmalarından sonra Empire State Binası'nın tepesinde öpüşen bir çift tam bir film klişesiydi, ama dediğim gibi...

Bazen, romantik komediler doğru yapardı.

BÖLÜM 44

Xavier

W Gözlem güvertesine tekrar girip Sloane'un orada durduğunu gördüğümde, rahatlamam o kadar büyüktü ki bir süre hareket edemedim.

iyi bir beş saniye.

Orada saatlerce beklemiştim ve bir *an* -birçok an- olmuştu. -Gelmeyeceğini düşündüğümde. Ona ultimatom vererek her şeyi berbat ettiğime ve gelecekte onu geri kazanma şansımı mahvettiğime ikna olmuşum.

Ama bir mucize eseri ortaya çıkmıştı ve onu bir daha asla bırakmamam için gereken tek şey buydu.

Empire State Binası'nda fazla kalmadık. Birincisi, hava çok soğuktu. İkincisi, yapacak daha iyi işlerimiz vardı.

Sloane ve ben ellerimizi ya da ağızlarımızı birbirimizden ayırmadan onun dairesine girdik.

Birbirimizin bedenlerini o kadar yakından tanıyorduk ki, bu birikim neredeyse düşüncesiz bir hassasiyete sahipti -sol kulağının arkasındaki hassas noktadan bir ısırık, karnımdan göğsüme ve omuzlarıma doğru kayan bir okşama.

Giysilerimiz ön kapısından odasına kadar iz bıraktı, onu yatağa ittim ve bir an durup onu içime çektim.

Sloane bana baktı, dudakları ilgimden şişmişti ve gözleri kalbimi sıkıştıracak şekilde parlıyordu.

Seni seviyorum.

Yüzyıllar boyunca sayısız insan tarafından sayısız kez söylenmiş üç kelime. Yine de onun ağzından çıktıklarında, beni dizlerimin üzerine çökertecek güce sahiptiler.

Onu tekrar öptüm, yavaşça ağzından boynuna ve omuzlarına doğru bir yol çizdim. Göğüslerine doğru uzun bir sapma yaptım ve dişlerimi sert meme uçlarında nazikçe gezdirdim. Vücudunu bir ürperti sardı ve ben onu sikmem için yalvarıncaya kadar yalayıp emdikçe inlemeleri yakarışa dönüştü.

"Lütfen," diye nefes nefese kaldı Sloane. "Sana içimde ihtiyacım var. *Xavier*." Sonunda göğüslerini bırakıp karnından aşağıya, uyarılmışlığına doğru öpücüklerimi gönderdiğimde yine inledi. Benim için o kadar ıslaktı ki ağzım sulandı.

Ona dokunmak, onu tatmak, onu doldurmak istedim. Onun her bir santimini, benim her bir santimime karşı istiyordum ve bir saniye daha bekleyemezdim.

Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi içine daldım, üzerini ve içini yaladım, derinden tadına baktım. Parmaklarım ağzımla birlikte çalışıyordu ve dilimi onun muhtaç küçük klitorisinin üzerinde gezdirdiğimde, iniltisi zaten ağrıyan sikime doğru fırladı.

Dilimi ona karşı düzleştirmeden önce nazikçe ağzıma aldım ve kıvrınması çılginca bir tempoya bürünürken ritmi onun belirlemesine izin verdim. Yüzüme doğru eğildi, elleri saçlarıma sıkıca dolandı, kalçaları daha hızlı ve daha hızlı hareket etti ta ki-

Geri çekildiğimde Sloane bir protesto çığlığı attı.

"Henüz değil, tatlım." Komodinin üst çekmecesinden bir prezervatif aldım, sikime geçirdim ve ucunu girişiyle hizaladım. "Etrafımda boşalmanı hissetmek istiyorum."

Gözlerini kıstı, yüzü efordan ve reddedilen orgazmından dolayı kızarmıştı. "O zaman sik beni."

Kahkahalar göğsümde gümbürdedi ama kalçalarını kavrayıp nihayet içine girdiğimde bir iniltiye dönüştü.

Tanrım. Beni içine alırken amının her milimetresini hissedebildiğime yemin edebilirdim ve o kadar sıkı, ıslak ve *mükemmeldi* ki benim için yaratılmadığına asla inanmayacaktım. Onun içinde olmak, yıllarca amaçsızca dolaştıktan sonra eve kaymak gibi hissettirdiğinde değil.

Onu uzun, yavaş vuruşlarla becerdim, hızımı artırmadan önce ona uyum sağlaması ve kendime kontrolü yeniden kazanmam için zaman verdim. İlk sert darbede ağzından bir ciyaklama sesi çıktı, ardından tam açığı bulduğumda soluk soluğa bir soluk aldı ve sırtımı terk ederek pençeledi.

Kalçaları ritmime uymak için yukarı kalktı ve ben bizi ter ve döl karmaşası içinde becerirken yatak başlığı duvara çarptı. Tenin tene çarpması, Sloane'un inleme sesleri, vücudunun vuruşlarımın şiddetinden sarsılması...

Bu çok fazlaydı.

Bir iniltiyi daha bastırdım. Boşalmak üzereydim ama onu da yanımda götürmezsem lanetlenirdim.

Parmaklarım klitorisini bulurken hızımı sabit tuttum. Daha önceki ilgimden dolayı hala şiş ve hassastı ve kasları sertleşmeden ve amı etrafımda sıkılmadan önce zar zor sıyırmıştım.

Sloane yüksek bir çığlıkla boşalırken tırnakları derimde acı veren oluklar açtı. Onun kasılmalarını vücudumun her hücresinde *hissettim* ve bu benim kendi doruk noktamı güçlü bir patlamayla ileri çekti.

Denesem de çıkardığım sese bir isim koyamazdım ama orgazmım o kadar yoğun, o kadar her şeyi tüketiyordu ki gerçeklik yavaşça geri dönmeden önce zihnim tam bir dakika boyunca boş kaldı.

Alnımı onunkine değdirdim, göğsüm kabardı ve aletimin her seğirmesi ve zonklaması nihayet durulana kadar içinde kaldım.

Sloane'un yanına tekrar yerleşmeden önce prezervatifimi büyük bir isteksizlikle geri çektim ve attım. Bir kolumu ona doladım.

Beline sarıldı ve onu kendine yaklaştırdı, nefes alışının sabit ritmiyle rahatladı.

"Komşularım benden nefret edecek," diye mırıldandı.

Güldüm, saçlarını geriye ittim, böylece kızarmış, memnun yüzünün her santimini hayranlıkla izleyebildim. "Sadece kıskandıkları için."

"Hatta doksan yaşında Irma?" O Sesli şüphecı. "*Özellikle de* doksan yaşındaki Irma." Durakladım. "Ama eğer üçüncü bir tane istersen..."

"*Xavier.*" Sloane göğsümü itti, kahkahası benimkine karıştı. "Berbatsın."

"İşte beni bu yüzden seviyorsun."

"Öyle." İç çekti. "Şüpheli bir zevkim var."

"Yakışıklılığım ve atılgan kişiliğime bu kadar güvenmeseydim buna alınabilirdim." Dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Ve eğer seni bu kadar çok sevmeseydim."

Sloane'un yüzü yumuşadı.

Filmlerde yermeyi sevdiği o sevimsiz çiftlerden biri gibiydik, ama umurumda değildi ve bana yaklaşma şekline bakılırsa o da umursamıyordu.

O uykuya dalmadan önce bir daha konuşmadık. Benim de gözlerim ağırlaşıyordu ama kendimi bir süre daha uyanık kalmaya zorladım ki o anı yaşayabileyim -kollarım Sloane'un etrafında, başı omzumda, nefeslerimizin ritmi birlikte yükselip alçalıyor.

Bakışlarım kirpiklerinin narin yelpazesini ve dudaklarının memnun kıvrımını izlerken aklımdan geçen tek bir kelime vardı.

Benimkini.

BÖLÜM 45

Xavier

Sloane ve ben tatilin geri kalanını orgazm mutluluğu içinde geçirdik.

Sadece ara sıra gelen yemek servisi ve yirmi üç dakika süren, kan davalı aileler, cinler ve Tobey adında tek gözlü bir köpeğin yer aldığı çok kötü-neredeysen iyi bir film vardı. Yirmi dördüncü dakikada, daha ilginç aktiviteler için filmi terk ettik.

Yılbaşından sonra da hemen işe koyulduk. Ayana'nın nişan duyurusunun fırtınasına kapıldı ve ben de kendimi kasayı mümkün olan en kısa sürede köşeleri kesmeden onarmaya adanmıştım.

Doğum günüm artık her şeyin bittiği, her şeyin olacağı tarih değildi, ama yine de o zamana kadar kulübü açmak için elimden geleni yapacaktım. Bu benim kendime meydan okumamdı.

Eğer başarırım, harika. Başaramazsam... Babam imparatorluğunu kuruşlarla kurmuştu. Ben de yapabiliirdim.

Yarım düzine müteahhitle görüşüm ve genel kanı hasarın korktuğum kadar korkunç olmadığı yönündeydi. Sloane haklıydı; kasada yangına dayanıklı pek çok unsur vardı ve büyük bir çalışma gerektirse de doğru ekip doğru fiyata iki ay içinde işi bitirebilirdi.

Bu bedeli memnuniyetle kendi cebimden ödedim.

Yeni zaman çizelgesi orijinal tasarım planlarımı değiştirmem gerektiği anlamına geliyordu, ancak Farrah'ın şehrin en iyi konaklama i tasarımcısı olmasının bir nedeni vardı. Birkaç beyin fırtınası seansından sonra, uygulaması daha az zaman alacak ama yine de kulüp için vizyonuma uyacak yeni bir konsept bulduk. Bu onun kaynak bulma programını tamamen değiştirdi, ancak ona ödediğim yüklü ikramiye bu sorunu telafi etti.

Ancak kendimi tamamen yeni planlarıma kaptırmadan önce halletmem gereken bir yarım kalmış iş daha vardı.

Yılın ikinci Salı günü, şehir tatil rehabetinden kurtulup her zamanki hızına kavuştuktan sonra, Vuk'un Yukarı Doğu Yakası'ndaki malikânesine girdim.

Geniş bina dışarıdan bakıldığında bir evden çok bir kaleyi andırıyordu. Fort Knox'u ocuk oyuncağı gibi göstermeye yetecek kadar güvenlik önlemi vardı ama içerisi eski usul lüksün timsaliydi. Sarmal merdivenler, kemerli pencereler ve gotik etkiler bolca mevcuttu. Her oda bir öncekinden daha büyüktü ve kahyayı Vuk'un ofisine kadar takip ettiğimde mermer büstler özel teşhir masalarından bana bakıyordu.

Kâhya beni anons etti ve gümüş rengi saçları ve kolalı beyaz pamuğuyla gözden kayboldu.

Vuk'un ofisi de evin geri kalanı gibi karanlık ve kasvetliydi. Siyah paneller, siyah masa, siyah deri mobilyalar. Tek renk zerresi masasının üzerindeki zümrüt camlı lamba ve benim yaklaşmamı takip eden kış mavisi gözleriydi.

Yangından beri onu ilk kez görüyordum. Yüzündeki uzak ifade, onu kasadan dışarı sürüklemeyen önce gördüğüm dehşetten çok farklıydı ama gözlerindeki o bakışı asla unutmayacağım.

Donmuş. Umutsuzluk. *Perili*.

"Nasılsın?" Gerçek bir endişe için varsayılan saygısızlığımı bir kenara bıraktım. Vuk ve ben arkadaş değildik ama o benim iş ortağımdı ve büyük bir

bana şans verdi. Ayrıca, benim yüzümden yangına yakalanmıştı, bu yüzden son birkaç haftadır yaşadıklarından kısmen sorumlu hissediyordum.

Çenesini eğdi, bunu yeterince iyi olduğuna dair bir işaret olarak kabul ettim. "Peki ya Willow?" diye sordum. Çenesini bir kez daha eğdi.

"Doğru." Konuşmayı reddeden biriyle sohbet etmenin ne kadar zor olduğunu unutmuşum. Daha fazla fikir beyan etmeye istekli görünmüyordu, ben de ona kulüp için revize edilmiş planlarımın kısa bir özetini ve açılış partisiyle ilgili güncellemeleri anlattım. Birbirimizi son gördüğümüzde neredeyse ölüyorken iş konuşmak garip hissettiriyordu ama Vuk bana duygularını ya da geçmiş travmalarını (ya da aslında herhangi bir şeyi) tartışmaktan hoşlanan biri gibi gelmiyordu.

Bitirdiğimde onaylar gibi bir ses çıkardı ve bir kâğıda bir şeyler karaladı.

Açılış için davetli listesinde kimler var?

İlginç. Söylediğim onca şey arasında odaklanmasını en az beklediğim kısım buydu.

"Davetiyeleri bu hafta kesinleştiriyorum," dedim. "Bitirdiğimde size tam listeyi e-posta ile göndereceğim."

Kulübü doğum gününe kadar yetiştirebileceğimden emin değildim ama harika bir parti düzenleyebileceğimden *emindim*. İnsanlar benim iş zekamdan şüphe duysalar bile, battığımı ya da yüzdüğümü görmek ve bu süreçte çok iyi vakit geçirmek için geleceklerdi. "Dahil etmemi istediğin biri varsa, haber ver yeter."

Ben de ekledim.

Nezaketen sormuştum. Vuk kimseyle çıkmazdı, yakın bir sosyal çevresi yoktu ve toplum önünde görünmeyi önemsemezdi, bu yüzden aklında biri olmasını beklemiyordum.

Ancak, yeni bir kâğıda başka bir şey yazarak beni haksız çıkardı.
Sadece tek bir kelime, yani tek bir isim içeriyordu.

Ayana.

Yeni nişanlanmış olan Ayana.

Bakışlarım Vuk'un soğukkanlı yüzüne kaydı. İsim için bir açıklama yapmadı, ben de sormadım.

"O zaten listede, ama üç kez kontrol edeceğim," dedim, kendi ifademi tarafsız bir ifadeye dönüştürerek.

Başını salladı, ben de ayrıldım ve hepsi bu kadar. Kasa fikrini ortaya attığımdan beri yaptığım en hızlı, en kolay görüşmeydi.

Aslında sanal bir buluşma da olabilirdi ama Vuk'u yüz yüze kontrol etmek ve yangından sonra iyi olduğundan emin olmak istedim. Belli ki iyiydi.

Köşkten çıktım ve Ayana'nın adının kalın, siyah darbelerle yazıldığı görüntüye geri döndüm. Kalem o kadar sert bastırmıştı ki kâğıtta küçük bir delik açılmıştı.

Belki de iyi değildi ama bu beni ilgilendirmezdi.

Başkalarının dertlerini üstlenmeden de yeterince derdim vardı, bu yüzden Vuk'un süper modele olan garip ilgisini bir kenara bıraktım ve ne olursa olsun Ayana'nın büyük açılışa katılmasını sağlamak için kendime bir not aldım.

Aşık olmak garipti.

Günümün genel ritmi değişmemişti - hala işe gidiyor, arkadaşlarımla takılıyor ve çılgın müşteri talepleriyle uğraşıyordum - ama ayrıntılar değişmişti. Daha yumuşak, daha akışkandılar, tıpkı hayatımın sert perdeleri arasından süzülen ay ışığı gibi.

Daha abuk gülümsüyor ve daha yavaş fkeleniyordum. Hava daha taze kokuyordu ve adımlarım daha hafifti. Her şey, ne olursa olsun, dışarıda bana "benim" diyen ve benim de ona "benim" dediğim birinin olduğunu bilmekle daha katlanılabilir görünüyordu.

Bazı sabahlar yoga için erken kalkmak yerine Xavier ile yatakta tembellik ettim; bazı geceler onun önerisiyle korku filmlerine (komik-korku kahramanları neredeyse tekdüze bir şekilde yoğundu) ve slapstick komediye (bana göre değil) daldım. Öğleden sonraları ya masamda (zellikle yoğun iş günlerinde) ya da Xavier'in bulduğu giderek daha sevimli hale gelen bir dizi bistroda yemek yiyordum.

Rutin, öneriye dönüştü ve Xavier işin içine girdiğinde her öneri biraz daha büyülü hale geldi.

İğrenç derecede mutluydum ama yine de hayatımda düzeltilmesi gereken birkaç prz vardı.

Bunlardan biri Pen ve Rhea'nın durumuydu.

Caroline'la Le Boudoir'da karşılaştıktan iki hafta sonra, onunla ailemin çatı katında buluşmamı isteyen sert bir e-posta aldım. Xavier Vuk'u görmeye gitmişti, bu yüzden yalnız gittim, hayatımın yarısı boyunca evim dediğim binayı görünce kalbim biraz çarptı.

Girişteki avcı yeşili tente ve saksı bitkilerine kadar, buraya son gelişimdeki haliyle tamamen aynı görünüyordu.

"Bayan Sloane!" Kapıcı beni şaşkın bir gülümsemeyle karşıladı. "Sizi tekrar görmek ne güzel. Uzun zaman oldu."

"Merhaba Clarence." Ben de gülümsedim, bunca yıl sonra beni hatırlaması garip bir şekilde beni duygulandırmıştı. Okuldan eve her geldiğimde bana gizlice küçük şeker parçaları atardı. Babam çok fazla şeker yememi yasaklamıştı ve odamda bazı paketleri bulduğunda çok sinirlenmişti. Ona yalan söyledim ve şekerleri okuldan aldığımı söyledim. "Uzun zaman oldu. Nicole nasıl?"

"O harika biri." Kızından bahsedince yüzü daha da parladı. "Northwestern'de ilk yılında. Gazetecilik."

Birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra başka bir sakin aşağı indi ve taksi istedi. Clarence'a veda ettim ve asansöre binerek doğruca çatı katına çıktım. Kapıyı açan hizmetçiyi tanımıyordum ama koridorlarda onu takip ettiğimde şaşırtıcı bir nostalji nöbetiyle savaştım zorunda kaldım.

Yağlı boya tablolar. Krem rengi mermer zeminler. Calla zambaklarının kokusu. Sanki biri çocukluğumun evini yaldızlı bir zaman kapsülünde saklamıştı ve burada yaşamayı özlemesem de büyürken yaşadığım mutlu anları *özlüyordum*.

Tabii ki, onlardan çok fazla yoktu ve babam ya da kız kardeşim tarafından bir şekilde gölgede bırakılmışlardı.

Beni gerçeğe döndürmek için tek gereken buydu.

Başımı salladım ve babamla Caroline'in beni beklediği oturma odasına girmeden önce anlaşılabilir ama istenmeyen duygusallığın son kırıntılarını da üzerimden attım.

Belli ki Caroline söz verdiği gibi onunla konuşmuştu ama ikisi de beni gördüğüne çok sevinmiş görünmüyordu. Sorun değildi; ben de onları gördüğüme sevinmemiştim ama hafta içi bir öğleden sonra babamı evde görmek beni biraz şaşırtmıştı. Sanırım bu da kendi şirketini yönetmenin bir getirisiydi.

Karşılarındaki kanepeye oturdum ve soğuk bir tavırla kaşlarımı kaldırdım. Pen hakkında bin bir soru sormak için can atıyordum ama ilk ben konuşarak onlara üstünlük sağlamayacaktım.

Caroline pes etmeden önce birkaç dakika boyunca etrafımızda gerginlik vardı.

"Penelope'nin durumunu George'la görüştüm," dedi söze girmeden. "O da bunun savunulamaz olduğu konusunda hemfikir. Bu nedenle, bu aileden ayrılışınızın ilk şartlarına rağmen, Penelope ile yazışmalarınıza devam etmeniz ilgili tüm taraflar için faydalı olacağına karar verdik."

Penelope." Caroline'ın sesi sanki biri her kelimedede derisinden şeritler koparıyormuş gibi çıkıyordu.

"Ama açık olalım. Bu aileye geri dönmen için sana verilmiş bir izin değil." Babamın gözleri kalın, gri kaşlarının altında parlıyordu. "Bize saygısızlık ettin, bizi utandırdın ve telafi etmen için sana bir fırsat verdiğimizde bizi görmezden geldin. Ancak..." Caroline ona ters ters bakınca öfkesi daha da arttı. "Penelope'nin sana bağlı olduğu açık, bu yüzden onun iyiliği için, uygun şekilde davranman şartıyla sana biraz izin vermeye hazırız."

"Bu aileye geri dönmek gibi bir niyetim yok," dedim soğukkanlılıkla. Bu fikir bile gülünçtü. "Kendi başıma gayet iyi idare *ediyorum*, o yüzden açık konuşayım. Burada olmamın tek nedeni Pen. Kensington'da birlikte olmak istediğim tek kişi o ve geçmişi kurcalamakla hiç ilgilenmiyorum. Bana ihanet ettin, seni utandırdım... Umurumda değil. Şimdi, burada olmamızın gerçek nedenine gelelim, olur mu?"

Beni kovmalarından endişe etmiyordum. Sadece benim gelmemi isteyerek büyük bir gurur kırıntısı yutmuşlardı ve söylemek istediklerini söylemeden önce bunu bir kenara atmayacaklardı. Babamın yüzü morun büyüleyici bir tonuna dönüştü. Hastanede dengemi bozmuştu ama o zaman onu görmeyi ya da onunla yüzleşmeyi planlamamıştım. Bu sefer hazırlıklıydım, ama artık gerekenden daha fazlasını yapacak kadar umursamıyordum.

Pen'in hastaneye yatışıyla şu an arasında geçen sürede, onun varlığının beni etkilemesine izin vermeyecek kadar iyileşmişim.

"Penelope'yi bizim şartlarımızla görmene izin vermeye hazırız," dedi Caroline sert bir sesle ve dikkatimi tekrar ona çekti. Seçtiği sözcüklere sinirlendim ama o sözlerini bitirene kadar çenemi kapalı tuttum. "Özellikle, ayda bir kez, önceden belirlenmiş bir saatte, tarihte ve bizim seçtiğimiz bir yerde."

"Haftada bir, önceden belirlenmiş bir saatte ve *bizim* seçtiğimiz bir tarihte." Tartışmak için ağzını açtığında başımı salladım. "Pen dokuz yaşında. Evde eğitim görüyor, yani yaşıtı çocuklarla etkileşim kurmak için pek fırsatı olmuyor. Sen ve George nadiren evde oluyorsunuz ve

Bu evde ona normal bir insan gibi davranan tek kişi. En azından kendi hayatında söz sahibi olmasına izin verebilirsiniz."

Odayı bir sessizlik kapladı.

Caroline George'a baktı. Alnında belli belirsiz bir damar zonkluyordu ama o yine de sesini çıkarmadı.

"İyi. Haftada bir kez, senin seçtiğin bir zaman, tarih ve yerde." Aniden ayağa kalktı, bedeninden güçlükle bastırılmış bir öfke yayılıyordu. "Burada işimiz bitti."

Bana ya da karısına bir kez daha bakmadan gitti.

Caroline onun ani ayrılışını anlayışla karşıladı. "Gelecekte Penelope'yle başka bir yerde buluşacaksınız," dedi gözlerini üzerimde gezdirerek. "Seni tekrar evimize getirmek gibi bir niyetim yok. Gördüğünüz gibi, varlığınız çekişmelere yol açıyor."

İğnelemesini görmezden geldim ve ilk kısma odaklandım. "Gelecekte mi?"

Bu şu anlama mı geliyor...? Ani bir umut dalgasıyla midem altüst oldu.

Caroline ince ince gülümsedi. "Odada biraz daha kalmak isteyebilirsiniz."

Sonra o da gitti ama daha yeni ayrılmıştı ki tanıdık bir kız sesi "Sloane!" diye bağırdı.

Başımı tam zamanında çevirdiğimde küçük sarışın bir karaltı tarafından yakalandım. Pen'in kolları belime dolandı ve tarifsiz bir rahatlama hissi ciğerlerimi doldurdu.

Ona tekrar sarıldım, göğsüm o kadar sıkıydı ki nefes almakta zorlanıyordum.

"Hey, Pen." Boğazımdaki duygu kabarmasına rağmen gülümsedim. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim." Başını kaldırıp bana baktı, gözleri yaşlarla parlıyordu. Onu son gördüğümde çok daha zayıf görünüyordu. Onu tekrar gördüğüme sevinmiş olsam da, açlık grevi hakkında konuşmamız gerekiyordu - onu sıkmayı bitirdikten sonra. "Seni ya da Rhea'yı bir daha göreceğimi sanmıyordum," dedi kısık bir sesle.

Kelimelerdeki kırılgnlık kalbimi parçaladı.

"Güven bana. Öyle ya da böyle seni tekrar görmenin bir yolunu bulacaktım." Ciddiydim. Babam ve Caroline, Pen'i sonsuza dek görmemi engelleyemezlerdi. Onların engellemelerini aşmanın bir yolunu bulurdum ama bu, belki de daha az etik olan diğer alternatiflerden çok daha iyi bir alternatifti.

Seni ya da Rhea'yı bir daha göreceğimi sanmıyordum. Pen'in cümlesinin son kısmı kafama dank edince kaşlarımın arasında bir çatık oluştu. O ne-

Gözümün ucuyla bir hareket yakaladım. Döndüm ve kapı aralığında duran kadına baktım.

"Rhea!" Nefes nefese kaldım. "Dönmüşsün."

Pen'in yaşlı dadısı gülümsedi, yorgun ama memnun görünüyordu. "Geri döndüm," diye onayladı. "Bayan Kensington yeni yıldan sonra beni aradı. Penny öyle bir yaygara koparmış ki benden sonra işe aldıkları dadı işi bırakmış."

"Yeni dadı berbattı," dedi Pen. "Blackcastle'ın bir futbol takımı olduğunu bile bilmiyordu."

Kalan gerginlik de sona erdi ve üçümüz Kasım ayından bu yana ilk kez bir araya geldiğimizde her yerde sarılmalar ve gözyaşları vardı. Benim gözyaşlarım değil, Xavier'le barıştığımndan beri bir daha ağlayamamıştım. Kuyuyu öyle bir boşaltmışım ki, bu olayın tekrar yaşanması için yirmi kûsur yıl daha geçmesi gerekecekti.

Ancak Pen'i tekrar görmenin sevinci onu açlık grevi konusunda azarlamamı engellemedi. Bu sağlıklı değildi, özellikle de onun durumundaki biri için.

"Yemek yemeyi reddettiğine dair duyduklarım da ne?"

Koltuğuna çöktü. "Yemek yemeyi *reddetmedim*. Sadece birkaç öğün atladım ve seni görmeme izin vermezlerse daha fazlasını atlamakla tehdit ettim."

"Bunu yapmamalısın Pen," dedim nazikçe. "En önemli şey sağlığın ve öğün atlamak ciddi şekilde zararlı olabilir."

"Ama seni ve Rhea'yı götürdüler ve tehditler işe yaradı!" diye itiraz etti. "Gördün mü? Bize bak." Üçlümüzü işaret etti. "Dürüst olmak gerekirse, bu taktiği daha önce denemeliydim. O zaman bunca yıl gizlice dolaşmak zorunda kalmazdık."

Rhea başını sallarken ben iç geçirdim. Pen'le tartışmanın bir anlamı yoktu; her seferinde o kazanırdı.

"Bugün ne yapmak istiyorsun?" Konu değiştirerek sordum. İleride düzenli olarak yemek yediği sürece, zaten yapılmış olan şeylerin üzerinde durmanın bir anlamı yoktu. "İşten izin aldım, yani tamamen seninim." O öğleden sonra ofise gitmeyi planlamıştım ama Jillian'a gelemeyeceğimi bildiren bir e-posta göndermiştim.

Pen dudaklarını büzdü, küçük yüzü düşünceli bir şekilde buruştu. "Film izlemek istiyorum."

Kaşlarım havaya kalktı. Film izlemek gibi sakın bir şeyi nadiren yapmak isterdi. Futbol maçı izlerdi ama o farklıydı. "Film mi? Emin misin?"

"Evet." Başıyla kesin bir onay verdi. "Çok çabuk yorulmak istemiyorum." "O zaman bir film olsun."

Gösterim odasına geçtik, orada peri prensesleriyle ilgili bir çizgi film izledim ve son konuşmamızdan bu yana neler olduğunu ona anlattım. Çocuklara uygun olmayan kısımları atladım; hayatımla ilgili Pen'in asla bilmesi gerekmeyen bazı şeyler vardı.

"Xavier sana zarar verdi mi?" diye sordu. "Çünkü eğer yaparsa Mary'yi üzerine salacağımı söyledim."

"Kısa bir süre yaptı ama ciddi değildi ve özür diledi." Duraksadım, kaşlarım çatıldı. "Mary kim?"

"Perili bir Viktorya dönemi bebeği."

Gözlerimi kıstım. "Senin Viktorya dönemi bebeğin yok. Seni ürkütüyorlar."

"Biliyorum." Pen'in sırıtişında saf bir muziplik vardı. "Ama o bunu bilmiyor."

Kendimi tutamadım; kahkahalara boğuldum. Büyüdüğünde *kesinlikle* ele avuca sığmaz biri olacaktı.

Pen, enerjisi düşmeden önce filmin tamamını izleyebildi. Ziyaretlerimiz artık açıkta olduğu için vedalaşırken her zamanki kadar itiraz etmedi.

Rhea'ya önümüzdeki birkaç gün içinde beni aramasını, böylece bir sonraki ziyaretimizi planlayabileceğimizi söyledim ve ayrılmadan önce Pen'in odasında kaybolmalarını bekledim.

Ön kapı açıldığında fuayenin yarısına kadar gelmiştim ve *diğer* kız kardeşimle yüz yüze geldim.

Georgia ve ben aynı anda donup kaldık.

Her zamanki gibi kusursuz bir şekilde bakımlıydı ama hafif kan çanağına dönmüş gözlerinin altında gölgeler olduğunu fark ettim. Bebeğinin karnındaki şişlik nihayet ortaya çıkmıştı ama bu onu üç santimlik topuklu ayakkabılar giymekten ya da Madison Avenue'de koşuşturmaktan alıkoymamıştı; kolları bir düzine tasarımcı mağazasının alışveriş poşetleriyle doluydu.

"Eve, engerek yuvasına geri mi taşınyorsun?" diye sordum. "Ne kadar duygusal."

Georgia burnunu çekip saçlarını savurdu ama gözleri buradan başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi sağa sola bakıyordu. "Evimiz yenilenirken ben burada kalıyorum. Dumanlar bebek için kötü," dedi ve son kelimeyi sanki onun hamile olması ve benim olmamam umurundaymış gibi vurgulayarak.

Saçmalık. Tadilatları mümkün olduğunca yakından incelemeyecek kadar kontrol manyağıydı. Ama madem ev yenilenmiyordu, o zaman neden...

"Bentley de burada mı kalıyor?" Önsezimle sordum. Georgia'nın gözü seğırdi ve önsezimin doğruluğunu kanıtladı.

Ofisimden ayrıldıktan sonra ne olduğunu bilmiyordum, ama belli ki bu onun bir süreliğine evine geri dönmesi için yeterliydi. Hâlâ evlilik yüzüğünü takıyordu ama bu pek bir şey ifade etmiyordu. Pek çok insan evlilik yüzüklerini aşkları sona erdikten çok sonra bile takardı.

İlişkilerindeki sorunların kanıtlarıyla zafer kazanmış ya da haklı çıkmış hissetmek yerine... hiçbir şey hissetmedim. Çünkü, basitçe söylemek gerekirse, umurumda değildi. Artık umurumda değildi.

"Ofisinde o sesi çalarak bir şey yaptığını düşünebilirsin ama yapmadın," dedi yanından geçip gittiğimde. "Bentley ve ben şu anda bazı sorunlar yaşıyoruz ama birbirimizi asla terk etmeyeceğiz. *Her zaman* senin yerine seçtiği kişi ben olacağım." Mükemmel saçları, pahalı kıyafetleri ve pırlanta yüzüğüyle ona baktım ve ona karşı hissedeceğimi hiç düşünmediğim bir şey hissettim: acıma.

Babamızın gözdesi olduğu ve ben aynısını yapmakta zorlanırken mükemmel kızı ve sosyeteyi bu kadar iyi oynadığı için Georgia'yı kıskanarak ve ona kızarak büyüdüm. O her zaman istediğini elde etmişti ve ben de bunun kıskanılacak bir şey olduğunu düşünmüştüm. Şu ana kadar kıskançlığımın yersiz olduğunu fark etmemiştim çünkü Georgia hiçbir zaman sahip olduklarıyla mutlu olmamıştı; sadece diğer insanların elinden bir şeyler aldığında mutlu oluyordu. Hayatını başkalarıyla görünmez yarışmalar kazanmaya çalışarak geçirdi çünkü bu ona kendini üstün hissettiriyordu, oysa gerçekte güç oyunları güvensizliğin nihai işaretiydi.

Onu hâlâ bir kardeş olarak yeterince önemseydim, ona yardım etmeye çalışırdım ama yapmadım. O köprü uzun zaman önce yanmıştı.

"Yanılıyorsunuz. Ben bir şey *yaptım*," dedim sakince. "Kocanın yalancı bir pislik olduğunu kanıtladım, gerçi onun hatalarını fark etmen bu *kadar* uzun sürse de bunun önemli olmayacağını tahmin etmiştim. Eğer onunla kalmak istiyorsan, kal. Eğer bir gün ondan boşanmak istiyorsanız, bunu yapın. Bana söylemene gerek yok çünkü gerçekten umurumda değil. Ama umarım doğmamış bebeğinizin iyiliği için onlara hayatındaki diğer herkese davrandığından daha iyi davranır. Aksi takdirde, çocukların her zaman eşler kadar affedici olmadığını öğrenecektir."

Georgia keskin bir nefes aldı ama ben cevap beklemedim.

Kapıdan çıktım ve arkama bakmadım.

BÖLÜM 46

Xavier

T o sonraki dört aylar geçti içinde a kasırga .

toplantılar ve

Gündüzleri inşaat, geceleri ise dışarıda buluşma ya da akşam yemeği.

Bu süre zarfında, Sloane ve ben birbirimizin evlerinde kalarak dile getirilmeyen bir ritme girdik. Bir hafta ben onun dairesinde kalıyordum; ertesi hafta o benim şehirdeki evimde kalıyordu. Ona kendi dolabını verdim, böylece eşyalarını şehrin diğer ucuna taşımak zorunda kalmadı ve kilerine en sevdiğim espresso markasını ekledi, böylece kafein ihtiyacımı onun evinden çıkmadan karşılayabildim. Bunlar tantana olmadan geçen sessiz kilometre taşlarıydı, ancak hayatımın en telaşlı, gri saça neden olan mevsiminde beni ayakta tuttular. Müteahhit gecikmeleri, gümrük sorunları, yakınlardaki bir buhar borusu patlaması kasaya erişimimizi tam bir hafta boyunca kesti - onarım ve inşaat süreci boyunca çok sayıda sorun yaşandı ve bu, işlerin pazarlama tarafında uğraşmak zorunda kaldığım devasa egoları saymıyordu.

Bir rock yıldızının ikinci asistanına "Kasa yeraltında," dedim. "Ekli bir helikopter pisti yok... Hayır, ne yazık ki açılıştan önce bir tane inşa edemeyiz. Evet, arabası ile giriş arasındaki on metrelik alanda hayranları tarafından sıkıştırılmaması için güvenlik önlemleri alacağım."

Kanepede yanımda oturduğu yerden sırttan Sloane'a uyarıcı bir bakış attım. Parti için LCV'lerle o ilgileniyordu ama katılımcıların çoğuyla kişisel ilişkilerim olduğu için misafir ilişkileri görevini paylaşmakta ısrar etmiştim.

Bu kararımdan derin pişmanlık duydum.

Ancak, inşaat sorunları ve kendini beğenmiş konuklar bir yana, Vault'un açılışına kadar geçen süre çoğunlukla plana uygun geçti. Tanrı'ya şükür başka yangın çıkmadı, büyük bir kaza ya da yaralanma da olmadı. Buhar borusu patlaması zaten sıkışık olan zaman çizelgemizi sekteye uğrattı ama ekibim canını dişine takarak üstesinden geldi.

Otuzuncu doğum gününden bir gün önce, banyoların fayanslarını döşemeye devam ediyorduk ama...

Hallettik. Hepsini.

Ertesi akşam, düzinelerce uykusuz gecenin ve kendimden şüphe duymamın ardından, saat gece yarısını vurmadan ve ben büyük üç-oh'u çevirmeden önce Kasa resmen açıldı.

Şehrin en varlıklı ve nüfuzlu iki yüz elli kişisi yenilenmiş mekânı doldurarak orijinal altı inçlik çelik duvarların yanında kokteyllerini yudumladı ve yüz yıllık pirinç avizeye hayran kaldı.

Her bir kişi evet cevabı vermişti. Ayana ve moda dünyası, Isabella ve yayıncılığın ağır topları, Dominic ve Wall Street'in baronları ve daha fazlası vardı. Her büyük eğlence ve sosyete kuruluşu haber yapmak için hazırды çünkü bu gece, son Legacy Ball'dan bu yana iş dünyası, siyaset, şöhret ve sanat dünyasının devleri bir araya gelmişti.

Hiç bu kadar gurur duymamıştım.

Gece henüz yeni başlamıştı ve hâlâ ters gidebilecek yüzlerce şey vardı ama buraya kadar gelmiş olmam her şey demekti.

Miras komitesi yarın nasıl karar verirse versin, kendi işimi ve mirasımı yaratmıştım ve kimse bu başarıyı elimden alamazdı.

"Sahibini gördünüz mü? Ona bir mesajım var."

Döndüm, Sloane görüldüğünde ağzım bir gülümsemeye dönüştü ve beni dalgın ruh halimden çıkardı. Araya karışmaya başlamadan önce arkada kendime biraz zaman ayırıyordum ama konuklar biraz daha bekleyebilirdi. Onları eğlendirecek çok şey vardı. Sloane parıltılı gümüş-beyaz bir elbise ve bacaklarını kilometrelerce uzun gösteren topuklu ayakkabılarıyla bana doğru yürüdü. Saçları gevşek dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu ve yanıma geldiğinde gözleri bir parça muziplikle parlıyordu.

Kaç sabah ona uyandığımın ya da kaç gece onun yanında uyuduğumun hiçbir önemi yoktu; nefesimi kesmeyi asla başaramadım.

"Nerede olduğundan emin değilim ama mesajı iletmekten mutluluk duyarım," dedim. Elini göğsüme bastırdığında kanım biraz daha ısındı, ama beklerken aldatıcı bir şekilde rahat bir duruş sergiledim.

"Güzel." Sloane diğer elinin parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi, ağzımı kendi ağzına yaklaştırdı ve dudaklarını usulca dudaklarıma bastırdı.

Bir saniye. İki saniye. Üç saniye.

Öpücük, kız çekilmeden önce üçüncü vuruşta oyalandı ve ardında nane ve çilek tadı bıraktı.

"Bunu ona ilet," diye mırıldandı. "Ona doğum gününü kutladığını ve işini iyi yaptığı için tebrik ettiğini söyle."

Göğsümde bir sıcaklık titreşti ama küçük bir sataşmaya karşı koyamadım. "Memnuniyetle, ama bunu en baştan tekrar edebilir misin? *Tam olarak* doğru anladığımdan emin olmak istiyorum."

Sloane gözlerini devirdi ama gülümsüyordu. "Sadece büyük bir gece olduğu için." Beni tekrar öptü, bu sefer daha derinden. "Başardın," dedi, daha önceki rolünü bırakarak. "Nasıl bir his?"

"Oldukça inanılmaz ve başardık," dedim. "Bunu sensiz yapamazdım."

Tanıtım çalışmaları bir yana, bana olan inancı son dört ayda yaşadığım pek çok aksilik ve hayal kırıklığı boyunca beni ayakta tuttu.

Başını iki yana salladı. "Yardım ettim ama bunların hepsi *senin* sayende mümkün oldu.

Başarılarınızı küçümsemeyin. Kasa *senin* bebeğin. Ona sahip çık."

Titreyen sıcaklık kükreyen bir aleve dönüştü. "Seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Bir ya da iki kez, ama tekrar duymaya karşı değilim."

"Seni seviyorum," diye mırıldandım. *"Dünyadaki diğer her şeyden daha çok."*

Bu sefer onu öptüm ve uzun sürmesine izin verdim.

Sloane ile geçirdiğimiz zaman hep eriyip gitti ve konuklardan biri bizi fark edip iyi dileklerini iletmek için araya girmeseydi sonsuza kadar arkadaki küçük köşemizde kalabilirdik.

Adam gittikten sonra, "Partiye katılsak iyi olacak," dedi. Kucaklaşmamızdan dolayı yanakları kızarmıştı ama çalışma moduna geri döndüğünü görebiliyordum. "Herkes *senin* için burada. Daha sonra özel olarak kutlarız."

"Dört gözle bekliyorum," dedim yanaklarını pembeden kırmızıya çeviren hınzır bir sırıtışla.

Ancak Sloane haklıydı, bu yüzden son bir küçük öpücükten sonra -hey, doğum günündü; acele etmeyebilirdim- Markovic Holdings'in ilk alkolsüz votkasını içeren ısmarlama barın etrafında bir kalabalığın oluştuğu ana kata çıktık. Miksologlar sihirlerini konuşturarak pembe, mavi ve yeşil renklerde göz alıcı mocktailler hazırladı ve bunları çeşitli garnitürlerle süslenmiş buzlu bardaklarda servis etti. Odanın karşısındaki alkollü bar da aynı derecede büyük bir kalabalığa hitap ediyordu.

Vuk, iki bar arasındaki boşlukta kendi masasına sahipti. Tek başına oturuyordu ve mutlu mu, sinirli mi yoksa kayıtsız mı olduğunu anlamak zordu. Son ürün lansmanına dikkatini bile vermiyordu - bir şeye ters ters bakmakla meşguldü.

Bakışlarını Ayana'nın, söylentilere göre Vuk'un eski üniversite arkadaşlarından biri olan bir moda CEO'su olan nişanlısıyla birlikte durduğu yere kadar takip ettim.

Bu iyi olamaz.

Sloane'a Vuk ve Ayana arasındaki ilişki hakkında ne bildiğini soramadan Isabella elinde mor bir kokteyllle çıkageldi.

"Hey, çocuklar!" diye köpürdü. "Harika bir parti ve mutlu yıllar Xavier. Burası bir *hit*."

Onun coşkısına gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Sizi arıyordum çünkü Tastemaker seriniz için bir fikrim var." Isabella'nın gözleri parladı. Bu, Sloane'un ani sırtışıyla birleşince kafamdaki tüm alarmlar çalmaya başladı.

"Wilma Pebbles'ın yakında çıkacak olan erotik dinozor kitabının tanıtımına ev sahipliği yapmaya ne dersin?" Isabella sordu. "Onunla yakın zamanda bir etkinlikte tanıştım ve bana *Penetrated by the Pterodactyl*'in gelişmiş bir kopyasını verdi. *İnanılmaz* bir kitap ve büyük bir hayran kitlesi var."

Gözlerimi kırptırdım, benimle dalga mı geçiyordu yoksa ciddi miydi emin değildim. Isabella'ya bunu söylemek her zaman zordu. "Um..."

"Bunu bir düşün." Başka bir film yıldızının gelişiyile dikkati dağılmış bir şekilde yan tarafa baktı. "Kitapları hakkında bir fikir edinebilmeniz için size onun geçmiş listesini göndereceğim. Gerçekten eğlenceli bir etkinlik olacağını düşünüyorum!"

Sonra gitti ve beni başımı sallamak zorunda bıraktı. "Benden Wilma Pebbles'ın değil, yeni kitabının ön gösterimine ev sahipliği yapmamı isteyeceğini sanıyordum."

"Isa'nın dino erotizmine olan aşkı kendi kariyer hedeflerinden çok daha derinlere uzanıyor," dedi Sloane, sırtışı genişleyerek. "Güven bana."

Kendi iyiliğim için daha fazla bilgi istemeyi reddettim.

Gecenin yarısında Sloane ve ben farklı konuklarla kaynaşmak için ayrıldık. Vault'u hayata geçirmemde bana yardımcı olan herkese şahsen teşekkür ettim; bunların arasında ameliyatla karısının yanına yerleştirilmiş gibi görünen Dominic Davenport ve ikram işlerini üstlenen Sebastian da vardı.

"Bunu başardın dostum." Sebastian elini omzuma vurdu. "Şimdi Russo'ya on bin dolar borçluyum."

"Bana karşı bahse mi girdin?" Alaycı bir tavırla sordum.

"Sana güveniyordum ama Luca genelde yanıdır." Güldü. Omzumun üzerinden baktı ve gülümsemesi sırtmaya dönüştü. "Ruslardan bahsetmişken, seni bununla baş başa bırakayım. İyi şanslar."

Ben cevap veremedim ortadan kayboldu ve Dante onun yerini aldı.

Tatil galasından beri konuşmamıştık ama bu gece Valhalla'da olduğundan çok daha rahat görünüyordu. Belki sonunda ebeveynliğin ritmine alışıyor, belki de elindeki neredeyse boş viski bardağından kaynaklanıyordu.

"Bu etkileyici," dedi, standart selamlaşmaları atlayarak. "Senin hakkında şüphelerim vardı ama bunu başardın."

"Herkes bunu söyleyip duruyor," diye homurdandım ama gece bu kadar iyi giderken sinirli kalmak zordu. "Teşekkür ederim."

Dante başını eğdi, bakışları Vivian'ın Sloane, Isabella ve Alessandra ile konuştuğu bara kaydı. Bana dönüp sertleşmeden önce yumuşak bir an karısının üzerinde oyalandı.

"İtiraf etmeliyim ki bir yanımda başarısız olmanı umuyordum," dedi Dante şaşırtıcı bir dürüstlikle. "Vegas'ı, Miami'yi ya da Luca'yı içine sürüklediğin onlarca şüpheli durumu unutmuş değilim. Ancak..." Sesi kuru bir hal aldı. "Kardeşim yıllarca süren gereksiz partilerden sonra kendine çeki düzen verebiliyorsa, sanırım sen de verebilirsin."

Dante Russo, ters iltifatların kralı.

"Parti yapmanın faydasız olduğunu söyleyemem," diye takıldım.

"Bana *bunu* yapmak için ihtiyacım olan deneyimi kazandırdı." Etrafımızı işaret ettim.

Dante'nin gözleri bir santim kadar kısıldı. Sonra beni şaşırtacak şekilde, kulağa gerçekmiş gibi gelen bir kahkaha attı.

"Yarın da aynı enerjiyi koru," dedi Vivian'ın yanına gitmek için yanımdan geçerken. "Buna ihtiyacın olacak."

Yarın. İlk değerlendirmem. Sekiz milyar doların kaderi.

Bu hatırlatma karşısında midemin bir santim bile bulanmadığını söylersem yalan söylemiş olurum ama yarın yarıydı. Elimden geleni yapmıştım ve

Ŗu andan sabaha kadar yapabileceğim hiçbir Ŗey bu durumu anlamlı bir Ŗekilde deđiŖtiremez.

Bu yüzden endiŖelenmek yerine, yanımdan geçen bir sunucunun tepsisinden bir içki aldım, geri attım ve gecenin geri kalanının tadını çıkardım.

Bunu hak etmiŖtim.

Karar Günü ertesi sabah video konferans yoluyla gerekleŖti. Babamın vasiyetinin okunmasını çevreleyen Ŗatafat ve tören göz önüne alındığında, sekiz milyar doların kaderine Zoom üzerinden karar verilmesi oldukça soğukkanlı görünüyordu, ancak herkes yüz yüze bir toplantı için Bogota'ya seyahat edemeyecek kadar meŖguld, bu yüzden Zoom oldu.

Sloane ve ben ikimiz de evimdeydik, ancak optik nedenlerden dolayı aramayı ayrı odalarda yaptık. Ben ktphanedeydim; o oturma odasındaydı.

İŖ planımı, yangından sonra yeniden inŖa çabalarımı ve aılıŖın büyük baŖarısını anlatırken ekrandan beŖ yüz bana baktı. Onlara söylemediğim tek Ŗey yangın sabotajı kısmıydı. Alex bana gizlilik yemini ettirmiŖti ve özellikle de sabotajcıyı bulduğunu ama "Ŗu anda kimliğini açıklayamayacağını" söyledikten sonra bu, cevapladığından daha fazla soruya yol açacaktı. Tek söylediği, "gizli nedenlerle" iŖ dünyasının bazı üyelerini hedef alan bir paralı asker grubuyla bağlantıları olduğuydu.

Bir yanımda, bu kadar sıkıntıya neden olan kiŖiden intikam alabilmek için ayrıntılar istiyordu ama daha büyük bir yanımda, yangını gemiŖimde tutmaktan ve profesyonellerin bununla ilgilenmesine izin vermekten mutluydu.

Hayatın genel kuralı: zaten sahip olduğunuzdan daha fazla sorun aramaya gitmeyin.

Ben konuŖmamı bitirdikten sonra ilk olarak Mariana konuŖtu. "Değerlendirmemize geçmeden önce, aŖađıdaki kiŖilerin önyargılarını kabul etmezsek ihmalkr davranmıŖ oluruz

bazı komite üyeleri."

Castillo Group'un yönetim kurulu başkanı ufak tefek, sağlam görünümlü, parlak siyah saçlı ve otoriter bir havası olan biriydi. Benden hiç hoşlanmamıştı; davranışlarımın şirkete kötü yansıdığını düşünüyordu ve tam olarak haksız olmasa da, bu toplantıyı yönlendirmesine veya Sloane'un karakterine iftira atmasına izin vermeyecektim.

Belli ki bahsettiği kişi oydu; Mariana doğrudan Sloane'un ekrandaki karesine bakıyordu. Sloane bu bakışlar karşısında gözünü bile kırpmadı ama ben daha az affediciydim. "Sanırım Sloane ile olan ilişkimden bahsediyorsun. Eğer öyleyse, bu konu dışı bir mesele," dedim soğukkanlılıkla. "*Gerçek* bir mesele olsaydı, siz ya da başka bir komite üyesi endişelerinizi önceden dile getirmeliydiniz."

Mariana bana ince bir gülümseme verdi. "Kimseyi bir şeyle suçlamıyorum," dedi, ses tonu benimkine uyuyordu. "Sadece orada bulunan herkese ikinizin aslında çıkmakta olduğunuzu ve Bayan Kensington'ın söyleyeceği her şeyin bu ilişkiden *etkileneceğini* hatırlatıyorum."

"Haklısın." Sloane başka kimse cevap vermeden araya girdi. Gözleri parladı ve ben ani bir gülümsemeyi sakladım. Mariana kışına tekme yemek üzereydi. "*Söyleyeceklerim* ilişkimizden etkilenecek. Üç buçuk yıldır Xavier'le çalışıyorum ve bu görüşmede onun Kasa'yı sıfırdan inşa edişini izleyen *tek* kişi benim. Onun hedonist bir dejenereden büyümesini izledim-"

Biraz sert oldu ama olsun.

"Tutkusu, gururu, *amacı* olan birine. İşte benim aşık olduğum adam *bu* ve oyumu verirken de arkasındaki nedenler bunlar olacak. Onunla çıktığım için oyum önyargılı olmayacak; Vault'u hayata geçirmek için ne kadar çok çalıştığını ilk elden bildiğim için önyargılı olacak. Eğer bunu yapacak türden bir adam olmasaydı, zaten çıkmıyor olurduk." Sloane Mariana'yı sabit bir bakışla süzdü. "Alberto'nun vasiyetinde Xavier'in 'icra kurulu başkanlığı görevini elinden gelen en iyi şekilde yerine getirmesi gerektiği' belirtiliyor. Benim görüşüme göre,

Bunu ve daha fazlasını yaptı." Komitenin geri kalanına seslendi. "O halde evet oyu vermem sürpriz olmayacaktır."

Gizli gülümsemem tam teşekküllü bir sırıtışa dönüştü.

Beş dakika içinde Sloane, Mariana'nın sinsî saldırısının altını oymuş, komitenin dikkatini bu çağrının amacına yönlendirmiş ve köşeme ilk sayıyı eklemişti.

İşte benim kızım.

Mariana bir galon çiğ limon suyu yutmuş gibi görünüyordu ama bu konuda söyleyebileceği başka bir şey yoktu.

Oylama hızla devam etti.

"Sloane'un kararına katılıyorum," dedi Eduardo. "Xavier'in altı ay içinde başardıkları olağanüstü ve yapılan haberler de göz kamaştırıcı. Ben de evet oyu veriyorum."

Kalbim beklentiyle çarpıyordu.

Beşte iki. Bir oy daha ve ben temize çıktım.

Mariana, "Zaman çizelgesi etkileyici, ancak Vault'un uzun ömürlü olacağına ikna olmadım," dedi. "Gece kulüpleri gelir ve gider ve bence başlangıç için tembel bir konsept. Sessiz bir ortağınız olmasına rağmen, büyük ölçüde kendinize hesap veriyorsunuz. Yönetim kurulu yok, hissedarlar yok, gerçekten CEO'su olduğunuz hiçbir şey yok. CEO görevlerini en iyi şekilde yerine getirmek, kolay kazanılmayan bir şeyi seçmek anlamına gelir. Ben hayır diyorum."

Kolay kazanç mı? Sıkılmış dişlerimin arkasına sert bir cevap kilitledim. Tartışmak akıllıca olmazdı ama o kötü niyetle oy veriyordu. New York lokasyonunun yeterince başarılı olması halinde genişleme planlarını da içeren sunumumda onun daha sonraki endişelerine de değinmiştim.

Ama yine de Mariana'nın evet oyu vermesini beklemiyordum, bu yüzden geri adım atmadım.

Ancak bir sonraki oylama beni şok etti. "Özür dilerim Xavier," dedi Tío Martin. Göğsümde bir korku hissi pıhtılaştı. "Kişisel olarak ne kadar gurur duysam da Mariana bazı iyi noktalara değindi. Ben de hayır diyorum." Ayrıntıya girmedim ya da

Gözlerimin içine baktı ve ani bir kesinlikle anladım ki, tüm adilliğine rağmen, aile içi manipölasyona karşı bağışıklığı yoktu. Belli ki Tía Lupe'yi yatıştırmak için hayır oyu kullanmıştı. İkiye karşı iki. Eşitlik vardı ve geriye bir oy kalmıştı. Tüm gözler Dante'ye çevrildi.

Başparmağını alt dudağına götürdü, yüzünde dalgın bir ifade vardı. Dün geceki kısa sohbetimiz bana biraz umut vermişti ama bunun bana karşı uzun süredir var olan hoşnutsuzluğunun üstesinden gelmeye yetip yetmeyeceğı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Dakikalar ilerledi.

Tío Martin oturduğu yerde kıpırdandı.

Eduardo'nun kaşları endişeyle kırıştı.

Mariana'nın ağzı o kadar sıkıydı ki bir kuru eriğı andırıyordu.

Sloane ve ben hiçbir şeyi ele vermeyen tek kişilerdik, ancak klimalı esintiye rağmen sırtımda boncuk boncuk ter vardı.

Dante elini indirdi ve sanki yedi nokta dokuz milyar dolarlık bir servetten değil de hava durumundan bahsediyormuş gibi rahat bir sesle, "Evet," dedi.

Bu kadar.

Hiçbir açıklama yok, bizi bu kadar uzun süre diken üstünde tuttuktan sonra büyük bir gösteri yok. Sadece basit, yankılanan bir evet.

Tek ihtiyacım olan buydu.

Rahatlama göğüs kafesimin arkasında patladı ve beni sersemletti. Sırttan Eduardo evrak takibiyle ilgili bir şeyler söylemeye başladı ama sevincimin ağırlığı altında kelimeleri bulanıklaştı.

Başardım. Başardım amına koyayım.

Onların onayına *ihtiyacım* yoktu, ama dürüst olmak gerekirse? Buna sahip olmak iyi hissettirdi.

Görüşme dakikalar sonra sona erdi ve Mariana'nın kapatmadan önce kaşlarını çatmış halini görünce büyük bir memnuniyet duydum.

"Mariana'nın yüzünün ekran görüntüsünü aldım, böylece kendini kötü hissedersen bakabilirsin."

Sloane odaya girdiğinde yüzümü başka bir gülümseme kapladı. Mükemmel ütülenmiş ipek bir bluz ve pijama şort giymişti.

İş görüşmelerini evde yapmanın en büyük avantajı nedir? Kimse belden aşağınızı göremez.

"Bana çok iyi bakıyorsun," diye takıldım, onu kucağıma çektim. "Bu arada ilk oyu verdiğin için teşekkürler. Söylediğin şey..."

"Doğruydu. İstemediğim bir şey söylemedim." Sloane'un yüzü bir an için yumuşadı, sonra muziplik kıvılcımı çaktı. "Kendi vasiyetini hazırlarken bunu unutma. Bunu sadece senin paran için yapıyorum."

"Şimdi mi?"

"Yea-aah!" Aniden ayağa kalktığımda ve onu yere yatırmak için manevra yaptığımda bir şaşkınlık çılgılığı attı.

"Param hakkında ne diyordun?" Bir elimle bileklerini başının üzerinde sabitleyerek tehdit ettim. Sırtışıma sert bir kaş çatmaya dönüştürdüm.

Gözlerinde sıcaklık ve kahkaha parlıyordu. "Bu seni yedi nokta dokuz milyar kez ateşli yapıyor-oh *Tanrım*." Gömleğinin altından bir elimi kaydırıp göğsünü avuçladığımda cümlesinin geri kalanı bir nefese dönüştü.

Hafta sonuydu, hayatımın en büyük gecesini yeni atlatmışım ve önümde uzun, boş bir gün vardı.

Eğer Sloane beni kızdırmak isteseydi, bu iyiliğe yüz katıyla karşılık verebilirdim. "Tanrı değil, Luna." Başımı eğdim, ağzım her seferinde onunkine değişiyordu.

kelime. Tadı tatlı, sıcak ve *mükemmeldi*. "Sana yapmak üzere olduğum şeyde Tanrı'nın parmağı yok."

O günün geri kalanında kütüphanede, yatak odamda ve çatı katındaki faaliyetlerimizin kesinlikle kutsal olmadığını düşünürsek, bu en iyisiydi.

Sloane ve ben iş, para ya da başka bir şey hakkında konuşmadık, güneş battığında ve terli ve bitkin bir şekilde yatağımda uzandığımızda bile.

Doğru insanla birlikte olmanın en iyi yanı buydu.

Bazı günler bütün gece konuşabilirdik; diğer günler ise kelimelere hiç ihtiyaç duymazdık. Sadece birbirimizle olmak yeterliydi.

Sonsöz

X *AVIER*

On sekiz ay sonra

Babamın vasiyetine göre, her sınavı geçtiğimde mirasımın bir taksitini alıyordum. Geçen hafta üçüncü sınavımı da geçmiştim ve banka hesabımdaki sıfırlardan önceki rakam, ödemenin yarısını çeşitli hayır kurumlarına bağışladıktan sonra bile katlanarak arttı.

İronik bir şekilde, Vault o kadar iyi gidiyordu ki artık mirasıma *ihtiyacım yoktu*, ancak bu yastığa sahip olmak güzeldi. Müthiş açılış gecesinden ve *Mode de Vie'nin* Movers and Shakers bölümünde benim hakkımda yazdığı profilden sonra kulüp hızla ünlendi. Miami'de yeni bir yer açmanın planlarını yapmaya başlamıştım ama önce evde halletmem gereken daha büyük bir değişiklik vardı.

"Sanırım bu kadar." Sloane ellerini kalçalarının üzerine koydu ve oturma odasına baktı. "Her şey boşaltıldı ve sayıldı."

Her biri içindekilerle birlikte düzgünce etiketlenmiş karton kutu yığınları zemini kaplıyordu. *Giysiler (sonbahar/kış)*. *Giysiler (ilkbahar-yaz)*. *Kitaplar*. *Ofis malzemeleri*. *Vesaire vesaire*.

Nakliyeciler tüm günlerini Sloane'un eski dairesindeki kutuları benim evime taşımakla geçirmişlerdi. Tam daha fazla eşya olamayacağını düşünürken, bir kamyon dolusu daha geldi.

"Emin misin?" diye sordum. "Çok hafif paketlemişsin."

"Çok komik," diye homurdandı. Kutulardan birini okşadı. "Louboutin koleksiyonumu ya da inceleme defterlerimi bırakamazdım."

"Bir kutu dolusu inceleme defterin mi var?" Tanrım, kaç tane yazmıştı?

"Saçmalama," dedi Sloane. "Onları tek bir kutuya sığdıramazdım. Onları ikiye böldüm."

Dehşete düşmüş bir ifadeyle başımı salladım. "Fikrimi değiştirdim; artık buraya taşınamazsın. Açıkça insan değilsin ve bu benim için bir anlaşma bozucu."

"Peki." Döndü ve üzerinde *Mumlar* yazan bir kutuyu açmaya başladı. "Taşınmamı kutlamak için bu evdeki her odayı vaftiz etmeyi planlıyordum, ama eğer beni etrafta istemiyorsan..." Bir kolumu arkadan beline dolayıp onu kendime doğru çektiğimde ciyakladı.

"Adil oynamıyorsun," diye homurdandım. "Ama ben kim oluyorum da böyle kapsamlı bir vaftiz töreni için planlarınızı bozuyorum? Söylediklerimi geri alıyorum. Tekrar taşınabilirsin."

"Ne kadar cömertsin." Onu öpmek için arkamı döndüğümde Sloane hâlâ gülüyordu.

Çıkmaya başladığımızdan beri en iyi restoranlarda yemek yedik, en özel gösterilerin tadını çıkardık ve St. Lucia'dan Malibu'ya kadar her yerde hafta sonu kaçamakları yaptık, ancak bu tür anlar benim favorimdi - kendimiz olabildiğimiz ve başka hiçbir şey olmadığımız rahat, rahat olanlar. İşleri ağırdan alıyorduk ama bu kadar uzun süre çıktıktan sonra birlikte yaşamaya başlamak doğal bir ilerleme gibi geliyordu. Açıkçası ben uzun zaman önce hazırdım ama Sloane'un kendini rahat hissetmesini bekledim. daire ve karşılığında bağımsızlığının bir parçası.

Bu onun için büyük bir taşınmaydı, bu yüzden bana eski binasında kalmaktansa şehir evine taşınmayı tercih ettiğini söylediğinde bunu hafife almamıştım.

Sloane'un telefonunda çalan bir alarm öpüşmemizi böldü. "Kahretsin." Geri çekildi ve sesi susturdu. "Saatin altı olduğunu fark etmemiştim. Hemen hazırlanmalıyız yoksa Isa'nın partisine geç kalacağız."

Isabella ve Kai, Vault'un açılışından kısa bir süre sonra evlenmişlerdi ve Isabella balayının tadını çıkarmak için yazmaya kısa bir ara vermişti. Bununla birlikte, son romanını kısa süre önce bitirmişti ve o gece bir kitap tanıtım partisiyle yayınlanmasını kutluyordu. "Luna, Isabella partiye geç kalacak," dedim. "Hazırlanmaya başlamadan önce, sana bir ev hediye var."

"Yıllardır burada yaşıyorsunuz; ev çoktan ısındı."

Sloane'un gözleri benim bıkkınlık dolu iç çekişimle parladı. "Ama iyi bir hediye bayılırım. Nedir o?"

"Burada." Onu oturma odasının yanındaki koridora yönlendirdim.

Alırken doğru hediye olduğundan emindim ama köşeyi dönüp de evimizin son üyesi görüldüğünde içimi bir endişe dalgası kapladı.

Sloane nefesini keskin bir şekilde içine çekti.

"Bu...?" "Bir Japon balığı," diye onayladım.

Haddimi aştığıma dair endişem, gözleri kuşkuyla parlayarak mini akvaryuma dokunduğunda eridi. İçindeki parlak turuncu-sarı balık eline doğru yüzdü ve yüzgeçlerini sallayarak bir saniye inceledikten sonra evcil hayvan dükkanının yaşam alanının ortasına kurduğu küçük pagodaya geri döndü. Görünüşe göre yeni evini keşfetmeye, başında bekleyen insanlardan daha çok ilgi duyuyordu.

"Bir Japon balığının beni görmezden gelmesini bu kadar özleyeceğimi düşünmemiştim," dedi Sloane, sesi kalındı. "O mükemmel. Teşekkür ederim."

"Onu sevdiğine sevindim. Dükkân en alinganının o olduğunu söyledi." Tembel tembel pagodanın etrafında dönen balığa baktık. "Ama *alinganlık*la neyi kastettiklerini açıklamadılar."

"Alingan." Sloane düşünceli düşünceli dudaklarını büzdü. "Onun adı bu olmalı."

Balık Feisty mi? Aman Tanrım.

"Dükkân onun en altın olduğunu söyleseydi, ona Goldie adını verir miydin?" Sırtışımanın şiddetinden yanaklarım acıyarak sordum.

Dalgın ifadesi yerini sert bir bakışa bıraktı. "Çok komik," dedi, yanakları pembeleşmişti. "Evcil hayvanlara isim koyma konusunda pek iyi değilimdir, tamam mı?"

"Hayır, hayır, bence Feisty harika bir isim. Gururlu bir isim. Gerçek bir isim!" Oturma odasına doğru yürürken arkasından seslendim. Onu takip ederken kahkahalar etrafımda dönüyordu.

"Sana bir lamba fırlatmadan önce kapa çeneni," diye tehdit etti. "Madem isimler konusunda bu kadar iyisin, *sen* seç bir tane."

"Hayır, o senin için ve hangi ismi seçersen seç, o yapışır. En azından Alıngan, Balık 2.0'dan daha iyi bir seçenek." Yüzümü ciddiyete benzer bir şekle soktum. "Her balık bir ismi hak eder ve onunki de Alıngan."

Neredeyse tüm cümleyi yine gülmeden tamamlayacaktım. Neredeyse.

Başarısızlığım Sloane'un kafama bir minder fırlatmasıyla sonuçlandı ama buna değdi.

Balık Feisty. Kıkırdadım.

Sloane, "Dr. Hatfield'a bundan bahsedersem ve o da senden ayrılmamı söylerse, hiç tereddüt etmeden bunu yaparım," diye uyardı.

"Yapma Luna, sadece şaka yapıyorum." Bir kahkaha baloncuğunu daha yuttum. "Ayrıca, Dr. Hatfield asla böyle bir şey söylemez. O beni sever."

"Seni tanımıyor."

"Beni vekaleten tanıyor."

Dr. Hatfield onun yeni terapistiydi.

Sloane ve ben geçen yıl (son derece işlevsiz) aile konularında uzmanlaşmış farklı pratisyenlerle terapiye yeniden başlamıştık. Doğru uyumu bulana kadar birkaç deneme yaptık ama nasıl olduğunu unutmuştum,

Terapötik olan, işi bu sorunları dinlemek olan bir yabancıyla sorunlarımı tartışmaktı.

Terapi Sloane'un fikriydi. Babası ya da Georgia ile arasını asla düzeltemeyecekti ama Pen hâlâ o ailenin bir parçasıydı. Sloane terapinin Pen'le ve Kensington'ların geri kalanıyla olan ilişkisini daha iyi idare etmesine yardımcı olacağını düşünüyordu, çünkü artık kız kardeşini haftalık olarak görüyordu, bu da George ve Caroline'la daha fazla temas anlamına geliyordu. Bazen Pen'i görmeye giderken ona eşlik ediyordum; bazen de onları kız kardeşleriyle baş başa bırakıyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde, terapi bana bu sefer gençken aldığımdan daha fazla yardımcı oldu. Belki de artık kızgınlık ve suçluluk duygusu içinde olmadığım için daha açıldım. Her ne olursa olsun, iki haftada bir aldığım seanslar geçmişimle ve babamla olan ilişkimle yüzleşmeye yardımcı oldu. Günün sonunda, vasiyetine neden boşluk koyduğu ya da yaptığı şeylerin herhangi birini neden yaptığı önemli değildi.

O bölüm geride kalmıştı ve ben bir sonrakine geçmeye hazırdım.

"Sana söylemeyi unuttum. Bil bakalım geçen gün kiminle karşılaştım?" Sloane, Feisty bölümünü geçtikten ve duş alıp üstümüzü değiştirmek için üst kata çıktıktan sonra sordu. "*Modern Manhattan*'dan bir köşe yazarıyla görüştim. *Fast and Furriness* ile aynı ana şirkete sahipler ve ben asansörle yukarı çıkarken..."

"Sakın söyleme." Sırıttım, şimdiden bir sonraki sözlerini bekliyordum.

"Perry Wilson içeri girdi." Sloane güldü. "Yüzünü görmeliydin. Gitmeye çalıştı ama kapılar çoktan kapanmıştı. On katı birbirimiz yokmuş gibi davranarak geçirdik."

Perry geçen yıl iftira davasını kaybetmişti ve Kai kısa süre sonra blogunu satın aldı. İsmi Confidential Matters olarak değiştirdi, Perry'nin tüm izlerini siteden sildi ve profesyonel bir yazar ve doğruluk kontrol ekibi kurdu. Şu anda Perry'nin çektiği trafiğin iki katını çekiyordu

zirvesindeydi. İnsanlar tık tuzağı makalelerden ve temelsiz çamur atmalardan bıkmıştı ve giderek artan sayıda insan daha kaliteli haberlere yöneliyordu.

Bu arada Perry, *Fast and Furriness*'ta telefonlara bakar hale gelmişti. Onun için üzüldüğümü söyleyemem.

Sloane ve ben odamıza girdik.

Bizim. Beklediğim kadar garip gelmedi. Sanırım zihnimde, o taşınmadan önce de evin bizim olduğunu düşünmüştüm.

Bununla birlikte, resmi bir kutlamayı atlamak uygun olmazdı, değil mi?

Sloane duşa hazırlanmak için kıyafetlerini çıkarırken, "Ee," dedim rahatça. "Yani-"

"Hayır." Ne söyleyeceğimi ben söylemeden önce biliyordu. "Zamanımız yok. *La-aaaate* olacağız!" Onu tutup yatağa çekerken Sloane kahkahalarla çığlık attı.

O haklıydı. Isabella'nın partisine geç kalmıştık ama aynı zamanda evimizdeki birçok odanın ilkinde de vaftiz etmiştik.

Hayatımızın bir sonraki bölümüne birlikte başlamak için daha iyi bir yol düşünemezdim.

SLOANE

"Haklıydın. Tam da ihtiyacım olan şey buydu." Memnun bir iç çekişle kollarımı başımın üzerine uzattım. "Sonsuza kadar burada kalabilirim."

"Bunu bir daha söyle," dedi Xavier.

"Ne?"

"İlk üç kelime. *Haklıydın.*"

Gözlerimi devirdim ama gülümsememi de engelleyemedim.

"Dayanılmazsın."

"Yine de burada benimlesin. Bu senin hakkında ne söylüyor?" diye alay etti. Sahil boyunca yürürken bir esinti saçlarını savurdu, siyah tellerini karıştırdı.

"Mazoşist olduğumu."

"Ah. Seni sevmemin bir nedeni olduğunu biliyordum."

Güldüm, o bu kadar rahat ve mutlu görünürken ve ben *kendimi bu* kadar rahat ve mutlu *hissederken rolümü sürdüremedim*.

Bir ay süren İspanya seyahatimizin sonuna yaklaşıyorduk. Xavier geçen Noel'de biletleri alarak bana sürpriz yapmıştı ama gelmeden önce havaların ısınmasını beklemiştik.

Hizmetçimiz Feisty ile ilgileniyordu, Kasa nihayet Xavier'in o kadar izin almasına yetecek kadar sorunsuz çalışıyordu ve Kensington PR'ı Jillian'ın yetenekli ellerine bırakmıştım. Geçen yıl maaşına zam yaparak onu Ofis Operasyonları Direktörlüğü'ne terfi ettirmiştim ve ben yokken gemiyi idare edebileceğine güvenim tamdı. Xavier duştayken ya da bize içki getirirken hâlâ e-postalarımı kontrol ediyordum ama artık gelen kutuma düşen her şeyi kontrol etme ihtiyacı hissetmiyordum.

Ne de olsa tatildeydim.

Son üç buçuk hafta boyunca Xavier ve ben Madrid, Sevilla, Valensiya ve Barselona'da yedik, uyuduk ve içtik ve sonunda her şeyin başladığı yere vardık: Mallorca.

Ada, ilişkimizdeki ilk büyük dönüm noktası olmuştu. Buradaki ilk tatilimiz kısa sürdüğü için, geri dönüp başladığımız işi bitirmek uygun görünüyordu.

"Bu gece ne yapmak istiyorsun?" Xavier parmaklarını benimkilere geçirerek sordu. "Yine dansa gidebiliriz ya da evde kalabiliriz."

"İçeride kalalım. Daha fazla dans edersem ayaklarım kopacak." Son üç gecedir her gece farklı bir kulübe gidiyorduk, genellikle güneş doğana kadar dışarıda kalıyorduk ve bedenim dava açmaya hazırdı.

En azından Xavier sayesinde dans becerilerim gelişmişti.

Güneş ufkun altına inip gökyüzünü mandalina ve lavantalardan oluşan bir palete dönüştürürken rahat bir sessizliğe gömüldük. Bulutlar kenarlarından alev alıyor gibiydi, okyanusun sakin aynası tarafından yakalanan bir gösteri.

Tanıdık bir hüznün darbesi bekledim ama hiç gelmedi. Geriye dönüp baktığımda, bir süredir hissetmiyordum ama şimdiye kadar yokluğunu hiç fark etmemiştim.

"Düşünceleriniz için Penny," dedi Xavier. "Bir şeye şaşırmış gibi görünüyorsun."

Dudaklarıma bir gülümseme dokundu. Beni her zaman çok iyi tanırdı.

"Eskiden günbatımından nefret ederdim," diye itiraf ettim. "İç karartıcı olduklarını düşünürdüm. Günbatımları sonları temsil ederdi ve bana her güzel şeyin bir sonu olduğunu hatırlatırdı. Birini gördüğümde hep üzüldüm ama şimdi... O kadar da kötü olduklarını düşünmüyorum." Omuz silktim. "Geceleri gündüzlerden daha çok seviyorum zaten."

Geceler demek evde, Paris'e yaptığımız son seyahatte aşık olduğumuz avizenin altında akşam yemekleri demekti. Çıtırdayan ateşler ve yatakta, ikimizden biri ya da her ikimiz de uyuyana kadar kolayca ilerleyen sohbetler demekti. Geceler sevgi, sıcaklık ve ay ışığıydı, benim dünyadan kaçtığım güvenli sığınağımdı.

Günbatımları olmadan geceler de olmazdı ve bu şekilde, çok sevdiğim bu olguya karşı on yıllardır süregelen düşmanlığım sanki hiç var olmamış gibi sessizce yok oldu.

"Güzel," dedi Xavier yumuşak bir sesle. "Ben de geceleri daha çok seviyorum."

O akşam film izlemek için kanepeye kıvrıldığımızda, inceleme defterimi almaya zahmet etmedim.

Sadece filmden keyif almak istedim ve aldım da. Ofis buluşması, sevimli randevuların montajı, büyük jesti için havaalanında koşan kahraman, hatta evcil bir köpek ve bir yüzük içeren mutlu son - hepsini sevdim.

Başkalarının klişelerini yargılamaya hakkım yoktu.

Ne de olsa, uzun süreli erkek arkadaşımın romantik bir Avrupa kaçamağındaydım, kendisi nefret ettiğim bir müşterim olarak başlamıştı, sonra yavaş yavaş birbirimize aşık olduk

-Ama bunu kabul etmeyecek kadar inatçıydım ve aklım başıma gelip Empire State Binası'nın tepesinde onunla uzlaşmadan önce onu neredeyse kaybediyordum.

Şimdi evcil bir balığı ve çatı katında sineması olan bir kasaba evinde birlikte yaşıyorduk ve mide bulandırıcı, iğrenç bir şekilde mutluyduk.

Mutlu sonların gerçekçi olmadığını kim söyledi?

Asher Donovan'ın hikayesi nihayet burada! Cızırtılı bir aşk için [*The Striker*](#)'ı okuyun.

Süperstar bir atlet ve onun dünyasını alt üst eden bir kadının yer aldığı spor romantizmi.

İsteyebileceği her şeye sahipti... onun dışında. Günahın [*Kralları*](#) yolculuğunuza Vuk ve Ayana'nın [*Kıskançlığın Kralı*](#)'ndaki hikayesiyle devam edin.

Xavier & Sloane'a doyamıyor musunuz? Bonus sahnelerini www.anahuang.com/bonus-scenes adresinden indirin

Tembellik Kralı'nı okuduğunuz için teşekkürler! Bu kitabı beğendiyseniz, seçtiğiniz platform(lar)da bir yorum bırakabilirsiniz minnettar olurum.

Yorumlar yazarlar için ipuçları gibidir ve her biri yardımcı

olur! Sevgilerimle,

Ana

P.S. Kitaplarımı ve diğer eğlenceli saçmalıkları benzer düşünen okurlarla tartışmak ister misiniz? Özel okuyucu grubum [Ana's Twisted Squad](#)'a katılın!

Teşekkür

Beta okuyucularımdan biri *King of Sloth'un* romantik komedilere yazılmış bir aşk mektubu gibi hissettirdiğini söyledi ve biliyor musunuz? Öyleydi.

"Gerçekçi olmayan" sonsuza dek mutlu sonlara, Empire State Binası'nın tepesindeki öpücöklere ve en beklenmedik partnerler arasında olsa bile aşkın *her zaman* galip geleceğı fikrine içelim.

Xavier ve Sloane kalbimi fethetti ve onlarla geçirdiğim her dakikaya bayıldım. Ancak, yol boyunca bazı yardımlar olmadan onların hikayesi mümkün olmazdı, bu yüzden bu anı size teşekkür etmek için kullanıyorum.

Becca'ya- Daha önce söylemediğim ne söyleyebilirim ki? Ses tahtam ve en büyük amigom olduğun için teşekkür ederim. İster bir konuda takılıp kalmış olayım, ister konuşacak birine ihtiyacım olsun, her zaman yanımdasın ve sana arkadaşım dediğim için çok minnettarım.

Alfa okuyucularım Brittney, Rebecca ve Salma'ya - Tepkileriniz ve emojileriniz beni gülümsetmekte asla başarısız olmuyor ve geri bildirimleriniz hikayelerimin parlamasına yardımcı oluyor. Benimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim!

Ana ve Aliah'a - Ayrıntılı notlarınız, Kolombiya kültürüne ilişkin bilgileriniz ve İspanyolca çeviri sihirbazlığınız için çok teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bunu yapamazdım.

Beta okuyucularım Tori, Theresa, Malia ve Jessica'ya -Her biriniz masaya hikayenin farklı bölümlerini farklı ışıklarda görmemi sağlayan benzersiz bir şey getirdiniz. Zamanınızı ve önerilerinizi benimle paylaştığınız için çok teşekkür ederim; bu kitabı bir sonraki seviyeye taşımama yardımcı oldunuz.

Amy'ye-Bu kitabın editörlüğü için teşekkür ederim. Detaylara verdiği önem her zaman takdire şayan!

Mary Catherine Gebhard'a - Kronik Yorgunluk Sendromu temsilciliği ile ilgili notlarınızı ve geri bildiriminizi paylaştığınız için teşekkür ederim. Zamanınızı ve uzmanlığınızı paylaştığınız için size minnettarım.

Cat'e-Kitaplarda bir kapağımız daha var! (Kelime oyunu yapmak istemedim). Seninle çalışmak her zaman bir zevk. Sadece harika bir tasarımcı değil, aynı zamanda harika bir insan olduğu için teşekkür ederim.

Bloom ve Piatkus'taki inanılmaz ekiplere - Sonsuz desteğiniz için teşekkür ederim. Birlikte pek çok dönüm noktasına ulaştık ve geleceğin başka neler getireceğini görmek için heyecanlıyım!

Menajerim Kimberly'ye ve Brower Literary ekibine, yanımda olduğunuz için çok minnettarım. Hepiniz rock yıldızısınız!

Nina, Kim ve Valentine PR'daki herkese, yayınlarımın perde arkasında bu kadar sorunsuz olmasını sağladığınız için teşekkür ederim. Siz olmasanız ne yapardım bilmiyorum.

Son olarak, okuyucularıma - yazarlık yolculuğumun en iyi parçası olduğunuz için teşekkür ederim. Zamanınızı, sevginizi veya desteğinizi asla hafife almıyorum ve umarım *Tembellik Kralı'nı* yazmayı sevdiğim kadar okumayı da sevmişsinizdir.

Çok
sevgiler,
Ana

OYUNUN TANRILARI

Birbirine bağılı bir dizi bağımsız bölüm

Forvet

GÜNAH KRALLARI

Birbirine bağılı bir dizi bağımsız bölüm

Öfke Kralı

Gurur Kralı

Açgözlülük

Kralı

Tembellik .

Kralı

Kıskançlık

Kralı

TWISTED

Birbirine bağılı bir dizi bağımsız bölüm

Çarpık Aşk

Çarpık Oyunlar

Çarpık Nefret

Çarpık

Yalanlar

EĞER AŞK

Eğer Bir Daha Karşılaşırsak (Düet
Kitap 1) Eğer Güneş Hiç Batmazsa
(Düet Kitap 2) Eğer Aşkın Bir Bedeli
Olsaydı (Tek Başına)

Mükemmel Olsaydık (Tek Başına)

Ana Huang ile iletişimde kalın

[Facebook Okuyucu](#) -
[Grubu Web](#)
[Sitesi Bookbub](#)
[Amazon](#)
[Instagram](#)
[TikTok](#)
[Goodreads](#)
[Facebook](#)

Özel güncellemeler, içerikler ve hediyeler almak için Ana'nın posta listesine [kaydolun!](#)

Yazar Hakkında

Ana Huang, *New York Times*, *Sunday Times*, *Wall Street Journal*, *USA Today* ve Amazon'un en çok satan 1 numaralı yazarıdır. En çok *Twisted* serisi ile tanınan yazar, lezzetli alfa kahramanları, güçlü kadın kahramanları ve bol miktarda buhar, endişe ve baygınlık içeren Yeni Yetişkin ve çağdaş romantizm yazıyor.

Kitapları iki düzineden fazla dile çevrilmiş ve NPR, *Cosmopolitan*, *Financial Times* ve *Glamour UK* gibi yayın organlarında yer almıştır.

Kendini seyahat meraklısı olarak tanımlayan yazar, güzel yerleri hikayelerine dahil etmeyi seviyor ve iyi bir chai latte'ye asla hayır demiyor.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

